

НОРА РОБЪРТС

КОЛЕКЦИОНЕРЪТ

Животът може да се промени за един миг!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС КОЛЕКЦИОНЕРЪТ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Жена, която е твърде независима; мъж, който вижда всичко; паяжина от измами, алчност и опасности, която свързва всичко в едно — и която ги разделя...

Лиля Емерсън обича да наблюдава живота на другите, докато се грижи за чужди изискани, прекрасно обзаведени жилища, каквито никога няма да притежава. Приятно ѝ е да се взира в света наоколо, дори си съчинява истории за хората, които вижда през прозореца. В Ню Йорк тя става свидетел на брутално убийство на млада жена. Животът на самата Лиля се преобръща. Заплашва я безмилостна и дръзка убийца, която го прави не само за пари, но и за удоволствие.

ПЪРВА ЧАСТ

Всяко място, където мога да окача шапката си, е мой дом.

Джони Мърсър

1.

Вече си мислеше, че те никога нямаше да си тръгнат. Клиентите, особено новите, се суетяха и протакаха, повтаряха едни и същи заръки, телефони за връзка и обяснения, преди най-последно да излязат. Тя ги разбираше, защото, след като затворят вратата зад себе си, домът, вещите, а в този случай и любимият им котарак оставаха в ръцете на напълно непознат.

Като човек, който щеше да се грижи за дома им, Лила Емерсън се постара да ги убеди, че поверяват жилището си в компетентни ръце.

През следващите три седмици, докато Джейсън и Мейси Килдербранд се наслаждаваха с приятели и роднини на почивката си в Южна Франция, Лила Емерсън щеше да живее в прекрасния им апартамент в Челси, да полива цветята, да храни и пои котарака им и да си играе с него, да прибира пощата и да препраща евентуални съобщения.

Трябваше да се грижи за прекрасната градина на Мейси на терасата, да успокоява котарака, да приема съобщенията и да бъде препятствие за евентуални крадци.

През това време щеше да се наслаждава на изисканата тераса в този нюйоркски апартамент, както го бе правила, когато живееше в прекрасното жилище в Рим — където срещу допълнително заплащане боядиса кухнята — и в просторната къща в Бруклин с игривия златен ретривър, милия стар бостънски териер и аквариума с пъстроцветни тропически риби.

През шестте години, откакто наглеждането на домове се бе превърнало в нейна професия, Лила беше опознала голяма част от Ню Йорк, а през последните четири посети и доста места по света.

Хубава работа, ако успееш да си я осигуриш, помисли си младата жена — и тя бе успяла.

— Хайде, Томас — подкани тя котарака и погали дългото му, слабо тяло. — Да отидем да разопаковаме багажа.

Харесваше ѝ да се настанява в нов дом и тъй като просторният апартамент разполагаше с втора спалня, тя разопакова първия от двата си куфара и прибра дрехите си в скрина с вградено огледало и в малкия дрешник. Беше предупредена от собствениците, че Томас може да се настани в леглото ѝ. Тя щеше да се справи и с това. Оценяваше също, че клиентите ѝ — най-вероятно Мейси — бяха оставили красив букет от фрезии върху нощното шкафче.

Лила се трогваше от такива жестове, макар и дребни. Обичаше да ги прави и да ги получава. Вече бе решила да използва голямата баня с парната душкабина и дълбоката вана с джакузи.

— Никога не бива да се пренебрегват проявите на любезност, нито пък да се прекалява с тях — заяви тя поучително на Томас, докато подреждаше тоалетните си принадлежности.

Тъй като двата куфара съдържаха почти всичко, което притежаваше, Лила се погрижи да разпредели съдържанието им така, че да ѝ бъде максимално удобно.

След кратък размисъл избра трапезарията за свой работен кабинет. Постави лаптопа си така, че да може да се любува на гледката към Ню Йорк. Ако жилището беше по-малко, тя с удоволствие щеше да работи в стаята, където спеше, но след като разполагаше с по-просторно помещение, щеше да се възползва от него.

От собствениците бе получила инструкции за всички кухненски уреди, за дистанционните, за охранителната система — мястото изобилстваше с всякакви технически приспособления, което напълно задоволяваше страстта ѝ към новите изобретения.

В кухнята Лила намери бутилка вино и красива купа с пресни плодове, чиния с подобрани видове сирена, както и бележка с почерка на Мейси върху хартията за писма с нейния монограм.

Наслаждавай се на нашия дом!

Джейсън, Мейси и Томас

Много мило, каза си Лила. Напълно щеше да се наслади на дома им.

Отвори бутилката, наля си една чаша, отпи и одобри виното. Грабна бинокъла и заедно с чашата го отнесе на терасата, за да се

полюбува на гледката.

Клиентите ѝ бяха използвали много умело пространството, прецени тя. Имаше два удобни градински стола, груба каменна пейка, маса със стъклен плот и... безброй саксии с разцъфнали цветя, приличащи на рубинени капки чери домати и уханни билки, които собствениците ѝ бяха разрешили да бере.

Седна с Томас в скута, отпи от виното и погали копринено меката му козина.

— Обзалагам се, че прекарват много време тук на питие или кафе. Двамата изглеждаха много щастливи. И мястото излъчва положителна енергия. Веднага се усеща — каза Лила, като почеса Томас под брадичката и той притвори зелените си очи и задряма. — Грижовната ти стопанка каза, че през първите два дни често ще звъни и ще ни праща имейли, така че трябва да ти направим няколко снимки, скъпи, за да ѝ ги изпратим и тя да се успокои, че си добре.

Остави чашата, вдигна бинокъла и огледа отсрещните сгради. Жилищният комплекс обхващаше цялото каре между двете съседни преки, а това ѝ осигуряваше прекрасна възможност да надзърне в живота на другите.

Животът на другите винаги я привличаше като магнит.

Една жена на нейната възраст, с къса черна рокля, която ѝ прилягаше като втора кожа и подчертаваше високата ѝ, слаба като на модел фигура, кръстосваше неуморно из апартамента, докато говореше по мобилния. Не изглеждаше щастлива, каза си Лила. Провалена среща. Той трябвало да работи до късно — сигурно така ѝ е казал, мислеше си Лила, давайки воля на въображението си — а на нея вече отдавна ѝ бе писнало.

Два етажа по-горе две двойки седяха в дневната сред отрупани с картини стени и лъскави, модерни мебели и се смееха над чаши, пълни с нещо, което ѝ приличаше на мартини.

Очевидно не обичаха лятната жега, иначе също като нея и Томас щяха да излязат на тяхната малка тераса.

Стари приятели, реши тя, явно често се срещаха, понякога ходеха заедно и на летни ваканции.

Друг прозорец ѝ разкри света на малко момче, което се търкаляше по пода заедно с малко бяло кутре. Буйната радост на двамата витаеше във въздуха и накара Лила да се разсмее.

— Той винаги е искал кученце, макар че на неговата възраст *винаги* може би означава само няколко месеца, а днес родителите му са го изненадали. Ще запомни за цял живот днешния ден и някога ще изненада своето малко момченце или момиченце по същия начин — изкоментира тя на глас.

Доволна от заключението си, Лила свали бинокъла.

— Добре, Томас, време е да поработим няколко часа. Знам, знам — продължи тя, като го пусна на пода и взе изпитата наполовина чаша вино. — Повечето хора вече са приключили с работата си за днес. Излезли са на вечеря, срещат се с приятели или, както в случая с убийствено красивата блондинка в черната рокля, проклинат лошия си късмет, че не могат да излязат. Но работата е в това, че... — тя изчака, докато котаракът се заклатушка пред нея навътре в апартамента — аз сама си определям работното време. Това е едно от предимствата на професията ми.

От кошницата с кучешките играчки в шкафа в кухнята избра една топка, стимулираща движението, и я търкулна по пода.

Томас тутакси се втурна да преследва топката, извиваше се, заобикаляше я, удряше я с лапа.

— Ако бях котка — каза си тя, — и аз щях да лудея така.

Докато Томас беше щастлив със заниманието си, тя взе дистанционното и пусна музиката. Постара се да запомни на коя радиостанция беше настроена уредбата, за да я върне пак на нея, преди семейство Килдербранд да се прибере у дома. След това превключи от джаз на попмузика.

Наглеждането на чуждите домове ѝ осигуряваше подслон, разнообразие, дори понякога беше и приключение, но писането плащаше основните ѝ разходи. Като писател на свободна практика или по-точно пишеща сервитьорка, тя бе успяла да се издържа през първите си две години в Ню Йорк. След като се зае с наглеждането на домове, отначало като услуга за едни приятели, после на техни приятели, вече имаше време и възможност да работи върху романа си.

После ѝ излезе късметът да пази дома на един редактор, който се заинтересува от написаното от нея. Първата ѝ книга, „Лунен изгрев“, се продаваше добре или поне прилично. Не беше невероятен и разтърсващ бестселър, но имаше стабилни продажби и верни почитатели сред младежите между четиринайсет и осемнайсет години,

за които бе предназначена. Втората ѝ творба щеше да се появи по книжарниците през октомври, така че отсега стискаше палци.

Но за момента трябваше да се съсредоточи върху третата книга от своята поредица.

Уви ловко дългата си кестенява коса, вдигна я и я закрепил с шнола от черупка на костенурка. Докато Томас преследваше радостно топката, младата жена се настани по-удобно с наполовина пълната чаша вино и чаша изстудена вода. Заслуша се в музиката, която трябваше да харесва главната ѝ героиня Кейли.

От първата си година в гимназията Кейли посрещаше смело хубавите и лоши моменти в живота си — романтични вълнения и домашни проблеми, справяше се със зловни съученички, хулигани, интриги, със сърцераздирателни провали и триумфи, с каквито изобилстваха кратките гимназиални години.

Труден път, особено за една девойка на ново място, каквато беше тя в първата книга. Още повече че родителите ѝ бяха върколаци.

Никак не беше лесно за момиче върколак да си довърши домашните или да отиде на бала на гимназията, когато имаше пълнолуние.

В третата книга Кейли и семейството ѝ воюваха с една глутница, която излизаше на лов за хора. Може би беше малко кръвожадно за някои по-млади читатели, помисли си тя, но се изискваше от развоя на сюжета, така че трябваше да продължи.

Луната щеше да изгрее след двацет минути — точно когато започваше сбирката на клуба по естествени науки.

Трябваше да измисли как героинята ѝ да се измъкне, преди да се превърне във върколак.

Лиля потъна в историята, сля се с образа на Кейли, със страха ѝ да не бъде разкрита, с болката от разбитото ѝ сърце, с гнева ѝ срещу Саша, водещата мажоретка на гимназията, кралицата на бала, която безмилостно поглъщаше мъжете (в буквалния смисъл).

Докато измъкне Кейли в последния момент, благодарение на димка, за която разбра заместник-директорката — друг трън в задника на героинята, докато изслуша нравоученията, изтърпи смирено наказанието да остане след часовете и накрая тичаше бясно до вкъщи, тъй като моментът на трансформацията приближаваше, минаха три часа.

Доволна от себе си, тя изплува от измисления си свят и се огледа наоколо.

Изтощеният от играта котарак лежеше свит на кълбо върху стола до нея. Светлините на града блещукаха навън и се отразяваха в прозореца.

Лиля приготви вечерята на Томас точно според инструкциите. Докато котаракът се хранеше, тя взе универсалния си комплект инструменти „Летърман“. Използва отвертката, за да затегне няколко винта в килера, които можеха да наранят хора или вещи.

Забеляза две все още опаковани в кутии телени кошници, оставени върху маратонките. Вероятно бяха за картофи или лук. Наведе се и прочете упътването за бързо и лесно сглобяване. Отбеляза си наум да напише имейл на Мейси и да я попита дали иска да ги монтира. Това щеше, макар и за кратко, да я разсее.

Наля си втора чаша вино и си направи късна вечеря от плодове, сирене и крекери. Седна на пода в дневната с кръстосани крака. Томас лежеше в скута ѝ, а тя похапваше, докато четеше имейли, изпращаше имейли и преглеждаше блога си, като отбелязваше всяко ново съобщение.

— Време е да си лягаме, Томас.

Той само се прозя, когато тя взе дистанционното, за да изключи музиката, после го вдигна и го отмести, за да прибере чиниите и найсетне да се наслади на спокойствието през първата вечер на новото място.

След като се преоблече в памучно долнище на пижама и потник, тя провери охранителната система, после посети отново съседите с помощта на бинокъла.

Блондинката май най-после беше излязла, оставяйки да свети малка лампа в дневната. Двете двойки, два етаж по-горе, също бяха излезли. Може би на вечеря или на театър, каза си Лилия.

Момченцето би трябвало да е заспало щастливо с кутрето, сгушено до него в креватчето. Виждаше само блещукане от телевизора и си представи как мама и татко си почиват заедно.

Зад друг прозорец се вихреше купон. Беше пълно с облечени като за коктейл мъже и жени, с питиета или малки чинии в ръцете.

Погледа ги за кратко, като си представяше разговорите, включително и прошепнатите думи между брюнетката в къса червена

рокля и божествено красивия млад мъж с бронзов загар и перленосив костюм. Лила си представяше, че тези двамата въртят страстна любовна игра под носа на страдащата съпруга на красавеца и нищо неподозиращия съпруг на брюнетката.

Огледа още прозорци, после се спря, свали за миг бинокъла, но после го вдигна и отново се загледа.

Не, наистина младият мъж със страхотното тяло на... дванайсетия етаж не беше напълно гол. Беше само по прашки, докато се извиваше с чувствени движения.

Забеляза, че беше доста потен, докато повтаряше многократно упражненията.

Навярно беше актьор или екзотичен танцьор и работеше като стриптийзър, докато чакаше големия си шанс да пробие на Бродуей.

Тя му се наслаждаваше. Много.

С шоуто през този прозорец се забавлява половин час, после се сгуши в леглото заедно с Томас. За компания включи телевизора, избра сериала „Специален отдел към бреговата охрана“. Можеше да изрецитира репликите преди актьорите. Успокоена от това, тя извади айпада и намери трилъра, който бе започнала да чете в самолета от Рим.

* * *

През първата седмица Лила си изработи навици. Томас я събуждаше като будилник, точно в седем започваше да мърка, за да си получи закуската.

Тя нахранваше котарака, сваряваше си кафе, поливаше саксиите вътре и навън и закушваше нещо леко на терасата, докато наблюдаваше съседите.

Блондинката и живеещият при нея любовник — не приличаха на семейна двойка — спореха ожесточено. Блондинката имаше навика да хвърля всичко чупливо, което ѝ попаднеше под ръка. Господин Хлъзгавия — истинска радост за окото — притежаваше отлични рефлексии и изобилие от чар. Спечкванията им, често продължаващи по цял ден, завършваха със съблазняване или буйни изблици на дива страст.

Според Лила двамата си пасваха. Нито един от тях обаче не бе създаден за постоянна връзка: тя с навика си да хвърля чинии или дрехи, нито пък той, който само се навеждаше, за да не го уцели, усмихваше се и я съблазняваше.

Играчи, каза си тя. Страстни любители на секс играчки. Щеше да остане много изненадана, ако той няма и друга любовница.

Момченцето и кутрето не се отделяха един от друг, а мама, татко или бавачката търпеливо почистваха след дребните злополуки. Мама и татко обикновено излизаха заедно сутрин и съдейки по облеклото им, Лила можеше да се обзаложи, че и двамата имаха успешни кариери.

Замисли се и за Мартинитата, така ги бе кръстила, които рядко използваша малката си тераса. Тя определено беше от богатите жени, разполагащи с куп свободно време, свикнали всеки ден да обядват в скъпарски заведения (за ужас на сервитьорите!) с приятелки, които често не понасяха, излизаха късно сутринта и се прибираха късно следобед с пазарски торби.

Купонджиите рядко се задържаха вечер у дома. Явно обичаха по-динамичен живот.

А Тялото редовно тренираше чувствени и съблазнителни движения, което ѝ доставяше голямо удоволствие.

Наслаждаваше се на зрелището и на историите, които съчиняваше всяка сутрин. Щеше да работи до следобед, да почине и да си поиграе с котарака, после да напазарува за вечеря и да разгледа квартала.

Изпрати снимки на щастливия Томас на клиентите си, обра доматите, подреди пощата, измисли ожесточена битка между върколаците, обнови блога си и монтира двете кошници в килера.

На първия ден от втората седмица Лила купи бутилка „Бароло“, попълни запасите от изискани сирена и добави няколко пресни капкейка^[1] от невероятната квартална пекарна.

Малко след седем тя отвори вратата на гостенката си, която бе най-близката ѝ приятелка.

— Радвам се да те видя — прегърна я Джули, при все че носеше бутилка вино в едната ръка и букет уханни лилии в другата.

Метър и осемдесет, с женствени извивки и водопад от червени коси, Джули Брайънт беше пълна противоположност на Лила, която бе средна на ръст, слаба, с права кестенява коса.

— Хванала си тен в Рим. Господи, аз ще трябва всеки ден да се плескам със слънцезащитен крем с фактор 500 и накрая пак ще бъда червена като рак от италианското слънце. А ти изглеждаш просто страхотно.

— Кой не би изглеждал страхотно след две седмици в Рим? Достатъчно са само великолепните спагети. Казах ти, че ще купя вино — възнегодува Лила, когато Джули тикна бутилката в ръката ѝ.

— Е, сега имаме две. Добре дошла у дома.

— Благодаря — усмихна се Лила и пое цветята.

— Леле, това се казва тузарско местенце. Огромно е, а гледката е убийствена. Какво работят тези хора?

— Произхождат от богати семейства.

— О, иска ми се и аз да бях като тях.

— Да отидем в кухнята, за да сложа цветята във вода, а след това ще ти покажа апартамента. Той работи в сферата на финансите, от която аз нищо не разбирам. Обича работата си и предпочита тениса пред голфа. Тя се занимава с вътрешен дизайн и от това, как изглежда домът ѝ, е ясно, че си разбира от работата. Обмисля професионална кариера, но двамата възнамеряват да имат деца, затова тя не е сигурна, че моментът е подходящ да започне собствен бизнес.

— Те са ти нови клиенти, нали? И въпреки това са ти споделили толкова подробности от личния си живот?

— Какво да ти кажа? Лицето ми вдъхва доверие и подканва към споделяне. Кажете здравей на Томас.

Джули се наведе да погали котарака.

— Какъв красавец.

— Той е сладур. — В тъмнокафявите очи на Лила се четеше нежност, докато Джули и Томас се сприятеляваха. — Домашните любимци невинаги са предимство в тази работа, но Томас е.

Тя избра една механична мишка от кошницата с играчките на Томас и когато той я подгони, чу непринудения смях на приятелката си.

— О, той е убиец. — Джули се изправи и се облегна на плота от сив камък, където Лила подреждаше лилиите в стъклената ваза.

— Рим е фантастичен, нали?

— Наистина е.

— А намери ли някой прекрасен италианец, с когото да правиш незабравим секс?

— За съжаление не, но мисля, че собственикът на местния пазар си падна по мен. Беше на около осемдесет. Наричаше ме *bella donna*^[2] и ми избираше най-зрелите и уханни праскови.

— Е, не са толкова добри като секса, но все е нещо. Не мога да повярвам, че се разминахме така глупаво, когато се върна — каза Джули.

— Благодаря ти, че ме подслони между двата ангажимента.

— За теб винаги, знаеш го. Само ми се искаше и аз да си бях у дома.

— Как мина сватбата?

— Наистина имам нужда от чаша вино, преди да разкажа за ужасната сватбена седмица на братовчедката Мели от Хамптън — истински ад — и защо официално се оттеглих като шаферка.

— Есемесите ти бяха страшно забавни. Особено ми хареса онзи... „ГОб — гадната откачена булка — заяви, че розовите листенца не били в подходящ оттенък на розовото. Последва пълна истерия. Трябва да убия ГОб за благо на човечеството.“

— И едва не го направих. О, не! Потоци от сълзи, припадъци, отчаяние. „Цветенцата трябва да са розово розови, Джули! Уреди го, Джули!“ Едва не я удуших.

— Наистина ли е имала половин тон розови листенца?

— Приблизително.

— Трябваше да я заровиш в тях. Младоженка, задушена от розови листенца. Всички ще решат, че е било ирония на съдбата, макар и трагична.

— Само ако се бях сетила. Ти наистина ми липсваше. Повече ми харесва, когато работиш в Ню Йорк, мога да идвам на гости в новото ти жилище и да бъдем заедно.

Лиля погледна внимателно приятелката си.

— Би трябвало някой път да дойдеш с мен — каза тя, докато отваряше бутилката с вино. — Когато е някое страхотно място.

— Знам, все ми го казваш. — Джули се разхождаше наоколо, докато говореше. — Просто не съм сигурна дали няма да се чувствам странно да живея на чуждо... О, боже, погледни този сервиз от китайски порцелан. Сигурно е антика, невероятен е.

— Принадлежал е на нейната прабаба. Щом не се чувстваш странно да идваш на непознато място и да прекараш вечерта с мен, няма да ти е странно и да останеш. Нали отсядаш в хотели?

— Хората не живеят в хотели.

— Някои го правят. Елоиз и Нани^[3], например.

Джули дръпна дългата опашка на Лила и каза:

— Елоиз и Нани са измислени герои.

— Измислените герои също са хора, иначе защо техните съдби ще ни вълнуват? Хайде да пием виното на малката тераса. Почакай само да видиш градината на Мейси. Семейството ѝ е от Франция и притежава лозя. — Лила взе подноса със сръчността на сервитьорка, каквото беше някога. — Запознали са се преди пет години, когато тя е гостувала на баба си и дядо си, както в момента, а той е бил на почивка и е посетил винарната им. Любов от пръв поглед, така твърдят и двамата.

— Това е най-хубавото. Любов от пръв поглед.

— Бих казала измислица или по-скоро история, която може да бъде описана в роман — каза Лила, докато вървеше към терасата. — Оказало се, че и двамата живеят в Ню Йорк. Той ѝ се обадил, започнали да излизат. И година и половина по-късно си разменили брачните клетви.

— Като в приказка.

— Затова използвах думата измислица, макар че обожавам хубавите приказки. Изглеждат много щастливи заедно. А както сама виждаш, тя има дарба за градинарство.

Джули докосна леко бинокъла, преди да излязат на терасата и попита:

— Продължаваш ли да шпионираш?

Лила нацупи пълните си устни.

— Не е шпиониране, а наблюдение. Ако не искаш да те гледат, дърпаш завесите или спускаш щорите.

— Ъхъ. Леле. — Джули сложи ръце на кръста си и огледа терасата. — Права си, че я бива за градинарка.

Избуялите разноцветни растения в обикновени глинени саксии превръщаха тази част от градския апартамент в красив оазис.

— Тя отглежда домати?

— Те са страхотни, а виж билките и подправките. Засяла ги е от семена.

— Невероятно. Ти самата можеш ли да садиш?

— Мейси може. А аз, както ми казаха те, че мога и трябва да го правя, обрах узрелите плодове. Снощи си направих голяма, вкусна салата. Изядох я тук, на терасата, с чаша вино, докато наблюдавах малките представления зад прозорците.

— Животът ти е много странен. Разкажи ми за хората зад тези прозорци.

Лиляна наля вино, после за всеки случай се пресегна за бинокъла.

— На десетия етаж живее семейство, имат малко момче и куче. Хлапето и кутрето са невероятно сладки и мили. Помежду им цари истинска любов, толкова е забавно да ги гледаш. Сексапилна блондинка обитава апартамента на четиринайсетия етаж, живее с много секси гадже и двамата спокойно могат да са модели. Той идва и си отива, водят оживени разговори, карат се яростно, хвърчи посуда, но накрая всичко свършва с фантастичен секс.

— Гледаш ги как правят секс? Лиляна, дай ми този бинокъл.

— Не! — засмя се Лиляна и поклати глава. — Не ги гледам как правят секс. Но мога да ти разкажа как протича всичко. Двамата разговарят, спорят, ходят трескаво наоколо, с много ръкомахания от нейна страна, накрая се наgrabват и започват да събличат дрехите си. В спалнята, в дневната. Апартаментът им няма такава голяма тераса като този, а само онзи малък балкон, който заема голяма част от спалнята. Рядко се случва да правят секс и двамата напълно голи. Като казах голи, на дванайсетия етаж има един тип. Чакай, може да си е у дома.

Лиляна взе бинокъла и погледна.

— О, да, бейби. Виж това. Дванайсетият етаж, три прозореца наляво.

Изгаряща от любопитство, Джули взе бинокъла и най-сетне откри прозореца.

— О, боже. Ммм, ммм. Прави някакви движения. Трябваше да му се обадим и да го поканим.

— Не мисля, че сме негов тип.

— Двете с теб съчетаваме типа за всеки мъж.

— Той е гей, Джули.

— Не можеш да си сигурна. — Джули свали бинокъла, намръщи се, после отново го доближи до очите си, за да погледне. — Гей радарът ти не може просто да прескочи до отсрещната сграда като Супермен.

— Той носи прашки. Това е достатъчно.

— Те са, за да не пречат на движенията му.

— Прашки — повтори Лила многозначително.

— Танцува ли нощем?

— Много. Предполагам, че е начинаещ актьор, който работи на половин ден в стриптийз клуб и очаква големия си пробив.

— Има страхотно тяло. Дейвид имаше страхотно тяло.

— Имаше?

Джули остави бинокъла и с жест сякаш счупи пръчка.

— Край, скъсахме.

— Кога?

— Веднага след ужасната сватбена седмица в Хамптън. Нямах как да се избегне, но не исках да става по време на сватбата, която си беше истински ад.

— Съжалявам, скъпа.

— Благодаря ти, но ти и без това не харесваше Дейвид.

— Не съм казала, че не го харесвам.

— За мен е едно и също. И макар да беше хубавец, стана прекалено взискателен и ревнив. „Къде отиваш, колко ще се бавиш?“, ме питаше непрекъснато. Постоянно ми пращаше есемеси, оставяше съобщения на телефонния ми секретар. Ако имах работа или планове да се видя с теб и други приятели, той се разстройваше или вкисваше. Боже, сякаш беше съпруга, и то от най-лошите. Не искам да обиждам съпругите, нали и аз някога бях такава. Виждахме се едва от два месеца, а той вече настояваше да се премести при мен. А аз не искам да живея с никого.

— Не искаш да живееш с неподходящия човек — поправи я Лила.

— Не съм готова да живея с мъж. Твърде скоро е след Максим.

— Минаха пет години.

Джули поклати глава и леко докосна ръката на Лила.

— Твърде скоро е. Още се вбесявам, само като си помисля за лъжливото копеле. Мисля, че трябва да го приема с лека насмешка.

Мразя разделите — продължи тя. — Те или те карат да се чувстваш тъжна, когато те изоставят, или гаднярка, когато ти изоставяш.

— Не мисля, че някога съм зарязвала някого, но ще приема думите ти на доверие.

— Това е, защото караш мъжете да вярват, че идеята е тяхна. Освен това досега никога не си имала достатъчно сериозна връзка, за да използваш думата „изоставям“.

Лила се усмихна.

— Твърде скоро е след Максим — рече тя и Джули се засмя. — Можем да си поръчаме нещо за вечеря. Наблизо има гръцки ресторант, клиентите ми го препоръчаха. Още не съм го пробвала.

— Стига да имаш баклава за десерт.

— Имам капкейкове.

— Още по-хубаво. Значи имаме всичко, което ми е нужно. Тузарски апартамент, хубаво вино, гръцка храна и най-добрата ми приятелка. В добавка със секси... о, и много потен — каза Джули и вдигна бинокъла, — секси, потен и танцуващ мъж с непотвърдена сексуална ориентация.

— Гей е — повтори Лила и стана, за да вземе менюто.

* * *

Почти изпиха двете бутилки вино с агнешките шишчета, а около полунощ се заеха с капкейковете. Може би не беше най-добрата комбинация, реши Лила, имайки предвид деликатния си стомах, но пък беше най-подходящата за приятелката ѝ, разстроена от скорошната раздяла с гаджето си много повече, отколкото го показваше.

Не заради самия мъж, помисли си Лила, докато обикаляше апартаментата, за да провери алармената инсталация, а заради самата раздяла и всички онези въпроси, които терзаеха ума и сърцето след всяко подобно преживяване: „Вината моя ли е? Заради мен ли не се получи? Все така самотни ли ще са вечерите ми?“.

Когато живееш в свят, в който повечето хора са по двойки, се чувстваш донякъде малоценен, щом си сам.

— Аз не се чувствам така — увери Лила котарака, който се бе свил на топка в малкото си легло по времето, когато те бяха изяли и

последното шишче, но не бяха посегнали към първия капкейк. — Добре съм си и сама. Това означава, че мога да отида където си поискам, да приема работа, която ми харесва. Посещавам много непознати места, Томас, и съм добре, говоря си с котки, но и така ми е добре.

Въпреки това ѝ се искаше да бе убедила Джули да остане да пренощува при нея. Не само за компания, но и да ѝ помогне да се справи с махмурлука, който приятелката ѝ щеше да има на сутринта.

Мини капкейковете бяха истинска напаст, реши младата жена, докато се приготвяше за сън. Толкова сладки и мънички, о, толкова въздушни, все едно нищо не си ял, докато не погълнеш пет-шест.

Взе бинокъла. Някои прозорци все още светеха, отбеляза тя. Не беше единствената, която още будуваше в... Исусе, два без двайсет сутринта.

Потният гол тип още не си бе легнал и беше в компанията на също толкова готин тип. Със самодоволна усмивка Лила си каза, че трябва да уведоми Джули, че гей радарът ѝ бе като на Супермен.

Купонджийската двойка също не спеше; всъщност явно току-що се бяха прибрали. Отново изглеждаха страхотно. Лила се възхити на проблясващата оранжева рокля на жената, искаше ѝ се да може да види и обувките ѝ. После бе възнаградена, когато жената се наведе, подпряла ръка на рамото на мъжа и свали каишката на единия си златист сандал с червена подметка.

Ммм, Лубутен^[4].

Лила насочи бинокъла към долните етажи.

Блондинката също беше будна. Отново беше с черна рокля, къса и плътно прилепнала, косата ѝ падаше свободно върху раменете. Била е извън града, реши Лила, и не бе минало добре.

Жената плачеше, осъзна тя, като зърна как бършеше лицето си, докато говореше. Говореше забързано. Настоятелно. Голям скандал с гаджето.

А къде беше той?

Но дори и като промени ъгъла на бинокъла, не можа да го види.

„Скъсай с него, посъветва я мислено Лила. Никой не трябва да си позволява да те прави нещастна. Ти си великолепна, обзалагам се, че си умна и със сигурност заслужаваш повече от...“

Ли́ла подскочи, когато главата на жената отскочи назад от силен удар.

— О, боже мой. Той я удари. Недей...

Самата тя изкрещя, когато жената се опита да прикрие лицето си, но отново се сви, защото последва втори удар.

Жената се разплака, молейки се за милост.

Ли́ла се хвърли към нощната масичка, грабна телефона си и изтича обратно.

Не можеше да види мъжа, просто не можеше да го види при това слабо осветление, но сега жената беше притисната с гръб към прозореца.

— Стига толкова, стига толкова — промърмори Ли́ла и се приготви да позвъни на 911.

И тогава всичко застина.

Стъклото се счупи. Жената изхвъркна навън. С широко разперени ръце, с ритаци във въздуха крака, с коса, разпиляна като златни криле, тя полетя от четиринайсетия етаж към смъртоносния тротоар.

— О, господи, господи, господи — извика Ли́ла и треперейки едва набра номера.

— Тук деветстотин и единайсет, какъв е вашият спешен случай?

— Той я блъсна. Той я блъсна и тя падна през прозореца.

— Госпожо...

— Почакайте. Почакайте. — Тя затвори очи за миг и се опита да си поеме дъх. Заповяда си да говори ясно и кратко и да каже най-важното. — Аз съм Ли́ла Емерсън. Току-що станах свидетел на убийство. Една жена беше бутната през прозорец на четиринайсетия етаж. Отседнала съм на... — Отне й миг, за да си спомни адреса на семейство Килдербранд. — Това е сградата срещу моя апартамент. Ах, да, пада се на запад от мен. Така ми се струва. Съжалявам, не мога ясно да разсъждавам. Тя е мъртва. Трябва да е мъртва.

— Веднага ще изпратя полицейски екип. Ще останете ли на този номер?

— Да. Да. Ще остана тук.

Потръпна, отново погледна навън, но стаята зад счупения прозорец беше тъмна.

[1] Малки кексчета с различен плодов пълнеж, които се пекат в отделна подложка от фолио. — Б.пр. ↑

[2] Хубавица (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Поредица от детски книжки от американската писателка Кей Томпсън от 1950 г. Шестгодишната Елоиз живее с бавачката си в хотел „Плаза“ в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] Кристиан Лубутен (1964), френски дизайнер на обувки, отличаващи се с червените си подметки. — Б.пр. ↑

2.

Тя се облече, но се улови, че се чуди дали да избере джинси или панталони капри. Всичко бе от шока, каза си тя. Още беше уплашена, но иначе всичко беше наред. Тя щеше да е наред.

Нали беше жива.

Нахлузи джинсите, една тениска, после закрачи нервно из апартамента, като носеше на ръце объркания, но покорен Томас.

Видя пристигането на полицията и малобройната тълпа, скупчила се на тротоара, въпреки че беше два сутринта. Нямаше повече сили да наблюдава.

Не приличаше на това, което бе гледала в сериите на „От местопрестъплението“, „Закон и ред“, „Морска полиция, специален отдел“ или другите филми по телевизията. Красивата блондинка, която си падаше по къси черни рокли, лежеше премазана и окървавена на тротоара. Мъжът с къдравата кестенява коса, с когото тя живееше, правеше секс, говореше, смееше се, боричкаше се, я бе убил, бутайки я през прозореца.

Така че първо трябваше да се овладее. Да се успокои и да разкаже на полицията какво бе видяла. Свързано и разбираемо. Макар да не искаше да си спомня случилото се, трябваше да го направи. Обляното в сълзи лице, разпиляната коса, ударите. Напрегна се, за да възстанови в паметта си лицето на мъжа, когото бе виждала през прозореца — засмян или увлечен в оживен спор с приятелката си, докато се навеждаше, за да избегне ударите. Мислено си представи лицето му, запечата го в ума си, за да го опише на полицаите.

Полицаите бяха тук, напомни си Лила и подскочи, когато чу звънеца.

— Всичко е наред — промърмори тя на Томас. — Всичко е наред.

Надзърна през шпионката, видя двама униформени полицаи и прочете внимателно имената върху баджовете им.

Фицхю и Морели, повтори си, докато отваряше вратата.

— Госпожица Емерсън?

— Да. Да. Влезте. — Отстъпи назад, опитвайки се да измисли какво да каже. — Жената, тя... едва ли е оцеляла от падането.

— Не, госпожице. — Фицхю, по-възрастният и според нея по-опитният, пое инициативата. — Можете ли да ни кажете какво сте видели?

— Да, аз... Трябва да седнете. Може ли да седнете? Трябва да направя кафе. Бих могла да направя кафе.

— Не се притеснявайте. Много хубав апартамент — каза полицаят. — При семейство Килдербранд ли живеете?

— Какво? О, не. Не, те отсъстват в момента. Аз се грижа за къщата. Стоя тук, докато тях ги няма. Не живея тук. Трябва ли да им се обадя? Сега е... — Втренчи се объркано в часовника си. — Кое време е там? Не мога да мисля.

— Не се притеснявайте — повтори полицаят и я поведе към един стол.

— Съжалявам. Всичко е толкова ужасно. Той я удряше, сигурно я е блъснал, защото прозорецът се счупи и тя просто... просто полетя навън.

— Видели сте някой да удря жертвата?

— Да. Аз... — Лила притисна Томас към гърдите си, после го пусна на пода. Котаракът веднага тръгна към по-младия полицай и скочи право в скута му.

— Извинете. Мога да го отведа в другата стая.

— Няма проблем. Хубава котка.

— Хубав е. Наистина е много сладък. Понякога клиентът има котка, която е недружелюбна или просто нетърпима, и тогава... извинете. — Опита се да се овладее и пое дъх на пресекулки. — Нека започна отначало. Приготвих се да си лягам...

Разказа им какво бе видяла и ги заведе в спалнята, за да им покаже гледката. Когато Фицхю излезе, Лила направи кафе, даде на Томас ранна закуска и си поприказва с Морели.

Узна, че от година и половина бил женен и съпругата му очаквала първото им дете през януари. Той харесвал котки, но повече си падал по кучета, произхождал от многолюдно италиано-американско семейство. Брат му имал пицария в „Малката Италия“ и в свободното си време играел баскетбол.

— От вас ще излезе добър полицай — каза ѝ той.

— Наистина ли?

— Умеете да измъквате информация. Без да се усетя, ви разказах историята на живота си.

— Обичам да задавам въпроси... не мога да се спра. Хората ме интересуват. Затова гледам през прозореца. Господи, тя сигурно има семейство, родители, близки, някой, който я обича. Беше просто великолепна и висока... сигурно е била модел.

— Висока?

— О, предположих заради прозореца, до който стоеше. — Лила вдигна ръце с дланите нагоре, за да покаже височината. — Трябва да е била около метър и седемдесет и пет, метър и седемдесет и осем.

— Да, от вас ще излезе много добър полицай. Сигурен съм — заяви той и в този момент отново се чу звънецът.

След миг полицаят се върна, съпроводен от около четиридесетгодишен мъж с уморено лице и жена с интелигентни и будни очи, която изглеждаше с около десетина години по-млада.

— Това са детективи Уотърстоун и Файн. Сега те ще поговорят с вас. Пазете се, госпожице Емерсън.

— О, тръгвате ли? Благодаря за... ами, благодаря. Може би някой ден ще отида да похапна в ресторанта на брат ви.

— Непременно го направете. Довиждане, колеги.

Когато остана сама с тях, отново я налегнаха притеснението и безпокойството, които бяха позаглъхнали в присъствието на Морели.

— Направила съм кафе.

— С удоволствие бих изпила едно — усмихна се Файн и се наведе, за да погали котарака. — Хубава котка.

— Да. Тъъ, как предпочитате кафето?

— За двамата без мляко и захар. Значи сте отседнали тук, докато семейство Килдербранд е във Франция?

— Точно така — отвърна Лила и бе доволна, че ръцете ѝ са заети. — Аз наглеждам дома им.

— Изхранвате се, като живеете в домовете на други хора? — попита Уотърстоун.

— Не толкова за прехрана, по-скоро е приключение. За прехрана пиша книги. Печеля достатъчно, за да преживявам.

— Откога сте тук? — попита Уотърстоун.

— От една седмица. Извинете, от седмица и два дни, ако се брои и днешният ден. Ще остана тук общо три седмици, докато те гостуват на приятели и роднини във Франция.

— Пребивавали ли сте тук преди?

— Не, за пръв път са ми клиенти.

— А кой е постоянният ви адрес?

— Всъщност нямам такъв. Ако не съм на работа, отсядам при една приятелка, но това рядко се случва. През повечето време съм ангажирана.

— Нямате собствено жилище? — повтори въпроса Файн.

— Не, така си спестявам много от режимните разноски. Но за официални неща, например като пощенски адрес, използвам този на приятелка си Джули Брайънт. — Продиктува им още един адрес в Челси. — Понякога отсядам при нея между два поредни ангажимента.

— Хм. Защо не ни покажете точно къде сте били, когато сте станали свидетел на инцидента?

— Оттук, моля. Гласях се да си лягам, но се чувствах неспокойна. Трябваше да ви кажа, че една приятелка намина на гости — всъщност Джули — и пийнахме вино, доста вино, ако трябва да съм честна, и бях леко изнервена, затова взех бинокъла, за да наблюдавам какво става зад прозорците отсреща.

— Бинокъл, значи — повтори Уотърстоун.

— Ето този. — Лила отиде до прозореца на спалнята и взе бинокъла. — Където и да отида, винаги го нося със себе си. Отсядам в различни квартали в Ню Йорк и, ами, навсякъде може да се каже. Пътувам доста. Току-що се връщам от Рим.

— Някой в Рим ви е наел да наглеждате къщата му?

— По-точно апартамент — уточни тя на Файн. — Да. При моята работа препоръките на клиентите се разнасят от уста на уста, а имам и блог. Обичам да наблюдавам хората, измислям си истории за тях. Това е шпиониране — продължи тя спокойно. — Честно казано, лично аз не го смятам за такова, но по същество си е шпиониране. Само че... всички тези прозорци са като малки светове.

Уотърстоун взе бинокъла, вдигна го към очите си и огледа отсрещната сграда.

— Оттук се открива много добра гледка.

— Те много се караха или по-скоро разговаряха оживено. Твърде често.

— Кои? — попита Файн.

— Блондинката и господин Хлъзгавия. Така ги нарекох. Апартаментът беше неин, защото излъчва усещане за жена, но той оставаше да преспива почти всяка нощ... поне откакто аз съм тук.

— Можете ли да го опишете?

Лила кимна към Уотърстоун.

— Малко по-висок от нея, може би около метър и осемдесет и пет? Яко телосложение — набит, вероятно около осемдесет и пет килограма — кестенява къдрава коса. Трапчинки, които се появяват, когато се усмихне. Предполагам, че е малко под трийсет. Много привлекателен.

— Какво точно видяхте тази вечер?

— Виждах нея — носеше страхотна малка черна рокля, беше с пусната коса. Плачеше. Поне изглеждаше, че плаче, бършеше сълзите си и говореше бързо. Умоляваше. Така ми се стори на мен. Тогава го видях да я удря.

— Видели сте мъжа, който я е ударил?

— Не. Видях, че някой я удари. Той беше отляво на прозореца. Видях само удара, мигновено замахане. Мярна се тъмен ръкав. И начина, по който главата ѝ отскочи назад. Тя се опита да предпази лицето си, но той отново я удари. Аз грабнах телефона. Беше върху нощното шкафче заедно със зарядното. Смятах да се обадя в полицията и отново погледнах, тя беше до прозореца — с гръб към него. Препречваше видимостта към останалата част от стаята. Тогава стъклото се счупи и жената падна. Падна толкова бързо. Нищо друго не видях, освен нея, за миг. Обадих се в полицията и когато отново погледнах към прозореца, той беше тъмен. Не можах нищо да видя.

— Но не сте видели нападателя?

— Не. Само нея. Видях само нея. Но някой там, в сградата, някой трябва да го познава. Или някой от нейните приятели, от семейството ѝ. Все някой го познава. Той я бутна. Може би не го направи нарочно, но я удари отново толкова силно, че стъклото се счупи и тя падна. Това няма значение. Той я уби и някой трябва да го познава.

— По кое време я видяхте за пръв път тази вечер? — Уотърстоун остави бинокъла.

— Беше точно в два без двайтсет. Погледнах часовника, преди да отида до прозореца. Помислих си, че е твърде късно някой да е буден, затова съм сигурна, че беше два без двайтсет. Само минута или минута и половина след това я видях.

— След като се обадохте на 911 — поде Файн, — видяхте ли някой да напуска сградата?

— Не, не съм. Когато тя падна, за миг застинах.

— Обаждането ви на 911 е регистрирано в два без шестнайсет — осведоми я Файн. — Колко време, след като сте я видели, е била ударена?

— Около минута. Видях двойката от два етажа по-горе, облечена като за официално вечерно парти и... — поколеба се Лила за миг, но реши да не казва за голия секси тип. — Мъжът от дванайсетия етаж имаше някакъв приятел на гости, тогава я видях, така че сигурно е било два без осемнайсет или седемнайсет. Ако часовникът ми е точен.

Файн извади телефона си, плъзна пръст по екрана и ѝ го подаде.

— Познавате ли този мъж?

Лила огледа снимката от шофьорската книжка.

— Това е той! Това е приятелят ѝ. Сигурна съм. Деветдесет и девет процента — не, деветдесет и шест процента със сигурност. Вече сте го заловили. Ще свидетелствам.

Сълзи на съжаление към мъртвата запариха в очите ѝ.

— Каквото е нужно. Той нямаше право да я наранява по този начин. Ще направя всичко, което е нужно.

— Оценяваме готовността ви, госпожице Емерсън, но няма нужда да свидетелствате срещу този мъж.

— Но той... Той признал ли е?

— Не точно. — Файн прибра телефона си. — Той е на път към моргата.

— Не разбирам.

— Изглежда мъжът, когото сте видели да бута жертвата от прозореца, след това е седнал на дивана, пъхнал е дулото на трийсет и два милиметров пистолет в устата си и е дръпнал спусъка.

— О, господи. — Лила се олюля и се свлече до леглото. — О, господи. Той е убил нея, а след това и себе си.

— Така изглежда.

— Защо? Защо го е направил?

— Това е въпросът — кимна Файн. — Да започнем пак отначало.

* * *

Когато полицаите си тръгнаха, тя беше на крака вече близо двайсет и четири часа. Понечи да се обади на Джули, но се спря. Трябваше ли денят на приятелката ѝ да започва с този ужас?

Замисли се дали да не позвъни на майка си — винаги надеждна опора в критични ситуации — но после си представи как щеше да протече разговорът.

След като ѝ изрази подкрепата и съпричастието си, щеше да последва неизбежното: „Защо живееш в Ню Йорк, Лила-Лу? Прекалено е опасно. Ела да живееш с мен и баща си (пенсиониран подполковник) в Джуно. Както и в Аляска“.

— Не желая да говоря отново за това — рече на глас Лила. — Просто нямам сили да разказвам всичко отначало.

Стовари се върху леглото, както беше с дрехите, и гушна до гърдите си Томас.

За нейна изненада след секунди вече спеше дълбоко.

* * *

Събуди се с разтуптяно сърце, ръцете ѝ се вкопчиха в ръба на леглото от усещането, че пропада шеметно.

Реакция, каза си младата жена. Несъзнателна реакция на преживяното от друг. Претърколи се и видя, че вече беше обяд.

Достатъчно. Трябваше да вземе душ, да се преоблече и да излезе. Беше направила всичко, което можеше, каза на полицията всичко, което бе видяла. Господин Хлъзгавия бе убил Блондинката, а след това и себе си, унищожавайки два живота и нищо не можеше да го промени, най-малкото тя, особено ако се остави да бъде обсебена от това.

Но вместо да послуша здравия разум, Лила грабна като истинска маниачка айпада си и затърси информация за убийството.

— Известен модел пада и загива — прочете тя. — Знаех си, че има тяло на модел.

Грабна последния капкейк — не биваше, но го направи — и го изяде, докато четеше кратката статия за смъртта на двамата. Сейдж Кеңдал. Дори и името ѝ е на модел, помисли си Лила.

— И Оливър Арчър. Господин Хлъзгавия също си има име. Тя е само на двайсет и четири, Томас. Четири години по-млада от мен. Снимала се е в някои реклами. Чудя се дали съм я виждала. И защо ли това прави нещата още по-трагични?

Не, трябваше да спре, да направи това, което си каза. Да се изкъпе и да излезе за малко.

Душът помогна, както и обличането на тънката лятна рокля и сандалите. Гримът помогна още малко, призна тя, докато разглеждаше в огледалото все още бледото си лице и тъмните сенки под очите.

Щеше да се разходи из квартала, за да избяга от натрапчивите мисли, щеше да намери някое местенце, където да хапне. След това щеше да се обади на Джули и да я помоли да дойде при нея, за да сподели всичко с някой безпристрастен, съпричастен човек.

— Ще се върна след два часа, Томас — каза Лила на котарака.

Тръгна, но се върна, за да вземе визитката, оставена ѝ от детектив Файн. Нямахте да се отърве от това обсебване, докато не го изчисти от съзнанието си. Нищо лошо нямаше, ако свидетелят на инцидент с убийство и самоубийство попита разследващите дали са приключили случая.

Във всеки случай щеше да си направи една кратка приятна разходка. Може би щеше да се топне в басейна, когато се върне. Понеже не беше постоянен жител на жилищния комплекс, формално нямаше право да използва басейна и гимнастическия салон, но внимателната Мейси беше уредила и това.

Можеше да поплува, за да се отърси от умората, стреса, объркването, а после да завърши деня, като поплаче на рамото на най-добрата си приятелка.

Утре пак щеше да пише. Животът продължаваше. Смъртта напомняше на всички, че животът трябва да продължи.

* * *

Аш изпразни съдържанието на торбата. „Вещи“, така ги наричаха те, помисли си. Лични вещи. Часовникът, пръстенът, портфейлът — с твърде много пари в брой — и калъф за кредитни карти, с доста кредитни карти. Сребърен ключодържател от „Тифани“. Часовникът, пръстенът, навярно бяха също от там или от „Картие“, или от друг прочут бижутерски магазин, който Оливър смяташе за достатъчно изискан. Както и фина сребърна запалка.

Всички блестящи дрънкулки, които брат му бе пъхнал в джоба си през последния ден от живота си.

Оливър, винаги пред прага на следващия голям успех, на следващия страхотен удар или каквато и да е велика цел. Очарователният, безгрижният Оливър.

Мъртъв.

— Имал е айфон, все още е у нас.

— Какво? — Аш вдигна глава към детектива — Файн, спомни си. Детектив Файн с меките сини очи, пълни с тайни. — Съжалявам, какво?

— У нас все още е телефонът му и когато приключим с огледа на апартамента, ще се наложи да дойдете с нас, за да идентифицирате вещите му. Както вече ви съобщих, адресът в шофьорската му книжка е в Уест Вилидж, но според нашата информация се е преместил оттам преди три месеца.

— Да, казахте ми. Не знам.

— Не сте се виждали с него от...?

Той вече бе казал на нея и на партньора ѝ със суровото лице, когато идваха в мансардния му апартамент. Потвърждаване на информацията, така го наричаха. Лични вещи, потвърждения на информацията. Термини от криминалните романи и сериали. Не от неговия живот.

— Няколко месеца. Три или четири.

— Но сте разговаряли с него преди няколко дни.

— Той ми се обади, предложи да се видим за по едно питие, да си поговорим. Бях зает и отклоних поканата, казах му, че ще се срещнем следващата седмица. Господи. — Аш притисна пръсти към очите си.

— Разбирам, че ви е трудно. Казахте, че не сте познавали жената, с която е живял през последните три месеца, вече почти четири.

— Не. Той я спомена, когато се обади. Похвали се — била много секси, супермодел. Не обърнах особено внимание. Оливър винаги се хвали, това при него е нещо обичайно.

— Не е ли споменал за някакви неприятности между него и този секси супермодел?

— Тъкмо обратното. Била страхотна, двамата се чувствали страхотно заедно, всичко било страхотно. — Погледна надолу към ръцете си и забеляза светлосиньо петно от едната страна на палеца си.

Рисуваше, когато дойдоха в ателието му. Беше раздразнен от прекъсването — после целият му свят се промени.

Само с няколко думи всичко се промени.

— Господин Арчър?

— Да. Да. Всичко било дяволски страхотно. При Оливър винаги е така. Всичко е страхотно, освен ако...

— Освен ако?

Аш прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Вижте, той е от семейството, а сега е мъртъв и аз се опитвам да свикна с мисълта. Няма да го критикувам.

— Това не е критика, господин Арчър. Колкото по-добра представа добием за него, толкова по-точно ще установим какво се е случило.

Може би беше истина. Кой беше той, та да съди.

— Добре, Оливър живееше на пълни обороти. Всичко при него беше супер — сделките, жените, клубовете. Обичаше да се забавлява.

— Да живее нашироко?

— Да, и така може да се каже. Обичаше да се мисли за играч, но Бог ми е свидетел, че не беше. За Оливър залозите винаги бяха най-високи и ако спечелеше — хазарт, бизнес сделка, жена, — ги губеше още на следващата игра. Така че всичко беше велико, докато картонената кула не се срутеше и той имаше нужда от някой, който да го измъкне от поредната каша. Той е очарователен и умен... беше.

Думата го прониза като нож. Оливър никога повече нямаше да бъде очарователен и умен.

— Той е най-малкото дете на майка си, единственият ѝ син и по принцип беше прекалено разглезен.

— Казахте, че не е бил насилник и грубиян?

— Не. — Аш се изтръгна от унеса на скръбта, щеше да го остави за по-късно, но когато заговори, в гласа му се прокрадна раздражение. — Не съм казал, че Оливър не е бил насилник и грубиян, казах, че е тъкмо противоположното на това. — Отново същият остър нож проряза стомаха му, обвинението, че брат му е убил човек. — Ако попаднеш в затруднение, той се опитваше да се измъкне със сладки приказки или бягаше. Ако не успееше с чар и убеждение — а това се случваше рядко — той се спасяваше с бягство, скриваше се.

— При все това ние имаме свидетел, който твърди, че той няколко пъти е ударил приятелката си и я бутнал през прозореца от четиринайсетия етаж.

— Свидетелят греша — заяви Аш категорично. — Оливър може да е пълен с глупости и мания за величие повече от всеки друг, когото познавам, но никога няма да удари жена. И със сигурност никога не би убил жена. И най-вече — никога не би се самоубил.

— В апартамента са намерени доста големи количества алкохол и наркотици. Оксикодон, кокаин, марихуана, Викодин.

Докато тя говореше с хладен полицейски тон, Аш си я представи като валкирия — студена и властна. Би я нарисувал на кон, с отпуснати криле, докато оглежда бойното поле, с лице, изсечено като камък, решавайки кой да живее и кой да умре.

— Още очакваме доклада от токсикологията, но е имало хапчета и половин бутилка бърбън „Мейкърс Марк“ и чаша, в която е останал един пръст от питието, върху масата до тялото на брат ви.

Наркотици, алкохол, убийство, самоубийство. Семейството ще страда, помисли си Аш. Трябваше да измъкне ножа от стомаха си, да убеди полицаите, че грешат.

— Наркотици, бърбън, възможно е. Оливър не беше светец, но останалото? Не го вярвам. Свидетелят или лъже, или греша.

— Свидетелят няма причини да лъже. — Докато го изричаше, Файн зърна Лила с бадж, прикрепен върху презрамката на роклята, да влиза в залата на полицаите. — Извинете ме за минута.

Стана и поведе Лила навън.

— Госпожице Емерсън. Спомнихте си още нещо?

— Не, съжалявам. Просто не мога да изтрия случилото се от ума си. Пред очите ми е как пада. Виждам я как го умоляваше, преди да... Извинете. Трябваше да изляза и си помислих, че мога да дойда тук и да

разбера дали сте свършили... приключили със случая. Дали знаете със сигурност какво точно е станало.

— Разследването продължава. Чакаме някои доклади, провеждаме разпити. Всичко това отнема време.

— Знам. Извинете ме още веднъж. Ще ми кажете ли, когато разследването завърши?

— Аз ще се погрижа за това. Бяхте много полезна.

— А сега ви преча. Трябва да си вървя, да се прибирам. Вие сте заета. — Огледа залата. Бюра, телефони, компютри, купчини папки и неколцина мъже и жени, които работеха.

Забеляза един мъж с черна тениска и джинси, който внимателно пъхна часовник в платнен сак.

— Всички са заети.

— Оценяваме помощта ви. — Файн изчака Лила да тръгне към вратата и тогава се върна при бюрото си и Аш.

— Вижте, казах ви всичко, за което се сетих — каза той и стана. — Вече два пъти повторихме всичко. Трябва да се обадя на майка му, на семейството. Нужно ми е малко време, за да уредя всичко.

— Разбирам. Може да се наложи отново да поговорим. Ще ви съобщим кога ще имате достъп до апартамента. Съжалявам за загубата ви, господин Арчър.

Той само кимна и излезе.

Веднага се огледа за брюнетката в тънката лятна рокля. Зърна я, докато слизаше надолу по стълбите — яркозелена пола, дълга права коса, с цвят на черно кафе, вързана на опашка.

Не бе чул много от разговора ѝ с полицайката, но бе напълно сигурен, че тя имаше нещо общо със смъртта на Оливър.

Въпреки че стълбите бяха не по-малко оживени от коридорите и полицейската зала, той я настигна и докосна ръката ѝ.

— Извинете ме, госпожице... Извинете, но вътре не чух добре името ви.

— О. Лила. Лила Емерсън.

— Добре. Бих искал да поговоря с вас, ако имате няколко свободни минути.

— Добре. Навярно работите заедно с детективите Файн и Уотърстоун?

— Може да се каже.

Слязоха на партера, където влизаха и излизаха полицаи, а посетителите минаваха през пропуски, тя откопча баджа и го подаде на сержанта на гишето. След като се поколеба малко, той също извади своя и го върна.

— Аз съм братът на Оливър.

— Оливър? — Отне ѝ миг, което му подсказа, че тя не бе познавала лично Оливър. Сетне очите ѝ се разшириха. — О, съжалявам. Много съжалявам.

— Благодаря. Ако поговорите с мен за това, може би...

— Не съм сигурна, че би трябвало, че е редно — каза тя и се огледа, опитвайки се да прецени, после погледна лицето му и видя болката, — не знам.

— Чаша кафе. Позволете да ви почерпя едно кафе. На обществено място. Наблизо сигурно има кафене и вероятно е пълно с полицаи. Моля ви.

Погледът му беше като на Томас — проницателен и зелен — но Лила видя тъгата в него. Остри черти на лицето, сякаш някой ги бе издялал изкусно с остър нож. Наболата брада му придаваше интригуващо опасно изражение, но очите му...

Мъжът току-що бе изгубил брат си, а което беше още по-трагично, брат му бе отнел два човешки живота. Самата му смърт бе достатъчно тежка, но убийство и самоубийство — това трябва да е особено жесток удар за семейството.

— Разбира се. Има едно кафене отсреща.

— Благодаря. Аш — рече той и протегна ръка. — Аштън Арчър.

Като чу името, нещо дълбоко в съзнанието ѝ трепна, но тя само протегна ръка в отговор.

— Лила.

Той я поведе напред и само кимна, когато тя посочи към кафенето от другата страна на улицата.

— Наистина съжалявам — промълви Лила, докато чакаха на светофара до една жена, която се караше жестоко с някого по мобилния си телефон. — Не мога да си представя да загубиш брат си. Аз нямам брат, но не мога да си представя да го загубя, ако имах. Имате ли други близки?

— Други братя и сестри?

— Да.

Той я погледна, докато пресичаха улицата, понесени от потока пешеходци.

— Вече са тринайсет. Нещастно число — каза Аш сякаш на себе си.

Жената с телефона крачеше до Лила, гласът ѝ се извиси тънък и пронизителен. Две момичета тийнейджърки подскачаха отпред, докато говореха оживено и се кискаха за някой на име Брад. Два клаксона изсвириха, когато светофарът превключи.

Сигурно не бе чула добре.

— Извинете, какво казахте?

— Че тринайсет е нещастно число.

— Не, имах предвид... Наистина ли казахте, че имате тринайсет братя и сестри?

— Дванайсет. Аз съм тринайсетият — каза Аш и отвори вратата на кафенето. Посрещна ги уханието на смляно кафе, прясно опечени сладкиши и човешка глъч.

— Майка ви трябва да е... — Луда, помисли си Лила. — Забележителна жена.

— И аз мисля така. Това са доведени, заварени и природени братя и сестри — поясни той и се насочи към едно свободно сепаре за двама. — Баща ми се е женил пет пъти. А майка ми — три.

— Това е... леле.

— Да, съвременно американско семейство.

— Сигурно по Коледа става истинска лудница. Всички ли живеят в Ню Йорк?

— Не съвсем. Кафе? — попита новият ѝ познат, когато сервитьорката приближи.

— Всъщност може ли да поръчам една лимонада? Вече изпих достатъчно кафета.

— За мен кафе, черно.

Той я погледна изпитателно. Добро лице, реши, имаше нещо свежо и открито в него, макар че виждаше белезите на стреса и умората, особено в очите ѝ — дълбоки, наситено тъмнокафяви като косата ѝ — с малък златист пръстен около ирисите. Цигански очи, помисли си, и макар че нямаше нищо екзотично в нея, мигом си я представи в червено — червен корсаж, широка пола с разноцветни

волани. Виждаше я във вихъра на танца, полуизвърнатата, с развени коси. Смееше се, докато пламъците на лагерния огън бумтяха зад нея.

— Добре ли сте? Глупав въпрос — веднага се поправи тя. — Разбира се, че не сте.

— Не. Извинете. — Неподходящо време, неподходящо място, неподходяща жена, каза си той и се наведе отново напред. — Познавахте ли Оливър?

— Не.

— А жената? Как се казваше? Роузмари?

— Сейдж, също като градински чай. Не, не познавах нито един от двамата. Отседнала съм в отсрещната сграда и гледах през прозореца. Видях...

— Какво видяхте? — Той отпусна ръка върху нейната и бързо я отдръпна, когато усети как тя се скова. — Ще ми разкажете ли какво видяхте?

— Видях нея. Беше разстроена, плачеше и някой я удари.

— Някой?

— Не можах да го видя. Но преди съм виждала брат ви там. Виждала съм ги заедно в апартамента, няколко пъти. Спореха, разговаряха, сдобряваха се, нали разбирате?

— Не съм сигурен. Вашият апартамент гледа точно към нейния, така ли? Към техния — поправи се. — Полицаите казаха, че той е живял там.

— Не съвсем. Това не е моят апартамент. Аз съм отседнала временно там. — Замълча за миг, когато сервитьорката донесе лимонадата и кафето. — Благодаря — кимна и й се усмихна. — Отседнала съм там за няколко седмици, докато собствениците отсъстват и аз... разбирам, че изглеждам нахална и любопитна, но обичам да наблюдавам хората. Пребивавам на интересни места, имам бинокъл и...

— Правите се на Джими Стюарт.

— Да! — Облекчение и смях се примесиха в тази единствена дума. — Да, също като във филма „Задния прозорец“. Само че човек не очаква да види как Реймънд Бър слага разчленената си мъртвата жена в голям сандък и го изнася. Или беше куфар? Както и да е. Не възприемам това като шпиониране или поне не го възприемах, докато

това не се случи. За мен беше като театър. Целият свят всъщност е сцена, а аз обичам да съм сред публиката.

— Но не сте видели Оливър? — върна се той към най-важното. — Не сте го видели да я удря? Да я бута?

— Не. Казах го на полицаите. Видях, че някой я удари, но от мястото си не можах да го различа. Тя плачеше, беше изплашена и се молеше — видях всичко това изписано върху лицето ѝ. Взех телефона, за да се обадя на 911, и тогава... Тя излетя през прозореца, стъклото се счупи и тя просто излетя през него и падна.

Този път, когато сложи ръката си върху нейната, той не я отдръпна, защото тя трепереше.

— Спокойно — рече Аш.

— Картината постоянно е пред очите ми. Виждам счупеното стъкло и как тя полита с широко разперени ръце, с ритаци във въздуха крака. Чух вика ѝ, но това е само в представите ми. Всъщност не я чух. Съжалявам за брат ви, но...

— Той не го е направил.

Жената мълчеше, само вдигна чашата и отпи от лимонадата.

— Той не е способен да го направи — повтори Аш.

Когато вдигна глава и го погледна, очите ѝ излъчваха симпатия и състрадание.

Тя не беше валкирия, реши Аш. Беше твърде чувствителна.

— Това, което се случи, е ужасно.

— Мислите, че не мога да приема, че брат ми може да убие някого и след това да се самоубие. Не е това. Аз просто знам, че не би могъл. Двамата не бяхме много близки. Не съм го виждал от месеци, а и преди това срещите ни бяха кратки. Той е по-близък с Жизел, те са почти връстници. Но тя е в...

Мъката се стовари отгоре му като тежък камък.

— Не съм съвсем сигурен. Може би в Париж. Ще трябва да разбере. Той беше като трън в задника — продължи Аш. — Въжеиграч, но без инстинкт на убиец, присъщ на въжеиграчите. В него имаше много чар, много лекомислие, винаги бликаше от големи идеи, но без практическо виждане как да ги осъществи. Но никога не би посегнал на жена.

Тя ги бе наблюдавала, припомни си той и попита:

— Казахте, че двамата много са се карали. Някога виждали ли сте го да я удря?

— Не, но...

— Не ми пука дали е бил надрусан, пиян, или и двете, но той никога не би ударил жена. Не би убил жена. Никога не би се самоубил. Оливър вярваше, че в каквато и каша да се забърка, все някой ще го измъкне оттам. Вечният оптимист, това беше той.

— Понякога не познаваме хората толкова добре, колкото си мислим — каза Лила със загрижен и благ тон.

— Права сте. Той беше влюбен. Оливър все беше влюбен или търсеше любовта. Раздаваше се докрай, но когато му омръзнеше някоя връзка и искаше да скъса, започваше да разрежда срещите, постепенно се отдръпваше, изпращаше на жената скъп подарък и писъмце, пълно със съжаления и извинения. „Вината не е в теб, а в мен“, неща от този сорт. Наоколо му имаше прекалено много драматични разводи, затова той предпочиташе чистото скъсване. Освен това знам, че беше твърде суетен, за да пъхне дулото на пистолета в устата си и да дръпне спусъка. Ако смяташе да се самоубие — но никога досега не е изпадал до такова отчаяние — щеше да се нагълта с хапчета.

— Мисля, че е било инцидент — нейното падане. Искам да кажа, че е било в разгара на спора. Той може да е превъртял, след като тя е паднала.

Аш поклати глава.

— Оливър щеше да ми се обади или да дотича при мен. Той е най-малкото дете на майка си и единственият ѝ син, затова беше разглезен. Когато се забъркаше в неприятности, винаги се обаждаше на някого да му помогне да се измъкне. Това е неговата спонтанна реакция: „Аш, закъсал съм го. Трябва да оправиш нещата“.

— Значи обикновено ви се е обаждал.

— Ако неприятностите бяха особено големи, щях да съм аз. И той никога не би смесил хапчета с уиски. Имаше бивша съпруга, която умря по този начин, и това го ужасяваше. Можеше да вземе едното или другото, не че не беше възможно да прекали, но никога едновременно с хапчета и алкохол. Нещата не се връзват — настоя той. — Казахте, че сте ги виждали заедно, че сте ги наблюдавали.

Лила се почувства неудобно и се размърда.

— Вярно е. Това е ужасен навик. Трябва да престана.

— Виждали сте ги да се карат, но той никога не ѝ е посягал, нали?

— Не... Не, по-скоро тя посягаше. Хвърляше предмети, най-вече чупливи. Веднъж запрати обувката си по него.

— И какво направи той?

— Наведе се. — Лила се усмихна леко и той видя малка трапчинка — като леко щастливо намигване — в десния ъгъл на устата ѝ. — Добри рефлексии. Доколкото си спомням, тя крещеше и веднъж дори го блъсна. Той, от своя страна, говореше много, жестикулираше с плавни и грациозни движения. Затова го нарекох господин Хлъзгавия.

Големите ѝ тъмни очи се разшириха от смущение.

— О, господи, извинете.

— Не, определението е точно. Той беше хлъзгав. Не е избухвал, не я е заплашвал, не е стигал до насилие, нали? Не е отвърщвал на ударите ѝ?

— Не. Казваше нещо, което я размиваше. Виждах, усещах го, че беше против волята ѝ, ала тя се извъръщаше и отмяташе коса. А той приближаваше и... двамата се хвърляха в прегръдките си. Когато хората не искат публика, би трябвало да пускат завесите, нали?

— Тя е хвърляла нещо по него, крещяла му е, блъскала го е. А той се е измъквал със сладки приказки, със секс. Това е типично за Оливър.

Мъжът никога не бе отговарял с физическо насилие, замисли се Лила. Двамата спореха или се караха почти всеки ден, едни и същи несъгласия всеки ден, но той никога не я бе удрял. Никога не я бе докосвал, освен като прелюдия за секс.

И все пак.

— Но факт е, че тя бе блъсната през прозореца, а той се е застрелял.

— Тя е била блъсната през прозореца, но той не я е бутнал — и не се е застрелял. Следователно някой друг е бил с тях в апартамента. Някой друг е бил там — повтори Аш — и е убил и двамата. Въпросът е кой и защо.

Това, което той каза, звучеше убедително. Съвсем убедително. Изглеждаше... логично, но тъкмо логиката я накара да се усъмни.

— Но има и още един въпрос. Как?

— Права сте. Въпросите са три. Отговорът на единия може би ще даде и отговорите на останалите два.

Мъжът не сваляше поглед от нея. Сега видя в очите ѝ нещо повече от симпатия. Видя надигащ се интерес.

— Може ли да видя апартамента ви?

— Какво?

— Полицаяте още не ме пускат в апартамента на Оливър. Искам да го видя от мястото, откъдето вие сте гледали през онази нощ. Знам, че не ме познавате — побърза да добави, преди тя да заговори. — Имате ли някой, който да е с вас, за да не оставате сама с мен?

— Може би. Ще видя дали мога да измисля нещо.

— Чудесно. Ще ви дам телефонния си номер. Когато сте готова, ми се обадете. Аз просто трябва да видя... имам нужда да го видя.

Тя му подаде телефона си, той записа номера и ѝ го върна.

— Трябва да се връщам в апартамента — рече Лила. — Отсъствах по-дълго, отколкото е редно.

— Благодаря, че поговорихте с мен и ме изслушахте.

— Съжалявам за случилото се. — Тя стана и отпусна ръка върху рамото му. — Заради вас, заради семейството ви. Надявам се, че каквито и да са отговорите, ще ги откриете. Ако уредя посещенията ви в апартамента, ще ви се обадя.

— Благодаря.

Лила го остави в тясното сепаре втренчил поглед в кафето, останало недокоснато.

3.

Тя се обади на Джули и стовари отгоре ѝ цялата история, докато поливаше растенията, береше узрелите домати и забавляваше котарака.

Джули беше смаяна, удивена и разбираща, но ѝ каза и още нещо.

— Чух за случилото се, когато тази сутрин се приготвих за работа. Това беше основната тема на разговорите в галерията днес. Ние я познавахме бегло.

— Познавала си Блондинката? — Лила потръпна — сега прякорът ѝ се струваше толкова неуместен. — Искам да кажа Сейдж Кендал.

— Бегло. Тя е идвала няколко пъти в галерията. Всъщност купи две много красиви неща. Не ѝ ги продадох аз, не е била моя клиентка, но ме запознаха с нея. Досега не бях направила връзката с теб. Дори когато споменаха, че е живяла в западната част на Челси. Не чух коя е конкретната сграда и дали изобщо са я съобщили.

— Не знам. Сигурно вече са го направили. Виждам долу струпани хора, правят снимки. И няколко телевизионни екипа дежурят пред сградата.

— Това е ужасно. Случилото се е ужасно и за теб, скъпа. Не са съобщили името на мъжа, който я блъснал и след това се е самоубил, поне до тази сутрин. Оттогава не съм проверявала.

— Оливър Арчър, известен като господин Хлъзгавия. Запознах се с брат му в полицейския участък.

— Е, сигурно е било... неудобно.

— Навярно би трябвало да е, ала не беше. — Лила бе седнала на пода в банята, като внимателно търкаше с пясък няколкото малки лъщящи петна върху релсите на едно от чекмеджетата на тоалетния шкаф. Продължаваха да лепнат, но тя щеше да ги почисти. — Той ми купи лимонада — продължи, — а аз му разказах какво съм видяла.

— Ти... ти си пила с него? За бога, Лила, нищо чудно двамата с брат му да са опасни манияци, мафиоти или серийни убийци, които работят заедно. Или...

— Седнахме в едно кафене срещу полицейския участък, където имаше поне петима полицаи. Много ми беше мъчно за него, Джули. Личеше си, че се опитва да разбере и да се справи с положението, да намери разумно обяснение за нещо, което не е разумно. Не вярва, че брат му е убил Сейдж, и беше доста убедителен.

— Лила, никой не иска да повярва, че брат му е способен на подобно нещо.

— Разбирам това. — Тя издуха пясъка от релсите. — И това беше моята първа реакция, но както казах, доводите му бяха много убедителни.

Плъзна напред-назад чекмеджето и кимна със задоволство. Защо всичко не ставаше толкова лесно?

— Той иска да дойде тук и да види от терасата апартамента на брат си.

— Да не си откачила?

— Почакай малко. Предложи да поканя някого с мен, а и аз не бих се съгласила да го приема, ако съм сама. Но преди да реша каквото и да било, смятам да потърся в интернет информация за него, за да съм сигурна, че не е имал в миналото някакви престъпни прояви, съпруги, умрели при мистериозни обстоятелства, или други братя и сестри — той каза, че има дванайсет, заварени, природени и доведени.

— Сериозно?

— Зная, че звучи абсурдно. На мен самата ми е трудно да си го представя. Но трябва да съм сигурна, че никой от тях няма тъмно минало или каквото и да е там.

— Кажи ми, че не си му дала адреса си?

— Не, не съм му дала нито адреса, нито телефонния номер. — Сбърчи вежди, докато преподреждаше гримовете в чекмеджето. — Не съм глупава, Джули.

— Не, но си прекалено доверчива. Как се казва — ако изобщо ти е дал истинското си име. Веднага ще го потърся в интернет.

— Разбира се, че ми каза истинското си име. Аштън Арчър. Звучи като измислено, но...

— Почакай малко. Аштън Арчър ли каза? Висок и строен красавец, много секси, който кара краката ти да омекват? Зелени очи и гъста, черна къдрава коса?

— Да. Откъде знаеш?

— Защото го познавам. Той е художник, Лила, при това доста добър. Аз работя в художествена галерия, и то доста добра, и излагаме голяма част от творбите му. Пътищата ни няколко пъти са се пресичали.

— Знаех си, че името му ми е познато, но реших, че е заради името на брат му. Той е нарисувал онази картина с жената на поляната, която свири на цигулка на фона на разрушен замък, огрян от пълна луна. Това е същата картина, за която казах, че бих си купила, ако имаше къде да я окача.

— Да, същият.

— А той има ли съпруги, умрели при мистериозни обстоятелства?

— Не, доколкото зная. Не е женен, но известно време имаше връзка с Келси Нън, американска примабалерина. Може би все още са заедно, мога да проуча това. Ползва се със солидна професионална репутация, не изглежда пълен невротик, както повечето художници. Очевидно обича работата си. Семейството му е богато и по линия на бащата, и на майката. Ще проверя в интернет за повече подробности. Бащата се занимава с недвижими имоти и предприемачество, а родът на майка му е свързан с корабостроенето. И други подобни глупости. Искаш ли повече информация?

Той не приличаше на богаташ. Но брат му — да, реши Лила. Ала мъжът, който седеше срещу нея в сепарето на онова кафене, не изглеждаше като човек с много пари. Беше тъжен и в същото време раздражен, но се владееше.

— Сама ще проверя. Значи ми казваш, че той няма да ме изхвърли през прозореца.

— Бих казала, че е малко вероятно. Аз го харесвам, персонално и професионално, а сега го съжалявам заради брат му, въпреки че е убил една от нашите клиентки.

— Тогава ще му позволя да дойде тук. Той си заслужи одобрението от Джули Брайънт.

— Не избързвай с това, Лила.

— Няма, ще се уговорим за утре. Тази вечер съм прекалено уморена. Смятах да ти предложа отново да дойдеш при мен, но наистина съм скапана.

— Потопи се в онази чудесна вана. Запали свещи, почети някоя книга. После си облечи пижамата, поръчай си пица, погледай някоя романтична комедия по телевизията, а накрая се гушни в леглото с котарака и заспивай.

— Звучи страхотно.

— Направи го и ми се обади, ако си променила решението си и се нуждаеш от компания. Ако ли не, ще проуча по-подробно Аштън Арчър. Ще използвам връзките си. Ако остана доволна от резултатите, тогава той ще заслужи одобрение от Джули Брайънт. Утре ще си поговорим.

— Разбрахме се.

Преди да влезе във ваната, Лила пак излезе на терасата. Остана там в жегата на късния следобед, загледана в прозореца, който сега бе закован с дъски, а някога ѝ беше разкрил един скрит свят.

* * *

Джей Мадок наблюдаваше кльощавата брюнетка да влиза в сградата, след като си побъбри с портиера.

Права беше, когато реши да проследи тази жена, права беше да се довери на инстинктите си и да нареди на Иван да не изпуска от поглед брата на идиота.

Не можеше да е случайност, че брюнетката и братът излязоха заедно от полицейския участък и след това дълго разговаряха, нито че жената, идиотът и курвата му живееха в един и същ жилищен комплекс.

Полицията имаше свидетел — така гласеше информацията, с която Джей разполагаше. Тази жена навярно е въпросният свидетел.

Но какво бе видяла?

Според нейната информация полицията разследваше убийство и самоубийство. Но тя не хранеше много надежди, въпреки пренебрежителното ѝ отношение към полицията, че тази версия ще издържи дълго, с или без свидетел. Трябваше да действа и да оправи издънката заради престараването на Иван с курвата.

Работодателят ѝ нямаше да остане доволен, че идиотът я бе очистил, преди да измъкне информация за местонахождението. А

когато работодателят ѝ беше недоволен, се случваха много лоши неща. Обикновено Джей вършеше тези неща и никак не ѝ се щеше този път тя да е потърпевщата.

Значи проблемът трябваше да бъде разрешен. Загадка, а тя обичаше загадките. Идиотът, курвата, кльощавата жена и братът.

Как се вписваха и как можеше да ги използва, за да докопа плячката за работодателя си?

Трябваше да помисли, да проучи, да разреши.

Вървеше бавно, докато премисляше. Обичаше влажната жега, градската тълпа. Мъжете задържаха погледи върху нея. Беше съгласна с тях — заслужаваше много повече. Ала в горещия и пренаселен град дори тя не ги впечатляваше достатъчно. Когато се размекваше, работодателят ѝ я наричаше „неговата азиатска кнедла“, но той беше... необикновен мъж.

Възприемаше я като инструмент, от време на време като домашен любимец или разглезено дете. Тя му беше благодарна, че не я искаше за любовница, защото щеше да се наложи да спи с него. А тази мисъл обиждаше дори нейната недотам чувствителна природа.

Спря се, за да се полюбува на чифт обувки, изложени на витрината — високи, проблясващи златисти токчета, тънки каишки от леопардова кожа. Имаше времена, когато беше щастлива дори само на един чифт. А сега можеше да си позволи да си купи колкото си поиска. В съзнанието ѝ изплува споменът за пламналите, покрити с пришки крака, за глада, толкова дълбок и остър, че я пронизваше като кинжал.

Ако сега отидеше по работа в Китай, щеше да отсяда в най-скъпите хотели — и все пак спомените за прахта и глада, за ужасния студ и непоносимата жега продължаваха да я преследват.

Но парите и кръвта, силата и красивите обувки пропъждаха призраците.

Искаше обувките, искаше ги веднага. Джей влезе в магазина.

Когато след десет минути излезе, те бяха на краката ѝ и тя се наслаждаваше на начина, по който подчертаваха мускулестите ѝ, но изящни прасци. В ръката ѝ небрежно се полюляваше чантата от покупката, ослепителна азиатка в черно — стигащи до глезените плътно прилепнали панталони, впита тениска — и екзотични обувки. Черната ѝ като абанос дълга коса бе вързана на опашка и се полюшваше на гърба ѝ, вдигната високо и стегнато, откривайки лицето

с измамно меки черти, пълни червени устни, големи бадемиви очи, подчертани с черна очна линия.

Да, мъжете я заглеждаха, жените също. Мъжете искаха да я чукаат, а жените да приличат на нея — дори някои от тях също искаха да я чукаат.

Но те никога нямаше да я опознаят. Тя беше куршум в мрака, нож, прерязващ безшумно гърлото.

Убиваше не само защото можеше, не само защото се плащаше много, много добре, но и защото обичаше да го прави. Харесваше й дори повече от новите обувки, секса, храната, пиенето и дишането.

Запита се дали би убила кльоцавата брюнетка и брата на идиота. Зависеше от това, как се вписваха в загадката, но смяташе, че би могло да е едновременно необходимо и приятно.

Телефонът й избръмча, тя го извади от чантата и кимна със задоволство. Снимката, която бе направила на жената, вече имаше име и адрес.

Лиля Емерсън, но адресът не беше на сградата, в която тя бе влязла.

Странно, помисли си Джей, но при все това влизането й в сградата не би могло да е съвпадение. Но след като в момента беше в тази сграда, значи не се намираще на адреса, изписан върху дисплея на телефона.

Може би щеше да открие нещо интересно и полезно в дома на тази Лиля Емерсън.

* * *

Джули отключи вратата на апартамента си малко след девет вечерта и побърза да свали обувките. Не биваше да позволява на колежките да я завлекат в онзи салса клуб. Беше забавно, но, господи, краката й вече от час страдаха като пеленаче от колики.

Мечтаеше да ги потопи в топлата, ароматизирана вана, да изпие поне няколко литра вода, за да отмие твърде многото изпити маргарити, и да си легне.

Дали не остаряваше, зачуди се младата жена, докато заключваше вратата. Повехнала? Скучна?

Разбира се, че не. Просто беше капнала от умора, малко разтревожена за Лила, все още потисната от раздялата с Дейвид и изтощена от четиринайсетте часа работа и танците.

Фактът, че беше на трийсет и две, неомъжена, без деца и спеше сама, нямаше нищо общо с това.

Джули знаеше, че има невероятна кариера, влезе направо кухнята и грабна голямата бутилка с минерална вода „Фиджи“. Обичаше работата си, хората, с които работеше и се срещаше. Художниците, любителите на изкуството, изложбите, редките пътувания.

Е, имаше един развод зад гърба си. По-точно два развода, но първия път беше на осемнайсет и лудо влюбена, а и бракът ѝ не бе продължил дори година. Така че не се броеше.

Но докато стоеше и пиеше направо от бутилката в чистата и лъсната до блясък кухня, истинско произведение на модернизма и техниката, използвана най-вече като склад за вода, вино и някои основни продукти, Джули се питаше защо се чувстваше толкова неспокойна и неудовлетворена.

Обичаше работата си, многото приятели, апартамента си, който отговаряше на вкуса ѝ — точно на нейния вкус — и страхотния си гардероб. Дори през по-голямата част от времето харесваше как изглежда, особено откакто преди година си взе за личен треньор един истински маркиз дьо Сад.

Тя беше елегантна, привлекателна, интересна и независима жена. И нямаше щастлива връзка, която да продължи повече от три месеца, призна Джули. Щастлива поне за нея.

Може би не ѝ бе писано. Пропъди потискащата мисъл, взе бутилката с вода, прекоси дневната в топли неутрални тонове и пръснати тук-там ярки разноцветни творби на модерното изкуство и влезе в спалнята.

Може би трябваше да си вземе котка. Котките бяха интересни и независими и ако успееше да намери някое сладко животинче като Томас, щеше да...

Закова се на място, с ръка, застинала върху ключа за осветлението. Долови лекото ухание на парфюм. Нейният парфюм. Не беше на „Ричи Ричи“, с който се пръскаше, преди да тръгне на работа,

а по-тежкият, чувствен аромат на „Будоар“, който си слагаше, когато излизаше с някого или просто беше в подходящо настроение.

Във всеки случай, благодарение на салсата, в момента от нея се носеше единствено леката миризма на пот, но тя познаваше онзи плътен аромат.

Не би трябвало въздухът тук да ухае на него.

Озадачена, Джули отиде до скрина. Старинното ковчеже за бижута беше на обичайното си място, както и дневният парфюм — високо, тясно, сребристо шишенце с гравирана червена лилия.

Но шишенцето „Будоар“ бе изчезнало.

Да не би, без да иска, да го бе преместила? Но защо да го прави? Да, вярно бе, че тази сутрин имаше лек махмурлук и всичко ѝ беше малко като в мъгла, но си спомняше, че бе оставила шишенцето тук. Беше изтървала винчето на обичайното си място. Дори сега можеше да си представи как се опитваше непохватно да го нагласи и как изруга, когато то падна върху скрина — точно до розовото шишенце.

Мърморейки си под носа, младата жена влезе в банята, за да провери и там. Погледна в малкото тоалетно куфарче, където държеше гримовеите си. Не беше тук, констатира озадачено. Както и къде, по дяволите, се бяха дянали тъмночервеното червило в златна гилза с монограма на Ив Сен Лоран и черната течна очна линия на Боби Барун? Беше ги сложила тук миналата седмица след поредната обиколка в магазин „Сефора“.

Върна се отново в спалнята, провери всичките си вечерни чанти, просто за всеки случай, както и пътния тоалетен несесер, който бе използвала през ужасната сватбена седмица в Хамптън.

Стоеше в дрешника с ръце на кръста. Изведнъж ахна, когато не видя съвсем новите, необувани сандали на Маноло Бланик в коралов цвят, с тринайсетсантиметрова платформа и инкрустирани диаманти.

Объркването тутакси отстъпи пред страха, а сърцето ѝ бясно заби. Втурна се към кухнята, грабна чантата си, извади телефона и се обади на полицията.

Малко след полунощ Лила отвори вратата.

— Извинявай — каза Джули още от прага. — Само това ти липсваше след миналата нощ.

— Не ставай глупава. Добре ли си?

— Вече не знам какво става с мен. Полицаяте ме мислят за луда. И може би наистина съм.

— Не. Не си. Ето, да занесем това в спалнята.

Лиля вдигна куфара и го затътри към спалнята за гости.

— Не, не съм. Не съм луда. Стават разни неща, Лиля. Странни неща, признавам. Кой прониква в чужд дом, за да вземе грим, парфюм, чифт обувки и голяма чанта от леопардова кожа, очевидно за да прибере в нея придобивките си? Кой е този, който краде всичко това, а оставя произведения на изкуството, бижута, много хубав швейцарски часовник „Бом и Мерсие“ и перлите на баба ми?

— Може би някоя тийнейджърка.

— Не съм ги забутала някъде. Зная, че полицаяте смятат така, но не съм ги местила.

— Джули, ти никога нищо не забутваш. Да не би да са виновни чистачките?

Джули се отпусна в края на леглото.

— Ченгетата ме питаха и за тях. От шест години използвам една фирма за почистване. Две едни и същи жени идват в апартамента ми всяка втора седмица. Те не биха рискували работа си заради някакъв грим. Ти си единствена от всички останали, която има ключ и знае кода на алармената система.

Лиля опря ръка към сърцето си.

— Кълна се, не съм аз.

— Ти въобще не носиш обувки с моя размер, нито си слагаш червено червило, макар че трябва да си помислиш за червилото. Ти не си заподозряна. Благодаря ти, че ме покани тук. Просто не мога да остана сама тази нощ. Утре ще сменя ключалките, вече смених кода на алармата.

Хм, тийнейджърка, значи, замисли се тя. Възможно беше да живее някоя в нашата сграда. Може би беше точно това, някаква глупава любителка на акробатични номера. Все едно да краде готини неща от магазините.

— Може би е глупаво, но ми се струва наистина нередно. Да се рови в нещата ти, да задига това-онова. Надявам се полицията да я открие — прекъсна мислите ѝ Лиля.

— Виждала ли си тийнейджърка с платформи на „Маноло Бланик“, червило на Ив Сен Лоран, ухаеща на „Будоар“? — промърмори Джули. — Малко вероятно.

— Все пак може да се случи — каза Лила и я прегърна. — При първа възможност ще излезем по магазините и ще възстановим задигнатото. Сега искаш ли нещо друго?

— Само да се наспя добре. Мога да легна на дивана.

— Леглото е голямо, има достатъчно място за теб, мен и Томас.

— Благодаря. Може ли един душ набързо? След работата ходихме да танцуваме салса.

— Забавлявала си се. Разбира се, отивай. Ще оставя да свети лампата от твоята страна на леглото.

— О, за малко да забравя — обади се Джули, като се надигна, за да си вземе нощницата. — Аш издържа проверката. Говорих с няколко души, дискретно. Окончателните резултати от проучването твърдят, че той е изцяло погълнат от работата си, че понякога се изнервя много, ако го заставят да свърши нещо в неподходящ за него момент, и не общува толкова много, колкото би искал неговият агент, както и някои дами, но това е положението. Никой не е чувал да се е забърквал в някакви неприятности, няма доклади в полицията да е прибягвал до насилие, с изключение на едно спречкване с някакъв пияница по време на изложба.

— Ударил е пияница?

— Очевидно. Според това, което чух, пияният прекалил със закачките към едно от момичетата, които позирали за картините му, а тя нямала никакво желание да бъде докосвана. Според източника ми, онзи си заслужил боя, сцената се разиграла в една лондонска галерия. Така че имаш моето одобрение, ако решиш да го поканиш тук, за да надникне през прозореца.

— Тогава ще го поканя.

Лила се върна в леглото, замислена за откраднатото червило и дизайнерските обувки, за убийство и самоубийството и за секси художниците, които удряха пияници.

Всичко се въртеше в главата ѝ, примесено с някакви странни, накъсани сънища. Така и не чу кога Джули се вмъкна в леглото, нито Томас, който измяука доволно, като се сгуши помежду им.

* * *

Събуди я ароматът на кафе и тя стана. Откри Джули в кухнята, заета да препича гевречета в тостера, а Томас да дъвче закуската си.

— Нахранила си котарака, приготвила си кафе. Ще се ожениш ли за мен?

— Обмислям да си взема котка, но може би вместо това ще се оженя за теб.

— Можеш да имаш и мен, и котка.

— Ще си помисля. — Джули взе две красиви стъклени купички, пълни с горски плодове.

— Ау, приготвила си и горски плодове.

— Плодовете бяха в хладилника, а в шкафа открих тези красиви купички. Тук наистина има много хубави неща. Не знам как се удържаш да не разровиш шкафовете и чекмеджетата. И представи си кой го казва — някой, в чийто дом току-що е ровила някаква тийнейджърка.

Джули отметна огненочервената си коса, очите ѝ блеснаха злобно и допълни:

— Надявам се, че цялата е в пъпки.

— Мейси?

— Коя... О, не, тийнейджърката.

— Вярно. Кафето още не ме е разсънило. Пъпки, шини и безумно увлечение по суперсекси куотърбек, който изобщо не подозира за съществуването ѝ.

— Най-много ми хареса частта за куотърбека — каза Джули. — Да седнем на терасата, както си представям, че една двойка с изискан вкус, живееща тук, би направила. След това ще се облека и отново ще се гмурна в реалността.

— Имаш страхотен апартамент.

— От този апартамент могат да излязат два като моя, а терасата е отделно. При това има и басейн и фитнес зала под ръка. Размислих — додаде Джули, докато сервираше купичките от подноса върху масата. — Ще те зарежа заради първия богат тип, който се закачи на въдицата ми. Ще се омъжа за него и ще се преместя тук.

— Златотърсачка.

— Следващата ми амбиция. Никаква пъпчива тийнейджърка не може да се промъкне през охраната на това място.

— Вероятно не — каза Лила и погледна към закования прозорец. — Не би било лесно да се мине през охраната, нали? Но... ако те са пуснали някого, някой посетител или друг наемател, или пък в апартамента се е вмъкнал много опитен крадец, предварително планирал всичко. Само че полицаите не споменаха нищо за грабеж.

— Той я бутнал през прозореца, след това се е застрелял. Мъчно ми е за Аштън, Лила, но точно това се е случило в отсрещния апартамент.

— Той е толкова сигурен, че не е станало така. Няма да мисля за това — тръсна глава Лила и размаха ръце във въздуха. — Ще закуся с теб, нищо че ти искаш да ме зарежеш заради някакво богато копеле.

— Трябва да е и красавец. За предпочитане латино тип.

— Странно, аз пък си представях някой беден и плешив — каза Лила и лапна няколко плода. — Невинаги това, което лъщи, е злато. Както и да е, точно сега не мога да мисля за това. Днес трябва да работя. Ще пиша здравата, а след това ще се обадя на богатия и красив Аштън Арчър. Ако иска да погледне оттук, може да го направи. Пък и нищо друго не мога да сторя, нали?

— Ти няма какво да правиш. Полицията ще си свърши работата, а Аштън ще трябва да се примири със случилото се. Тежко е. Аз изгубих приятелка — е, по-скоро позната — в колежа, която се самоуби.

— Никога не си ми го казвала.

— Ние не бяхме много близки, но дружахме. Харесвахме се, но предполагам не дотам, че да знам колко е страдала. Гаджето ѝ я изоставило, навярно не е било само това, но е било капката, преляла чашата. Взела приспивателни. Беше само на деветнайсет.

— Ужасно. — За миг Лила отново почувства онова ужасно отчаяние. — Не искам пъпчивата тийнейджърка да е лудо влюбена в някого. И пъпките ѝ стигат.

— Да. Скъпа, дори когато не е истинско, може да е фатално. Но да оставим това. Искаш ли да се върна, да бъда тук, когато Аштън дойде?

— Не, не е нужно. Но ако не желаш да се прибиращ у вас, можеш да останеш тук колкото искаш.

— Вече го преодолях. Мога да се справя с една тийнейджърка. А и предполагам, че тя е взела каквото иска и сега ще отиде да си играе на крадла някъде другаде — изрече тя нехайно, но въздъхна тежко. — По дяволите, наистина харесвах тези обувки. Надявам се да се спъне с тях и да си счупи глезена.

— Доста жестоко.

— Както и да откраднеш от една жена чифт „Маноло“.

Тъй като не можеше да оспори това, на Лила не ѝ оставаше друго, освен да си допие кафето.

4.

Ли́ла се почувства спокойна и уверена, когато отново се залови за работа и се потопи в света, който бе плод на въображението ѝ. Войните между върколаците и ловките ходове на водещата мажоретка изцяло погълнаха вниманието ѝ. Държаха я заета до средата на следобеда, когато Томас настоя да си поиграят.

Прекъсна писането, точно когато любимият братовчед на Кейли се оказа между живота и смъртта след една засада. Реши, че е разумно да спре на това място и да прецени кое от случилите се събития ще мотивира героинята ѝ в следващия етап от историята.

Поигра на топка и връв с котарака, докато той се заигра с една от котешките играчки, после излезе на терасата, за да откъсне няколко домата и да набере малък букет от цинии.

Достатъчно го отлага, каза си тя. Взе телефона и потърси номера на Аш. Сцената отново оживя в съзнанието ѝ. Красивата блондинка, молеца за милост. Безпомощният начин, по който краката ѝ ритяха във въздуха при ужасяващия ѝ полет, бруталният удар на плът и кости върху бетона долу.

Случилото се беше реално, помисли си Ли́ла. Винаги щеше да е реално. Опитите ѝ да го забута в някое отдалечено кътче на съзнанието си нямаше да го променят, затова трябваше да го посрещне открито и без увъртане.

* * *

Аш работеше под съпровода на кънтящата музика. Започна с Чайковски, тъй като бе сигурен, че щеше да е в съзвучие с настроението му, но извисяващите се тържествени звуци го потиснаха още повече. Превключи на микс от разтърсващи хард рок парчета. Това сработи. Енергията на музиката сякаш се вля в него и промени тоналността на картината.

Първоначално си представяше сексуална, предизвикателна русалката, излегнала се върху скала, която бе надвиснала над бурно море, но постепенно еротиката ѝ бе добила хищнически нюанс.

Сега следваше въпросът, дали тя щеше да спаси моряците, паднали в бурното море, когато корабът им се бе разбил в скалите, или щеше да ги повлече към дъното.

Лунната светлина вече не беше романтична, не, нямаше и следа от романтика, а по-скоро приличаше на нова заплаха, докато осветяваше скалистите зъбери и се отразяваше в сиво-сините очи на русалката.

Когато нахвърляше първоначалните скици, не бе очаквал тази жестокост, не бе очаквал и безмилостния въпрос, докато в ранните етапи от създаването на картината му позираше моделът с мастиленочерна коса.

Но сега, останал сам с гърмящата музика, с разразилата се в морето свирепа буря и насиетието в мислите му, картината доби малко по-зловещо излъчване.

„Очакване“, помисли си художникът.

Когато телефонът му извънтя, първата му реакция бе раздразнение. Докато работеше, винаги го изключваше. С многобройно семейство като неговото щеше да бъде залят от обаждания, есемеси или имейли през целия ден и половината нощ, ако не бе определил някакви граници.

Но днес се чувстваше задължен да го остави включен. При все това пренебрегна първите две позвънявания, преди да си спомни защо не го бе изключил.

Остави четката, измъкна втората четка, която бе стиснал между зъбите, захвърли я настрана и протегна ръка към телефона.

— Арчър.

— О, тъъ, обажда се Лила. Лила Емерсън. Аз бях — да не сте на купон?

— Не. Защо?

— Шумно е. Музиката е много силна.

Той се озърна за дистанционното, разбута няколко буркана, откри го и изключи уредбата.

— Извинете.

— Моля, няма нищо. Няма смисъл да се слуша Айрън Мейдън, ако не е силно. И тъй като сигурно работите, се извинявам. Просто се обаждам, за да ви кажа, че ако все още искате да дойдете тук, да погледнете... ами, да погледнете оттам, където стоях миналата нощ, нямам нищо против.

Първата му изненада беше, че тя позна старото парче на Айрън Мейдън, а втората — съвсем правилното й предположение, че бе надул докрай музиката, докато работи.

Но по-късно щеше да мисли за това.

— Сега удобно ли е?

— О...

Не я притискай, заповяда си той. Лоша тактика.

— Кажете ми тогава кога — рече. — Кога ще ви е удобно.

— Сега е добре. Просто не очаквах да го кажете. Сега е супер. Нека ви продиктувам адреса.

Той грабна един от моливите, с които скицираше, за да запише.

— Готово. Дайте ми половин час. Благодаря, че се съгласихте.

— Това е... — Тя се спря, преди да повтори „супер“. — На ваше място и аз бих поискала да направя същото. Ще се видим след половин час.

Дотук добре, каза си Лила и се обърна към котарака:

— И сега, какво изисква етикетът в подобна ситуация, Томас? Дали да подредя върху малък поднос няколко резена от сирене „Гауда“ и сусамени крекери? Не, прав си. Това е глупаво. Грим? Отново си помъдър за годините си, скъпи мой първокурснико. Тук определено отговорът е „да“. Не е нужно да приличам на бежанка.

Реши да се преоблече в любимите си шорти, подходящи за всякакви ситуации, и тениска в захарно розово, с щамповани отпред ретро герои.

Можеше да помогне да изглежда по-зряла.

Жалко, че не бе направила малко чай с лед, което също й се струваше като отговорно поведение на добра домакиня, но тъй като вече бе твърде късно за това, реши, че и кафето ще свърши работа, ако той поиска нещо за пиене.

Продължаваше да се двоуми, когато чу звънеца.

Неловко, помисли си тя. Цялата история беше дяволски неловка. Погледна през шпионката — същата синя тениска, която бе облякъл и днес, а брадата му — по-набола. Гъста коса, тъмна и разрошена, очите — котешко зелени, интелигентни, с леко нетърпелив блясък.

Младата жена се зачуди дали щеше да е по-малко неловко, ако той беше пълен и плешив или с двайсет години по-възрастен. Дали видът му не я караше тайно да се облизва.

Една жена в подобна ситуация не биваше да си мисли за привлекателни и съблазнителни мъже, скастри се строго Лила и отвори вратата.

— Здравей. Заповядай, предлагам да минем на „ти“. — Зачуди се дали да се ръкува, но ѝ се стори прекалено сковано и официално. Затова просто вдигна ръце и ги отпусна. — Не знам как да се държа. Всичко ми изглежда толкова странно и непривично.

— Ти се обади и аз дойдох. Това е началото.

Томас, абсолютно нехаещ за неловката ситуация, се приближи, за да поздрави Аш.

— Котаракът твой ли е или на собствениците?

— О, техен е. Макар че Томас е страхотна компания. Ще ми липсва, когато тази работа приключи.

Аш погали котарака от главата до опашката, както тя самата често правеше.

— Понякога, когато се събудиш сутрин, не се ли чувстваш объркана? Искам да кажа, не се ли питаш къде си?

— Не. Отдавна не ми се е случвало. Часовите пояси ме объркват, но по-голямата част от ангажиментите ми са в Ню Йорк.

— Тук има много пространство — отбеляза той, когато се изправи. — И светлината е добра.

— Вярно е. А ти водиш любезен разговор, за да не се чувствам неудобно. Искаш ли да ти покажа къде бях, когато това се случи? Това е трудната част и по-добре да приключим по-скоро.

— Добре.

— Аз съм в стаята за гости — поясни Лила. — Прозорецът гледа на запад. През онази нощ, след което Джули си тръгна, се чувствах малко напрегната. О, тя те познава. Говоря за Джули Брайънт, управител на галерията „Челси Артс“.

Висока, ослепителна червенокоса хубавица, припомни си той, с точно и набито око и прекрасен, поразителен смях.

— Ти познаваш Джули?

— Приятелки сме от години. Тя беше тук малко преди полунощ в онази нощ. Пихме вино, хапнахме капкейкове, затова се чувствах неспокойна. И взех това.

Тя му подаде бинокъла.

— Съчинявам сюжети, с това се занимавам. Вече бях станала свидетел на няколко сцени зад прозорците отсреща, затова пак погледнах натам в очакване на следващата. Това звучи абсурдно.

— Не, не звучи. И аз съчинявам образи и сюжети, но по различен начин.

— Да, добре. Имам предвид, че разбирам. Но както и да е, важното е, че я видях. Сейдж Кендал.

— През прозореца, който сега е закован.

— Да. Онзи, който е отляво, с малък балкон пред спалнята.

— Видяла си това, докато си била точно тук, така ли? — спокойно попита той, докато гледаше през бинокъла.

— За мен това винаги е било игра — още от детството. Като телевизията, киното или книгите. Веднъж засякох един крадец — беше в Париж преди две години. Видях как една нощ някой проникна в апартамента срещу сградата, където бях отседнала, докато обитателите не си бяха вкъщи.

— Пътувания и приключения, дори и разрешаване на криминални загадки. Интересният живот на една жена, която наглежда чужди домове.

— През повечето време не разрешавам криминални загадки, но...

— Не си видяла Оливър. Брат ми.

— Не, само нея. Осветлението в спалнята беше изключено, а светлината в дневната беше твърде слаба. Тя стоеше пред прозореца. Ето така. — Лила пристъпи напред и се наведе. — Говореше с някого, който беше застанал отляво на нея, до стената между двата прозореца. Видях как той я удари. Беше много бързо, но трябва да съм зърнала ръката му. Спомням си как главата ѝ се отметна рязко назад, как тя вдигна ръка, за да закрие лицето си, ето така.

Лила му показва, като прикри бузата и челюстта си с ръка, след което продължи разказа си:

— Той отново я удари. Юмрук, тъмен ръкав. Това бе всичко, което видях, но толкова бързо, че едва се мярна. Телефонът ми беше ето там, на масичката до леглото. Грабнах го, после пак погледнах навън. Тогава тя беше до стъклото. Видях само гърба ѝ, разпиляната коса.

— Покажи ми.

— Ето така... — Тя се извърна с гръб към прозореца, нагласи се на перваза и се облегна на стъклото.

— И си видяла само нея. Сигурна ли си в това?

— Да. Сигурна съм.

— Тя е била висока метър и седемдесет и осем. — Той свали бинокъла. — Докато Оливър беше висок колкото мен, метър и осемдесет и пет. Това означава, че е със седем или осем сантиметра по-висок от нея и щом я е държал с гръб към прозореца...

Аш пристъпи до нея.

— Няма да те нараня. Само искам да ти покажа. — Сложи внимателно ръце на раменете ѝ, леко я наведе назад. Тя усещаше през тениската топлите му ръце, сякаш бяха върху голата ѝ кожа. — Ако я е държал по този начин, тя щеше леко да се наклони, както си ти в момента.

Сърцето ѝ заби по-учестено. Той нямаше да я бутне през прозореца — Лила не се боеше от това, нито от него. Но се запита защо толкова ужасно нещо — възпроизвеждането на убийство — можеше да е твърде интимно.

— Защо не си го видяла? — продължи да настоява Аш. — Ако някой в момента погледне насам, ще ме види надвесен над главата ти.

— Аз съм само метър и шейсет и пет. Тя беше с дванайсетина сантиметра по-висока от мен.

— Дори и така да е, главата щеше да е над нейната. Би трябвало да видиш поне част от лицето му.

— Не го видях. Но тя може да е била на токчета. Имаше страхотни обувки... но не беше — припомни си Лила. — Не беше. Не беше с обувки.

Докато падаше, краката ѝ ритяха въздуха. Бяха боси.

— Не беше на токчета. Изобщо нямаше обувки — продължи Лила.

— В такъв случай щеше да видиш лицето му или поне част от него.

— Не го видях.

— Може би защото този, който я е бутнал, е бил по-нисък от Оливър. По-нисък от нея.

Той взе отново бинокъла и погледна навън.

— Ти каза, че си зърнала юмрук, черен ръкав.

— Да, напълно съм сигурна. Точно това изскочи в съзнанието ми, когато се опитах да си представя сцената отново.

— Някой, висок приблизително колкото нея, облечен с черна риза. Трябва да попитам полицаите с какво е бил облечен Оливър.

— О, но може да е бил тъмносин или тъмносив ръкав. Светлината беше доста слаба.

— Значи тъмна риза.

— Започнах да се убеждавам, че там е имало някой друг. Ти ме наведе на тази мисъл — поясни тя, когато той отново я погледна. — После се разубедих. А сега ти отново ме караш да го повярвам. Не зная кое е по-лошото.

— Няма по-лошо. — Аш свали бинокъла. Очите му блестяха от гняв, тя усещаше почти физически как се излъчва от кожата му. — Има само една истина.

— Надявам се да я откриеш. Ако искаш, от терасата може да видиш сградата под друг ъгъл. Малко чист въздух ще ми дойде добре.

Тя излезе, без да дочака отговора. Той се поколеба за миг, после взе бинокъла и я последва.

— Бих пийнала малко вода. Ти искаш ли?

— Би било добре. — И щеше да му осигури още малко време. Той я последва през трапезарията. — Тук ли пишеш?

— С лаптопа мога да пиша навсякъде. Гледам да не си разхвърлям нещата твърде много. Може да забравя нещо, а това дразни клиента.

— Значи тук измисляш историите си за тийнейджърите върколаци.

— Да. — Откъде разбра? — Лила вдигна ръка. — Интернет. Няма отървяване от него. И след като и аз потърсих там информация за

теб, не е редно да се оплаквам.

— Ти си доста войнствено момиче.

— Наистина си прочел биографията ми. Бях. Смених седем различни училища, преди да завърша гимназия, затова Кейли ми е симпатична — моята главна героиня — задето иска да издържи в гимназията.

— Това чувство ми е познато. Един развод може да те изтръгне от корените ти, също както постоянното местене на родителите ти, когато бащата е военен.

— Предполагам, че е така. На колко години си бил, когато родителите ти са се развели?

— На шест, когато се разделиха, официално. — Излезе с нея навън в жегата и приятното ухание на нагретите от слънцето домати и ароматни билки.

— Бил си много малък, но предполагам, че раздялата на родителите е трудно поносима на всяка възраст. Единственото им дете ли беше?

— Имам и сестра, Клоуи, две години по-малка. Когато баща ми отново се ожени, се сдобихме с Кора и Порша, доведени сестри. Новата съпруга на баща ми роди Оливър, но двамата се разделиха, когато той беше още бебе. Нашата майка също се омъжи повторно и се появи Валънтина, природената ми сестра, после и Естебан и така нататък, докато се стигне до Райли, която е на петнайсет и може би чете книгите ти, както и до най-малката, Мадисън. Тя е само на четири.

— Имаш четиригодишна сестра?

— Настоящата жена на баща ми е по-млада от мен. Някои хора колекционират съпруги, както други пощенски марки — вдигна рамене той.

— Как помниш всичките си братя и сестри?

— Имам си таблица. — Усмихна се, когато тя се засмя. И отново си я представи с червена рокля във вихъра на танца пред лагерния огън. — Не, говоря сериозно. Когато получавах покана за дипломиране от колеж или за нечия сватба, добре е да знаеш дали ти е роднина. Кой е градинарят тук?

— Удивителната Мейси. Наричам я така, защото е почти идеална. Бих искала да съм като нея. Тя притежава една от картините

ти.

— Хората, които живеят тук?

— Не, извинявай. Понякога мислите ми се стрелкат в различни посоки. Сейдж Кендал. Джули ми каза, сети се, че я е познавала бегло като клиент и че е купила една от творбите ти. Жена, която свири на цигулка на поляна. Познавам картината, защото бях казала на Джули, че ако имам свое жилище, където да я окача, бих си я купила. Вероятно нямаше да мога да си я позволя, но ако можех, щях да я купя. Прекрасна е. А сега е тъжно, защото тя сигурно също е мислила, че е прекрасна. Зарежи водата. — Лила отмести бутилката. — Искаш ли чаша вино?

— Да, с удоволствие.

— Добре. — Тя се изправи и влезе вътре.

Аш отново взе бинокъла. Оливър сигурно бе подтикнал последната си приятелка да купи картината. Навярно отново се бе хвалил с брат си. Или може би я бе купила, смятайки, че ще зарадва Оливър. Кой знае?

— Виждала си някой друг в апартамента? Посетител, майстор или друг човек? — попита Аш, когато Лила се върна с две чаши червено вино.

— Не. Спомням си, че и аз се чудех. Всички останали, които съм наблюдавала, имаха посетители. Малки купони или приятели на гости, доставчици. По някое време все се появяваха други хора. Но не и при брат ти и приятелката му. Двамата излизаха много, почти всяка вечер. И почти всеки ден, невинаги заедно. Предположих, че отиват на работа. Но може и да е идвал някой, докато не съм гледала. Знам, че отстрани изглежда като че ли аз само седя тук и наблюдавам отсрещната сграда, но, честно казано, съм гледала само сутрин и след това вечерта. Или, ако се чувствам неспокойна, късно през нощта.

— Ако живееш на такова място, често се забавляваш. Оливър обичаше купоните, да се събира с приятели и би искал да кани често гости в толкова просторно жилище. Защо не са го правили?

— Много хора през лятото напускат града, затова обикновено съм толкова заета през този сезон.

— Да, но защо те не са го правили?

— Той не работеше ли?

— Работеше за вуйчо си. Антики — купуваше и продаваше. Ако все още се е занимавал с това. Когато никой не му досаждаше с поучения да не пилее напразно време и способности, живееше най-вече от попечителския си фонд. Но мисля, че вече близо година работеше за Вини — вуйчо му. Доколкото знам, сътрудничеството им е било успешно, поне така смяташе семейството. Оливър най-сетне бе намерил призванието си. А сега... ще трябва да говоря с Вини.

— Тежко е. Особено с такова голямо семейство. Трябва да се каже на толкова много хора или да се разкаже за случилото се. Но в същото време е и утешително. Винаги съм искала да имам брат или сестра.

Младата жена замълча, защото той отново се взираше в закования с дъски прозорец.

— Говори ли с баща си?

— Да. — Всичко това го потискаше и Аш остана смълчан, загледан във виното. — Те са за няколко седмици в Шотландия. Ще се върнат в Кънектикът, когато им съобща точната дата на погребението.

— Ти ли ще го организираш?

— Така изглежда. Майка му в момента живее в Лондон. Новината я съкруши. Загубата на дете винаги е съсипваща, но... Тя обича дъщерите си, но Оливър бе светлината на живота ѝ.

— Има ли някой с нея?

— Порша живее в Лондон, а Олимпия отново е омъжена. За Рик — не, това беше първият ѝ съпруг, преди баща ми. — Потри челото си между веждите. — Найджъл. Свестен тип, доколкото го познавам. Той е с нея, ала тя е напълно сломена, затова накрая реших погребението да бъде в тесен кръг с частна церемония, навярно в резиденцията.

— Имаш резиденция.

— Баща ми има. Пресата вече дебне, затова е по-добре, че не са тук.

Докато той беше под пълен журналистически обстрел, помисли си Лиля.

— Репортерите преследват ли те?

Той отпи от виното и отпусна бавно рамене.

— Аз съм заварен брат, един от многото природени или доведени братя и сестри. Не беше чак толкова зле, а и обикновено гледам да стоя в сянка и се старая да не привличам вниманието на обществото.

— Е, не си чак толкова в сянка, след като се срещаш с балерина.
— Тя се усмихна леко, надявайки се малко да разведри мрачната атмосфера. — Интернет и Джули.

— Е, интересът беше най-вече заради нея.

— Така ли мислиш? — Лиля се облегна назад. — Успял художник с дълбоки, много дълбоки семейни джобове и авантюристичен дух.

— Авантюристичен?

Сега бе неин ред да свие рамене, доволна, че го бе развеселила.

— Така ми изглежда. Мисля, че интересът към теб е бил не по-малък, но се надявам сега пресата да те остави на спокойствие. Имаш ли някой, който да ти помага?

— Да ми помага с какво?

— С приготовленията за погребението? С толкова голямо семейство, разпръснато из различни краища на света, сигурно не е никак лесно. Дори и без да се имат предвид обстоятелствата, а и след като и двамата му родители са извън страната. Знам, че не е моя работа, но ако имаш нужда, бих могла да ти помогна. Бива ме да се обаждам по телефона и да следвам инструкции.

Аш я погледна, взря се в големите ѝ тъмни очи и откри там единствено състрадание.

— Защо ми го предлагаш?

— Извинявай, наистина не е моя работа.

— Нямах предвид това. Това е мило, много мило от твоя страна.

— Може би е заради навика ми да наблюдавам хорските прозорци, или защото пиша, но съм свикнала да се поставям на мястото на другите. А може би този ми навик е причината за любопитството ми. Както и да е, ако бях на твое място, щях да се чувствам объркана и затруднена. Така че ако има нещо, с което да съм ти полезна, ми се обади.

Преди той да заговори, преди да успее да измисли какво да каже, телефонът му иззвъня.

— Извинявай. — Аш са надигна леко, за да го извади от джоба си. — От полицията е. Не, остани — рече, когато тя понечи да се изправи. — Моля те.

— Детектив Файн — каза той и известно време само слушаше. — Не, всъщност не съм у дома, но мога да дойда при вас или...

Задръжте за момент. Открили са нещо — обърна се към Лила. — Полицаяте искат отново да разговарят с мен. Мога да отида при тях или те да дойдат тук. Ходили са до жилището ми, за да ме търсят.

Тя му беше предложила помощта си, нали така, напомни си Лила. Беше искрена и ето че ѝ се отдаваше възможност да направи нещо.

— Можеш да им кажеш да дойдат тук. Нямам нищо против.

Той отново говореше по телефона, без да откъсва поглед от нея.

— Аз съм с Лила Емерсън в жилището, където е отседнала. Имате адреса. Да, мога да ви обясня, когато дойдете тук.

Прибра телефона в джоба си и каза:

— Не им се понрави, че съм тук, че съм се свързал с теб. Долових го съвсем ясно.

Лила отпи замислено глътка вино.

— Те ще се питат дали сме се познавали отпреди, дали по някакъв начин не сме замислили всичко това, дали ти не си убил брат си, а аз те прикривам. После ще разберат, че подобна версия няма да издържи.

— Няма ли?

— Не, защото нямаше да ги поканиш тук, при мен, и така да събудиш подозренията им. Но най-вече защото тъкмо аз се обадох на 911, след като тя падна. Нима по този начин бих могла да прикрия някого? Защо изобщо да се обаждам? Защо не оставя някой случаен минувач да го направи? И защо, когато се обадох, не казах, че брат ти я е бутнал? Ясно и просто. Така че те ще си направят изводите, след което само ще искат да разберат защо двамата сме се озовали заедно на терасата на Килдербранд и пием вино. Това е разумен въпрос и има разумен отговор.

— Всичко звучи толкова логично и правдоподобно.

— Когато пишеш истории, трябва да звучат правдоподобно.

Състрадание, помисли си той, комбинирано с логика и допълнено с това, което той смяташе за добре развито въображение.

— Нима върколаците гимназисти са логични?

— В измисления свят, който сътворяваш, не е нужно нещо да е реално, за да е убедително. В моя свят върколаците са напълно логични. Това обаче не обяснява защо се чувствам толкова изнервена. Твърде много полицаи. — Лила стана и грабна лейката, макар че вече

бе поляла растенията. — През целия си живот не съм имала вземане-даване с полицията, а сега постоянно съм сред полицаи. Разговарям с тях, ти разговаряш с тях, аз разговарям с теб, което е почти едно и също. Джули говори с тях, така че...

— Защото тя е продала картината?

— Какво? Не. Миналата нощ някой е влязъл в апартамента ѝ. Предполагаме, че са били някакви хлапета, защото са взели само чифт обувки на Маноло Бланик, шишенце парфюм, червило — такива неща. Но все пак е кражба, незаконно проникване и има полицейски доклад. А сега те пак идват. И аз направо ще удавя цветята с това поливане.

— Горещо е. Поливането е добро за цветята. — Той пристъпи, взе лейката от ръцете ѝ и я остави на пода. — Мога да се срещна с тях долу.

— Не, нямах това предвид. Освен това искам да поговоря с тях сега, след като ти поговори с мен и се убедих, че брат ти не е убил жената. Да направя ли кафе? Имам пакет с крекери. Ще ги извадя. Никога не знам какво да предложа. Защо не направих чай с лед?

— Пак се засуети ненужно — каза той. — Мисля, че първо трябва да се успокоиш. — Взе чашата ѝ с вино и ѝ я подаде. — Ще влезем вътре и ще поговорим с полицаите.

— Правилно. Радвам се, че си тук — рече тя, щом влязоха. — Макар че ако не беше тук, те нямаше да дойдат. Но се радвам, че си тук. Ето ги, дойдоха — добави тя, когато чу звънеца.

Престани да мислиш за това, заповяда си Лиля и отиде да отвори вратата.

— Здравейте, детективи — каза и се отдръпна встрани, за да влязат.

— Не знаехме, че се познавате — заговори Файн.

— Не се познавахме — доскоро.

— Вчера чух достатъчно в участъка, за да се досетя, че Лиля се е обадила на деветстотин и единсет. — Аш седна в дневната и зачака останалите да последват примера му. — Настигнах я на излизане и я попитах дали би се съгласила да поговори с мен.

Файн изгледа Лиля продължително и замислено.

— Вие ли го поканихте да дойде тук?

— Не. Ние поговорихме в кафенето срещу полицейския участък. Аш ме попита дали може да види откъде съм наблюдавала това, което

се случи. И какво точно съм видяла. Не виждах с какво може да ми навреди посещението му, особено след като се оказа, че Джули го познава.

— Джули? — свъси вежди Уотърстоун.

— Приятелката ми Джули Брайънт. Тя работи в галерията „Челси Артс“, където са излагани някои от творбите на Аш. Казах ви за Джули. Използвам нейния адрес.

— Светът е малък.

— Така изглежда.

— Достатъчно малък — присъедини се и Файн. — Жертвата е имала в апартамента си една от вашите картини, господин Арчър, действително купена от „Челси Артс“.

— И на мен така ми казаха. Аз не я познавах. Обикновено не се срещам и не познавам хората, които купуват творбите ми. Не се меся в разследването ви. Той беше мой брат и аз търся отговорите. Искам да разбера какво се е случило. Кажете ми с какво е бил облечен? — настоя Аш. — Какво е носил, когато сте го намерили?

— Господин Арчър, ние задаваме въпросите.

— Ти каза ли им какво точно си видяла? — попита той Лила.

— Да, разбира се. Имаш предвид казаното от мен за юмурука и тъмния ръкав? Да. — Тя замлъкна за миг. — Оливър не е носил тъмна риза, така ли?

— Видели сте го само за миг — припомни й Уотърстоун. — В слабо осветена стая, през бинокъла.

— Вярно е, но в онзи миг в паметта ми се запечата тъмният ръкав. Ако Оливър не е бил с тъмна риза, той не е блъснал жената. Не видях лицето му. Аш каза, че Оливър бил висок метър и осемдесет и пет. Защо не видях лицето му над главата й, ако тя е била притисната от него към прозореца?

— Ако помните показанията си — отвърна Файн търпеливо, — казахте, че всичко се е случило много бързо, че сте се фокусирали предимно върху жената.

— Това също е вярно, но трябваше да видя поне част от лицето му. Не би трябвало да видя тъмен ръкав — не и ако Оливър Арчър я е бутнал през прозореца.

— Но не сте видяла някой друг в апартамента.

— Не, не видях.

Файн се извърна към Аш.

— Имаше ли брат ви някакви затруднения? Познавате ли някого, който е искал да го нарани?

— Не, не познавам такъв човек. Той не оставаше за дълго затруднен.

— И никога не сте се срещал със Сейдж Кендал, с която той е живял, която е купила една от вашите картини за петцифрена сума? За много голяма петцифрена сума.

— Знаех си, че не бих могла да си я позволя — промърмори Лила.

— Никога не съм я срещал, той ми каза съвсем наскоро за нея, както споменах във вчерашното си показание. Оливър не я е бутнал през прозореца. Не се е самоубил. Знам го, защото съм сигурен в това, но защо вие мислите така?

— Имали сте проблеми с брат си — подчерта Уотърстоун. — С вашия природен брат — уточни той.

— Той беше досаден трън в задника.

— Вие сте избухлив, известно ни е, че сте раздавали юмруци.

— Да, не мога да го отрека. Но никога не съм удрял Оливър — все едно да ударя кутре. И никога не съм посягал на жена и няма да го направя. Проверете, разровете се, търсете каквото желаете, но ми кажете защо и вие не сте сигурни, че случилото се е това, което изглежда.

— Мога да изляза или да отида в другата стая, ако не желаете да говорите пред мен.

Файн само погледна Лила, после се обърна към Аш:

— Каквото и да обсъждаме, вие тутакси ще ѝ го кажете.

— Тя през цялото време се държа безупречно. Прояви състрадание към един напълно непознат, когато просто можеше да ми заяви да не я безпокоя, че вече ѝ е дошло до гуша. Защо да не ѝ кажа? И тя няма да излезе от стаята заради когото и да било.

При тази разпалена тирада Лила само примигна. Не си спомняше кога за последен път някой я бе защитил или се бе налагало да го прави.

— В кръвта на брат ви са открити алкохол и барбитурати — каза Файн.

— Вече ви казах, той никога не е смесвал хапчета с алкохол.

— Имал е достатъчно количество и от двете. Съдебният патолог смята, че без лекарска намеса навярно е щял да почине от свръхдозата. Според доклада брат ви е бил в безсъзнание по време на смъртта си.

Суровата маска върху лицето на Аш не се пропука. Лила внимателно го наблюдаваше.

— Оливър е бил убит.

— Сега вече разследваме двойно убийство.

— Някой го е убил.

— Толкова съжалявам. — Лила инстинктивно сложи ръка върху неговата. — Знам, че ти през цялото време вярваше в това, но е... много съжалявам, Аштън.

— Бил е на грешното място в грешното време? — промълви бавно той. — Това ли се е случило? Те са го неутрализирали, но нея са ударили, изплашили, наранили я и са я блъснали. След това са го довършили, за да изглежда като самоубийство от съжаление или отчаяние. Наранили са само нея, следователно тя е била основната мишена.

— Вие твърдите, че не я познавате, затова засега ще обсъждаме само брат ви. Знаете ли да е дължал пари?

— Той винаги си е плащал дълговете. Ще изтегли от фонда си или ще вземе от баща ни, от майка си, от мен — но винаги си е плащал дълговете.

— Откъде се е снабдил с наркотиците?

— Нямам представа.

— Миналия месец е пътувал до Италия, останал е няколко дни в Лондон, след това в Париж, преди да се върне в Ню Йорк. Знаете ли нещо за това пътуване?

— Не. Може би е било по работа? Майка му живее в Лондон, навярно я е посетил. Мисля, че нашата полусестра Жизел е в Париж.

— Имате ли координатите им?

— Да. Ще ви ги дам. Значи е бил в безсъзнание?

Файн за миг омекна.

— Да. Според патолога е бил в безсъзнание, когато е умрял. Само още няколко въпроса.

Лила мълчаливо слушаше, докато полицаите задаваха въпросите, а Аш с усилие им отговаряше. Изпрати ги до вратата, когато приключиха — поне засега. След това се върна и седна до него.

— Искаш ли още една чаша вино или вода? Или може би кафе?

— Не, благодаря, не. Аз... не, трябва да вървя. Трябва да проведа няколко разговора. И... благодаря ти. — Изправи се. — Съжалявам, че това... се стовари на главата ти. Благодаря ти.

Лила поклати глава и последва инстинкта си — пристъпи към Аш и го прегърна. Усети как ръцете му се вдигнаха и леко докоснаха гърба ѝ, преди тя да се отдръпне.

— Ако мога да ти помогна с нещо, обади ми се. Говоря сериозно.

— Да, виждам, че е така. — Улови ръката ѝ, задържа я за миг, после я пусна и се отправи към вратата.

Тя остана сама. Сърцето и душата ѝ страдаха за него, макар да бе сигурна, че никога повече нямаше да го види.

5.

Аш стоеше пред жилищната сграда, пъхнал ръце в джобовете. До този момент не бе осъзнал колко не му се искаше да влезе вътре. Една част от него го знаеше и тя се бе обадила на един приятел.

Редом до него беше Люк Талбът, застинал в същата нерешителна поза.

— Можеше да изчакаш и да влезеш заедно с майка му.

— Не искам тя да преживява това. В момента не е на себе си. Хайде да приключваме по-скоро. Ченгетата чакат.

— Думи, които никой не иска да чува.

Аш приближи към портиера, каза му защо бе дошъл и без да го молят, показа личната си карта.

— Много съжалявам за брат ви, сър.

— Благодаря. — Вече се бе наслушал на съболезнования. През последните два дни бе провел безброй разговори с безброй хора и бе чул най-различни утешителни думи.

— Когато това свърши, ще отидем да изпием по бира — предложи Люк, когато се изкачваха с асансьора до четиринайсетия етаж.

— Дадено. Виж, знам, че Олимпия ще иска да прегледа всичките му вещи. Смятам, че не е зле предварително да отделия някои. Тя няма да разбере, а и така ще ѝ спестя някои допълнителни страдания.

— Нека тя да реши, Аш. На теб достатъчно ти се насъбра. И как, по дяволите, ще знаеш дали не си отделил пуловера, който му е подарила за Коледа?

— Да, да, прав си.

— Ето защо съм тук.

Люк излезе от асансьора заедно с Аш. Беше мъж с широки рамене, силни ръце и големи китки. Висок метър и деветдесет и три, с буйна, изсветляла от слънцето кестенява коса, спускаща се до яката на семплата му бяла тениска. Той пъкна слънчевите очила в колана на джинсите си и огледа набързо коридора с леденосините си очи.

— Тихо е — отбеляза.

— Да, обзалагам се, че в тази сграда има строги правила за шума. Вероятно за всичко имат правила.

— Правила и всякакви разпоредби. Не всеки може да си позволи като теб да купи цяла една проклета сграда, така че да не се съобразява с правилата или със съседите.

— Сградата е малка. — Аш се поколеба пред вратата, още белязана с полицейска ограничителна лента, която вече беше прерязана, за да се влиза. „По дяволите“, каза си той и натисна звънеца.

Изненада се, когато детектив Уотърстоун му отвори вратата.

— Мислех си, че сте обикновен полицай, който седи зад бюро.

— Само довършваме някои разследвания.

— Аз съм Люк Талбът — протегна ръка приятелят му.

— Добре. Но не ми приличате на адвокат — отбеляза Уотърстоун.

— Защото не съм.

— Люк ще ми помогне да опаковам каквото мога. Освен дрехите на Оливър не съм сигурен какво... — Замлъкна, когато видя бледосивия диван с грозното петно от засъхнала кръв и тъмносивата стена зад него, по която личаха ужасяващи кървави пръски.

— Господи, не можахте ли да прикриете всичко това? — попита Люк намръщено.

— Съжалявам, но не. Ако желаете, поговорете с някой от роднините на Кендал за организиране на почистването. Можем да ви посочим две компании, специализирани в тази дейност.

Файн излезе от съседната стая.

— Господин Арчър, много сте точен. — Тя погледна изпитателно към Люк, после посочи към него. — „Бейкърс Дозън“ — пекарната на Западна Шестнайсета улица.

— Точно така, това е моята пекарна.

— Виждала съм ви там. На вас дължа допълнителните пет часа упражнения седмично във фитнес залата.

— Благодаря.

— Всичко е заради големите шоколадови сладки. Ужасна съблазън са. Ваш приятел ли е? — попита тя Аш.

— Да. Ще ми помогне за пренасянето. Майката на Оливър ми даде списък за доста вещи. Тя му подари немалко от семейните бижута. Не знам дали ги е запазил, нито дали са тук.

— Дайте ми списъка. Ще проверя.

— Той е в телефона ми — каза Аш и ѝ подаде телефона.

— Видях тези копчета за ръкавели и джобния часовник. Те са в спалнята. Старинната сребърна табакера, не, не съм я виждала, както и часовника за полица върху камина. Не, тук са само копчетата за ръкавели и джобният часовник. Не мисля, че бихме пропуснали тези вещи.

— Вероятно ги е продал.

— Можете да попитате шефа му — чичо му от антикварния магазин.

— Да. — Аш прибра телефона си и отново се огледа. Тогава видя картината си на стената срещу изцапания диван.

— Хубава картина — отбеляза Файн.

— И се разбира — добави Уотърстоун, като вдигна рамене заради безразличния поглед на Аш. — На много картини нищо не им се разбира.

Името на модела беше Лиона, припомни си художникът. Беше женствена, с чувствени извивки, със замечтано изражение, докато му позираше боса. Затова я бе нарисувал на поляна, с развети коси и поли, с цигулка в ръка.

А сега от картината тя бе наблюдавала как брат му умира.

Не, всъщност нищо не разбираше.

— Бих искал да приключим с това. Казаха ми, че все още не можем да вземем тялото.

— Сигурно скоро ще можете. Ще проверя лично и ще ви се обадя.

— Добре. Аз ще взема дрехите му и вещите от списъка. Това е всичко, което има значение за майка му. Не знам какво ще правя с останалите вещи.

— Ако разпознаете нещо, ни уведомете.

— Той е имал папки, документи, компютър.

— Лаптопът му е при нас. Все още се проучва информацията в него. Има и кашон с документи. Осигурителни полици, документи за фонда, официална кореспонденция. Вече са проверени и са в спалнята.

Можете да ги вземете. Има и някои снимки. Знаете ли дали е имал банков сейф?

— Поне аз не знам за такъв.

— В дрешника са открити шест хиляди четиристотин и петдесет долара в брой. Можете да ги вземете. Когато свършите, ще трябва да се подпишете. Имаме и списък с всичко, което е иззето от апартамента като доказателства или улики. Трябва да проверите всички вещи, когато ги върнат от следствието.

Аш само поклати глава, мина покрай нея и влезе в спалнята.

Стените в наситено тъмновиолетово контрастираха с белите первази и придаваха на стаята изисканост и великолепиe, които се подчертаваха от полираното дървено легло с четири колони.

Предположи, че полицаите бяха свалили всичко от леглото до матрака. Криминалистите, поправи се той. Изрисуваният скрин в долния край на леглото бе отпорен, а съдържанието му бе разхвърляно. Всичко бе покрито с тънък слой прах.

Рисунките върху скрина, вероятно избрани от жената, бяха добри и пресъздаваха гора, потънала в мъгла, заоблени хълмове, обсипани със звезди. Красивата мебел подхождаше на стилната атмосфера и разкриваше нещо от личността на трагично загиналата приятелка на брат му.

Под външния ѝ блясък се бе крила романтичка.

— Той би паснал идеално на всичко това — отбеляза Аш. — Мястото е достатъчно просторно и елегантно, но с привкус на класика. Точно това би искал Оливър. И го е получил.

Люк отвори първия от кашоните, които бяха донесли.

— Каза, че е бил щастлив, когато последно си говорил с него. Щастлив и развълнуван.

— Да, щастлив и развълнуван. Възбуден. — Аш потърка лицето си с длани. — Затова отклоних поканата му да се видим. По въодушевляването в гласа му усетих, че е замислил нещо, сделка или поредната велика идея. Нямах нерви да се занимавам с всичко това, нито с него.

Люк погледна приятеля си и каза шеговито с привидна лекота:

— Ако смяташ отново да се самобичуваш, дай поне да ти държа сакото.

— Не, приключих с това.

Аш отиде до прозореца и погледна навън. Мигом позна прозореца на Ли́ла и си я представи как стоеше там в нощта и се забавляваше да наднича в живота на другите.

Ако бе погледнала десет минути по-рано или десет минути по-късно, не би могла да види падането.

Щяха ли тогава пътищата им да се пресекат?

Щом осъзна, че мислеше за нея, докато гледаше към прозореца ѝ, Аш побърза да се отдръпне. Отиде до скрина с чекмеджетата, отвори едно и се втренчи в разхвърляните чорапи.

Полицайте, помисли си. Оливър щеше да ги подреди — сгънати, никога на руло — в спретнати редици. Безпорядъкът прибави още един тънък пласт към мъката му, също като прахта върху дървените повърхности.

— Веднъж бяхме заедно, не си спомням защо, и на него му трябваха два́сет минути, за да си купи чифт чорапи, които да отговарят на десена на вратовръзката му. Кой прави така?

— Не и ние.

— Някой бездомник ще се уреди с кашмирени чорапи — каза Аш, след което издърпа чекмеджето и изсипа съдържанието му в кашона.

След два часа разполагаше с четиридесет и два костюма, три кожени якета, два́сет и осем чифта обувки, безброй ризи, вратовръзки, кашон с дизайнерско спортно облекло, скиорско оборудване, стикове за голф, един часовник „Ролекс“ и един „Картие“, което правеше три с часовника, който бе носил Оливър.

— А аз си мислех, че моите кашони няма да ти потрябват — поклати глава Люк, докато оглеждаше купчината на пода. — Ще ни трябват още два.

— Останалото може да почака или просто ще го зарежа. Прибрах всичко, което майка му искаше.

— Както кажеш. Дори за тези ще ни трябват поне две таксита. — Люк отново изгледа намръщено кашоните. — Или дори микробус.

— Не, ще поръчам да вземат всичко и да го закарат в дома ми. — Извади телефона си, за да го уреди. — А сега отиваме да прием по бира.

— С най-голямо удоволствие.

* * *

За Аш бе достатъчно да излезе от сградата, за да се отърси до голяма степен от лошото настроение. Шумният, претъпкан бар се погрижи за останалото. Маси от тъмно дърво, миризма на бира, дрънчене на чаши и гласове.

Точно от това се нуждаеше, за да забрави ужасяващата тишина на онзи празен апартамент.

Вдигна чашата с бира и се вгледа в жълто-кафявата течност.

— Кой пие бира с такова претенциозно название „Беси Уайлд Хог“?

— Изглежда такива като теб.

— Само защото съм любопитен — каза Аш и отпи една глътка.
— Не е зле. Трябва да сервираш бира в заведението си.

— Това е пекарна, Аш.

— И какво от това?

Люк се засмя и отпи от бирата си — нещо, наречено „Хопс он Даун“.

— Мога да я преименувам на „Бриош и Бру“.

— Няма да остане празна маса. Благодаря ти, че дойде днес с мен, Люк. Знам, че си зает с онези капкейкове.

— Понякога имам нужда да се откъсна за един ден от фурната. Мисля да отворя втора пекарна.

— Наистина си работохолик.

— Може би, но през последните осемнайсет месеца се справяме отлично, приходите са стабилни и аз се оглеждам за ново помещение, най-вече в Сохо.

— Ако имаш нужда от заем...

— Не и този път. Ако ти не ме беше подкрепил първия път, нямаше да говоря, нито да си помисля за разширяване. Така че, ако отворя втора пекарна и от преумора легна млад и зелен в гроба, вината ще е твоя.

— На погребението ти ще поднесем вишнев пай — подхвърли Аш, но това върна мислите му към Оливър и той надигна чашата. — Майка му иска на погребението да има гайди.

— О, боже.

— Не знам откъде ѝ е хрумнало, но настоява за тях. Ще го уредя, защото мисля, че ако има гайди, тя няма да настоява за двацет и един салюта или за погребална клада. Всъщност не е много сигурно, защото още проучва погребалните ритуали по света.

— Ще се справиш.

Това всъщност беше фамилният девиз, помисли си Аш: „Аш може да се справи с всичко“.

— Докато не вземем тялото, всички сме като в безтегловност. Но дори и след погребението, пак няма да свърши. Не и докато не открием кой го е убил и защо.

— Полицаяте може би са тръгнали в правилната посока, но няма да ти кажат, докато не разнищят всичко.

— Не мисля така. Уотърстоун се чуди, поне с една малка частица от себе си, дали пък аз не съм го направил. Никак не му хареса случайната среща между мен и Лиля.

— Само защото той не те познава достатъчно добре, за да разбере, че се нуждаеш от отговори — защото всички останали ти задават въпроси. И аз искам да те попитам как изглежда тя, женският вариант на любопитния Том?

— Тя не го възприема по този начин и когато говори за това, разбираш, че е искрена. Тя обича хората.

— Виж ти!

— В цялото им човешко разнообразие. Харесва ѝ да ги наблюдава, да разговаря с тях, да бъде с тях, което е странно, защото е писател, а това означава, че професията ѝ изисква доста самотни часове. Но пък си пасва с работата ѝ да наглежда хорските домове. Прекарва времето си в чуждите жилища, наглежда ги.

— В какъв смисъл ги наглежда?

— Грижи се за тях. Грижи се за вещите на хората, за жилищата им, за домашните им любимци. По дяволите, тя се погрижи и за мен, без да ме познава. Тя е... открита. Толкова открита, че сигурно са я мамели поне няколко пъти.

— Явно малко си хлътнал по нея — заключи Люк и завъртя пръст във въздуха. — Сигурно е хубавица.

— Не съм хлътнал. Тя е интересна и се държа с мен много почтено. Искам да я нарисувам.

— Тъхъ. Хлътнал си.

— Не хлътвам по всяка, която рисувам. Иначе не става.

— Трябва да си малко увлечен по всяка жена, която рисуваш, иначе не би могъл да я пресъздадеш. И както вече споменах, тя сигурно е хубавица.

— Не точно. Има хубаво лице, секси уста, цял километър коса с цвят на мока с черен шоколад, какъвто предлагаш в пекарната си. Но... всичко е в очите ѝ. Има цигански очи и те сякаш те привличат, в контраст с ведрото ѝ, открито излъчване.

— Как си я представяш? — попита Люк, който знаеше как работи приятеля му.

— В червена рокля, с дълга, надиплена пола, полуизвърнатата, цигански катун, а през гъста зелена гора се процежда лунна светлина.

Аш нехайно извади къс молив, който винаги носеше в джоба си, и скицира набързо лицето ѝ върху салфетката.

— Това е съвсем грубо, но дава представа.

— Тя наистина е хубавица, но не с такава хубост, която веднага се набива на очи. Ще я помолиш ли да ти позира?

— Моментът не ми се струва подходящ. — Аш сви рамене, когато Люк просто повдигна вежди. — Наистина, не се интересувам много кой момент е подходящ, когато става дума за работата ми, но тази ситуация е... неловка. Така я нарече тя. Неловка. Аз бих казал, че е шибана оттук до ада и обратно.

— Въпрос на семантика.

Това накара Аш отново да се усмихне.

— Да, думите са думи. Както и да е, на нея вероятно ѝ е писнало от мен и от полицаите. Бих казал, че ще се радва да се премести да работи на друго място, за да не си спомня винаги когато погледне през прозореца какво е видяла през онази нощ. И като капак на всичко, на следващата нощ в дома на приятелката ѝ са влезли крадци. Или поне тя така смята.

— Винаги познаваш дали някой е бил в дома ти.

— Всеки би си помислил така, а аз всъщност познавам приятелката ѝ, което е още едно допълнение към цялата шибана история. Тя е управител на галерията, с която работя. Лила каза, че някой е влязъл в жилището ѝ и отмъкнал гримове и чифт обувки.

— Хайде, стига — изсумтя Люк и надигна чашата си с бира. — Обувките ги е забутала в дъното на дрешника, а гримове — в някоя

чанта, която е забравила, че има. Случаят е приключен.

— И аз щях да го кажа, ако не я познавах. Тя е изключително подреден и уравновесен човек. Както и да е, това означава още полицаи, допълнителни нерви, още... — Той рязко се изправи, като се бе отпуснал лениво назад, и тялото му се напрегна. — Кучи син.

— Какво?

— Лила използва този адрес — тя посочи като свой постоянен адрес апартамента на приятелката си. Може би някой е бил в жилището, но не за да краде. Търсил е нея. След като аз разбрах, че е станала свидетел на случилото се, някой друг също би могъл да го знае.

— Търсиш си белята, Аш.

— Не, ако си търсех белята, щях по-рано да се сетя за това. Аз просто гледах картината прекалено отблизо. Но когато отстъпиш назад, разбираш нещата по-добре. Тогава ще направиш извода, че някой е убил Оливър и приятелката му и се е опитал да изглежда като убийство и самоубийство. Лила е докладвала в полицията, тя е видяла разправията и падането. А на следващия ден някой случайно влиза незаконно и тършува из апартамента, който тя е посочила като свой постоянен адрес. Как ти звучи това?

По лицето на Люк се изписа загриженост.

— По думите ти — доста съмнително. Но все пак ми се струва малко прекалено. Що за убиец краде грим и обувки?

— Жена. Може би. По дяволите, може да е мъж, който се облича в женски дрехи. Или някой, който иска да впечатли гаджето си. Работата е там, че са влезли в апартамента на приятелката съвсем скоро след случилото се. Трябва да проверя дали Джули има някакви неприятности.

— Джули? — Люк остави бирата си. — Мисля, че преди малко ми каза, че името ѝ е Лила.

— Джули е приятелката ѝ. По-точно обща приятелка.

Люк отново остави бирата, този път много бавно.

— Джули. От художествена галерия? След като всичко е толкова шибано отгук до ада и обратно, ще ми опишеш ли как изглежда тази Джули.

— Искаш да те запозная с нея? Тя е страхотна, като шестица от тотото, макар че всъщност не е твоят тип.

Аш обърна салфетката, замисли се за миг и скицира лицето на Джули.

Люк я разгледа внимателно и лицето му пребледня.

— Висока — заговори след малко. — Добре сложена. С очи, сини като тексаска детелина. Червенокоса.

— Това е Джули. Познаваш ли я?

— Познавах я. — Люк отпи солидна глътка. — Бях женен за нея. Само за пет минути. В един друг живот.

— Сега ме уби. — Аш знаеше нещо за внезапната женитба и за още по-бързия развод — всичко това се бе случило, когато Люк бе навършил достатъчно години, за да може да си купи бира. — Джули Брайънт ли е била онази, с която си се разделил?

— Трябва да е тя. Никога досега не си я споменава пред мен.

— Тя ръководи галерия. Ние сме професионално близки. Не сме излизали и никога не съм я канил на среща. Пък и тя не е твой тип. Ти обикновено си припадаш по енергични жени, а не по секси дами от класа, занимаващи се с изкуство.

— Защото още нося белезите — опря той пръст в гърдите си. — Джули Брайънт. Кучи син. Това наистина е неловко и ми трябва още една бира.

— По-късно. Първо трябва да поговоря с Лила, за да узная повече подробности за кражбата в апартамента на Джули. Досега не ѝ бях обърнал внимание. А ти трябва да дойдеш с мен.

— Трябва ли?

— Една убийца може би носи обувките на бившата ти.

— Това е абсурдно, а и оттогава минаха дванайсет години.

— Сам знаеш, че искаш да дойдеш. — Аш хвърли няколко банкноти на масата, после бутна салфетката към Люк. — Бирата и скицата са от мен. Хайде да тръгваме.

* * *

Лила смяташе да си вземе душ. Със сигурност се нуждаеше от това, защото тази сутрин се отдаде на книгата си и прекъсна писането само за да позабавлява Томас, докато правеше упражнения по едно от многобройните дивидита на Мейси.

Освен това двете с Джули не бяха решили дали да останат у дома и да си поръчат храна за вкъщи, или да излязат. Вече приближаваше шест и половина и Джули скоро щеше се прибере. Наистина трябваше да си вземе един душ.

— Мозъкът ми се задръсти с книгата — сподели Лила с Томас.
— А онази наперена блондинка от дивидито беше садист.

Може би все пак имаше време да се наслади — разбира се, без много да се бави — на горещата вода и онази прекрасна вана. Ако тя...

— Добре, без вана — промърмори тя, като чу звънеца. — Тя ще трябва да ме изчака малко, докато взема набързо един душ.

Отвори вратата, без да погледне през шпионката.

— Подранила си. Аз не съм... О.

Вгледа се в очите на Аш и мислите ѝ препускаха хаотично. От три дни не си беше мила косата, нямаше грим, а клинът за йога и спортното горнище — и двете мокри от потта — от месеци плачеха за подмяна.

Миришеше на пот и шепа царевичен чипс, който бе излапала набързо за награда след упражненията.

— О — смънка тя повторно, когато той ѝ се усмихна.

— Трябваше да се обадя. Бяхме на две пресечки оттук, а аз исках да говоря за нещо с теб. Това е Люк.

Някой беше с него. Разбира се, виждаше го съвсем ясно. Просто от началото не забеляза готиния тип с широки рамене.

— О — потрети младата жена. — Аз работих над книгата, после пробвах едно упражнение, от което можеш да се разплачеш като бебе, затова аз... О, ами... — смотоледи тя и отстъпи настрана, за да влязат.

Нямаше значение как изглежда, каза си Лила. Двамата с Аш не бяха гаджета. Забеляза, че той не изглеждаше толкова напрегнат, както при последната им среща.

— Приятно ми е да се запознаем. С теб също. — Люк се наведе, за да почеше Томас, който душеше усилено панталоните му.

— Вие полицаи ли сте?

— Не, не съм полицаи. Аз съм пекар.

— Професионален пекар?

— Да. Имам пекарна на няколко пресечки оттук. „Бейкърс Дозън“.

— Мини капкейковете! Не може да бъде!

Развеселен от възклицанието ѝ, Люк се изправи.

— Да, ние ги предлагаме.

— Не, исках да кажа, че съм им почитателка. Капкейковете „Червено кадифе“ ме умиляват до сълзи. Онзи ден отскочих да си купя още, както и от страхотните ръжени хлебчета. А латето с карамел е вълшебено. Толкова приятно място. От колко време си там? Можем да си говорим на ти, нали?

— Разбира се, скоро ще станат три години.

— Винаги съм се чудела какво ли е да работиш в пекарна. Някога поспираш ли, за да вдъхнеш прелестните ухания, да се полюбуваш на плодовите пити или нещо подобно? Винаги ли си искал да бъдеш пекар? О, извинявай.

Отметна косата си.

— Задавам прекалено много въпроси, а дори не ви предложих да седнете. Искате ли нещо за пиене? Имам вино и студен чай, който най-сетне се наканих да направя — добави и се усмихна на Аш.

— Не, благодарим. Току-що пихме бира и нещо ми хрумна.

Люк се наведе отново, за да погали доволния от вниманието му Томас, и очилата му паднаха на пода.

— Онова проклето винтче — промърмори той, вдигна ги и извади малкото винтче, което се беше подало.

— О, мога да го оправя. Само минутка. Влизайте и се настанявайте.

— Тя може да поправи това? — повтори Люк, когато домакинята излезе.

— Не питай мен.

Лиля се върна с нещо, което Аш оприличи като сложна версия на швейцарското ножче.

— Да седнем — рече Лиля и взе очилата и малкото винтче от Люк. — Искам да попитам дали има нещо ново — продължи тя, след като седна.

В мига, в който Аш се настани на стола, Томас скочи в скута му, сякаш бяха стари приятели.

— Полицаите не ми казват много. Позволиха ми да взема вещите на Оливър от апартамента.

— Сигурно е било мъчително. Затова си взел приятел със себе си — рече тя и погледна към Люк, преди да отвори инструментите и да

избере най-малката отвертка. — Хубаво е да не си сам в тежки моменти.

— Не са открили следи от взлом, затова предполагат, че те самите са пуснали този, който ги е убил. Вероятно са го познавали. Дори и полицаите да знаят повече, не ми го казват.

— Те ще открият кой го е направил. Не е възможно аз да съм единствената, която е видяла нещо.

Може би не, помисли си Аш, но сигурно беше единствената, която доброволно се бе намесила.

— Ето. — Тя пробва очилата, като прибра и разтвори дръжката. — Като нови са.

— Благодаря. Никога не съм виждал нещо подобно — отбеляза Люк и кимна към „Летърман“-а.

— Триста от най-необходимите инструменти само в един джобен комплект. Не мога да си представя как някой може да живее без това. — Лила сгъна инструмента и остави комплекта настрана.

— Аз съм голям почитател на тиксото.

— Тепърва ще се откриват неговите безкрайни приложения — усмихна се тя на Люк. — Хубаво е да имаш приятел — продължи Лила, гледайки към Аш.

— Да. И като заговорихме за това, последния път, когато бях тук, ти спомена, че някой е влязъл в апартамента на Джули. Има ли нещо ново по случая?

— Не. Полицаите смятат, че тя просто е загубила или забутала някъде вещите, които липсват, предполага Джули. Тя смени ключалките, сложи второ резе на вратата, така че вече се чувства по-спокойна, но мисля, че никога няма да прежали загубата на онези „Маноло“.

— Ти си посочила нейния адрес като постоянен.

— Всеки се нуждае от такъв за най-различни неща и тъй като понякога се налага да отсядам там между два ангажимента, дори съм оставила малко дрехи.

— Това е твоят адрес според полицейската регистрация — добави Аш. — И някой е влязъл там на другия ден след убийството на брат ми. Денят, в който си позвънила на полицията, дала си показания, разговаря с мен.

— Знам. Като че ли всичко се затъркаля като голяма снежна топка...

Той забеляза как казаното от него стигна до съзнанието ѝ, лицето ѝ стана замислено, но не изглеждаше уплашена.

— Смяташ, че нещата са свързани. Не помислих за това. А трябваше да се сетя. Ако някой, който не ме познава и иска да ме открие, там ще е първото логично място, където ще ме потърси. Аз не съм видяла никого, не бих могла да идентифицирам извършителя, ала той не го знае. Или поне тогава не го е знаел. Би могъл да влезе в апартамента на Джули, търсейки мен.

— Не изглеждаш разтревожена от това предположение — отбеляза Люк.

— Защото тя не си е била у дома и не е била наранена. И защото досега навярно извършителят знае, че аз не представлявам заплаха. Искаше ми се да бях. Искане ми се да мога да дам на полицията описанието му. И след като не мога, няма защо да се занимава с мен. Със сигурност няма причина да влиза отново в дома на Джули или да я притеснява.

— Може би този, който е убил Оливър и приятелката му не разсъждава толкова логично като теб — предположи Аш. — Трябва да си много внимателна.

— Кой ще ме търси тук? А и след няколко дни аз вече ще бъда на друго място. Никой не знае къде съм.

— Аз знам — изтъкна художникът. — Люк знае, Джули, клиентите ти, вероятно и техните приятели, семействата им. Портиерът — продължи. — Ти излизаш, разхождаш се, пазаруваш, храниш се. Те навярно знаят, че си била тук — трябва да си била — през онази нощ. Защо да не те потърсят тук?

— Сградата е доста голяма. — В нея се надигна познатото ѝ раздражение, когато някой допускаше, че тя не може да се грижи за себе си. — А и всеки, който живее и работи в Ню Йорк, знае, че трябва да е отговорен и внимателен.

— Ти ни отвори, без да провериш кой е.

— Обикновено не го правя, но очаквам... това — довърши тя, щом чу звънеца. — Извинете ме.

— Май засегна болно място — рече Люк тихо.

— Ако се наложи, ще засегна колкото трябва болни места, за да я убедя да внимава.

— Можеш да ѝ покажеш, че се тревожиш за нея, а не да я изкарваш глупачка.

— Никога не съм казвал, че е глупачка.

— Да, но така се подразбра. Ако наистина си мислиш...

Изведнъж сякаш мозъкът на Люк блокира. Дванайсетте години я бяха променили, разбира се, но всяка промяна беше точно на мястото си.

— Джули, познаваш Аштън.

— Разбира се. Съжалявам за случилото се, Аш.

— Получих бележката ти. Благодаря за съпричастието.

— А това е Люк, приятелят на Аштън. Помниш ли онези капкейкове? Те са от неговата пекарна.

— Наистина ли? Бяха... — Върху лицето ѝ се изписа стъписване, примесено с благоговение. Като че ли времето се върна назад. — Люк.

— Джули. Удивително е, че те виждам.

— Но... Не разбирам. Какво правиш тук?

— Живея тук. В Ню Йорк — уточни той. — Вече ще станат осем години.

— Вие се познавате? Те се познават? — Лила попита Аш, когато никой от двамата не отговори.

— Те са били женени. Един за друг.

— Те... Той е... Това става все по-...

— Неловко?

Тя само го стрелна с поглед.

— Мисля, че е време да пийнем малко вино — заяви весело. — Джули, ще ми помогнеш ли?

Улови ръката на приятелката си и я повлече към кухнята.

— Добре ли си?

— Не знам. Това е Люк.

Приличаше на единствената оцеляла от земетресение — разтърсена, замаяна и малко благодарна.

— Ще ги помоля да си тръгнат. Искаш ли да си вървят? — попита я Лила.

— Не. Не е това. Ние бяхме... това беше преди години. Просто беше такъв шок да вляза и да го видя. Как изглеждам?

— Имайки предвид как изглеждам аз, въпросът е доста злобен. Изглеждаш фантастично. Кажи ми какво искаш да направя и го смятай за сторено.

— Виното е добра идея. Ще бъдем цивилизовани и светски.

— В такъв случай се нуждая от душ, но да започнем с виното. — Лила извади чашите. — Той е ужасно сладък.

— Такъв е, нали? — усмихна се Джули. — Винаги е бил.

— След като нямаш нищо против, ще занесем тези неща при тях и ти ще ги забавляваш, докато се оправя. Трябват ми само петнайсет минути.

— Мразя те, защото ти можеш да се справиш за петнайсет минути. Добре, цивилизовани и светски. Да го направим.

6.

Не беше толкова зле. Лила не знаеше дали е светско — никога не е била много добра в тези работи — но беше много цивилизовано.

Поне докато Аш не сподели теорията си за влизането в апартамента с Джули и за изненада на Лила, приятелката ѝ напълно се съгласи с него.

— Как не съм сетила за това! — възкликна Джули и се извърна към Лила. — Сега вече има смисъл и всичко си пасва.

— Ти смяташе, че и предположението за крадла тийнейджърка също пасва — напомни ѝ Лила.

— Защото просто се улових за него като за сламка. Но как едно глупаво хлапе ще отключи всички ключалки, без да остави следи? Полицаяте провериха всичко.

— А един убиец ще отмъкне твоите „Маноло“ и червилото ти? Не съм сигурна, но не ти ли се струва, че някой, който е извършил две убийства, би трябвало да има други приоритети?

— Обувките бяха страхотни, а червилото — перфектно червено. А онзи парфюм не е толкова лесно да се намери. Освен това кой е казал, че един убиец не може да бъде и крадец? След като си убил двама души, кражбата е нещо съвсем безобидно. Лила, наистина трябва да си много внимателна.

— Не съм видяла нищо, което да е в помощ на полицията, а един убиец със страхотни обувки, ухаещ на скъп парфюм и с перфектно червено червило, би трябвало досега да го е разбрал.

— Не е смешно.

— Извинявай. — Лила тутакси се обърна към Аш. — Говорим за твоя брат и много добре знам, че не е смешно. Но ти не бива да се тревожиш за мен. Никой не бива да се тревожи за мен.

— Ако тя някога си направи татуировка — отбеляза Джули, — на нея ще бъде изписано точно това.

— Защото е истина. И дори предположенията ви да са верни, а те все още ми се струват в сферата на фантазиите, след няколко дни аз ще

бъда в един превъзходен апартамент в Горен Ийст Сайд, в компанията на миниатюрен пудел, наречен Ърл Грей.

— Как си намираш такава работа? — учуди си Люк. — Как те откриват хората?

— Най-вече чрез препоръките на клиенти, от уста на уста. И благодарение на интернет.

— Значи имаш уебсайт.

— Подозирам, че дори и Ърл Грей си има уебсайт. Но, не — продължи тя предишната тема — оттам не може да се разбере къде точно съм отседнала. В интернет публикувам само календар, на който е отбелязано за кои периоди съм предварително ангажирана, без да се посочва мястото, където ще работя. И никога не оповестявам имената на клиентите си.

— Забравяш блога си — напомни Джули.

— Не назовавам точно сградите, а само районите. Никога и никъде не изписвам имената на клиентите си. Дори да цитирам техните коментари, добавям само инициалите им. Вижте, ето какво ще направя, ако бях убиец, който иска да узнае дали някоя досадна жена в жилищния комплекс е видяла лицето ми достатъчно добре, за да ме разпознае. Ще се приближа към нея на улицата и ще я попитам в коя посока се намира някакъв адрес. Ако тя ми отговори, без да се притесни, просто ще я подмина и ще продължа към следващата си жертва. Но ако ахне и възкликне: „Това си ти!“, ще я пробода в бедрената артерия с нож и ще побързам да се отдалеча, докато кръвта ѝ изтича. Проблемът се решава по единия или другия начин. Някой иска ли да вечеря? — запита тя, решена да промени темата на разговора. — Аз съм гладна. Можем да поръчаме храна.

— Ще ви изведем навън — предложи Люк спокойно. — Наблизо има един италиански ресторант, само на две пресечки оттук. Вкусна храна, великолепно джелато.

— От веригата „Ехо“.

— Същият — усмихна се той на Джули. — Познавам собственика. Ще се обадя, за да ни запазят маса. Това устройва ли те? — обърна се той към Лиля.

— Разбира се, защо не?

Не беше среща, каза си тя. Не беше някаква странна двойна среща между нея и брата на убития мъж и между най-добрата ѝ

приятелка и бившия ѝ съпруг, който всъщност не се броеше. Беше само едно хапване.

И хапването наистина мина добре, реши тя, докато вкусваше от пържените калмари с брускети, поднесени като предястие. За Лила не беше трудно да поддържа разговора, което винаги бе важно за нея, като обсипваше Люк с въпроси за пекарната му.

— Къде се научи на пекарството? Печивата са толкова разнообразни.

— Отначало от баба ми. След това постепенно натрупах опит.

— А какво стана с правото? — поинтересува се Джули.

— Мразех го.

— Нали ти казвах.

— Да, каза ми. Опитах. Родителите ми много искаха да стана лекар или адвокат и тъй като медицината ме привличаше много по-малко от правото, наистина опитах. Докато учех, работех в пекарна, за да плащам таксите през двете години, докато следвах право, и го намразих още повече.

— Как са родителите ти?

— Добре. А твоите?

— И те са добре. Спомням си шоколадовите курабийки по рецепта на баба ти и фантастичната торта, която приготви за осемнайсетия ми рожден ден.

— Тогава майка ти каза, че мога да си изкарвам прехраната с това.

— Наистина го каза! — засмя се Джули. — Но никога не съм си представяла, че ще станеш майстор пекар.

— Нито пък аз. Всъщност Аш ми даде идеята и ме подтикна да се заема с това. Той действително умее да убеждава, защото го прави така, сякаш идеята е твоя, особено когато е сигурен, че това ти е призванието.

— Аз просто те попитах защо да работиш за някой друг, когато би могъл да имаш хора, които да работят за теб, нали така?

— Или нещо подобно, но със същия ефект — довърши Люк. — А ти управляваш галерия? Винаги си обичала изкуството, говореше, че искаш да учиш история на живописиста или нещо подобно.

— И го направих. Довърших следването си, преместих се в Ню Йорк, постъпих на работа в галерията. Омъжих се, запознах се с Лила,

разведох се и се издигнах до поста управител.

— Аз нямам нищо общо с всичко това — уточни Лила.

— О, моля те.

— Не го казах нарочно.

— Запознахме се на курс по йога — поде Джули. — Лила и аз, не аз и Максим — бившият ми съпруг. Сблизихме се, докато усвоявахме позите, а след това пиехме по сок в бара след курса. Едното доведе до другото.

Лила въздъхна.

— Тогава излизах с един мъж и нещата изглеждаха доста сериозни. И като истински жени, двете си споделяхме за мъжете в живота си. Аз ѝ разказах за моя. Той изглеждаше страхотно, имаше успешна кариера. Пътуваше много, но беше много внимателен, когато бяхме заедно. А Джули ми разказа за съпруга си.

— Той също изглеждаше страхотно и беше преуспял в професията. Работеше повече, отколкото преди, и не беше толкова внимателен и влюбен, както в началото. Всъщност нещата от известно време не вървяха добре, но ние се опитвахме да изгладим различията и да закрепим брака си.

— И така, след няколко посещения на курса по йога, опити за изглаждане на различията и споделяне на някои подробности, се оказа, че мъжът, с когото се виждах, беше женен... за Джули. Спях със съпруга ѝ, а тя вместо да ме удуши, изглаждайки основното противоречие, се разбра с мен.

— Двете се разбрахме.

— Наистина го направихме. — Лила почука по чашата на Джули. — И нашето приятелство бе скрепено с кръвта му. Не буквално — побърза да добави тя.

— Кръвопролитието не е необходимо, когато каниш любовницата на съпруга си...

— Леле!

— Когато каниш любовницата на съпруга си у дома на питие и му я представяш като новата си приятелка. Той опакова каквото успя за двайсетте минути, които му отпуснах, и се изнесе. Тогава двете с Лила опустошихме повече от килограм и половина сладолед.

— Беше „Бен енд Джерис“ с кафе и парченца шоколад — припомни си Лила със замечтана усмивка, което извика малката

трапчинка в десния ъгъл на устата ѝ. — Все още ми е любимият. Ти беше невероятна. Аз исках единствено да се свра в миша дупка от срам, но не и Джули. „Да му дадем да се разбере на копелето!“, беше нейната реакция. И ние го направихме.

— Зарязах копелето и задържах любовницата.

— Аз зарязах копелето — поправи я Лила — и задържах емоционалната и тънеща в неведение съпруга. Някой трябваше да го направи.

— Искам да те нарисувам.

Лила погледна към Аш.

— Извинявай, какво? — примигна учудено.

— Искам да дойдеш в апартамента ми за предварителни скици. Като за начало два часа позиране ще са достатъчни. Какъв размер носиш?

— Какво?

— Втори — осведоми го Джули, — като повечето любовници. Какво търсиш? — попита тя, наклонила глава.

— Нещо непринудено, циганско секси — дълга широка пола, аленочервена, фуста в ярки цветове.

— Наистина ли? — Очарована, Джули се извърна към Лила и я изгледа преценяващо. — Наистина.

— Престанете. Не. Благодаря. Аз... Ентусиазмът ви е ласкателен, но аз по-скоро съм смаяна. Не съм модел. Не знам как да позирам.

— Аз съм сигурен какво искам, така че ти няма нужда да знаеш каквото и да било. — Извика сервитьора и поръча специалните спагети на заведението. — Вдругиден започваме работа. Около десет.

— Аз не... Съгласна съм с това, което поръча — каза Лила на сервитьора. — Благодаря. Виж, аз не...

— Мога да ти плащам на час или ще уговорим определена сума за всички сеанси. Ще се разберем. Умееш ли да се гримираш?

— Какво?

— Разбира се, че умее — махна с ръка Джули. — Портрет в цял ръст? Тя има дълги и прекрасни крака.

— Забелязах.

— Наистина, престани!

— Лила не обича да попада в светлината на прожекторите. Стегни се, Лила-Лу. Ти току-що бе поканена за модел от един високо

ценен съвременен художник, чиито фантастични, понякога смущаващи, понякога своенравни, но винаги чувствени картини се приемат с възторг. Тя ще дойде в ателието ти да позира. Аз ще я убедя.

— По-добре не му противоречи — обърна се Люк към Лила. — В крайна сметка ще направиш това, което той иска.

— Аз така или иначе ще те нарисувам — сви рамене Аш. — Но ще се получи много по-добре, ще постигна по-голяма дълбочина, ако и ти ми помагаш. Защо тя те нарече Лила-Лу?

— Лила Луис, бащиното ми име. Подполковник Луис Емерсън. А и ти не можеш да ме нарисуваш, ако кажа „не“.

— Ами лицето ти, тялото ти? — Той вдигна рамене. — Те са запечатани в ума ми.

— Ще ти позира — повтори Джули. — Хайде, времето е дамите да се уединят за малко. Извинете ни. — И за да изпревари протестите на Лила, Джули просто хвана ръката на приятелката си и я накара да стане.

— Той не може да ме застави да му позирам! — изсъска Лила, докато Джули я отдалечаваше от масата. — Нито пък ти.

— Обзалагам се, че грешиш.

— Освен това аз не съм принуден, секси цигански тип.

— Ето тук вече определено грешиш. — Тя поведе Лила надолу по тесните стъпала към тоалетните. — Притежаваш цигански колорит и подобаващ житейски стил.

— Едно залитане с женен мъж, за когото не знаех, че е женен, и вече имам принуден житейски стил?

— Цигански житейски стил. — Джули я натика в тясното помещение с умивалници. — Това е приказна възможност и шанс за интересно преживяване, а освен това ще бъдеш обезсмъртена.

— Чувствам се объркана и притеснена. — А може би не беше зле да се изпишка, след като вече беше тук, помисли си Лила и влезе в една от кабините. — Мразя да се чувствам притеснена.

— Той ще намери начин да се справи и с това. — Джули последва примера ѝ, като избра втората кабина. — Ще се опитам да дойда в ателието му и да присъствам на един или два сеанса. Ще ми бъде много интересно да го наблюдавам как работи. Така ще мога да разговарям с клиентите за творческия му процес.

— Ти му позирай. Ти бъди принудена, секси циганка.

— Той иска теб. Вече те е видял във въображението си и иска теб. — Джули отиде до умивалника и изпробва сапуна, ухаещ на розов грейпфрут. — Освен това като му позираш, ще му дадеш ново вдъхновение за нова картина. И така ще му помогнеш да преодолее скръбта си.

В огледалото очите на Лила се присвиха при вида на самодоволното лице на Джули.

— О, това е удар под кръста.

— Наистина е така. — Джули извади червилото си. — Но същевременно е вярно. Дай му един шанс. Не си страхливка.

— Това е още по-коварен удар под кръста.

Джули се засмя, потупа Лила по рамото и излезе, но когато изкачи половината стъпала, извика.

— Какво има? Мишка ли видя? Какво?

— Обувките ми!

Джули се втурна нагоре по стъпалата, профуча покрай бюрото на рецепцията, като заобикаляше и се провираше през посетителите, които тъкмо влизаха. Накрая изскочи през вратата. Въртейки глава наляво и надясно, тя хукна нагоре по двете стъпала, водещи към тротоара.

— По дяволите!

— Джули, какво става, по дяволите?

— Обувките, моите обувки. Обувките, наистина страхотни крака, някаква татуировка на глезена. Къса червена рокля. Не можах да видя повече.

— Джули, Маноло Бланик не произвежда само по един чифт от всеки модел.

— Тези бяха моите. Замисли се. — Тя се завъртя, метър и осемдесет пламтяща женска ярост. — Ти виждаш убицеца, някой влиза в апартамента ми, краде обувките ми. А сега аз ги виждам на краката на една жена, която излиза от ресторанта, където сме на вечеря, и се намира само на две пресечки от мястото на убийството.

Лила се намръщи и потръпна, полазиха я студени тръпки въпреки горещината.

— Сега вече ме изплаши.

— Аш навярно е прав. Който и да е убил брат му, те следи. Трябва отново да говориш с полицаите.

— Сега вече съвсем ме изплаши. Добре, ще им кажа. Обещавам. Но те ще ме помислят за луда.

— Просто им кажи. И довечера подпри един стол под дръжката на вратата.

— Те са нахлули в твоя апартамент, не в апартамента, където живея в момента.

— Аз също ще подпра стол под дръжката.

* * *

Джей влезе в колата, точно когато Джули изкачи запъхтяна стълбите. Никак не ѝ харесваше връзката между брата на идиота и тази любопитна жена, наблюдавала апартамента.

Не беше видяла достатъчно или поне така изглеждаше, за да създаде проблем, но на Джей никак не ѝ харесваше това познанство.

Работодателят ѝ не трябваше да узнае за тези малки издънки.

Нямаше да има издънки, ако Иван не беше бутнал глупавата курва през прозореца и ако идиотът не бе изгубил съзнание само след няколко питиета. Тя не беше сложила толкова много хапчета в бърбъна му.

Това означаваше, че той навярно е взел някое и друго преди пристигането ѝ.

Лош късмет, помисли си тя. Не че ѝ дремеше особено за лошия късмет, но тази работа сякаш беше урочасана.

Може би все пак братът знаеше нещо.

Мансардният му апартамент приличаше на крепост, но време беше да се справи и с това. Реши, че има на разположение няколко часа, докато той вечеря с онази любопитна сврака.

— Карай към жилището на брата — заповяда тя на Иван. — Ще ме оставиш там, а след това ще се върнеш и ще наблюдаваш брата и останалите. Звънни ми, когато тръгнат.

— Губим си времето. Кучката не знае нищо, а и у тях няма нищо. Ако имаха, щяха да го продадат.

Защо все ѝ се падаше да работи с тъпащи?

— Плаща ти се, за да правиш това, което ти кажа. Прави това, което ти казвам.

После, мислеше си тя, щеше да се справи поне с една от всичките издънки.

* * *

Лиля не възрази, когато Аш настоя да я изпрати до дома ѝ. Люк настоя да направи същото за Джули, чисто жилище се намираще в противоположна посока.

— Удивително е, че познаваш Джули и Люк, имайки предвид цялата история.

— Животът е пълен със странни неща.

— Така е. И наистина беше странно да се видят искрите, прехвърчащи помежду им.

— Искри?

— Стар пламък, тлеещ огън, няколко нови искри и — пуф! — Тя размаха ръце във въздуха, имитирайки разгарящ се пламък.

— Стар пламък, кратък, неудачен брак. Ще угасне.

— На бас.

— На бас ли?

— Май не внимаваш много, защото само повтаряш думите ми: казвам, че се обзалагам — да кажем на десет долара — че ще има пламък, а не съскане на угасващ огън.

— Приемам баса. Може да се каже, че той вече се среща с някого.

— „Вече се среща“ означава секс, а и Джули не е „някой“. Двата изглеждат страхотно заедно. Красиви, жизнени и енергични.

— Ела в апартамента ми.

— Почакай. Какво? — Тя сякаш долови някакво пращане — нови искри — и реши да избегне опарването. — Знаех си, че не обръщаш внимание какво ти говоря.

— Само на няколко пресечки отук. Не е късно. Можеш да видиш ателието ми, да си починеш. Няма да ти налетя.

— Е, сега вече съсипа вечерта ми. Шегичка — припряно додаде тя, забелязала промяната в очите му. — Джули няма да ме остави на мира, докато не ти позволя да ми направиш поне няколко скици, а след като това стане, сам ще се убедиш колко съм неподходяща.

— Ела да видиш мястото. Ти обичаш да посещаваш нови места, а и атмосферата може да ти помогне да превъзмogneш резервите си.

— Наистина си много мил. Действително обичам да посещавам нови места, а и не е толкова късно. А и след като вече знам, че не се интересуваш от мен и няма да ми налетиш и съм в безопасност, защо не?

Той зави зад ъгъла и закрачи на разстояние от нея към сградата, в която бе апартаментът му.

— Не съм казал, че не се интересувам от теб и не искам да ти наля. Казах, че няма да го направя. Как се запозна с лъжливото копеле? Онзи, който си споделяла с Джули.

Лиля все още се опитваше да осмисли последните му думи, че все пак не му беше безразлична.

— Както го каза, прозвуча перверзно. Валеше проливен дъжд и двамата си поделихме едно такси. Беше романтично, типично за Ню Йорк. Той не носеше халка и определено даде да се разбере, че не е женен, нито е обвързан. В крайна сметка пийнахме по чашка, а няколко дни по-късно вечеряхме заедно и така нататък. Това, което можеше да се превърне в една отворителна история, имаше неочакван край и аз се сдобих с чудесна приятелка. Така че всъщност копелето направи добро и на двете ни.

— Кога разбра, че имаш талант? — попита тя, сменяйки рязко темата.

— Май не обичаш да говориш себе си?

— Няма много за казване, а и другите хора са ми по-интересни. Дали още в детската градина си нарисувал невероятно добра картина, която майка ти е поръчала да сложат в рамка?

— Майка ми не е толкова сантиментална. Втората съпруга на баща ми сложи в рамка една скица, която нарисувах на кучето й, когато бях на около тринайсет. Беше хубаво куче. Това е мястото.

Той приближи към стара тухлена триетажна сграда с големи прозорци.

Един от онези стари складове, помисли си младата жена, превърнати в жилища. Обичаше такива места.

— Обзалагам се, че живееш на третия етаж, заради светлината.

— Да, така е. — Той отключи голямата желязна врата, влезе и набра кода на алармата, докато тя пристъпваше след него.

Смаяна, Ли́ла се огледа. Беше очаквала някое малко, обикновено място, може би с един от онези стари товарни асансьори, стени и врати на апартаментите на първия етаж.

Вместо това се озова в огромно просторно помещение, раздвижено със сводове от стари тухли. Широки дъски, издраскани, но блестящи, покриваха пода; наситените цветове на мебелите контрастираха с неутралните тонове на стените; столове с пъстроцветни дамаски бяха подредени в уютни кътчета за разговори; очарователна старинна двойна камина беше вградена в един от сводовете.

Таванът се извисяваше над втория етаж, към който водеше стълба с лъскави метални перила и зеленияса медни подпори.

— Това е изумително — възкликна Ли́ла.

Тъй като той не я спря, тя започна да се разхожда наоколо — разгледа дългата кухня с черно-бели теракотени плочки на пода и излъскани каменни плотове, както и трапезарията с огромна черна маса и шест стола с високи облегалки.

Стените в неутрални тонове служеха като фон за произведенията на изкуството, окачени по тях — картини, скици, графики и акварели. Колекция, с която би се гордяла всяка галерия, помисли си Ли́ла.

— Това е твое. Изцяло твое — каза тя с искрено удивление.

Ли́ла пристъпи в друго помещение, което беше едновременно кабинет, библиотека и дневна, със собствена малка камина. Уютно кътче, реши младата жена, въпреки че не бе обособено като самостоятелна стая.

— Всичко това е твое — повтори тя. — Тук съвсем спокойно може да живее десетчленно семейство.

— Понякога сме толкова.

— Ти... О. — Засмя се и поклати глава. — Предполагам, че е вярно. Сигурно роднините ти често ги гостуват.

— От време на време идват и си отиват.

— Затова си запазил стария асансьор — отбеляза тя и се приближи към широкия асансьор с решетка.

— Удобен е. Но ако искаш, можем да използваме стълбището.

— Бих искала, защото съм любопитна да разгледам втория етаж. Това е прекрасна организация на пространството — цветове, материи, всичко. — Не лъжеше, когато каза, че е любопитна и тръгна към

извитите стълби със старинните медни перила. — Прекарвам времето си на различни места и често се питам какво са мислили хората, когато са ги подреждали, защо са сложи това тук, вместо там или защо са махнали тази стена или пък защо не са я съборили. Но не и тук. Можеш да разчиташ на мен винаги, когато имаш нужда от някой, който да наглежда дома ти, докато отсъстваш, имаш номера ми.

— Да, мисля, че го имам.

Тя вдигна поглед към него и лицето ѝ се озари от непринудена усмивка.

— Имаш телефона ми, но останалото може да те изненада. Колко спални има тук?

— Четири на този етаж.

— Четири на този етаж. Колко си богат? Не те питам, защото смятам да се омъжа за теб заради парите ти. Чисто любопитство.

— Е, сега вече ти съсипа вечерта ми.

Тя отново се засмя и тръгна към помещение, което приличаше на стая за гости с широко легло с балдахин, което сякаш мамеше да се излегнеш върху него, ала още по-неустоима бе огромната картина върху стената, изобразяваща слънчогледово поле, преливащо от багри.

Лиля спря и смръщи вежди.

— Почакай — рече тя и сбърчи нос.

Пристъпи бързо, отдалечавайки се от стълбите, и отново се спря пред стаята, която предположи, че е неговата спалня с голямо легло от сива стомана и смачкана тъмносиня завивка.

— Не мислех, че ще имам гости, когато...

— Не. — Лиля вдигна ръка и влезе решително в спалнята. — „Будоар“.

— Мъжете нямат будоари, Лиля-Лу. Те имат спални.

— Не, имам предвид парфюма. Това е парфюмът на Джули. Усецаш ли миризмата?

Отне му минута и тя осъзна, че той усещаше нейния парфюм — свеж и кокетен аромат. Но той го долови — по-плътни, по-чувствени нюанси, витаещи във въздуха.

— Сега го усетих.

— Това е лудост. Господи, това е лудост, но ти беше прав. — С разтуптяно сърце Лиля сграбчи ръката му. — Беше прав за апартамента на Джули, защото който е влязъл там, е бил и тук. Може би все още е.

— Не мърдай оттук — нареди Аш, но тя не само се вкопчи по-силно в ръката му, но я сграбчи с две ръце.

— За нищо на света, защото големият смел мъж, който винаги нарежда на жените да останат на място, е този, който обикновено бива накълцан със сатъра от откачен убиец, криещ се в дрешника.

Той отиде до дрешника заедно с Ли́ла, вкопчена в ръката му, и рязко отвори вратата.

— Няма откачен убиец.

— Не в този дрешник. Обзалагам се, че тук има поне двайсетина.

Без да спори, Аш я поведе със себе си, докато претърсваше систематично втория етаж.

— Трябва да вземем някакво оръжие.

— Моят АК-47 е на поправка. Тук няма никой, нито на първия етаж, тъй като ти надникна навсякъде. Освен това уханието беше много по-силно в спалнята ми.

— Това би могло да означава, че тя последно е влязла там? Нали така? Или там е останала най-дълго. Казвам „тя“, защото не мога да си представя един мъж, убиец или крадец, или и двете, да си сложи откраднат парфюм „Будоар“.

— Може би си права. Ще отида да проверя в ателието. Виж, заключи се в спалнята, ако се притесняваш.

— Няма да се заключа в спалнята. Чел ли си „Сиянието“ на Стивън Кинг?

— За бога — въздъхна примирено Аш и заизкачва стълбите с Ли́ла, вкопчена в колана му.

При други обстоятелства голямото разхвърляно и пълно с цветове ателие щеше да я очарова. Сега само се озърна бегло, готова за нападение, но видя единствено маси, триножници, буркани, бутилки, килими, мушамы. Върху една от стените висеше масивна коркова дъска, покрита със снимки, скици, стари бележки.

Тя усети миризмите на боя, терпентин и креда.

— Тук има доста миризми — отбеляза тя. — Не съм сигурна, че ще успея да доловя парфюма сред тях.

Вдигна поглед към огромния стъклен купол, издигащ се над обособената всекидневна с дълъг кожен диван, две маси, лампа и скрин.

Вече бе достатъчно спокойна, за да пусне колана му, да отстъпи назад и да огледа по-добре стаята.

До стените Аш бе облегал десетки платна. Искаше да го попита какво го бе вдъхновило, за да ги нарисува, а после да ги струпа така. И какво ги правеше, ако изобщо правеше нещо с тях. Но моментът не беше подходящ.

Тогава видя русалката.

— О, боже, колко е красива. И ужасяваща. Ужасяваща по начин, по който само истинската красота може да бъде. Тя няма да ги спаси, нали? Тя не е малката русалка на Андерсън, копнееща за любов и човешки крака. Морето е нейният единствен любовник, от когото се нуждае и когото желае. Тя ще ги наблюдава, докато се давят. Ако някой от тях се добере до нейната скала, може би ще проклина участта си и ще съжaliaва, че не се е удавил. И все пак последното, което ще види, ще бъде нейната красота.

Искаше да докосне тази змиевидно извита опашка, събрала всички цветове на дъгата, но трябваше да скрие ръката си зад гърба, за да се въздържи.

— Как си я нарекъл?

— „Очакване“.

— Съвършена е. Просто е съвършена. Чудя се кой ли ще я купи? И дали ще види в нея това, което си нарисувал, или за него ще е само красива русалка върху една скала в бурно море?

— Зависи какво иска да види.

— В такъв случай не гледа истински. Това ме разсея. Тук няма никой. Тя е дошла и си е отишла. — Лила се извърна и видя, че Аш я наблюдава. — Трябва да се обадим в полицията.

— И какво по-точно ще им кажем? Че сме подушили парфюм, чиято миризма вече ще е изветряла, докато те дойдат. Нищо не е разместено, поне на пръв поглед.

— Тя е взела някои вещи от апартамента на Джули. Сигурно е взела нещо и оттук. Само някои дреболии. Сувенири, награди, които да подреди в кутия, или каквото и да са те за нея. Но това не е най-важното, нали?

— Не. Тя не е търсила теб тук, но е търсила нещо. Какво е имал Оливър, което тя иска? Не би могла да го намери тук.

— Което означава, че тя ще продължи да търси. Не аз трябва да съм внимателна, Аш, а ти.

7.

Може би тя имаше право, но Аш все пак я изпрати до дома ѝ и провери всички стаи, преди да я остави сама.

После се прибра пеша у дома, донякъде с надеждата, че някой ще опита да го нападне. Беше в такова настроение, че щеше здравата да подреди всекиго — дори и ако беше жена, както твърдеше Джули, обута с дизайнерски обувки и татуировка на глезена.

Убиецът на брат му или негов съучастник бе влязъл в дома му въпреки надеждните мерки за сигурност и се бе разходил вътре на воля.

Съвсем спокойно, необезпокояван.

Не означаваше ли това, че някой го следеше? Как бе разбрала тази жена, че няма никой в жилището? И по-важното — как бе разбрала кога да си тръгне? Излязла бе броени минути, преди той да се прибере заедно с Лила. Ако те се бяха забавили още малко, ароматът на парфюма щеше да изчезне, нали?

Каква бе равносметката досега: две убийства, две влизания в чужди апартаменти и, разбира се, проследяване.

В какво, по дяволите, се беше забъркал Оливър?

Този път и дума не можеше да става за дългове от хазарт или за наркотици. Нито едното, нито другото пасваше. Каква е била „делката на живота му“, големият залог, за който Оливър се е скарал с убийците?

Каквото и да беше, никога нямаше да узнае — тайната го бе последвала в гроба. Тази жена, без значение с когото или за когото работеше, можеше колкото си иска да го следи и да претърсва дома му. Нямаше да намери нищо, защото у него нямаше нищо.

Нищо, освен един мъртъв брат, едно опечалено семейство и свят, пълен с вина и ярост.

Влезе в ателието. Ще смени кода на алармената инсталация, макар че това едва ли щеше да му помогне много. Може би не беше зле

да се обади на фирмата, която я бе поставила, за да монтират някоя по-нова и по-усъвършенствана система.

Но засега ще да отдели време, за да разбере дали неканеният посетител бе взел нещо за спомен от жилището му.

Остана прав и прокара ръце през косата си. Голямо пространство, помисли си Аш. Харесваше просторното си жилище, многото помещения, разположени по подходящ начин, които приютяваха многобройните членове на семейството му.

Сега трябваше да обиколи всички етажи, след като знаеше, че някой чужд човек се бе промъкнал през заключените врати.

Отне му повече от час, за да направи кратък, странен списък с липсващи вещи.

Ароматните соли за баня, които майка му харесваше, обещите, които сестра му (природена сестра от втория брак на майка му) бе оставила, след като двете с майка му бяха останали да пренощуват преди няколко седмици, „ловецът на слънчеви лъчи“ — малък диск от цветно стъкло, който сестра му (доведена сестра от четвъртия брак на баща му) му бе направила за Коледа и чифт копчета за ръкавели от ковано сребро, все още опаковани в малката си кутийка от „Тифани“.

Тя не бе проявила интерес към парите в брой, които навярно бе открила в чекмеджето на бюрото му. Само няколкостотин долара, но защо да не вземе пари в брой? Соли за баня, но не и пари в брой.

Твърде безлично ли е, питаше се художникът, или не толкова привлекателно?

Кой, по дяволите, можеше да знае?

Неспокоен и изнервен, Аш се качи в ателието. Не можеше да работи върху русалката, не беше в подходящото настроение. Вгледа се изпитателно в картината и се замиели за Лила, която толкова точно бе изразила чувствата му, пресъздадени в творбата. Не беше очаквал, че тя ще види това, което виждаше и той, а още по-малко да го разбере.

Не беше очаквал, че щеше да е толкова очарован и заинтригуван от нея. Една жена с цигански очи, която извади нужния ѝ инструмент със същата лекота, с която другите жени си изваждаха червилото, и го използваше също толкова умело. Жена, която споделяше собственото му виждане за една незавършена картина и бе предложила утеха на един непознат.

Жена, която пишеше за тийнейджъри върколаци и която нямаше собствено жилище, защото така бе избрала да живее.

Може би беше права, всъщност не я познаваше толкова добре и тя можеше да го изненада.

Но щеше да я опознае, след като започнеш да я рисува.

Замислен за нея, Аш взе друг триножник и се зае да подготви платното.

* * *

Лиля стоеше пред къщата на Аш и я оглеждаше на ярката дневна светлина. Изглежда обикновена, помисли си младата жена. Просто една стара тухлена постройка, няколко стъпала по-високо от нивото на улицата. Всеки случаен минувач щеше да си помисли, че вътре има поне шест апартамента.

Хубави и просторни жилища, купени от млади, успели професионалисти, предпочитащи да живеят в ремонтирани стари индустриални сгради.

Всъщност беше нещо различно. Аш бе създал дом, който удовлетворяваше природата му на художник с голямо семейство. Човек, който съчетаваше изкуство и семейство и можеше да създаде пространство, което да побира и двете му същности, точно както го желаше.

Това според нея изискваше точно око и значително себепознание. Ашът Арчър, помисли си Лиля, знаеше много точно кой бе и какво искаше.

И поради някакви незнайни причини той искаше да я рисува.

Тя се качи по стъпалата и натисна звънеца.

Той навярно си беше у дома. Нали трябваше да работи? Тя също трябваше да работи, но не можа да се съсредоточи. И сега сигурно прекъсваше работата му, може би трябваше да му изпрати есемес...

— Какво?

Лиля едва не подскочи от неприкрито обвинение в гласа, който прозвуча от домофона.

— Извинявай. Лиля е. Аз исках само...

— В ателието съм.

— О, ами, аз...

Нещо изжужа и изщрака. Тя внимателно завъртя дръжката на голяма врата. Когато тя се отвори, го прие като покана да влезе.

Пристъпи предпазливо вътре и затвори вратата. Нещо отново изщрака. Тя понечи да се качи по стълбите, но се обърна и отиде до голямата решетка на асансьора.

Кой не би искал да се повози в него? Влезе вътре, затвори решетката, натисна бутона за третия етаж и се усмихна, когато той със скърцане и клатушкане се понесе нагоре.

Лила го видя през решетката, щом асансьорът спря. Стоеше до триножника и скицираше върху платно.

Не, не върху платно, осъзна, когато дръпна решетката. Върху много голям скицист.

— Трябваше да изляза и да напазувам. Донесох кафе и мъфин.

— Добре. — Той дори не я погледна. — Остави ги някъде и застани ето там. Точно там.

— Ходих в полицията. Искан да ти го кажа.

— Застани там и ми разкажи. Не, остави това.

Той приближи, измъкна кесията от ръката ѝ, остави я върху претрупаната работна маса и направо я завлече пред един от редицата широки прозорци, заемаща едната стена.

— Наведи се ето така, но ме гледай.

— Не дойдох, за да позирам — и освен това нали каза, че утре ще ме рисува.

— И днес е добре. Само ме погледни.

— Не съм се съгласила да ти позирам. Наистина не ми е удобно...

Той издаде съскащ звук — също толкова рязък, както гласа му по домофона.

— Замълчи за минута. Не е добре — каза той, преди минутата да започне да тече.

Олекна ѝ. Дори за тази половин минута тя се бе почувствала като пеперуда, забодена с карфица.

— Казах ти, че не ставам за тази работа.

— Не, ти си чудесна. Заради настроението е. — Захвърли молива и се втренчи в нея с присвити очи.

Сърцето ѝ затуптя малко по-бързо, а гърлото ѝ пресъхна.

Той зарови пръсти в косата си.

— Какъв е мъфинът?

— О, ами, френски, с ябълки. Изглежда фантастично. На път за полицейския участък се отбих в пекарната на Люк. След това ми хрумна, че мога да дойда тук и да ти разкажа.

— Чудесно, разкажи ми. — Той бръкна в кесията, извади две кафета и двоен мъфин.

Когато го ухапа, тя се намръщи.

— Това наистина е много голям мъфин. Мислех да си го поделим.

Той отхапа още една хапка.

— Не мисля така. Какво стана в участъка?

— Отидох там и засякох детективите Файн и Уотърстоун, които тъкмо излизаха. Съгласиха се да ме изслушат и аз им разказах за твоята теория, а след това и за парфюма в спалнята ти.

Без да откъсва поглед от нея, сякаш беше с молив в ръката и я рисуваше, Аш отпи голяма глътка от кафето.

— И те са казали, че ще проучат въпроса по начин, по който е станало ясно, че само им губиш времето.

— Бяха доста любезни. Това ме подразни. Ти защо не изглеждаш раздразнен?

— Защото ги разбирам. Дори и да са повярвали, което е много малко вероятно, до какво ще ги доведе всичко това? До нищо. Аз не разполагам с нищо, ти не разполагаш с нищо. Който е влязъл тук и в апартамента на Джули, вероятно вече го е разбрал. Независимо в какво са се забъркали Оливър и приятелката му, ние нямаме нищо общо. Смятам да разпитам роднините си, за да разбера дали е споделил с някого какво е замислил. Но е малко вероятно, особено ако става дума за нещо незаконно или нередно, а може би и двете.

— Съжалявам.

— Няма за какво да се съжалява. Може би Оливър се е похвалил или е подхвърлил тук-там някои недомлъвки. Може би ще успее да сглобя част от картината.

Разчупи остатъка от мъфина на две и ѝ подаде едната половина.

— Еха, благодаря.

— Вкусен е. Трябваше да вземеш два. — Грабна кафето, прекоси ателието и после дръпна една двойна врата.

— О, боже! Това е цяла гардеробна! — Очарована, Лила забърза към него. — Виж само какво богатство. Рокли, шалове, аксесоари. И наистина, наистина много оскъдно бельо. В гимназията участвах в няколко пиеси — е, беше за кратко, понеже баща ми го преместиха, но най-интересни ми бяха театралните костюми.

— Нито едно от тези неща не подхожда напълно, но ще свърши работа. — Извади лятна рокля в нежен светлосин цвят. — Цветът не става, както и дължината, но кройката от талията нагоре е добра. Облечи я и си свали обувките.

— Няма да я облека. — Но щом докосна плата... каква мека, гладка тъкан. — Наистина е много хубава.

— Облечи я за един час, дай ми един час и е твоя.

— Не можеш да ме подкупиш с една... Боже, това е „Прада“!

— Един час и е твоя.

— Трябва да пазарувам, а и Томас...

— Ще ти помогна с проклетите покупки. И без това трябва да прибера пощата си. Не съм я взимал от няколко дни. А и Томас е котка. Нищо няма да му стане.

— Той е котарак, който много обича да има компания.

„Прада“, помисли си младата жена и докосна отново плата. Беше си купила чифт черни елегантни обувки „Прада“, убеждавайки се, че ще ѝ бъдат много полезни. Бяха от разпродажба. Всъщност ги бе извоювала в епична битка, разразила се на осмия етаж по време на ежегодната разпродажба в един от магазините на „Сакс“.

Етикетите нямаха значение, напомни си тя, но едно тънко гласче ѝ прошепваше: „Прада“.

— И защо трябва да отиваш да си взимаш пощата? — попита го, но само за да престане да мисли за роклята. — Не ти ли я донасят тук?

— Не. Държа я в пощенската кутия. Дай ми само един час и тогава ще мога да изляза за глупавите ти покупки.

— Чудесно. — Тя се усмихна лъчезарно и малките ѝ трапчинки отново се появиха. — Ще ми трябва някои неща от щанда за дамски тоалетни принадлежности. Ще ти връча списъка.

Проницателните му зелени очи я гледаха развеселено.

— Имам сестри, майка, малко ято мащехи и безброй лели и други женски роднини. Мислиш ли, че ще ме затрудни?

— Един час — съгласи се тя, признала се за победена. — И роклята става моя.

— Дадено. Можеш да се преоблечеш ето там. И свали това от косата си, искам я пусната.

Тя послушно влезе в просторната баня, облицована с бели и черни плочки като кухнята, но с тройно огледало. От онези, които я караха да пролее по някоя и друга сълза във всяка пробна на секциите за облекло в универсалните магазини.

Облече роклята с нежен светлосин цвят. За миг си позволи да се отдаде на блаженството, че беше нейна — и преди беше пробвала дизайнерски дрехи, но само за развлечение.

Малко ѝ беше голяма в бюста, което не я изненада, но иначе ѝ стоеше доста добре. Ще даде да я стеснят. И тъй като желаше проклетата рокля, тя събу сандалите и дръпна панделката от косата си.

Когато отново излезе, той стоеше до прозореца и гледаше навън.

— Не съм взела грим със себе си — каза тя.

— За този сеанс не се нуждаеш от грим. Това е само предварителното нахвърляне на контурите — обърна се той и я огледа внимателно. — Цветът ти отива, но ще е по-добре да е нещо по-ярко. Ела тук.

— Много властен ставаш, когато в теб се събуди художникът. — Лила отиде до триножника и се закова на място. Там видя лицето си, скицирано от най-различни ъгли и с различни изражения. — Всичко това съм аз. Странно. — Гласът ѝ отново звучеше невъздържано. — Защо за това не използваш девойката, която ти е позирала за русалката? Тя е толкова красива.

— Има различни видове красота. Искам косата ти... — Той вдигна косата ѝ, прокара пръсти през нея и после отново я пусна. — Тръсни я — заповяда ѝ.

И когато го направи, очите ѝ пламнаха — не от гняв, а от чисто женско предизвикателство.

— Така. — Той повдигна брадичката ѝ, леко повдигна главата ѝ. — Точно така. Знаеш много повече от мен, повече от всеки мъж. Мога да те съзерцавам на лунна светлина, на звездна светлина, на светлината на някой огън, но никога няма да узная каквото ти знаеш и мислиш. Те си въобразяват, че могат да те имат, мъжете, които се любуват на танца

ти. Но не могат, докато или ако ти не решиш. И на никого няма да принадлежиш, докато сама не пожелаеш. В това е твоята сила.

Художникът отстъпи крачка към триножника.

— Брадичката още нагоре, главата назад. Очите към мен.

Вълнението отново скова сърцето и гърлото ѝ. Този път тя почувства краката си леко омекнали. Как го постигаше? Не се въздържа и го попита:

— Всички жени ли се влюбват в теб?

— Някои изпитват омраза. Или поне неприязън. — Той захвърли настрана първия скицник и взе нов.

— И това няма значение за теб, защото ти получаваш каквото искаш, но жените не са наистина такива.

— Разбира се, че са или поне част от тях. Погледни ме. Защо пишеш романи за младежи?

— Защото е забавно. Има толкова много драми през тийнейджърските години. Целият онзи копнеж, откритията, изгарящата нужда да принадлежиш към нещо, страхът да не бъдеш като всички останали. Като се добавят и върколаците, което си е чиста алегория, става още по-забавно.

— Върколаците винаги са забавни. Сестра ми Райли наистина хареса първата ти книга.

— Така ли?

— Кейли привлече вниманието ѝ, а Ейдан е секси, но Райли особено се привърза към Мел.

— О, това е много мило. Мел е най-добрата приятелка на главната героиня и е много плаха особнячка.

— Това придава смисъл на цялата история, защото самата Райли е особнячка и винаги се чувства потисната. Обещах ѝ да ѝ взема втората книга и да ти дам екземпляра, за да ѝ го надпишеш.

Изпълни я задоволство.

— След около месец ще ми изпратят няколко сигнални бройки. Ще надпиша една от тях и ще ти я дам.

— Прекрасно. Така ще стана любимият ѝ брат.

— Обзалагам се, че и сега си такъв. Сигурно я изслушваш и дори когато всичко е зле, умееш да я правиш щастлива.

— Завърти се.

— Какво?

Без да престане да скицира, той завъртя пръст във въздуха.

— Не, не, завърти се в кръг.

Тя се почувства глупаво, но се завъртя.

— Завърти се отново, вдигни ръце, раздвижи ги — каза той и помисли, че следващия път трябва да пусне музика, за да я разсейва и отпуска. — Така е по-добре, задръж така, с вдигнати ръце. Баща ти изпращан ли е в чужбина?

— Няколко пъти. В Германия, но тогава бях съвсем малка и не помня много. Също и в Италия, там беше много приятно.

— А в Ирак?

— Да, но там не беше хубаво. Беше разквартируван във Форт Лий във Вирджиния, затова живяхме там.

— Сурови условия.

— Армейският живот не е за кекави хора.

— А сега?

— Опитвам се да не съм кекава. Но ти питаш с какво той се занимава сега. Пенсионира се и двамата с мама се преместиха да живеят в Аляска. Харесва им там. Купиха малка бакалия и се хранят с бургери от лосове.

— Добре, отпусни се. Тръсни косата си още веднъж. Ти ходила ли си там?

— В Джуно? Няколко пъти. Уредих си работа във Ванкувър, след което заминах за Джуно, после намерих работа в Мисула. Бил ли си там?

— Да, зашеметяващо е.

— Така е — припомни си тя мястото. — Като че ли е друг свят, в буквалния смисъл. Сякаш е нова планета. Не е ледената планета Хот, но донякъде напомня.

— Какво?

— Хот, ледената планета. От „Междузвездни войни“, „Империята отвръща на удара“.

— А, ясно.

Не е особено запален по „Междузвездни войни“, реши Лила, затова се върна към предишната тема.

— Какво си рисувал в Аляска?

— Пейзажи, защото трябва да си ненормален, за да не ги наричаш. Един портрет на инуитка като ледена кралица, която

вероятно властва над ледената планета Хот — каза той и тя се ухили.

— Защо рисуваш най-вече жени? Изобразяваш и други неща, но най-вече жени и всички са необикновени — независимо дали са вещици, които свирят на цигулка наред обляна в лунна светлина поляна, или са русалки, погубващи моряци.

Очите му се промениха — от напрегнато взиращи се в нея станаха по-спокойни, дори любопитни.

— Защо смяташ, че жената на поляната е вещица?

— Защото от нея се излъчва сила, а удоволствието от собствената ѝ мощ е по-голямо от насладата от музиката, просто струи от картината. Или поне аз го виждам така — и предполагам, че тъкмо заради това исках да я имам.

— Права си. Тя е уловена в миг на сливането ѝ с музиката, с магията. Ако все още беше моя, щях да ти я продам изгодно, защото си го разбрала. Но пък къде щеше да я окачиш?

— Е, това, че нямам жилище представлява известно затруднение — съгласи се тя. — Но да се върнем на въпроса защо рисуваш предимно жени?

— Защото те са силни. Те са носителки на живота, а това само по себе си е магия. Засега е достатъчно. — Все още приковал поглед в нея, Аш остави молива. — Трябва да намеря подходящата рокля, нещо по-раздвижено.

Тъй като не бе сигурна дали той щеше да се съгласи, Лила не го попита, а просто приближи до статива и погледна.

Младата жена видя лицето и тялото си от безброй различни ъгли.

— Проблем ли има? — попита той.

— Прилича на тройно огледало в гримьорна — сви рамене тя. — Виждаш прекалено много.

Щеше да види повече, когато я убедеше да му позира гола, но всяко нещо с времето си.

— И така. — Аш отново взе кафето си. — Покупките.

— Не си длъжен да ми помагаш с покупките. Аз получих нова рокля.

— И без това трябва си да прибера пощата — каза той и се огледа наоколо. — Имам нужда да се махна оттук. Навярно ще трябва да се обуеш.

— Да, дай ми минутка.

Останал сам, Аш извади телефона си и го включи. Видя десетина съобщения на гласовата поща, имейли и есемеси, от което главата тутакси го заболя.

Да, имаше нужда да излезе.

При все това отдели време, за да отговори на някои от най-важните и когато тя се появи, облечена в панталоните над глезените и горнището, пъкна отново телефона в джоба си.

— Сгънах и прибрах роклята в чантата си в случай, че в крайна сметка се откажеш от уговорката да ми я подариш.

— Роклята не е моя.

— Определено ще ти е къса, но... — каза тя и мигом се разкая. — Принадлежи на някого. Ей сега ще я върна.

— Не, настоявам да я задържиш. Клоуи я остави тук — или може би беше Кора — преди месеци. Тя, която и от двете да е, знае правилата.

— Които са?

— Ако оставят нещо свое — каза той, докато водеше Лила към асансьора — за повече от два месеца, отива или в гардероба ми, или на боклука. В противен случай цялото това място ще е затрупано от вещите им.

— Строго, но справедливо. Кора. Сестра? Модел? Гадже?

— Природена сестра, от страна на баща ми. — И тъй като едно от съобщенията беше от Кора, мислите му отново се насочиха към Оливър.

— Утре ще освободят тялото.

Лила докосна ръката му, докато той отваряше решетката на асансьора на партера.

— Това е добре. Означава, че погребението ще е скоро и ще можеш да се простиш с него.

— Означава емоционален цирк, но не можеш да почистиш арената, докато слоновете танцуват.

— Мисля, че те разбрах — кимна след минута тя, — и не беше особено ласкателно изказване за семейството ти.

— Точно в момента малко съм уморен от семейството си. — Аш грабна ключовете, слънчевите очила и малка платнена торба. — Може ли да я прибереш в чантата си? За пощата е.

Тя не можеше да си представи, че някой се нуждае от платнена торба за пощата си, но се подчини.

Той пхна ключовете в джоба и си сложи очилата.

— Сигурно много си уморен — отбеляза младата жена.

— Нямаш представа колко. — Поведе я навън. — Би трябвало. Би трябвало да дойдеш на погребението.

— О, не мисля, че...

— Определено. Ще бъда по-спокоен, освен това умееш да запазиш самообладание в критични ситуации. Със сигурност ще има няколко. Ще изпратя шофьор да те вземе. В десет сутринта.

— Аз не го познавах.

— Ти си свързана с него и познаваш мен. Люк ще пътува с теб. В неделя. Свободна ли си в неделя?

Разумът ѝ казваше да излъже, но знаеше, че няма да го направи.

— Всъщност това е свободният ми ден между семейство Килдербранд и Лоуенстайн, но...

— Тогава всичко е наред. — Аш я хвана под ръка и я поведе в източна посока, вместо на юг.

— Всъщност отивам в друга посока, малко по-надолу по улицата, на две пресечки отгук — напомни му тя.

— Първо ще се отбием тук. — Той посочи към странен, но интересен дамски бутик.

Червеният светофар, големият камион за доставки и оживеното бърбрене на многобройна група туристи ѝ осигуриха една минута, за да си поеме дъх.

— Аштън, семейството ти няма ли да реши, че една любопитна съседка, при това временна, се натрапва неуместно на погребението на брат ти?

— Лила, аз имам дванайсет братя и сестри, повечето от които имат половинки и бивши половинки, собствени деца, природени, заварени и доведени. Имам безброй лели, чичовци, баби и дядовци. Няма нищо нахално и неуместно.

Пресякоха улицата, минаха покрай жена с плачещо бебе в количка и влязоха в стilen и елегантен магазин. Както и предполагаше, етикетите бяха с безбожно високи цени.

— Джес.

— Аш. — Стройната и гъвкава блондинка с мини пола в черно и бяло, покачена на високи червени сандали, заобиколи щанда, за да подложи бузата си на Аш за целувка. — Радвам се да те видя.

— Тръгнал съм по задачи и реших да се отбия, за да проверя дали си открила нещо.

— Заех се веднага, щом ми се обади. Имам две неща, които може да ти свършат работа. Това ли е моделът ти? Аз съм Джес.

— Приятно ми е, Лила.

— Беше прав за червеното — обърна се тя към Аш. — И мисля, че знам кое е най-подходящо. Елате отзад.

Введе ги в душния и претъпкан склад и свали от закачалките две червени рокли, с поли, дълги до земята.

— Не тази. Тази.

— Точно така.

Преди Лила да ги види и двете, Джес върна едната на закачалката и подаде другата.

Аш разтвори широко надиплената пола с волани и кимна.

— Това ще стане, но ми трябва нещо отдолу за подсилване на цвета.

— Разполагам с нещо подходящо. Открих тази фуста преди седмици в един склад и я взех с мисълта, че някой ден може да ти потрябва. Смятам, че е идеална за целта. Вместо да използваш няколко долни ризи или фусти, към тази са пришити разноцветни волани. Ако това не е достатъчно, може да се ушие допълнителна подплата.

— Да, нека да видя. — Той взе дрехите и ги подаде на Лила. — Пробвай ги.

— Аз бях тази, която трябваше да пазарува — напомни му тя.

— Ще стигнем и до твоите покупки.

— Нека да ти покажа пробната. Искаш ли нещо? — попита Джес любезно, когато изведе Лила от склада, заобиколи щанда и я вкара в пробната с проклетото тройно огледало. — Газирана вода?

— Защо не? Благодаря.

Отново се преоблече. Фустата се набра на кръста ѝ, затова тя извади от чантата си един кламер и я пристегна. А роклята ѝ прилепна като сбъдната мечта.

Разбира се, не беше в нейния стил. Твърде червена, прекалено предизвикателна с дълбокото деколте. Но талията падаше ниско и я

правеше да изглежда по-висока, не можеше да не го признае.

— Облече ли се?

— Да. Аз само... Ами, влизай — покани го тя, но той вече бе влязъл.

— Да, това е. — Той отново завъртя пръст. Тя вдигна очи към тавана, но се завъртя. — Почти идеално. Трябва само да... — Протегна се и леко повдигна полата.

— Хей.

— Спокойно. Вдигни го ето тук, покажи повече от крака, повече живот.

— Фустата е твърде широка в талията и аз я пристегнах с кламер.

— Джес.

— Няма проблем, ще го оправим, а и ще ѝ трябва по-хубав сутиен. Размерът ти е... ммм... 32А, нали?

Доста засрамваща точност, помисли си Лила.

— Да.

— Задръж така — каза Джес и изскочи от пробната.

Опитвайки се да се съвземе, Лила отпи от газираната вода, докато Аш я изучаваше внимателно.

— Излез — подкани го Лила.

— След минутка. Златни халки на ушите и много... — недовърши той, а прокара пръсти нагоре-надолу по китката ѝ.

— Гривни?

— Да.

— Извини ни за минута. — Джес се бе върнала с аленочервен сутиен и избута Аш навън. — Иначе щеше да остане да стърчи вътре — усмихна се тя на Лила. — Пробвай този, докато аз оправя фустата.

Лила въздъхна, остави водата и се опита да забрави, че стои гола до кръста пред една напълно непозната жена.

Петнайсет минути по-късно двамата излязоха от бутика с червената рокля, червения сутиен и гащички в същия цвят, които в момент на слабост Лила се бе съгласила да прибави към покупките.

— Не мога да проумея как се стигна до всичко това? Всичко, което направих, беше да погледна през един прозорец.

— Физика? — предположи той.

— Действие и противодействие? — Тя въздъхна дълбоко. — Е, в такъв случай мога да обвиня науката.

— Какви покупки трябваше да направиш?

— Не съм сигурна, че си спомням.

— Помисли си. Ще минем през пощата, докато се сетиш.

— Пощата. — Младата жена поклати глава. — Ти ми купи бельо.

— Това е сценичен гардероб.

— Това е бельо. При това червено бельо. Само допреди седмица дори не те познавах, а сега ти ми купуваш червено бельо. Изобщо погледна ли етикетите с цените?

— Ти ми каза, че няма да се омъжиш за мен заради парите ми.

Това я разсмя и тя си спомни.

— Котешка играчка. Трябва да купя котешка играчка за Томас.

— Мислех, че има достатъчно играчки.

Един мъж с дълъг до глезените тренчкот мина, влачейки се покрай тях, докато ругаеше под нос. От него се разнасяше невероятно силна воня на пот и плътски нечистотии.

— Обичам Ню Йорк — каза Лила, докато наблюдаваше как минавачите всячески се стараеха да го заобикалят. — Наистина го обичам.

— Той живее някъде наблизо — каза Аш. — Виждам го или усещам миризмата му поне два пъти седмично. Винаги е с тази дреха.

— Както и с миризмата. Според синоптиците температурата днес ще достигне трийсет и четири градуса и според мен вече сме ги стигнали. Да, Томас има играчки, но това е подаръкът ми за сбогуване. Трябва да купя и бутилка вино за Джейсън и Мейси Килдербранд. В събота ще взема цветя.

— Ти им оставяш бутилка вино и цветя?

— Да, любезността го изисква. Една от многобройните ти майки би трябвало да те е научила на това. — Лила вдъхна с наслада миризмата на хотдог от количката на уличния търговец, която бе много по-приятна от тази на мъжа с тренчкота. — Защо да идвам до пощата с теб?

— Защото вече стигнахме. — Аш я хвана за ръката и я помъкна към пощенските кутии.

— Много е пълна — отбеляза тя.

— От няколко дни не съм прибирал пощата. Може би седмица. Повечето са реклами. Защо хората унищожават дървета за тези ненужни хартии?

— Поне за това сме напълно единодушни.

Той порови вътре, метна две неща в платнената торба, която Лила му подаде, измъкна от дъното един подплатен плик и застина.

— Какво е това?

— От Оливър е.

— О. — Тя също се взря в плика и в едрия наклонен почерк. — Пуснат е на...

— В деня, в който е бил убит. — Аш изсипа съдържанието на пощенската кутия в платнената торба, после разкъса плика.

Извади отвътре ключ и написана на ръка бележка върху визитка с монограм.

Здравей, Аш,

След ден или два ще ти се обадя, за да си го взема. Изпращам ти го да го пазиш, докато довърша окончателно сделката. Клиентът е малко чувствителен, така че ако се наложи да замина за няколко дни, ще ти се обадя. Можеш да вземеш стоката и да ми я донесеш в имението. Имам сейф в „Уелс Фарго“ близо до жилището ми. И тъй като подправих подписа ти върху картата за достъп — също както в доброто старо време! — няма да имаш проблем да получиш касетата. Благодаря ти предварително, брато.

Скоро ще се видим,
Оливър

— Кучи син.

— Каква стока, какъв клиент?

— Предполагам, че ще разбере.

— Ние ще разберем — поправи го Лила. — Вече съм достатъчно замесена — поясни тя, когато той вдигна глава и погледът му срещна нейния.

— Добре. — Пъхна бележката в торбата, след това прибра ключа в джоба си. — Да вървим в банката.

— Това може да е отговорът на въпроса защо са го убили. — Младата жена подтичваше, за да не изостава. — Не трябва ли да занесеш ключа в полицията?

— Той го е изпратил на мен.

Тя го сграбчи за ръката, за да забави крачките му.

— Какво е имал предвид с думите, че е подправил подписа ти като в доброто старо време?

— Хлапашки истории. Училищни бележници, такива неща.

— Но ти не си бил негов официален настойник, нали?

— Не, не точно. Малко е сложно.

Не е бил негов настойник, заключи Лила, но е бил важен за Оливър.

— Той е знаел, че е загазил — продължи Аш, — но постоянно се забъркваше в неприятности. Чувствителен клиент означава раздразнен клиент. Каквото и да е имал, не е искал да го държи в себе си или в апартамента си. Затова го е прибрал в сейф и ми е изпратил ключа.

— Защото е бил сигурен, че ще го съхраниш.

— Щях да пхна плика в някое чекмедже и щях да съм му достатъчно ядосан, за да му го хвърля в лицето, когато дойде да си го прибере. И щях да му заявя, че цялата работа не ме интересува. Той го знаеше и затова го е изпратил на мен. Защото не само че нямаше да е длъжен да ми обяснява, но и аз нямаше да го изслушам.

— Това не означава, че имаш вина за смъртта му.

— Не, не означава. Къде, по дяволите, е тази банка?

— На следващия ъгъл трябва да завием вляво. Те няма да ни позволят да влезем заедно в трезора, за да отворим сейфа. Трябва да съм упълномощено лице.

— Правилно. — Той се замисли и забави крачки. — Ще взема каквото има в сейфа и ще го занесем у вас. Засега. Аз ще отида в банката и ще свърша тази работа. Ти обиколи магазините и напазарувай. Погледни ме.

Той я спря, обърна я към себе си, приближи се към нея и каза:

— Възможно е някой да ни следи или поне един от нас. Затова нека да се държим естествено. Тръгнахме сме на пазар.

— Тъкмо това беше и планът ми за днес.

— Придържай се към плана. Купи нещо и когато свърша в банката, ще отидем в апартамента. Ще вървим бавно и спокойно.

— Наистина ли мислиш, че някой ни следи?

— Възможно е. — Той се наведе и устните му леко докоснаха нейните. — Това е, защото ти купих червено бельо — напомни ѝ той. — Върви и купи нещо.

— Аз... ще отида до малкия магазин, ето там.

— Разглеждай спокойно, докато дойда при теб.

— Добре.

Всичко това приличаше на странен сън, мислеше си Лиля, докато вървеше към магазина. Позирането, червеното бельо, бележката от мъртвия брат, целувката на тротоара, защото някой можеше да ги следи. Затова трябваше да купи вино и да разбере къде щеше я отведе този странен сън.

8.

Не отне много време. Аш често си мислеше, че Оливър можеше да си изкарва прехраната като фалшификатор. Подписите съпадаха, както щяха да съвпаднат подправените от Оливър подписи на баща им или на безброй други хора. Ключът превъртя. Служителят на банката отключи и с втория ключ, извади касетата и излезе. Аш остана сам във вътрешното помещение на трезора и се втренчи в касетата.

Каквото и да имаше вътре, то бе струвало живота на Оливър и на жената, която може би бе обичал по свой начин. Каквото и да бе това, беше довело убиеца в дома му, както и в дома на негов приятел.

Аш беше сигурен в това.

Отвори касетата.

Погледна пачките със стотачки, нови и хрущящи като свежа маруля, дебелия кафяв плик и кутията, внимателно поставена между тях. Тъмнокафява кожена кутия с релефна украса и златни панти.

Отвори я.

Аш се взря в сиянието и блясъка, във великолепието и разточителния разкош, искрящи в кадифеното гнездо.

„За това ли?“, питаше се той. Да умре заради това?

Аш отвори плика, извади документите и ги прегледа набързо. Потисна гнева, затвори и заключи кожената кутия. Изпразни пазарската торба, сложи вътре кожената кутия, зави я с опаковъчна хартия от покупките, натъпка роклята в платнената торба с пощата. Набута плика и парите в пазарската торба и ги покри внимателно с останалата хартия. Излезе от помещението с двете торби, като остави празната касета върху масата.

Нуждаеше се от компютър.

* * *

Ли́ла се помота из магазина, купи вино, две големи, зрели праскови и парче френско сирене „Пор Салю“. За да се забави, дълго избира и бурканче маслини, като че ли това бе най-важната ѝ покупка за деня или за годината.

Накрая напълни малката кошница с незначителни дреболии. На касата потръпна, като разбра колко ѝ струваше това безцелно шляене и не пропусна да се усмихне на касиера. Усмивката не слезе от лицето ѝ и когато видя поразително красивата азиатка с изумруденозелени сандали с високи блестящи токчета.

— Страхотни обувки — подхвърли тя непряно, докато вземаше торбата с покупките.

— Благодаря. — Жената сведе екзотичните си очи и плъзна поглед към пъстроцветните ѝ, приятни наглед, но отдавна изтъркани сандали с плоски подметки. — И вашите са много хубави.

— Удобни са, но не са стилни. — Доволна от себе си, Ли́ла с бавна походка се отдалечи по посока на банката.

Скучни обувки, реши Джей, за скучен живот. Но какво правеше братът толкова дълго в банката? Може би си струваше да наблюдава още малко и след като ѝ плащаха добре, а в Ню Йорк ѝ харесваше, тя нямаше нищо против да го следи.

Аш излезе от банката, тъкмо когато Ли́ла се чудеше дали да влезе, или да почака отвън.

— Повече не можеш да пазарувам — заговори тя щом приближи.

— Всичко е наред. Да вървим.

— Какво имаше в сейфа?

— Ще говорим за това, когато се приберем в апартамента.

— Подскажи ми нещо — настоя тя, като правеше големи крачки, за да не изостава. — Окървавени диаманти, кости на динозавър, златни дублони^[1], карта с местоположението на Атлантида — защото тя все някъде съществува.

— Не.

— Съществува — настоя Ли́ла. — Океаните покриват голяма част от планетата, така че...

— Имам предвид, че нито едно от това, което изброи, не беше в касетата. Трябва да проверя някои неща на компютъра ти.

— Кодове за задействане на ядрено оръжие, тайната на безсмъртието, лекарство срещу мъжкото оплешивяване.

Последното го накара да я погледне.

— Наистина ли може да има подобно лекарство? — попита Аш.

— Налучквам. Почакай, той е работил с антики. Любимото длето на Микеланджело, мечът Ескалибур на крал Артур, диадемата на Мария Антоанета.

— Близо си.

— Близо ли съм? До кое по-точно? Здравей, Етън, как си днес?

На Аш му трябваше секунда, за да разбере, че тя говори на портиера.

— Живо-здрово, госпожице Емерсън. Пазарували ли сте?

— Нова рокля — засия Лила насреща му.

— Носете я със здраве. На всички ще ни липсват.

Етън отвори вратата и двамата с Аш си кимнаха.

— Той работи тук от единайсет години — обясни Лила на Аш, докато вървяха към асансьора. — И знае всичко за всекиго. Но е много дискретен. Как може някой да знае кое е било любимото длето на Микеланджело?

— Нямам представа. Достатъчно ми е трудно дори да следвам криволиците на мисълта ти.

— Разстроен си. — Тя плъзна ръка по неговата. — Виждам го. Толкова ли е лошо? Това, което си намерил?

— Той е умрял заради него. Това е достатъчно лошо.

Тя се отказа от опитите си да го разведри, въпреки че те ѝ помагаха да успокои собствените си нерви. Щом вратите на асансьора се отвориха, тя извади ключовете и двамата мълчаливо се насочиха към вратата на апартамента.

Лила отдели малко време на Томас, който я посрещна с такава радост, сякаш бе отсъствала със седмици.

— Знам, знам, нямаше ме по-дълго, отколкото предполагах, но вече съм тук. Трябва да му намерят другарче — отбеляза тя, понесла пазарската торба към кухнята. — Той не обича да е сам.

За да му се реваншира, измъкна котешките лакомства и го примамва с тях.

— Сега вече ще ми кажеш ли? — обърна се тя към Аш.

— Ще ти покажа.

Той остави торбата върху масата в трапезарията и махна хартиите. Накрая извади кожената кутия.

— Красива е — промърмори Лила. — Специална. Това означава, че това, което е вътре, е красиво и специално.

Затаи дъх, когато Аш повдигна капака.

— О! Каква красота! Старо — всичко, което е с подобна украса, със сигурност е старо. Това злато ли е? Имам предвид истинско злато? Цялото това злато. А това истински диаманти ли са? И сапфири?

— Ще разберем. Трябва ми компютъра ти.

— Действай — махна с ръка Лила към лаптопа. — Мога ли да го извадя?

— Да, извади го. — Докато тя внимателно го измъкваше от гнездото му, Аш въведе в прозорчето за търсене „angel chariot egg“^[2].

— Изработката е невероятна. — Тя го вдигна и го задържа предпазливо, като че ли беше малка бомба с часовников механизъм. — Каква украса, въпреки че за моя вкус е малко претрупано, но е изключително красиво, когато се вгледаш в техниката на изработка. Златен херувим тегли златна колесница, върху която е поставено златно яйце. И яйцето, господи, погледни как искри. Това трябва да са истински скъпоценни камъни, нали? Ако са...

Изведнъж сякаш я озари прозрение и попита:

— Дали е на Фаберже? Нали той или те, не знам много по въпроса, са били руски бижутери, известни с прочутите бижута във формата на яйце. Никога не съм предполагала, че творенията им са с толкова сложна и изящна изработка — много повече от красиво яйце.

— Фаберже са били баща и син — поясни Аш разсеяно. Подпря длани от двете страни на лаптопа и се зачете.

— Хората ги колекционират, нали? Или са в музеите, поне по-ранните. Предполагам, че това струва хиляди или стотици хиляди.

— Повече.

— Милион?

Аш поклати глава и продължи да чете.

— Хайде стига, кой ще плати един милион за едно яйце, дори и за това тук? Това е... О, то се отваря и вътре има... Аш, погледни!

Вродената ѝ страст да отгатва всякакви механизми едва не я накара да затанцува от удоволствие.

— В яйцето има миниатюрен часовник. Херувим с часовник! Приказно е! Наистина е приказно! Добре, съгласна съм на милион, заради часовника.

— Изненада. Наричали са изненада това, което е вътре в яйцето.

— Тази наистина е великолепна. Едва се сдържам да не си поиграя с него. — Пръстите й я засърбяха при мисълта да разбере как работи това чудо. — Което, разбира се, няма да направя, имайки предвид, че наистина може да струва милион.

— Навярно двайсет пъти повече от това.

— Какво? — Лила инстинктивно скри ръце зад гърба си.

— По-кратко. „Златно яйце с часовник — зачете той, — украсено с диаманти и сапфири, върху златна колесница, теглена от златен херувим. Изработено е под личния надзор на Петер Карл Фаберже за цар Александър III през 1888 г. Едно от императорските яйца. Едно от осемте изгубени императорски яйца.“

— Изгубени?

— Според това, което чета, е имало приблизително петдесет императорски яйца, изработени от Фаберже за царете Александър III и Николай II. За четиридесет и две се знае, че са в музеите или в частни колекции. Осем липсват. Херувимът с колесницата е едно от осемте изгубени яйца.

— Ако това е автентично...

— Това е първото, което трябва да проверим — каза Аш, протегна ръка и потупа по кафявия плик. — Вътре има документи, някои от които сигурно са на руски. Но от прочетеното дотук почти със сигурност мога да кажа, че това е едно от императорските яйца. Освен ако и яйцето, и документите са фалшификати.

— Прекалено е съвършено, за да е фалшиво. Ако някой притежава такъв талант, защо ще си губи времето да фалшифицира каквото и да било? Но хората правят точно това — побърза да добави тя, преди Аш да заговори. — Просто не го разбирам.

После седна и се наведе, докато очите й се озоваха на едно ниво с яйцето.

— Ако това е фалшификат, купувачът ще поиска експертиза. Знаем, че е възможно някой изключително добре направен фалшификат да бъде признат за автентичен, но това е малко вероятно. Ако е истинско... наистина ли смяташ, че струва двайсет милиона долара? — продължи с разсъжденията си Лила.

— Вероятно повече, според това, което чета. Лесно е да се разбере.

— Как?

— От вуйчото на Оливър, неговия шеф. Той е собственик и управител на „Антики от цял свят“. Ако Вини не знае, поне познава други, които знаят.

Яйцето искреше насреща им, въплъщавайки една епоха на разкош. Не само на велико изкуство, помисли си Лила, но и на история.

— Аш, трябва да го занесеш в някой музей.

— Какво? Да вляза в „Метрополитен“ и да им кажа: „Здрасти, вижте какво намерих!“.

— В полицията тогава.

— Още не. Искам някои отговори, а няма да ги получа, ако им го предам. Оливър го е притежавал и аз искам да узная как се е сдобил с него. Дали е било сделка? Дали е откраднато или го е платил?

— Мислиш, че той може да го е откраднал?

— Нямам предвид нахлуване и кражба с взлом. — Прокара той пръсти през косата си. — Но да измами някого заради това? Да излъже? Да манипулира? Той би направил всичко това. Каза, че има клиент. Дали го е купил от клиент, или е трябвало да го достави на някой колекционер?

— Прочете ли всички документи в плика? Може би има разписка от продажба или някаква фактура.

— Няма нищо подобно, но все още не съм прегледал всички документи, които взех от апартамента му. В касетата в банковия сейф имаше около шестстотин хиляди в брой.

— Шестстотин хиляди?

— Повече или по-малко — отвърна Аш нехайно, докато Лила го гледаше с широко отворени очи. — За Оливър това означава, че парите са били отскоро у него и е имал планове. Вероятно не е искал или не е могъл да обяви сумата. Може би са му били нужни, за да плати покупката, след това е разбрал, че не са достатъчно и се е опитал да изстиска повече от клиента си.

— Ако това струва толкова много, колкото предполагаш, защо клиентът не е платил повече? Защо е трябвало да убива двама души?

Той не си направи труда да й обясни, че хората убиват и за много по-малко. Или просто защото им харесва да убиват.

— Може би през цялото време са планирали да го убият или просто е вбесил не когото трябва. Знам със сигурност обаче, че трябва да разбере дали това е автентично. Трябва да открия откъде Оливър се е сдобил с него и кой е искал да го купи.

— И после?

Зелените му очи заблестяха като острие на бръснач.

— После те ще си платят, задето са убили брат ми и са блъснали една жена през прозореца.

— Защото, когато откриеш това, което ти е нужно, ще отидеш в полицията.

Той се поколеба само за миг, тъй като яростта разпалваше въображението му и крещеше за лично отмъщение. После погледна в очите на Лила и разбра, че нямаше да може — а и тя щеше да се разочарова, ако поемеше по този път. Изненада се, когато осъзна, че това го засягаше.

— Да, ще отида в полицията — каза той накрая.

— Добре. Ще приготвя нещо за обяд.

— Ще приготвиш обяд?

— Трябва да помислим, а това означава, че се нуждаем от храна.

— Взе яйцето и внимателно го положи в гнездото му. — Правиш това, защото си го обичал. Той е бил като трън в задника, понякога те е засрамвал и вбесявал, често те е разочаровал, но си го обичал и затова си решен да разбереш какво се е случило — каза тя със зареян някъде над главата му поглед. — Ти скърбиш и тази болка е примесена с гняв. Няма нищо грешно в чувствата ти. — Лила отпусна ръка върху неговата, сякаш искаше да докосне страданието му. — Естествено е да се чувстваш така, дори да изпитваш желание да накажеш сам този, който го е причинил. Но няма да го направиш. Прекалено си почтен. Затова ще ти помогна, като за начало ще приготвя обяд.

Отиде в кухнята и се зарови в кесията с продуктите, които бе купила.

— Защо не ми кажеш да си вървя, да се махна, да стоя по-далеч от теб?

— И защо да го правя?

— Защото аз донесох в дома ти...

— Не е моят дом.

— На работното ти място — поправи се той — предмет, който струва милиони и със сигурност е придобит по непристоен, да не кажа незаконен начин. В каквото и да е бил замесен брат ми, то е накарало някой да влезе в апартамента на приятелката ти — търсейки информация за теб, и не е изключено, докато си с мен, този човек, навярно убиец, да продължи да те следи.

— Забравяш, че приятелката ми остана без обувки.

— Лила...

— Те не бива да се пренебрегват — прекъсна го тя, докато слагаше една тенджерка на котлона, за да свари спагети. Една бърза салата със спагети ѝ се струваше най-подходяща за случая. — И обяснението на всичко е, че ти не си като брат си.

— Значи това обяснява нещата.

— Първата част — поправи го тя. — Сигурно щях да го харесам. Освен това си мисля, че той навярно щеше да ме смути и обърка, защото е пропилял толкова талант и възможности, а ти не си, и това е друга част от отговора. Ти не си пропилял нищо, а това е важно за мен — да не се пропускат неща, време, хора или възможности. Ти искаш да го защитиш, при все че е направил нещо не само глупаво, не само опасно, но и погрешно. Независимо от всичко обаче си готов да застанеш на негова страна. Лоялност. Любовта, уважението, доверието са важни, но нямат значение, ако липсва лоялност, което е останалата част от отговора.

Тя го погледна и тъмните ѝ очи преливаха от емоции.

— Защо да ти казвам да си вървиш?

— Защото ти не го познаваше и всичко това усложни живота ти.

— Познавам теб, а усложненията са част от живота. Освен това, ако те изхвърля от живота си, няма да ме наричаш.

— Ти не искаш да те рисувам.

— Не исках. И все още не съм сигурна, че искам, но любопитството ми е събудено.

— Вече си представям и втора картина.

— Виждаш ли, не си губиш времето. И каква ще е тя?

— Ти, излегната в усамотена беседка в тучна и зелена градина, по залез-слънце. Току-що си се събудила, а косата ти е разпиляна по раменете.

— Събуждам се по залез-слънце?

— Като вълшебна фея, преди да се заеме с магиите на нощта.

— Значи ще съм вълшебна фея. — Лицето ѝ светна при тази мисъл. — Харесва ми. Как ще съм облечена?

— Изумруди.

Тя спря да бърка спагетите и се втренчи изумено в него.

— Изумруди?

— Изумруди като капки от омагьосано море се извиват между гърдите ти, висят от ушите ти. Мислех да изчакам малко, преди да ти кажа за тази картина, но предполагам, че сега вече всички карти са на масата и ти все още имаш време да размислиш.

— Мога да размисля по всяко време.

Аш се усмихна и пристъпи към нея.

— Не мисля така. Точно сега е моментът да захвърлиш всичко и да побегнеш, без да се оглеждаш.

— Не смятам да бягам. Приготвям обяд.

Той взе вилицата за спагети от ръката ѝ и сръчно ги разбърка.

— Сега или никога.

Тя отстъпи назад.

— Трябва ми гевгир.

Аш хвана ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Сега.

Не беше като на тротоара — онова леко и небрежно докосване по устните. Това беше дълга, чувствена, собственическа целувка, настойчива и властна, пронизваща като електрически ток, изненадваща и покоряваща.

Ако краката ѝ бяха омекнали в ателието му, то сега направо цялата отмаля, сякаш беше в безтегловност.

Трябваше да се вкопчи в него или да падне.

Вкопчи се.

Бе го доловил в нея, когато за пръв път погледна в очите ѝ. Въпреки шока и пластовете изгаряща болка бе усетил умението ѝ да дава. Тя умееше да дава или да отказва да даде от светлината, която носеше в себе си. И сега той се потопи в тази бленувана светлина и се остави да го обгърне като самия живот.

— Ще изглеждаш точно така — промърмори Аш, впил отново поглед в очите ѝ, — когато се събуждаш в онази беседка, защото знаеш какво можеш да направиш с мрака.

— Затова ли ме целуна? Заради картината?

— Това, което се случва помежду ни, ли е причината, поради която не ми каза да си тръгна?

— Може би една от тях. Не главната, но една от тях.

Той отметна косата ѝ назад.

— Именно.

— Трябва да... — Тя се отскубна от ръцете му и отиде да дръпне тенджерата, преди водата да изкипи. — Спиш ли с всички жени, които рисуваш?

— Не. В работата има близост и обичайно привличане, но е само работа. Исках да те нарисувам, докато седеше в онова кафене срещу мен. Исках да те любя... Ти ме прегърна. Първият път, когато дойдох тук, ти ме прегърна, преди да си тръгна. Не беше заради физическия контакт — не съм толкова лесен.

Той забеляза, че тя се усмихваше, докато изсипваше спагетите в гевгира, и добави:

— Бяха щедростта ти, простотата. Исках всичко това, исках теб. Може би тогава съм търсил утеха. Но сега не.

Не, не беше нито за него, нито за нея утеха, помисли си младата жена и каза:

— Винаги са ме привличали силните, трудните мъже. И това винаги е свършвало зле.

— Защо?

— Защо зле? — Лила повдигна рамо, докато изсипваше спагетите в купа. — Уморяхаха се от мен. — В друга купа сложи малки домати, добави лъскави черни маслини, нарязани листа от пресен босилек, розмарин, пипер. — Не съм мечтаната жена, не обичам да си стоя у дома и да готвя, да поддържам домашното огнище, нито пък ми харесва да купонясвам всяка вечер. Когато имаш по-малко и от двете е добре, но изглежда винаги едното е недостатъчно, а другото идва в повече. Това тук е обядът. Смятам да те измамя и да използвам готов сос.

— Защо това да е измама?

— Забрави, че съм го споменала.

— Аз не търся готвачка, нито пазител на домашното огнище, нито нощна купонджийка. А в момента ти си най-въълнуващата жена, която познавам.

Вълнуваща? Никой, включително и самата тя, не я възприемаше като такава.

— Заради ситуацията е. Напрегната ситуация поражда вълнения, както и тревога. Навярно предизвиква и язва, понякога и разстройство. Все пак би било жалко да се пропилят вълнението и възбудата.

След като разбърка салатата, тя отвори кутията за хляб.

— Останало е малко. — Извади ръженото хлебче. — Ще си го поделим.

— Имаме сделка.

— Искам да те помоля за друга сделка. Малко време да помисля, преди да се гмурна. Защото обикновено се гмуркам изведнъж, и то в най-дълбокото. Добави и сложната ситуация, защото наистина е такава. Брат ти, това невероятно яйце и въпросът, какво да правим с тях. Затова бих искала този път да се опитам да навляза постепенно, а не да се гмуркам.

— И докъде си стигнала сега?

— Нагазих до коленете, когато започна да ме скицираш. А сега вече съм до бедрото.

— Добре — отвърна той на нейния прям, прост и непринуден отговор, който му подежда не по-малко възбуждащо, отколкото черно копнено бельо. Искаше да я докосне, но се задоволи да си поиграе с краищата на косата ѝ.

— Искаш ли да хапнем на терасата? И да оставим за малко вътре сложната ситуация и проблемите? — попита го Лила.

— Отлична идея. Да го направим.

* * *

Не можаха да оставят проблемите за дълго, защото им тежаха, но Лила се наслаждаваше на слънцето, леката храна и загадъчния мъж, който я желаше.

И други мъже я бяха пожелавали, но само за кратко, за един спринт, дори за обиколка или две. Никога не бе участвала в маратон. Все пак животът бе серия от бягания на къси разстояния. Отбягваше трайните връзки, защото бе решила, че стремежът към тях бе признак на поражение. Лила вярваше, че сама градеше живота си около

временното и преходното по един практичен и същевременно интересен начин. Би могла да направи същото и в една евентуална връзка с Аш.

— Ако се бяхме запознали чрез Джули — може би на някоя твоя изложба — всичко това нямаше да е толкова странно. Но ако беше станало по този начин, навярно нямаше да събудя интереса ти.

— Грешеш.

— Приятно е да го чуя. Както и да е, не се запознахме така. — Тя погледна към все още закования прозорец. — Имаш много грижи на главата си, Аш.

— През повечето време е така. Ти не ме изгони, когато имаше шанс, и затова се стовариха и на твоята глава.

— Много ме бива да правя няколко неща наведнъж. След два дни ще имам изглед към реката, малко куче, орхидеи, за които да се грижа, и частен фитнес салон, който или ще ме изплаши, или ще ме вдъхнови да тренирам. Ще трябва да довърша книгата си, да поддържам блога си, да купя подарък за рождения ден на майка ми — смятам да избира едно от онези малки лимонови дръвчета, защото е чудесно да отглеждаш собствени лимони в Аляска. И все още в живота ми ще съществува това откраднато императорско яйце, струващо много повече, отколкото мога да си представя, страхът, че убиецът може би ме дебне, както и вълнуващата дилема дали да се реша на обещаващо добрия секс с мъжа, с когото се запознах, защото бе изгубил брат си. Това изисква известна сръчност — заключи тя. — Затова ще се опитам да бъда чевръста.

— Забравяш картината.

— Защото тя ме плаши повече, отколкото частния фитнес салон или секса.

— Сексът те плаши?

— Аз съм момиче, Аштън. Да се съблечеш гола пред мъж за пръв път винаги е плашещо.

— Аз ще те накарам да не мислиш за това.

— Това би могло да е предимство. — Тя очерта сърце върху запотената си чаша вода с лимон. — Какво ще правим с яйцето?

Въпросът ѝ го върна към проблемите.

— Ще го покажа на вуйчото на Оливър — този, за когото той работеше. Ако Вини не може да го идентифицира или потвърди

автентичността му, ще познава някого, който да го направи.

— Идеята е добра. Дано го направи... Защото предметът е или ценен в разумни граници заради майсторската изработка, или плашещо ценен. И след като научиш, какво смяташ да правиш с него?

— Утре ще го занеса в семейната резиденция. Сигурността там може да си съперничи с тази на Федералния резерв. Там ще е в безопасност, докато се справя с останалото.

— Как смяташ да се справиш?

— Работя по въпроса. Вина познава колекционери — големи колекционери. Или познава хора, които имат достъп до такива среди.

Лила притежаваше богато въображение и си представи как някой богат колекционер задоволява хобито си. Всяка година наглеждаше къщата на един мъж, който колекционираше стари дръжки за врати. А през зимата се грижеше за дома на една жена, два пъти вдовица, която колекционираше еротични фигурки нецке^[3]. Не можеше обаче да си представи как действа един колекционер, който притежаваше милиони или дори милиарди. Нужна ѝ беше повече информация за този тип хора.

— Трябва да има нещо за този клиент в документите му, в кореспонденцията, все някъде.

— Ще проверя всичко.

— Мога да ти помогна. Мога — повтори младата жена, когато той не отговори. — Понякога клиентите ми плащат допълнително, за да подредят домашния им офис или документите, докато отсъстват. Във всеки случай приятелката на Оливър, Сейдж, би трябвало да е знаела. Всички тези напрегнати разговори — продължи Лила, втренчила поглед в закования прозорец — всички спорове, вълнението, тревогата. Реших, че се дължат на емоционални проблеми във връзката им, но сега... Трябва да е било заради яйцето, заради клиента и сделката, която Оливър или двамата са се опитвали да сключат.

— Тя е знаела нещо — съгласи се Аш, — но недостатъчно. Ти каза, че плачела, умолявала, била ужасена. Мисля, че ако е знаела къде Оливър е скрил яйцето, е щяла да им каже.

— Навярно си прав. Тя е знаела какъв е предметът, какво е замислил той, но може би не и къде го е държал. Следователно Сейдж не е могла да каже, а той е бил в безсъзнание и също безполезен. Убиецът е направил грешка, като го е упоил, предполагайки, че жената

е по-лесната мишена и ще се разприказва веднага щом я изплаши или ѝ причини болка.

Ли́ла се изправи и взе чиниите.

— Чака те много работа, трябва да се срещнеш с някои хора.

Аш също стана, взе чиниите от ръката ѝ и ги върна на масата. После я хвана за раменете.

— Оливър сигурно ѝ е казал, че го прави, за да я защити: „Слушай, красавице, колкото по-малко знаеш, толкова по-добре за теб. Просто се грижа за безопасността ти“. Част от него сигурно го е вярвала.

— Значи е било донякъде вярно.

— Той не ѝ е казал, защото не ѝ имал доверие и защото не е искал тя да участва наравно с него. Това е било негова сделка, направена по неговия начин. И тя е умряла заради това.

— Както и той, Аштън. Я ми кажи дали би им дал яйцето, за да я спаси?

— Да.

— В такъв случай това е достатъчно. — Тя се повдигна на пръсти и притисна устни към неговите. В следващия миг беше в прегръдките му, с разтуптяно сърце, а той я притисна към гърдите си.

— Сега бих могъл да те подлудя.

— Не се и съмнявам. Но...

Той плъзна длани по ръцете ѝ.

— Но...

Двамата влязоха вътре. Ли́ла го наблюдаваше как прибира кожената кутия в пазарската торба, покрива я отгоре с хартия, слага плика и парите.

— Утре трябва да замина. Има някои приготовления, за които се налага лично да се погрижа. И тъй като настоявам да дойдеш на погребението, защо не попиташ дали Джули може да те придружи в неделя, ако така ще се почувстваш по-удобно?

— Може да е неловко за нея и за Люк.

— Те са зрели хора.

— За всичко имаш готов отговор.

— Попитай я. И ми изпрати с есемес следващия си адрес. Каза, че е някъде в Ъпър Ийст?

— Точно така. Тюдор Сити^[4].

— Това е много далеч от жилището ми. Ще наема кола за теб, да идва да те взима, когато определим графика за позиране.

— Има и метро, сигурно си чувал за него, преминава през целия град. Както и таксита, и автобуси. Чудото на масовия транспорт.

— Ще наема кола. Направи ми услуга. Остани си у дома.

— Не смятам да излизам, но...

— Добре. — Аш взе торбите и се запъти към вратата.

— Можеше да вземеш такси, вместо да вървиш пеша с това нещо в онази глупава торба. Би трябвало даже да наемеш блиндирана кола.

— Блиндираната ми кола още е в магазина. Ще се видим след два дни. Обади се на Джули. Стой си вкъщи.

Много лесно раздаваше заповеди, помисли си тя, когато той си тръгна. И някак си успяваше да ги представи, сякаш ти правеше услуга или просто бяха най-разумното решение.

— Трябва да обиколя няколко пъти квартала, просто за да му направя напук — сподели тя с Томас, — но не си струва. Първо чиниите, а после книгата. И какво пък, по дяволите, ще се обадя на Джули.

[1] Златни монети в Испания и американските ѝ колонии, в обращение от 1497 до 1868 г., когато се въвежда песетата. — Б.пр. ↑

[2] Херувим с колесница (cherub with Chariot Egg). — Б.пр. ↑

[3] Малки символични фигурки, изрязани най-често от слонова кост или дърво. В древността са служили за украса на дрехи в Япония, смята се, че въздействат върху човешката съдба. — Б.пр. ↑

[4] Жилищен район в източен Манхатън. — Б.пр. ↑

9.

Аш охлади висока чаша. Много студен джин с тоник бе любимото лятно питие на Вини и след като възнамеряваше да се възползва от услугите му за нещо толкова важно, можеше поне да поглези възрастния мъж.

Когато Аш му се обади, Вини не зададе никакви въпроси. Просто се съгласи да намине, след като затвори магазина. Аш долови тъгата в гласа му и желанието да помогне и знаеше, че трябва да използва и двете, когато сподели с Вини... проблема.

Вуйчото на Оливър беше добър човек, мислеше си Аш, докато търсеше в интернет повече информация за яйцето. Щастливо женен от близо четиридесет години, опитен и умел бизнесмен с безпогрешен усет за стойността, баща на три деца и дядо, отдаден с цялото си душа и сърце на шестимата внуци. Или май вече бяха станали седем.

Трябваше да провери таблицата с родословието.

Той бе взел при себе си Оливър, знаейки отлично, че се нагърбваше с трудната задача да работи с непостоянния и капризен единствен син на сестра си. Но изглежда се бе получило. Всички се разбираха с Вини, това беше самата истина, той очакваше и получаваше равностойно усърдие и прилежност от служителите си.

Когато Аш го питаше, възрастният човек винаги отговаряше, че Оливър се справял добре, полезен бил и си бил извоювал уважение, че имал нюх за бизнеса и умее да общува с клиентите.

Тъкмо в това общуване с клиентите, мислеше си Аш, можеше да се корени проблемът.

Облегна се назад и се загледа замислено в яйцето. Къде ли бе скрит досега, чудеше се художникът, този прекрасен и екстравагантен подарък, създаден за руското царско семейство? Кой се бе взирал в него, прокарвайки пръсти по изящните форми?

И кой го бе желал толкова силно, че да убие заради него?

Чу звънеца и стана от компютъра.

— Арчър — каза по домофона.

— Здравей, Аш, Вини е.

— Влизай. — Той отключи вратата, излезе от дневната и заслиза по стълбите.

Вини го чакаше, беше с кожено куфарче в ръка, в елегантен костюм на дискретно сиво райе, снежнобяла риза — въпреки горещината и делничния ден — и вратовръзка „Ерме“ с ярък индийски десен и прецизен възел. Обувките му бяха лъснати до блясък; бялата му коса бе сресана назад, откривайки загорялото му лице с добре оформена козя брадичка.

Аш винаги бе смятал, че той приличаше повече на някой от своите заможни клиенти, отколкото на търговец, който се пазареше с тях.

Възрастният мъж вдигна глава, когато Аш слезе при него.

— Здравей, Аш. Тежко време. — Говорът му бе запазил наречието на Джърси от детството. Остави куфарчето на пода и крепко стисна Аш в мечешката си прегръдка. — Как се справяш?

— Има много работа за вършене и това помага.

— Работата винаги крепи. С какво мога да ти бъда полезен? Олимпия пристига довечера, но ще замине направо за имението. Каза ми да отида чак в неделя сутринта, но аз смятам утре да изпратя там Анджи с децата.

— Двете с Анджи винаги са били близки.

— Като сестри — съгласи се Вини. — Ако трябва да сме честни, тя предпочита Анджи да е с нея, отколкото аз или Найджъл. Като пристигнем в имението, сигурно ще има нещо, което можем да направим за теб.

— Може ли да я убедиш да се откаже от гайдите?

— И след сто години няма да мога — изсмя се кратко Вини. — Тя е убедена, че Оливър би ги искал. Полицайте открили ли са нещо ново?

— Дори и да са, не ми казват.

— Кой би направил такова нещо? Сейдж... двамата изглеждаха като родени един за друг. Мисля, че щяха да бъдат много щастливи заедно. Според мен трябва да е бил ревнив бивш съпруг. Това казах на полицайте, когато дойдоха да ме разпитват.

— Тя имала ли е бивш съпруг?

— Жена като нея, с нейната външност и начин на живот? Сигурно е имала. Оливър не ми е споменавал, но трябва да е имала. Но той беше щастлив, това е нещо, което не бива да забравяме. През последните няколко седмици кипеше от енергия. Говореше, че ще я води на дълго пътешествие. Мисля, че планираше да ѝ предложи брак. Около него витаеше онази вълнуваща и тревожна атмосфера, както около всеки мъж, готвещ се да направи съдбоносна крачка.

— Мисля, че е планирал съдбоносна крачка. Искам да ти покажа нещо. Горе е.

— Разбира се.

Аш поведе госта си към асансьора.

— Той спомена ли ти нещо за някаква сделка, за специален клиент?

— Нищо необичайно. През последните няколко месеца свърши добра работа. Наистина много добра. Огледа две имения и купи няколко прекрасни предмета, за един-два от които имаше на ум конкретни клиенти. Той притежаваше дарба, момчето беше родено за този бизнес.

— Щом казваш. Нека ти приготвя едно питие.

— Няма да ти откажа. Напоследък бяха тежки дни. Магазинът... всички сме потресени. Всички харесваха Оливър, а и той, Бог да благослови душата му, беше толкова приятен и забавен. Дори и когато те вбесяваше, не можеше да не го обичаш. Знаеш какъв беше.

— Знам. — Аш въведе Вини в малката кухня към ателието, извади изстудената чаша от хладилната чанта под мокрия бар. — Джин с тоник, нали?

— Безпогрешен избор. Жилището ти е чудесно, Аш. Знаеш ли, когато го купуваше, се питах защо, за бога, момчето не превърне сградата в жилищни апартаменти и не изкара пари, като ги дава под наем? Такъв съм си аз, търговец, не мога да се променя.

— Нито пък аз. — Аш разбърка питието, добави навита на спирала лимонова кора, а за себе си отвори студена бира. — Да живееш в пренаселен и шумен град — и да разполагаш с просторно и тихо пространство. Най-доброто и от двете.

— И ти имаш точно това. — Вини чукна чашата си в бутилката му. — Гордея се с теб. Знаеш ли, че Сейдж купи една от картините ти? Оливър ми спомена.

— Видях я, когато отидох да прибера вещите му. Повечето от вещите му. А сега, ако обичаш, ела с мен и ми кажи какво мислиш за това.

Поведо го извън ателието, прекосиха хола и влязоха в помещение, което Аш бе обособил като кабинет.

Яйцето беше поставено върху бюрото му.

Вини владееше до съвършенство лицето си — идеално за покер. След като неведнъж бе губил от него на покер, Аш го знаеше отлично. Ала сега върху лицето на възрастния антиквар се изписа очарованото изражение на новак, изтеглил четири аса.

— Мили боже. Мили боже. — Вини се спусна напред и коленичи като за молитва.

Но след първоначалното учудване Аш осъзна, че той просто се беше навел до нивото на яйцето.

— Откъде имаш това? Аштън? Откъде имаш това?

— Какво да имам?

— Не знаеш ли? — Вини се изправи, заобиколи яйцето и се наведе, за да го огледа толкова отблизо, че носът му едва не докосна златната повърхност. — Това или е Херувимът с колесницата на Фаберже, или е най-великолепното копие, което някога съм виждал.

— Можеш ли да кажеш кое от двете?

— Къде го намери?

— В банков трезор, в сейфа на Оливър. Изпратил ми е ключа и бележка, в която ме моли да пазя ключа, докато ми се обади. Пише, че клиентът му бил нервен, а сделката — много голяма. Мисля, че се е забъркал в неприятности, Вини. И мисля също, че тази неприятност в момента е върху бюрото ми. Смятам, че е бил убит заради това. Можеш ли да разбереш дали е автентично?

Възрастният мъж се отпусна на стола и разтри лицето си с длани.

— Трябваше да разбере. Трябваше да се досетя. Цялата тази възбуда, вълнение, примесени с трескава тревога. Не е било заради жена, а заради това. Оставих куфарчето си долу. Ще ми трябва.

— Ще ти го донеса. Извинявай.

— За какво?

— Че те замесих във всичко това.

— Той ми беше племенник, Аш. Момчето на сестра ми — единственото й момче. Аз го научих за тези неща. Научих го за

антиките, за колекциите, за тяхната стойност. Как да ги купува и продава. Разбира се, че трябваше да ми се обадиш.

— Ще ти донеса куфарчето.

Аш разбираше, че бе засилил болката му. Това бе цената, която трябваше да се плати. Но човек търсеше помощ от семейството си. Не знаеше как да постъпи другояче.

Когато се върна с куфарчето, Вини се бе надвесил над яйцето, почти приведен на две над него, с очила на върха на носа.

— Винаги ги губя — промърмори той, свали очилата и ги остави настрана. — Честно казано, не мога да задържа един чифт повече от месец. Но от двайсет години пазя бижутерската си лупа. — Отвори куфарчето.

Извади фини бели памучни ръкавици и си ги сложи. Включи лампата на бюрото и огледа яйцето през лупата, сантиметър по сантиметър. Държеше го с предпазливостта на хирург, вираше се прецизно в миниатюрните механизми, в скъпоценните камъни.

— Купувал съм две яйца — разбира се, не от императорските, но много красива изработка, приблизително от 1900 година. Имах голямото щастие да видя, дори ми бе разрешено да огледам едно от императорските яйца, притежание на частен колекционер. Това не означава, че съм водещ експерт.

— Аз не разполагам с друг.

Вини се усмихна леко.

— Според мен, и това е само мнение, това е Херувимът с колесницата на Фаберже, едно от изчезналите императорски яйца. Има само снимка на това яйце, при това доста неясна, съществуват и няколко, леко противоречащи си описания. Но изработката, качеството на материала, дизайнът... върху него се вижда и клеймото на Перхин, главен майстор на Фаберже по това време. За мен не може да има съмнение, но трябва да потърсиш мнението на експерт.

— Оливър е имал документи. Повечето от тях са на руски. — Аш ги извади от плика и ги подаде на Вини.

— Не бих се наел да ги превода — рече той, когато ги прегледа набързо. — Това прилича на фактура от продажба, датираща от 15 октомври 1938. Има и подписи. Цената е в рубли. Струва ми се, че са три хиляди рубли. Не съм сигурен колко е струвала рублията през 1938,

но бих казал, че някой е сключил добра сделка. — После отново седна и добави: — Познавам човек, който може да преведе документите.

— Ще ти бъда много благодарен. Оливър е знаел какво е това и колко струва. В противен случай е щял да дойде при теб.

— Съгласен съм. Знаел е или е знаел достатъчно, за да разбере останалото сам.

— Имаш ли клиент, който се интересува конкретно от нещо подобно?

— Не конкретно, но всеки, който проявява истински интерес към антиките и е колекционер, би бил на седмото небе, ако се сдобие с това яйце. При условие че разполага с трийсет милиона или повече, колкото струва то. Би могло да струва много повече, ако се продаде на търг или на частен колекционер, интересуващ се точно от тези неща. И Оливър сигурно го е знаел.

— Ти каза, че през последните два месеца е огледал две имения.

— Да. Чакай да помисля. — Вини разтри слепоочията си. — Той организира оценката и продажбата на именията Суонсън в Лонг Айланд и Хил-Клейборн в Парк Слоуп.

— Суонсън.

— Да. В описите за продажбите не фигурира това яйце.

— Кой ги е съставил?

— Тогава Оливър работеше с клиентите. Не би могъл да си позволи да купи това със свои средства, а аз със сигурност щях да забележа придобивка за милиони.

— Можел е да си го позволи, ако, първо, е имал клиент за него, или второ, ако продавачът не е знаел истинската му стойност.

— Не е изключено. Някои хора имат склонността да надценяват стойността на сервиз Уеджууд, наследен от баба им. А за други кристална ваза на Жан Дом е ненужна вещ, която само събира прах.

— В личния му архив има фактура за продажба на старинна фигура на ангел с колесница. Продадена му е от Миранда Суонсън за двайсет и пет хиляди долара.

— Мили боже. Миранда Суонсън... е била клиентката. Имението е на баща ѝ. Тя искала да продаде всичко или почти всички вещи от дома му, а Оливър го е уредил. Никога не е казал...

Възрастният антиквар отново погледна към яйцето.

— Дали е знаел какво е това?

— Дори да не е бил сигурен, се е усъмнил и е проверил. Вероятно е знаел. Двайсет и пет хиляди долара? Това се казва сделка — отбеляза Аш.

— Това... ако е знаел, не е било етично. Ние не работим така. По този начин няма да задържиш клиентите. Но... заради факта, че е открил тази находка и я е разпознал, аз бих се гордял с него. Можеше да ми я донесе. Щях да бъда горд с него.

— Не ти е казал, защото нямаше да го позволиш. Това не е кражба, поне не е на пръв поглед. Някои дори не биха го сметнали за измама. Но за теб щеше да бъде. Затова не е могъл да ти каже.

Аш крачеше напред-назад, а Вини мълчеше.

— Казал е на приятелката си и е много вероятно да е взел пари от нея, за да го купи. Свързал се е с колекционер чрез нея или чрез други хора, които е познавал от магазина ти. Опитал се е да се възползва. Големите пари. Знаел е какво ще бъде мнението ти, какво би направил ти, но е бил заслепен от парите.

— И е платил много висока цена за съмнителния си морал. Няма да казваш на майка му.

— Не. Няма да кажа на никого от семейството, с изключение на теб.

— Така е най-добре. Щях да се гордея с него — промърмори Вини отново, после тръсна глава, сякаш за да пропъди тъжните мисли. Изправи се и погледна към Аш. — Забъркал те е в голяма каша, нали? Това му беше навик, съжалявам, че трябва да го кажа. Направи копие на документите. Не искам да взимам оригиналите. Ще се погрижа да бъдат преведени и ще разпитам внимателно, ако искаш да го огледа истински експерт.

— Засега няма да бързаме с това.

— Не знам достатъчно за историята на яйцата на Фаберже. Известно е, че са изработени петдесет императорски яйца и по време на болшевишката революция Ленин е заповядал да претърсят дворците и да изземат съкровищата. Доколкото знам, през трийсетте Сталин е продал няколко от яйцата, за да се получи валута. Това яйце е цяло, заедно с изненадата, което увеличава стойността му. В много от яйцата, които понастоящем са в частни колекции, липсва изненадата или елементи от нея. След революцията осем яйца са изгубени.

Откраднати, продадени, скрити или пазени в строга тайна в частни колекции.

— И аз понаучих това-онова. Едно от описанията на това яйце е в инвентарния опис от 1917 година при конфискацията на царските съкровища. Изглежда, не е стигнало до ковчежниците на Ленин, или някой по-късно го е задигнал.

Аш отнесе документите до ксерокса.

— Къде ще го държиш, докато правиш проучванията? — попита Вини.

— Ще го занеса в имението.

— Това е добре. Дори е по-добре, отколкото в моя трезор. Ако го оставиш в сейфа в имението и кажеш на баща си, че е нещо лично, и го помолиш да не го пипа и да не се интересува, той едва ли ще те послуша.

— Има едно-две места, където смятам, че ще е в безопасност. — Аш намери плик и сложи копията вътре. — Нека ти донеса още едно питие.

— По-добре не. Анджи ще разбере, ако изпия две. Има безупречен радар. Едно питие е приемливо след работа, преди да се прибера, но при две вече със сигурност ще изпадна в немилост. — Говореше леко и безгрижно, но Аш долови мъката и което бе още по-лошо — разочарованието. — И без това вече трябва да вървя. Когато се прибера у дома, ще се обадя, за да уредя превода. Може би дори ще мога да ти го донеса в имението. Ти утре ли заминаваш?

— Да.

— Предложението остава в сила. Готови сме да ти помогнем с каквото можем. — Вини се надигна и прибра документите в куфарчето. — Това е много ценна находка. Оливър е направил нещо важно, нещо от световно значение. Просто не е постъпил правилно.

— Знам.

— Не слизай да ме изпращаш — рече Вини и отново прегърна Аш. — Прибери яйцето на безопасно място. Погрижи се за него и за себе си. Ще ти се обадя, преди да тръгна за имението, ако разполагам с някаква информация.

— Благодаря, Вини.

— Тъй като не е откраднато и не трябва да се връща на законния му собственик, то принадлежи на някой музей.

— Ще се погрижа за това.

— Сигурен съм, че ще го направиш.

В очите на въззрастния мъж отново се прокрадна тъга, но той само потупа Аш по рамото и си тръгна.

Щеше да го прибере на сигурно място, каза си Аш, но засега щеше да го остави тук, докато направи още някои проучвания.

Миранда Суонсън. Време беше да разбере нещо повече за нея.

Отново седна пред компютъра в компанията на искрящото яйце и въведе името ѝ.

* * *

Джей обмисляше нов набег в апартамента на брата. Отбиването му в банката я заинтригува. Но посещението на вуйчото я заинтригува повече.

Едно посещение, което можеше да бъде много по-полезно.

— Трябва да отвлечем брата. Ще го притиснем малко и той ще ни каже каквото знае.

Джей се спря на чифт перлени обеци в нефритен обков. Много класически, много традиционни, за да подчертаят късата, подстригана на черта перука. Отмести поглед към Иван.

— Както ни каза курвата, преди да я хвърлиш през прозореца ли?

— Не съм я хвърлял. Нещата просто се объркаха, това е всичко. Ще отвлечем брата, ще го доведем тук. Тихо, усамотено. Няма да отнеме много време.

Иван нарочно подсилваше руския си акцент. Джей знаеше — твърдо правило в работата ѝ бе да знае кои са помагачите ѝ — че е роден в Куинс и е син на второразреден убиец от руската мафия и стриптийзьорка, чиято любов към хероина я бе отвела преждевременно в гроба.

— Идиотът Оливър не се е срещал с брат си от седмици. Не проверих ли телефона и компютъра му? Никакви обаждания, никакви имейли. Само от вуйчото, за когото работеше.

Макар че не обичаше Иван да е в стаята, докато се приготвяше, Джей избра червеното червило на Ив Сен Лоран и внимателно го нанесе върху устните си.

Той веднъж се бе опитал да ѝ пусне ръка, но ножът ѝ, опрян до топките му, набързо пресече мераците му.

Повече не ѝ бе създавал подобни неприятности.

— Вуйчото върти бизнес с антики, при това доста успешно — продължи азиатката. — Тъкмо бизнесът на вуйчото отведе идиота до яйцето.

— Но вуйчото не е знаел за това.

— Тогава, да — съгласи се Джей. — Може би сега знае повече. Първо братът посещава банката, след това вуйчото посещава брата. Мисля, че братът, който чука кльоцавата кучка, която е видяла курвата да пада, е научил нещо. Може би Оливър не е бил чак такъв идиот, за каквото го мислехме, и е прибрал яйцето в банката.

— Ти каза, че братът е излязъл без яйцето.

— Толкова можах да видя. Ако е било в сейф в банката, може да го е оставил там. Или е намерил информация за яйцето и местонахождението му. Това може да е добра следа. Консултира се с вуйчото на Оливър, който е и негов шеф. За какво е всичко това?

Тя извади от кутията венчален пръстен. Жалко, че диамантът, квадратен, пет карата, беше фалшив, но имитацията беше много добра. Сложи го на пръста си.

— Вуйчото знае повече за Фаберже. Той е по-стар и не е толкова як, колкото брата. Вуйчото е имал близък контакт с идиота. Така че ще посетя вуйчото.

— Чиста загуба на време.

— Нашият работодател е назначил мен за шеф — напомни му тя студено. — Решението е мое. Ще се свържа с теб, когато ми потрябваш.

Огледа се продължително и внимателно в огледалото. Лятната рокля в свежи тонове и с консервативна кройка, бонбоненорозовите сандали, бежовата чанта и малкото на брой бижута напълно я преобразяваха.

Всичко бе точно както го искаше. Типична богато омъжена азиатка.

За последен път провери съдържанието на чантата си. Портмоне, калъф с кредитни карти, тоалетен несесер, мобилен телефон, боен сгъваем нож, два чифта белезници и деветмилиметров „Зиг Зауер“.

Излезе, без да се оглежда назад. Иван щеше да изпълни нарежданията ѝ, в противен случай тя щеше да го убие — и двамата го знаеха.

Това, което той не знаеше, бе, че тя така или иначе възнамеряваше да го убие. Послушанието му само отлагаше неизбежното.

* * *

Работата, клиентите и служителите помагаха на Вини да се справи със случилото се. Сърцето и умът му се разкъсваха между мъката по племенника му, когото искрено обичаше, и вълнението, обзело го за изгубеното яйце.

Изпрати копията от документите на един стар приятел, който можеше да ги преведе. Замисли се дали да не изпрати есемес на Аш, но се отказа. Щяха да се видят вдругиден на погребението. По-добре да разговарят за яйцето на четири очи.

Не обичаше да крие нещо от съпругата си. След като научат нещо повече, щеше да ѝ каже, но засега беше по-добре да не го обсъжда с никого. Да не мъти водата. Оливър, каквото и да бе направил, заслужаваше да бъде почетен от тези, които го обичаха, а близките му да го оплачат, без да се добавя нова болка към скръбта им.

Вини щеше да понесе това бремене. Почти не бе спал през последните две нощи и безсъницата, прекарана в тревожни мисли, още повече увеличаваше товара му.

Обичаше момчето на сестра си, смяташе, че пред него имаше много възможности. Ала не беше сляп за недостатъците му и сега вярваше, че склонността на Оливър към бърз успех и богатство, блясък и слава го бяха тласнали към смъртта.

„За какво?“, питаше се той. За какво?

Откриването на изгубеното яйце щеше да издигне репутацията му, щеше да му донесе слава и пари. Вини се боеше, че племенникът му бе искал много повече. В крайна сметка не бе получил нищо.

— Господин Ви, струва ми се, че е време да се прибирате у дома.

Възрастният мъж погледна към Джанис и леко поклати глава. Тя работеше за него вече петнайсет години и винаги го наричаше

господин Ви.

— Работата ме разсейва — отвърна той. — Истината е, Джанис, че в момента сестра ми предпочита да е с Анджи, отколкото с мен. Така че ще замина за имението утре, за да прекарат двете известно време насаме. Ако се прибера у дома, само ще се щурам из къщата.

— Ако размислите, знаете, че Лу и аз ще затворим магазина. Можете да тръгнете тази вечер, за да сте със семейството си.

— Ще го обмисля. Наистина ще си помисля. Но засега... Ще се погрижа за тази красива млада дама — каза той, когато Джей влезе в магазина. — Тя със сигурност ще ме отвлече от мрачните мисли.

— Ах, вие, стар палавнико! — изкикоти се тя, защото той очевидно го искаше, но го наблюдаваше с тревога в очите. Човекът скърбеше, мислеше си Джанис, само времето можеше да го излекува.

— Добър ден. Какво да ви покажа днес?

— Има толкова много красиви неща — заговори Джей с подчертан акцент, който толкова внимателно бе шлифовала като част от обучението си. — Зърнах тази вещ, докато минавах. Но сега виждам много други интересни неща.

— Тази вещ улови окото ви?

— Улови окото ми — засмя се тя и докосна с пръст ъгълчето на окото си. — Да.

— Имате набито око. Това бюро е от епохата на Луи XIV. Инкрустациите са много изящни.

— Може ли да го пипна?

— Разбира се.

— Ах. — Жената прокара върховете на пръстите си по лъскавата повърхност. — Много е красиво. Старо е, нали?

— От края на седемнайсети век.

— Съпругът ми иска стари неща за апартамента ни в Ню Йорк. Затова трябва да намеря това, което се харесва на мен, но да се хареса и на него. Разбирате ли? Моля да извините английския ми, не е много добър.

— Английският ви е много добър и много чаровен.

Джей примигна кокетно.

— Много сте любезен. Ето това, мисля, че ще му хареса много. Аз бих... О, а това?

— Това също е от епохата на Луи XIV. Скрин с инкрустации от месинг, бронз и полирана черупка на костенурка. Както сама виждате, отлично запазен.

— Да, хем изглежда нов, хем е стар. Точно каквото иска съпругът ми. Но не бива да избирам едно и също. Разбирате ли? Те трябва да...

— Искате мебелите да се допълват.

— Да, така мисля. Тези допълват ли се?

Вини погледна бюрото, което бе „уловило окото й“ и се усмихна.

— Напълно.

— А това! В апартамента имаме малка библиотека. Вижте тази малка маса и това, което прилича на книги, но всъщност е чекмедже. Страшно ми харесва!

— Това е розово дърво — уточни Вини.

— Розово дърво. Колко хубаво. Много ми харесва. Както и тази лампа. Ще подхожда на... скрина, както казахте.

— Имате изключително добър вкус, госпожо...

— Госпожа Касъл. Аз съм госпожа Касъл и ми е много приятно да се запознаем.

— Винсънт Тартели.

— Господин Тартели — поклони се леко тя и протегна ръка. — Ще ми помогнете ли, много ви моля. Избирам мебели за нашия апартамент. Тук има толкова хубави неща — рече тя и се огледа замечтано. — Съпругът ми ще дойде. Не мога да купя нищо без одобрението му, но съм сигурна, че ще поиска да купи ето това. Това. — Извърна се отново към бюрото в стил Луи XIV. — Много, много ще го хареса. Не мислите ли?

— Разбира се.

— Тогава аз ще избира и ще му се обадя. Той ще остане много доволен.

Вини водеше непринудено разговора, докато я развеждаше из магазина и й показваше различните експонати, а тя възкликваше или се прехласваше на нейния леко развален английски.

Докато се разхождаха, Джей откри и запомни всички охранителни камери в двуетажния магазин. Умело насочи разговора от мебелите към предмети на изкуството.

— Искам да купя подарък за майка ми. Лично от мен. Тя много се радва на красиви неща. Какво имате в тази витрина? Това нефрит ли

е?

— Да. Много фина бонбониера от нефрит. Резбата е в китайски стил.

— Мама много ще я хареса — заяви Джей, а Вини отключи витрината и постави бонбониерата върху кадифена подложка. — Стара ли е?

— От края на деветнайсети век. Фаберже.

— Това френско ли е?

— Не, руско.

— Да, да, да. Чувала съм. Руско, не френско. Той е правил онези прочути яйца. — Усмивката ѝ помръкна, когато се вгледа в очите на Вини. — Нещо лошо ли казах?

— Не, не. Нищо подобно. Да, Фаберже е създал яйцата, първоначално за царя като великденски подаръци за съпругата и майка му.

— Толкова очарователно. Яйце за Великден. Имате ли яйца?

— Аз... Разполагаме с някои копия и едно яйце, изработено в началото на двайсети век. Но повечето от императорските яйца и тези от това време се намират в частни колекции или музеи.

— Разбирам. Може би съпругът ми ще пожелае да купи едно и ще намери някой ден, но тази кутия — този бонбон?

— Бонбониера.

— Бонбониера — повтори тя внимателно. — Мисля, че много ще зарадва мама. Можете ли да ми я запазите? Заедно с другите неща, които си избра? Но ще я купя аз, за майка ми, разбирате ли?

— Отлично.

Разбира се, мислеше си азиатката, той знаеше за яйцето. Знаеше къде бе скрито.

— Вече ви отнех твърде много от времето — поде Джей.

— Ни най-малко.

— Бих искала да се обадя на съпруга си, за да го помоля да дойде и да види какво съм избрала. Той може да хареса и други неща, нали разбирате, или да види нещо, което не съм избрала добре, нали? Но вярвам, че съм се справила много добре с вашата ценна помощ. Ето какво ще ви кажа, надявам се да не се обидите, но той ще поиска да се пазари. Той е бизнесмен.

— Естествено. С удоволствие ще обсъдя цените с него.

— Вие сте много добър. Ще му се обадя още сега.

— Ще ви оставя насаме.

Когато Вини се отдръпна настрана, Джанис тъкмо приключваше с обслужването на един клиент.

— Мислите ли, че е сериозна? — промърмори дългогодишната му служителка.

— Да. Ще трябва да видим дали и съпругът ѝ има сериозни намерения да купува, но тя има набито око. Освен това се преструва на покорна съпруга, но много добре знае кой командва парада.

— Е, от нея се излъчват, и то дискретно, пари и класа. И обича да задоволява прищевките си. Освен това е прекрасна. Обзалагам се, че сте прав и тя ще убеди съпруга си да купи повечето от избраните предмети. Това се казва продажба, господин Ви.

— Не е зле за събота следобед.

— Затваряме след половин час.

— Ти си върви. Двамата с Луи можете да си тръгвате. Ще е нужно повече от половин час, за да се приключи с тази сделка.

— Мога да остана. Не е проблем.

— Не, тръгвай си. Аз ще затворя. Ако всичко се подреди, както усещам, че ще стане, може би още тази вечер ще замина за Кънектикът. Ще има с какво да се похваля. Ще се върна в Ню Йорк във вторник. Обади се, ако в понеделник изникне нещо.

— Грижете се за себе си, господин Ви. — Тя го прегърна, силно и с обич. — Грижете се за себе си.

— Ще го направя. Ще се видим във вторник сутринта.

Джей се запъти към тях, докато прибираше телефона в чантата си.

— Извинете ме. Съпругът ми с удоволствие ще дойде, но не е наблизо. Ще му отнеме, да речем, около двацет минути. Но вие май се каните да затваряте?

— Редовното работно време свърши, но аз ще остана, за да се видя със съпруга ви.

— Частни преговори? Но това ще ви създаде допълнителни главоболия.

— В никакъв случай, за мен е удоволствие, уверявам ви. Искате ли да изпием по чаша чай, докато чакаме? Или може би по-добре чаша вино?

— Чаша вино? — Тя му отправи ослепителна усмивка. — Малко празнуване?

— Ей сега ще се върна.

— Вашият шеф — обърна се Джей към Джанис, като запомни накъде тръгна Вини и къде влезе — е такъв познавач и толкова търпелив.

— Той е най-добрият шеф на земята.

— Сигурно е голям късмет за вас да работите всеки ден с такава красотата и с това голямо изкуство.

— Обичам работата си, както и шефа си.

— Да не отивам напред. Не, не напред, а... да не изпреварвам събитията, нали така? Но може ли да попитам нещо? На горния етаж открих една бонбонiera за подарък на майка ми. Тя е на Фаберже, нали?

— Нефритената? Да, прекрасна е.

— Мисля, че е прекрасна и майка ми много ще ѝ се зарадва. Но попитах господин Тартели за това Фаберже и за някое от прочутите му яйца. Той ми се стори натъжен, когато споменах за това. Дали не съм казала нещо, с което да съм го разстроила?

— Сигурна съм, че не. Той може да е бил разстроен, защото ви е разочаровал, че не притежава нито едно от скъпоценните императорски яйца.

— Аха — кимна Джей. Тя не знае нищо, реши Джей, тази досадна служителка. Усмихна ѝ се. — Ако това е причината, няма проблем. Не съм разочарована.

Вини се върна с поднос в ръце, върху който имаше бутилка вино, сирене и дребни крекери.

— Ето ни и нас. Ще отпразнуваме срещата.

— Благодаря ви, много сте любезен. Тук се чувствам сред приятели.

— За нас клиентите са приятели. Моля, седнете и се чувствайте удобно. Джанис, вече можеш да си тръгнеш заедно с Лу.

— Тръгваме. За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожо Касъл. Надявам се пак да се видим.

— Приятен уикенд — пожела ѝ Джей, настани се на един малък, красив стол и вдигна чашата си с червено вино. — Радвам се, че съм в

Ню Йорк. Много се забавлявам в Ню Йорк. Приятно ми е, че се запознах с вас, господин Тартели.

— На мен също, госпожо Касъл. — Чукна чашата си в нейната.
— Откога сте в Ню Йорк?

— О, само от няколко дни, но не съм тук за пръв път. Съпругът ми има бизнес в града, затова ще се установим да живеем за постоянно, но ще пътуваме и до Лондон, където той също има делови интереси. Както и в Хонконг. Там е семейството ми, така че е хубаво да се връщаме там от време на време, но е чудесно да живеем тук.

— С какво се занимава съпругът ви?

— Най-вече с финанси и недвижима собственост. Не разбирам много. Когато каним гости, трябва да сме обкръжени от необикновени и красиви неща, каквито имате тук. Уникатите са много важни. А и той трябва да има това, което го прави щастлив, за да се чувства добре у дома и на работа.

— Мисля, че съпругът ви е много щастлив мъж.

— Надявам се, че и той смята така. Той е тук!

Жената скочи и забърза към вратата, за да посрещне Иван. Ръката ѝ се плъзна в чантата, в случай че Иван не бе схванал как да се държи.

— Съпругът ми, а това е изключително любезният господин Тартели.

— Господин Касъл. — Вини протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем. За мен беше удоволствие да помогна на съпругата ви да избере подходящите мебели за новия ви дом в Ню Йорк. Госпожа Касъл има невероятен нюх.

— Може да се каже.

— Ще имаме частна среща — осведоми го Джей. — Господин Тартели беше невероятно любезен да остане заради нас след края на работното време.

— Ще заключа, за да не ни безпокоят.

— Има и вино. — Когато Вини се обърна с гръб, Джей посочи на Иван задната част на магазина.

Тръгна след антикваря, така че да не се вижда от улицата, докато той заключваше вратата.

— Избрахме няколко неща, които очакват вашето одобрение — подхвана Вини, докато се връщаше при тях.

Джей отстъпи настрани и притисна дулото на пистолета в гърба на антикваря.

— Ще продължим в задната стая. — Нямаше и помен от акцента и целия й чар. — Частните ни преговори.

— Няма нужда от това. — Обля го студена пот, като втора кожа. — Можете да вземете всичко, което искате.

— Така и ще направим. — Джей го бутна грубо. — Върви отзад. Съдействай ни, така ще бъде по-бързо и по-лесно за всички ни. В противен случай съдружникът ми ще ти причини болка. Това му доставя удоволствие.

Изтика Вини през вратата. Бе зърнала само част от помещението, но сега видя, че предположенията й бяха верни. Склад, който служеше и за кабинет.

Бързо и ловко използва едно от късите въжета в чантата си, за да върже ръцете му зад гърба, после го бутна върху един стол.

— Един въпрос, един отговор и си тръгваме. Няма да пострадаш. Къде е яйцето?

Вини се втренчи смаяно в нея.

— Яйцето? Не разбирам за какво говорите.

Тя въздъхна.

— Един въпрос. Грешен отговор.

Кимна към Иван.

Първият удар експлодира в носа на Вини и запрати стола назад. Жената вдигна пръст, преди Иван да удари отново.

— Същият въпрос. Къде е яйцето?

— Не разбирам за какво говорите.

Джей приседна на ръба на бюрото и кръстоса крака.

— Ще спреш, когато ти кажа — заповяда на Иван.

Иван разкърши рамене, вдигна стола и се зае с работата, която му доставяше най-голямо удоволствие.

10.

Докато наблюдаваше Иван, Джей усети как възхищението и уважението ѝ нарастват. Не към Иван, който не беше нищо друго, освен отвратителен чифт юмруци в комплект с бръсната глава. А към вуйчото, който според нея беше джентълмен, при това с морал. Възхищаваше се на морала по същия начин, по който би се възхитила на някой умел фокус. Интересно умение, от което лично тя нямаше нужда.

И тъкмо защото изпитваше уважение, щеше да го убие бързо и възможно най-безболезнено, след като ѝ даде информацията, която искаше.

След поредица от удари тя пристъпваше напред, за да спре Иван и да говори на Вини със спокоен, тих глас.

— Яйцето, господин Тартели. Това, разбира се, е предмет с изключителна красота и стойност. Но не заслужава вашата болка, живота ви, бъдещето ви. Само ни кажете къде е и всичко това ще спре.

Той извъртя дясното си око по посока на гласа ѝ. Лявото бе мораво, със затворен, подут клепач, изпод който се стичаха кръв и сълзи. Но окървавеното дясно око все още представляваше тясна цепка.

— Вие ли убихте Оливър?

Тя се наведе, за да може той да я вижда по-ясно.

— Оливър беше глупак. Знаете го, защото вие не сте. Той беше алчен и сега е мъртъв. Аз не мисля, че вие сте алчен човек, господин Тартели. Мисля, че искате да живеете. Къде е яйцето?

— На Фаберже? Оливър е имал яйце на Фаберже?

— Знаете, че е имал. Не злоупотребявайте с търпението ми. — Наведе се по-близо. — Има по-лоши неща от смъртта. И ние можем да ви накараме да ги изпитате.

— Нямам това, което искате. — Мъжът се задави и изкашля струйка кръв, която Джей ловко избегна. — Можете да претърсите

всичко. Можете да огледате навсякъде и да вземете каквото искате. Не мога да ви дам нещо, което не притежавам.

— Какво друго може да е взел братът от банката, освен яйцето?

— Аз нямам брат.

Азиатката кимна към Иван и отстъпи настрани, за да избегне следващия кървав фонтан.

— Братът на Оливър. Аштън Арчър. Посетихте го.

— Аш.

Главата на Вини клюмна. Иван го удари с опакото на ръката, за да го свести.

— Остави го за малко — озъби се Джей на Иван. — Аштън Арчър. — Говореше нежно, окуражително. — Братът на Оливър. Защо го посетихте в четвъртък?

— Аш. Погребението. Оливър. Да помогна на Аш.

— Да, помогнете на Аш. Видяхте ли яйцето? Цялото от злато. Къде е то сега? Кажете ми само това, господин Тартели, и цялата болка ще спре.

Той я погледна отново през цепнатината на подутото си дясно око и заговори бавно през счупените си зъби.

— Нямам никакво яйце.

Иван замахна и заби жестоко юмрук в слънчевия сплит на Вини. Докато възрастният мъж повръщаше, Джей се замисли.

Бе видяла нещо в това окървавено око. Да, имаше страх, но в същото време и непоклатима решителност. Не за самия него, осъзна тя.

За брата? Този полубрат на племенника му. Колко странно, колко интересно да се натъкнеш на такава лоялност. Това беше нещо повече от морал и навярно можеше да бъде полезно.

— Трябва да се обадя. Дай му почивка — нареди тя на Иван. — Разбра ли? Ще отида да му донеса вода. Остави го малко да се съвземе.

Тя излезе от склада и реши да се обади на работодателя си. При все че ѝ бе дал правото да действа самостоятелно, нямаше да рискува да промени стратегията без неговото одобрение.

Този морален, лоялен, изпълнен с решителност вуйчо можеше да бъде много по-полезен като залог в сделката. Дали братът щеше даде яйцето в замяна на живота на вуйчото?

Може би.

Да, братът може би също притежаваше морал и лоялност.

* * *

Щяха да го убият. Дори през мъчителната болка Вини разбираше тази безспорна истина. Каквото и да казваше жената, те никога нямаше да го оставят жив.

Скъrbеше за жена си, за децата, за внуците, които нямаше да види как порастват. С радост би разменил яйцето срещу живота си, за щастието да прекара повече време със семейството си, но те така или иначе щяха да го убият. Ако им кажеше, че яйцето бе у Аш, щяха да убият и него.

Както бяха убили Оливър и жената, която навярно го бе обичала.

Трябваше да бъде силен. Каквото и да му стореха, той трябваше да бъде силен. Помоли се Бог да му даде тази сила и примирение, заради спасението на семейството му.

— Млъквай.

С наведена глава Вини продължи да се моли с накъсан шепот.

— Казах да си затваряш шибаната уста. — Ръката на Иван се стегна около гърлото на Вини. Стисна силно и вдигна грубо главата му. — Мислиш си, че това е ужасно? Мислиш, че е болезнено? Почакай, докато те оставят напълно в ръцете ми. Първо ще счупя всичките ти пръсти.

Убиецът пусна гърлото на Вини и сграбчи лявото му кутре, докато нещастната му жертва се даваше, опитвайки се да поеме глътка въздух. Дръпна го назад и счупи костта, сетне отново сграбчи гърлото на Вини, за да задуши ужасения му вик.

Онази китайска кучка щеше да чуе, да дойде и да го спре. Кучката с дръпнатите очи си мислеше, че е по-добра от него. Представи си как забиваше юмрук в лицето ѝ, изнасилваше я и бавно я убиваше.

Счупи още един от пръстите на Вини, защото имаше власт.

— После ще ги отрежа, един по един.

Единственото око се изцъкли; тялото на Вини се разтърси от конвулсии.

— Кажи ни къде е шибаното яйце.

Бесен и в същото време изпълнен с радостен трепет Иван склучи пръсти около гърлото на Вини. Стисна докрай. Представи си

лицето на Джей.

— Не се гъбаркам. Каж ми или ще те накълцам на парчета. После ще убия жена ти и децата ти. Ще убия шибаното ти куче.

Но докато Иван беснееше, докато стискаше, а дишането му ставаше все по-учестено от възбудата и яростта, единственото око само се взираше празно в него.

— Задник. — Руснакът пусна Вини и отстъпи назад. Подуши собствената си пот и пикнята на нещастника. Задникът се беше напикал.

Той щеше да проговори. Ако кучката му беше дала малко повече свобода на действие, той щеше да накара този задник да проговори.

Джей се върна с малка бутилка вода, която бе намерила зад щанда. Тя също подуши потта и урината.

Подуши смъртта, аромат, който познаваше много добре. Не каза нищо, отиде до Вини и повдигна главата му.

— Мъртъв е.

— Глупости. Само е припаднал.

— Мъртъв е — повтори тя със същия равен глас. — Казах ти да му дадеш почивка. — Не, каза си наум, да чупиш пръстите му.

— Дадох му шибаната почивка. Сигурно е получил инфаркт или нещо такова.

— Инфаркт. — Тя пое дълбоко въздух и го издиша. — Жалко.

— Не е моя вината, че задникът пукна.

— Разбира се, че не е. — Джей видя прясната синина около гърлото на Вини. — Все пак е жалко.

— Той нищо не знаеше. Ако знаеше нещо, щеше да го изпее, още след първите няколко плесници. Загубихме си времето. Трябваше да хванем брата, както ти казах отначало.

— Трябва пак да се обадя. Ще оставим трупа тук. Магазинът е затворен утре, така че това ще ни осигури един ден.

— Ще инсценираме грабеж. Ще вземем някои боклуци, ще разхвърляме.

— Бихме могли. Или... — Тя бръкна в чантата си, но вместо да извади телефона, измъкна пистолета. Застреля Иван точно между очите, преди да успее да мигне. — Можем да направим това, което е много по-добра идея.

Съжаляваше за Вини. Смяташе, че е интересен и потенциално можеше да бъде много полезен. Но като мъртъв беше безполезен, затова повече не му обърна внимание, докато изпразваше джобовете на Иван от портфейла, телефона, оръжията му. И както очакваше, откри шишенце с амфетамини.

Това беше добре, пресметна убийцата. Работодателят ѝ не одобряваше наркотиците и щеше да приеме, дори и да не одобри, действията ѝ, когато му кажеше за дрогата. Отиде в предната част на магазина, извади една пазарска торба и мек лист за опаковка. Качи се на горния етаж и взе бонбониерата.

Работодателят ѝ щеше много да я хареса — много повече отколкото нямаше да хареса убийството на Иван.

Обви внимателно изящния предмет и го отнесе долу. Зарадва се, като откри много хубава кутия и стилна златна панделка. Сложи подаръка в кутията и завърза грижливо панделката.

Прибра телефона, ножа и пистолета на Иван в торбата, натъпка ги добре, сложи отгоре кутията и покри всичко с фина опаковъчна хартия.

След кратко колебание отвори витрината и избра една дамска табакера. Хареса ѝ седефения капак, украсен с деликатни цветчета, които ѝ напомняха за шарките по пауновите пера.

Можеше да я използва като кутия за визитки, реши Джей и я пъкна в чантата си.

Замисли се дали да вземе записите от видеокамерите, да повреди охранителната система, но тъй като не я познаваше добре, съществуваше риск да задейства алармата. По-добре беше да изпревари събитията. Нямаше съмнение, че продавачката, охранителят и няколкото купувачи щяха да предоставят описанието ѝ на полицията. Нямаше да ѝ стигне времето да издебне и убие всеки от тях.

Трябваше да се върне в къщата от кафяв пясъчник, която работодателят ѝ бе осигурил като нейна основна квартира в Ню Йорк. Поне едно беше сигурно — Иван нямаше да се мотае там с надеждата да я види разсъблечена.

Най-добре беше да измине пеша няколко преки, преди да вземе такси. Докато върви, а после пътува с таксито, щеше да има достатъчно време да помисли какво да докладва на работодателя си.

* * *

Ли́ла подреди слънчогледите във вазата — много мило приветствие според нея за добре дошли у дома — и остави бележката, която беше написала.

Обходи всички стаи в апартамента два пъти, както винаги правеше, и провери списъка си със задачи.

Нови ленени чаршафи на леглата, нови кърпи в банята, свежи плодове в купата. Лимонада в хладилника и охладена салата със спагети.

Кой щеше да иска веднага след завръщането от ваканцията да готви?

Остави храна и вода за Томас, поля растенията, преди това беше избърсала прахта по мебелите, мина подовете с прахосмукачка.

Сбогува се с котарака, като безброй пъти го погали и прегърна.

— Те ще си бъдат у дома след два часа — обеща му тя. — И ще се зарадват, като те видят. Бъди добро момче. Може би пак ще намина да те видя.

След като се огледа наоколо за последно, тя нарами лаптопа и чантата си. Ловко хвана дръжките на куфарите като опитен пътешественик и тръгна към вратата.

Приключението ѝ в дома на Килдербранд бе свършило. Скоро щеше да започне следващото.

Но първо трябваше да отиде на погребение.

Портиерът я видя веднага, щом излезе от асансьора. Втурна се към нея.

— Госпожице Емерсън, трябваше да ми се обадите, за да ви помогна на слизане.

— Свикнала съм сама да се справям. Имам си система.

— Обзалагам се, че имате. Колата ви току-що бе паркирана отвън. Сигурно сте били в асансьора, когато се обадиха да ви извикам.

Ли́ла се почувства малко неудобно, като забеляза лимузината. Не беше от най-люксовите, но също толкова дълга, с тъмни стъкла, бляскава.

— Благодаря за всичко, Етън.

— Няма за какво. Елате някой път да ни видите.

— Непременно.

Тя влезе в колата, погледна към Джули и Люк, а шофьорът затвори вратата зад нея.

— Това е странно. Извинявай, Люк, ти си познавал Оливър, но това е странно.

— Познавах го бегло. Но...

— Всички познаваме Аш. — Лила остави чантата си върху свободното място до себе си. — Поне денят е хубав. Когато си помисля за погребение, винаги си представям, че вали.

— Хващам се на бас, че имаш чадър в чантата.

Лила сви рамене към Джули.

— Просто за всеки случай.

— Ако някога попаднеш на пустинен остров, във военна зона или те затрупа лавина, ще си мечтаеш за Лила и чантата ѝ. Ако си счупиш някой крайник, тя навярно ще измъкне шина от чантата си. Веднъж ми поправи тостера с отвертка колкото палеца ми и пинцети.

— Без тиксо?

— В чантата ми е — увери го Лила. — Мини ролка. Е, може би сега ще ми опишеш — на нас — в общи линии събитието. Кои ще присъстват?

— Всички ще бъдат там.

— Цялото воинство от заварени, доведени и природени братя и сестри?

— Да, или поне повечето от тях. — Люк се размърда, сякаш не се чувстваше съвсем удобно с тъмния костюм и вратовръзката. — Те винаги се събират по важни поводи — погребения, сватби, дипломиране, сериозни болести, раждане на дете. Не бих нарекъл имението демилитаризирана зона, но е доста близо до това.

— Военните действия нещо обичайно ли са?

— Случват се. Но при подобно събитие? Може да има малки, остри схватки, но не и голям конфликт. По време на сватба всичко може да се случи. На последната, на която присъствах, майката на булката и настоящата съпруга на бащата се хванаха за косите, изподраха си лицата, разкъсаха си дрехите и накрая цопнаха в езерото със златните рибки.

Люк протегна крака.

— Документирано е на видео.

— Значи ни очаква голямо забавление. — Лила се наведе, повдигна капака на вградения мини хладилник и се огледа. — Някой иска ли джинджифилова бира?

* * *

Аш седеше под перголата, засенчена от гъстите цветове на глицинията. Налагаше се да влезе вътре, да се погрижи за всички и всичко, но искаше поне за няколко минути да остане сам, да се наслади на свежия въздух и тишината.

Въпреки че беше голяма, къщата изглеждаше задушна, претъпкана с хора и прекалено шумна.

От мястото си виждаше елегантните очертания на къщата за гости, заобиколена от пъстроцветна градина. Майката на Оливър трябваше вече да излезе, а не да стои затворена със снаха си, дъщеря си и останалите, които баща му незлобливо наричаше нейното ято гъски.

Но можеше да бъде и по-зле, каза си Аш, а сега тя имаше достатъчно време да потърси утеха и съчувствие у тези жени преди началото на погребението.

Той се бе постарал да спази изискванията ѝ за ритуала. Само бели цветя и то в огромно количество. Десетки бели столове бяха подредени на просторната северна морава. Имаше и бял подиум за тези, които щяха да произнесат прощални слова. Подбраните от нея фотографии на Оливър бяха в бели рамки. Дори струнният квартет бе получил указания да се яви с бели костюми, докато за всички опечалени задължителният цвят на облеклото бе черният.

Само гайдарят можеше да е с цветни дрехи.

Той смяташе, а и, слава богу, баща му се съгласи, че на майката трябваше да се осигури всичко, което пожелаеше за погребението на детето си.

Макар че самият Аш се бе надявал на малка церемония в тесен семеен кръг, на събитието щяха да присъстват над триста души. Повечето бяха от рода, а неколцината приятели, пристигнали предишния ден, бяха настанени из цялата къща, разполагаща с десет

спални, къщата за гости, къщата край басейна и другите постройки в имението.

Те имаха нужда да разговарят, да задават въпроси, на които той не можеше да отговори, да се хранят, да спят, да се смеят, да плачат. Изсмукваха всяка глътка въздух.

След повече от трийсет и шест часа сред тази лудница Аш мечтаеше единствено за ателието си. При все това той се усмихна, когато природената му сестра Жизел, красавица с гарвановочерна коса, пристъпи под сенчестите клони.

Тя седна до него и отпусна глава на рамото му.

— Реших да се поразходя, преди да съм изритала Катрина от балкона на Джулиет в басейна. Не съм сигурна дали ще имам сили да я изстрелям право в басейна, затова разходката ми се стори по-мъдро решение. И се натъкнах на теб.

— Правилно си решила. Какво е направила тя?

— Плаче. Плаче, плаче, плаче. Двамата с Оливър почти не си говореха, а когато го правеха, беше само за да се обиждат един друг.

— Може би тъкмо заради това плаче. Изгубила си е другарчето за обиди.

— Предполагам, че им доставяше удоволствие да си лазят взаимно по нервите.

— За теб е много тежко — рече Аш и я прегърна.

— Обичах го. Той беше голяма напаст, но аз го обичах. Както и ти.

— Почти съм сигурен, че използвах точно същите думи, за да го опиша на един човек. Той много те обичаше.

Жизел извърна лице и го притисна към рамото на Аш.

— Дяволите да го вземат. Толкова съм бясна, че е мъртъв.

— Знам. И аз изпитвам същото. Видя ли се с майка му?

— Отидох тази сутрин. Поговорих малко с Олимпия. Тя се е вкопчила в Анджи, а някой ѝ даде валиум. Тя ще издържи. Както и ние. Но той толкова много ще ми липсва. Винаги ме е разсмивал, първо ме вбесяваше, после ме разсмиваше. А и харесвах Сейдж.

— Ти си я срещала?

— Хей, нали аз ги запознах. — Жизел издърпа кърпичката от малкото джобче на сакото му и попи сълзите си. — Запознах се с нея миналата година в Париж и веднага си паснахме и сблизихме. Когато

се върнахме в Ню Йорк, обядвахме заедно. Е, аз обядвах, тя похапна само листо маруля и ягода. Половин ягода.

Сгъна умело кърпичката, така че мократа страна да не се вижда, и я нагласи в джобчето на самото.

— Тя ме покани на някакъв купон и аз реших да заведа Оливър — мислех, че ще се харесат. И наистина се харесаха. Сега съжалявам, че го заведох. — Жизел отново зарови лице в рамото на Аш. — Знам, че е глупаво, не е нужно да ми го казваш, но ми се иска да не го бях завела на онзи купон. Дали и двамата щяха да бъдат живи, ако не ги бях запознала?

Аш докосна нежно с устни косата ѝ.

— Ти поиска да не ти казвам, че е глупаво, но се изкушавам да го направя.

— Той се е забъркал в нещо гадно, Аш. Сигурно е така. Някой го е убил, така че трябва да е било нещо лошо.

— Казвал ли ти е нещо? Нещо за някаква сделка? За клиент?

— Не. Последният път, когато говорих с него — само няколко дни преди... преди да умре, той ми се обади. Каза, че всичко било чудесно, направо супер, и щял да дойде да ме види. Можело да му помогна да си намери подходящо жилище в Париж. Смятал да си купи апартамент. Аз си казах, че това никога няма да се случи, но пък ако стане, ще е страшно забавно, нали?

Изправи глава и примигна, за да спре напирещите сълзи.

— Ти знаеш повече, отколкото казваш. Нищо няма да те питам — не съм сигурна, че съм готова да узная истината, но ти знаеш повече, отколкото ни казваш. Ако мога, с удоволствие ще ти помогна.

— Знам, че ще го направиш. — Аш я целуна по бузата. — Ако има нещо, ще ти кажа. Трябва да отида да проверя цветята и гайдата.

— Аз ще отида да погледна Олимпия. Предполагам, че поканените скоро ще пристигнат. — Тя се изправи заедно с него. — Повикай Боб да ти помогне. Боб е стабилен като скала.

Истина е, помисли си Аш, след което се разделиха. Той вече бе помолил Боб — заварен брат от страна на майка му — да наглежда колко пият някои от роднините, които имаха слабост към чашката.

Не му се щеше някой да свърши в езерото със златните рибки.

Ли́ла реши, че резиденция́ бе твърде ограничено и неточно название за имението на фамилията Арчър. Да, стените бяха високи и дебели, но камъните излъчваха царствено достойнство. Да, портите се издигаха застрашително, яки и солидно заключени, но кованото желязо беше с великолепа изработка, извито около стилизираната буква А. Яркоранжеви тигрови лилии бяха пуснали филизи по стените около главния вход на имението.

Двама охранители в черни униформи провериха личните им карти, преди да пропуснат лимузината. Може би за едно имение това беше нещо обичайно. Но повече проверки нямаше.

Високи, елегантни дървета се извисяваха над морави, гладки като кадифе. Тучни храсти бяха засадени артистично покрай правата като стрела алея за коли, водеща към масивната къща.

Навярно би изглеждало малко претрупано, помисли си Ли́ла, но кремавожълтите камъни омекотяваха гледката, както и плавният завой. Красивите балкони, покривите на всяко крило, скосени от четирите страни, придаваха гостоприемен чар на постройката.

Ли́ла зърна малко кътче с изкусно подрязани дървета и храсти в причудливи форми — дракон, еднорог и крилат кон.

— Настоящата съпруга — поясни Люк. — Тя има подобни прищевки.

— Харесва ми.

Шофьорът спря пред закрития портал. Гъсти лози с пурпурни цветове, големи колкото чинии, се увиваха около колоните, преплитаха се над балконите. Такива детайли смекчаваха строгата внушителност на къщата и я превръщаха в уютен дом.

От друга страна, ако знаеше за всичко това, Ли́ла щеше да си купи нов тоалет. Черната ѝ рокля, купена преди четири години, не ѝ се струваше достатъчно изискана.

Надяваше се прическата ѝ — хлабав кок, ниско на тила — в която бе вложила доста старание, да ѝ придава достатъчно изтънченост.

Шофьорът ѝ помогна да слезе и тя застана до лимузината, възхищавайки се на къщата. Миг по-късно една блондинка излезе забързано от масивната входна врата, спусна се по трите широки стъпала на портала с колоните и се спря за миг в подножието им. После се спусна към Люк.

— Люк — изхлипа тя. — О, Люк.

Зад гърба ѝ Лила и Джули повдигнаха вежди и се спогледаха.

— Оливър! О, Люк!

— Много съжалявам, Рина. — Ръката му я потупа приятелски по гърба на късата рокля с кокетен дантелен корсаж.

— Никога повече няма да го видим. Толкова се радвам, че си тук.

Прекалено интимно, реши Лила, съдейки по начина, по който жената се беше вкопчила в него. След няколко секунди Люк се опита да се освободи от прегръдката ѝ.

Около двайсет и две годишна, предположи Лила, с дълга права лъскава руса коса, стройни загорели крака и безупречна кожа, по която се стичаха кристалните сълзи като по сценарий.

Много нелюбезно заключение, смъмри се младата жена. Вярно, но нелюбезно.

Блондинката обви ръце около кръста на Люк и се притисна собственически към него, докато оглеждаше преценяващо Лила и Джули.

— Кои сте вие?

— Катрина Картрайт, а това са Джули Брайънт и Лила Емерсън. Те са приятелки на Аш.

— О. Той е в северното крило, урежда разни неща. Ще ви заведе. Гостите вече пристигат. Всички тези хора — пророни тя с отсъстващ поглед, докато още една лимузина приближи към къщата, — дошли са да почетат Оливър.

— Как е майка му? — осведоми се Люк.

— Днес не съм я виждала. Затворила се е в къщата за гости. Съсипана е. Всички сме съсипани. — Тя остана вкопчена в Люк, докато вървяха по застланата с каменни плочи пътека. — Не знам как ще издържим. Как всеки от нас ще издържи.

— Във вътрешния двор има бар. — Катрина посочи безгрижно към масата, покрита с бяла покривка, до която бе застанала жена с бяло сако.

Зад просторния вътрешен двор се бе ширнала зелена морава. Редици бели столове бяха подредени пред беседка, увита с рози. Под арката имаше висока маса, върху която бе поставена урна.

Всичко бе в булчинско бяло, помисли си Лила, включително и стативът със снимката на Оливър Арчър в рамка.

Във втората беседка оркестър тихо свиреше класическа музика. Присъстващите, облечени в черно, общуваха на групи. Някои вече бяха уважили бара, забеляза Лила, и държаха в ръцете си чаши с коктейли. Други седяха и разговаряха с приглушени гласове.

Една жена носеше шапка с широка кръгла периферия като луна. Попиваше очите си със снежнобяла кърпичка.

През високите прави дървета тя мярна игрище и предположи, че беше тенискорт, а южно от него тропическо сините води на басейна проблясваха под слънчевите лъчи. Край него се бе сгушила каменна къща.

Някой се засмя прекалено високо. Друг говореше на италиански. Жена в бяла униформа се движеше безшумно като призрак и пълнеше дискретно празните чаши. Друга донесе на жената с шапката висока чаша с шампанско.

Мина ѝ през ума, че отначало не искаше да идва, но сега всичко беше великолепно, приличаше на театър, имаше чувството, че наблюдава представление.

Искаше да опише тази сцена — със сигурност можеше да вмъкне нещо в книгата си — и започна да запаметява лицата, пейзажа, някои детайли.

Тогавя видя Аш. Лицето му беше толкова уморено, толкова тъжно.

Не беше пиеса, помисли си младата жена. Нито театър.

Смърт.

Забравила всичко, водена единствено от мисълта за него, тя го доближи.

Той пое ръката ѝ и остана така за един дълъг миг.

— Радвам се, че дойде.

— Аз също. Толкова е... някак си неземно красиво. Цялото това бяло и черно. Драматично. От това, което си ми разказвал, той щеше да го хареса.

— Да, щеше. Олимпия — майка му — беше права. По дяволите, Рина се е докопала до Люк. Трябва да го отърва от нея. От тийнейджърка е влюбена в него.

— Мисля, че той може сам да се справи. Мога ли да помогна с нещо?

— Всичко е готово. Или ще бъде. Нека да ви настаня.

— Ние ще се настаним сами. Ти имаш да вършиш по-важни неща.

— Трябва да доведе Олимпия или да изпратя някого да я доведе. След малко ще се видим.

— Не се безпокой за нас.

— Радвам се, че дойде — повтори той. — Наистина се радвам.

Трябваше да мине през гостите, някои от които искаха да му изкажат съболезнования, а други — просто да разменят по няколко думи с него. Запъти се към къщата, за да мине през нея и да излезе от страничната врата, но се спря, когато видя Анджи.

Изглеждаше уморена, отбеляза Аш. Трябваше да носи не само своята болка, но и да утешава зълва си.

— Тя иска Вини. — Анджи прокара ръка през гъстата си къдрава коса. — Виждаш ли си го?

— Не. Трябваше да свърша някои неща и сигурно съм пропуснал идването му.

— Ще се опитам отново да му звънна на мобилния. Трябваше да е тук преди час, даже два. — Жената въздъхна. — Той кара като бабичка и не иска да използва хендсфри. Така че ако шофира, няма да вдигне.

— Ще се огледам наоколо за него.

— Не, ти се погрижи церемонията да започне. Олимпия още се държи, но няма да е за дълго. След като е закъснял, няма да го чакаме. Кажете на организатора на погребението да прикани хората да заемат местата си. Къде е баща ти?

— Ще го доведе. Ще започнем след десет минути, става ли?

— Десет минути. Ще трябва да я доведем тук. — Извади мобилния си от малката чантичка. — По дяволите, Вини — промърмори, докато се отдалечаваше.

Вини можеше да е в къщата, реши Аш. Щеше да провери и да каже на баща си, че е време да започват.

Даде знак на организатора на погребението и придружи бабата на Оливър по майчина линия до мястото ѝ, преди да тръгне към къщата.

Зърна Лила, седнала от лявата страна на Люк, а Джули — от дясната му. Отляво до Лила седеше сестра му Катрина. Беше сграбчила ръцете на Лила и оживено ѝ разказваше нещо.

Сигурно преливаше от възклицания, представи си Аш.

Но тази гледка малко го разведри.

Да, радваше, че тя бе дошла, каза си за кой ли път, после влезе забързано в къщата, за да намери баща си и да се сбогуват с Оливър.

ВТОРА ЧАСТ

Съдбата избира роднините ни, приятелите си
избираме сами.

Жак де Лил

11.

Ли́ла никога не бе преживявала нещо подобно. Въпреки странния мокър бар и цялата обстановка в бяло, скръбта бе истинска и дълбока. Видя я в бледото и покрусено лице на майката на Оливър, долови я в гласовете на онези, които говореха от белия подиум. Усети я натежала във въздуха, докато слънцето сияеше, а лекият бриз разнасяше уханията на лилии и рози.

И все пак това беше един вид театрална постановка, с подходящи костюми, режисирана и изиграна от смайващо красиви хора на сцена с претенциозен декор.

Когато Аш пристъпи на подиума, тя си каза, че би могъл да бъде актьор — висок, мургав и красив. Днес беше стилин и елегантен — гладко обръснат, с безукорен черен костюм. Може би Ли́ла го харесваше повече в небрежните, раздърпани, типични за художник дрехи, които носеше всеки ден, но той изглеждаше отлично и в скъпото официално облекло.

— Помолих Жизел да произнесе възпоменателно слово за Оливър. От всички роднини двамата с Оливър бяха най-близки. Макар че всички ние го обичахме и той ще ни липсва, Жизел го разбираше най-добре и оценяваше безкрайния му оптимизъм. От името на родителите му благодаря на всички, които са тук днес, за да ни подкрепят в тежкото и мъчително изпитание да се сбoguваме с нашия син, брат и приятел.

Дали всички от клана Арчър бяха толкова прекрасни, питаше се Ли́ла, докато гледаше невероятната красавица, която отиде до подиума, прегърна Аш и се обърна с лице към останалите.

Когато заговори, гласът ѝ не трепереше, беше ясен и силен.

— Потърсих в паметта си първия ми спомен за Оливър, но успях да го открия. Той винаги е бил част от живота ми, без значение колко дълго не сме се виждали. Той беше в толкова много отношения смехът, радостта, лекомислието, от което всеки се нуждае в живота си. Оптимист. — Усмихна се леко и погледна към Аш. — Както ти често

си казвал, Аш. Някои от нас са реалисти, други циници, а трети, нека си го признаем, просто негодници. А повечето хора имат по малко от всичко. Но Аш беше прав за Оливър. Оптимизмът преобладаваше в него. Той често биваше безразсъден, но никога жесток. И наистина, колко хора могат да кажат с чиста съвест това за себе си? Той беше импулсивен и безкрайно щедър. Обичаше да общува, да е сред хора и за него самотата бе наказание. Защото беше толкова очарователен, толкова лъчезарен, толкова красив, че рядко биваше сам. — Една птица се спусна зад Жизел като яркосиня мълния, проблеснала сред купищата бели цветя, и отлетя. — Той те обичаше, Олимпия, дълбоко и искрено. И теб, татко. — За миг в очите ѝ се появиха сълзи, но блясъкът им скоро изчезна, също като синята мълния преди малко. — Той толкова искаше ти да се гордееш с него, може би го искаше прекалено много. Искаше да постигне грандиозен успех. За Оливър нямаше нищо средно или умерено. Правеше грешки, някои от които наистина големи. Но никога не е бил безчувствен, никога не е бил жесток. И да, винаги бе оптимист. Ако някой от нас го помолеше за нещо, той щеше да му го даде. Не беше в природата му да отказва. Ужасно е да ни напусне толкова рано, в разцвета на младостта и красотата си, но може би е било неизбежно. Затова няма да търся онзи първи спомен за Оливър, нито ще се зароя в миналото. Просто ще бъда благодарна, задето винаги е бил част от живота ми, че ме е дарил със смеха, лекомислието и безгрижието си. А сега ще направим купон, защото Оливър нищо друго не би искал.

Тя слезе от подиума и гайдарят засвири. След него от малката могила се разнесоха печалните звуци на химна „Изумителна благодат“, а зад беседката полетяха стотици бели пеперуди.

Запленена, Лиля видя как Жизел погледна към белия облак после към Аш и се засмя.

* * *

Лиля отпи от виното. Сервитьорите предлагаха хапки и канеха гостите край дългите маси, където имаше много по-богат избор. Хората се събираха на групи или се разхождаха из градините, влизаха

и излизаха от къщата. Макар че бе любопитна, Лила не смяташе, че би било прилично да влезе там.

Изчака подходящ момент, за да се приближи към майката на Оливър и да поднесе съболезнованията си.

— Не искам да се натрапвам. Аз съм приятелка на Аштън. Много съжалявам за загубата ви.

— Приятелка на Аштън. — Лицето на жената беше призрачно бяло, а очите ѝ безжизнени, но протегна ръка. — Аштън се погрижи за всичко.

— Службата беше много красива.

— Оливър винаги ми подаряваше бели цветя за Деня на майката, нали, Анджи?

— Той никога не забравяше.

— Красиви са. Да ви предложи ли чаша вода?

— Вода? Не, аз...

— Защо не влезем всички вътре? В къщата е по-хладно. Благодаря — каза Анджи на Лила, като обви ръка около кръста на Олимпия и я поведе към къщата.

— Приятелка на Аштън? — каза някой до нея.

Лила разпозна жената, която произнесе възпоменателното слово.

— Да, от Ню Йорк. Словото ви беше прекрасно. Трогателно.

— Трогателно?

— Защото бе искрено.

Жизел огледа преценяващо Лила и с непринуден жест отпи от високата чаша с шампанско, сякаш бе родена с нея в ръка.

— Наистина беше искрено. Познавахте ли Оливър?

— Не, съжалявам, не го познавах.

— Но Аш ви е поканил да дойдете. Това е интересно. — Улови ръката на Лила и я поведе към малката група. — Моника? Извинете ни за минута — каза Жизел на останалите и издърпа настрана красива червенокоса жена, истинско възплъщение на светския блясък. — Това е приятелката на Аш. Поканил я е на погребението.

— Така ли? Приятно ми е да се запознаем, въпреки тъжните обстоятелства. — Зелените ѝ очи гледаха изпитателно и преценяващо. — Аз съм майката на Аш.

— О, госпожо...

— В момента съм госпожа Кромптън. Може би е малко объркващо. Откъде познавате Аш?

— Аз... ами...

— Май се очертава любопитна история — заяви Моника. — А ние обичаме интересните истории, нали, Жизел?

— О, да, обичаме ги.

— Да намерим някои уютно местенце, където да ни я разкажете.

Притисната като в капан, Лила се огледа отчаяно. Къде, по дяволите, беше Джули?

— Аз просто...

Но изглежда нямаше смисъл да спори, тъй като двете жени направо я повлякоха, макар и със стил и изисканост, към голямата, внушителна къща.

— Аш не ми е казал, че има нова жена в живота му. — Моника отвори една врата и я набути в голямо помещение. Лила предположи, че е музикален салон, защото имаше голям роял, виолончело и цигулка.

— Не бих казала, че съм...

— Но Аш и без това не споделя много неща с мен.

Окончателно обърквана, Лила неусетно се озова извън салона, после мина покрай някаква игрална зала с тъмна ламперия, където двама мъже играеха бiliarд, а една жена седеше до бара. Погледът ѝ бе зареян към нещо като салон, където някой плачеше. Продължиха през огромно преддверие с висок таван, колони и двойни вити стълби, кристални полилеи, а в дъното се виждаше библиотека на два етажа, откъдето се чуваше тих говор.

— Това ще свърши работа — обяви Моника, когато стигнаха до остъклена зимна градина — истинско чудо на ботаниката — с изглед към изумителните външни градини.

— Можеш да извървиш препоръчваните от лекарите пет километра на ден, гарантиращи здраво сърце, само като прекосиш тази къща от единия до другия ѝ край.

— Така изглежда, нали? — Моника се настани върху едно канапе с бежова дамска и потупа възглавничката до себе си. — А сега седнете и ми разкажете всичко.

— Наистина няма нищо за разказване.

— Той рисува ли ви?

— Още не.

Тънките вежди се повдигнаха кокетно, а устните в съвършен нюанс на розово се извиха.

— Е, сега ме изненадахте.

— Той направи няколко скици, но...

— И как ви вижда?

— Като циганка. Не разбирам защо.

— Заради очите.

— Това каза и той. Сигурно се гордеете с него. Творбите му са прекрасни.

— Не си представях какво ще излезе, когато му подарих първата кутия с цветни моливи. И как се запознахте?

— Госпожо Кромптън...

— Моника. Каквото и да стане, аз винаги съм Моника. Да минем на „ти“, става ли?

— Моника. Жизел. — Лила пое дълбоко въздух и го издиша, трябваше да го изрече бързо. — Запознах се с Аш в полицейския участък. Видях как Сейдж Кендал падна от прозореца.

— Ти си се обадила на 911 — заключи Жизел и сплете пръсти с тези на Моника, която бе положила ръката си върху нейната.

— Да. Съжалявам. Всичко това трябва да е доста притеснително за двете ви.

— Аз не съм притеснена. Ти притеснена ли си, Жизел?

— Не. Благодарна съм. Благодарна съм, че си се обадила в полицията. А още по-благодарна съм, че си говорила с Аш, защото повечето хора просто биха си тръгнали.

— Той само искаше да узнае какво съм видяла. Не мисля, че повечето хора биха си тръгнали, без да му разкажат.

Жизел, чиито пръсти все още бяха вкопчени в ръката на Моника, се спогледа с по-възрастната жена. И двете повдигнаха вежди.

— Забравяш какво казах в словото си за негодниците.

— В такъв случай се радвам, че не съм от тях, но...

— Името ти не беше споменато от медиите — прекъсна я Жизел.

— Нямаше причина за това. Не видях нещо, което би могло да помогне на разследването.

— Помогнала си на Аштън. — Моника протегна свободната си ръка и хвана ръката на Лила. За миг трите жени останаха с преплетени

ръце. — Той е имал нужда да узнае отговорите, да стигне до решение, а ти си му помогнала.

— Имаш нужда от малко вино — реши Жизел. — Ще отида да донеса.

— Моля ви, не си правете труда. Аз...

— Донеси ни малко шампанско, скъпа. — Ръката на Моника остана здраво притисната върху тази на Лила, а Жизел тръгна към вратата. — Аш обичаше Оливър — всички ние го обичахме, колкото и да ни вбесяваше. Той беше отговорен, имам предвид Аш. Чувстваше се отговорен. Щом ти е направил скици и те е помолил да присъстваш днес, значи си му помогнала да преодолее първоначалния стрес.

— Понякога е по-лесно да говориш с непознат. Оказа се, че имаме обща приятелка, а това улесни нещата.

— Както очите ти и всичко останало у теб.

Моника наклони глава и отново я огледа преценяващо.

— Ти не си обичайният му тип. Ако изобщо може да се каже, че той има някакъв тип. За разлика от балерината. Сигурно знаеш за балерината, с която имаше връзка. Красива млада жена, с огромен талант и не по-малки его и темперамент. Аш също е темпераментен, когато някой го предизвика. Мисля, че се наслаждава на страстта — и нямам предвид секс, а страст към всичко. Но за кратко. Дълбоко в себе си той обича спокойствието, самотата си. Ти не ми се струваш толкова темпераментна и непостоянна.

— Мога да бъда доста проклета — когато ме предизвикат.

По лицето на Моника пробягна мимолетна усмивка и Лила сякаш видя Аш.

— Надявам се. Не понасям слаби жени. По-лоши са от слабите мъже. С какво се занимаваш, Лила? Работиш ли?

— Да. Пиша книги и наглеждам домове.

— Наглеждаш домове. Кълна се, че аз бих правила същото на твоята възраст. Да пътувам, да наблюдавам живота на хората, да се наслаждавам на нови места, нови гледки. Това е приключение.

— Наистина е.

— Но да се прехранваш с това, да печелиш клиенти, трябва да си наистина отговорен и сериозен човек, на когото може да се разчита.

— Когато се грижиш за домовете на хората, за вещите им, за растенията, за домашните любимци, те трябва да ти имат доверие. В

противен случай приключението свършва.

— Нищо не продължава дълго, когато няма доверие. Какво пишеш?

— Пиша поредици за юноши. Романи. Гимназиални преживявания, политика, любов, войни между върколаци.

— Да не би да си авторката на „Лунен изгрев“? — В гласа ѝ се прокрадна приятна изненада. — Да не би ти да си Л. Л. Емерсън?

— Да. Вие наистина сте чували... Райли — спомни си по-младата жена. — Аш ми каза, че сестра му Райли харесва книгата ми.

— Харесва? Обожава я. Трябва да ви запозная. Тя ще е на седмото небе.

Моника вдигна поглед и наклони глава.

— Здравей, Спенс.

Лиля се досети, че той е бащата на Аш и Оливър. Красавец, способен да накара сърцето на всяка жена да се разтупти — загорял, строен и мускулист, с гъста, тъмна коса, леко прошарена на слепоочията, със сини, студени и пронизателни очи.

— Лиля, запознай се със Спенс Арчър. Спенс, това с Лиля Емерсън.

— Да, знам. Госпожице Емерсън, всички сме ви много благодарни.

— Много съжалявам за загубата ви, господин Арчър.

— Благодаря. Позволете да ви наля малко шампанско — каза той, когато един сервитьор в бяло сако се приближи със сребърна кофичка. — Ще ти я открадна за малко, Моника.

— Няма да е за пръв път, когато се скатаваш с красива млада жена. — Вдигна ръце и поклати глава. — Съжалявам, навик. Не и днес, Спенс. — Стана и го целуна по бузата. — Ще ви оставя. Ще се видим по-късно, Лиля. Пригответи се нашата Райли да коленичи в краката ти. — Стисна ръката на Спенс и излезе.

— Беше много мило от ваша страна да дойдете днес — подхвана Спенс и подаде на Лиля чаша с шампанско.

— Беше важно за Аш.

— Да, разбрах. — Той седна срещу нея.

Тя си помисли, че изглежда уморен и мрачен, съвсем разбираемо, но, честно казано, ѝ се искаше да е някъде другаде. Какво би могла да

каже на бащата на един мъртъв син, когото тя не бе познавала, бащата на син, чиято необикновена и опасна тайна знаеше?

— Службата беше много красива, както и цялата обстановка. Знаем, че Аштън е искал да осигури... колкото се може повече утеха за вас и майката на Оливър.

— Аш винаги се справя. Откога познавате Оливър?

— Не го познавах. Съжалявам, сигурно изглежда странно да присъствам на погребението му, без да го познавам. Аз просто... през онази нощ гледах през прозореца.

— През бинокъл.

— Да. — Лила усети как лицето ѝ пламна.

— Обикновено съвпадение? На мен ми се струва по-правдоподобно, че сте шпионирали апартамента на Оливър, защото сте била една от многобройните му приятелки. Или по-обезпокоително, ако сте била свързана с този, който го е убил.

Думите, изречени така спокойно, бяха толкова неочаквани, толкова смайващи, че ѝ бе нужно известно време, за да ги осмисли.

— Господин Арчър, вие скърбите за сина си. Сърдит сте и искате отговори. Ала аз не мога да ви ги дам. Не познавах Оливър и не знам кой го е убил.

Остави шампанското, което не бе докоснала.

— Трябва да вървя.

— Убедила сте Аш да ви покани днес тук, в нашия дом. Казаха ми, че прекарвате доста време с него, след като двамата случайно сте се срещнали в полицейския участък на следващия ден след смъртта на Оливър. Че Аш вече е започнал да ви рисува. Доста сте чевръста, госпожице Емерсън.

Тя бавно се изправи, както и той.

— Аз не ви познавам — изрече Лила предпазливо. — Не знам дали е в природата ви да обиждате хората и ще го припиша на шока и болката ви. Знаем какво причинява смъртта на близките.

— Аз пък знам, че сте жена без постоянен адрес, която прекарва времето си в домовете на други хора, докато пише измислени истории за хлапета, които лесно се впечатляват. Една връзка с Аштън Арчър, който е с име и възможности, би представлявала значителна крачка за вас.

И последните искри от съчувствието ѝ угаснаха.

— Аз се справям сама, сама постигам всичко. Не за всички хора положението и парите са най-важното в живота. А сега, моля да ме извините.

— Повярвайте ми — заговори той, когато тя се отправи към вратата, — каквато и игра да играете, няма да спечелите.

Лиля се спря и го погледна. Мъжът бе толкова красив, толкова изискан и в същото време толкова деформиран и груб.

— Съжалявам ви — промърмори младата жена и излезе.

Заслепена от гняв, тя зави погрешно, но бързо се усети. Трябваше да излезе навън, да се махне оттук. Ненавиждаше това, че Спенс Арчър я бе накарал да изпита едновременно вина и гняв, но знаеше, че бе по-добре да се отдаде на терзанията си някъде другаде.

Някъде по-далеч от това огромно, невероятно място, пълно с хора и техните странни и сложни взаимоотношения.

Не се интересуваеше от огромната му и великолепна къща, от просторните ливади и басейни, от шибания тенискорт. И майната му, задето я бе накарал да се почувства като златотърсачка, жадна да се изкачи по социалната стълбица.

Лиля излезе навън. Спомни си, че не знаеше къде бе шофьорът, както и че проклетият ѝ багаж беше в лимузината. Не искаше да говори с Люк, нито с Джули, нито с когото и да било. Намери един от отговорниците за паркинга и го помоли за номера на компания за таксита, поръча си кола, която да я отведе в Ню Йорк.

Щеше да остави багажа си — и без това Джули щеше да се погрижи за него. По някое време щеше да ѝ изпрати есемес, за да я помоли да прибере нещата ѝ в апартамента си за тази вечер.

Но нямаше да остане нито минута повече тук, където я бяха унижили и нападнали, където я бяха накарали да се почувства виновна. Видя едно такси да се задава по дългата алея и изправи рамене. Тя се справяше сама, напомни си Лиля, не бе длъжна никому. Живееше по свои правила.

— Лиля!

Извърна се до отворената врата на таксито и видя Жизел да крачи забързано към нея.

— Тръгваш ли си?

— Да, трябва да вървя.

— Но Аш те търсеше.

— Наистина трябва да вървя.

— Таксито може да почака. — Жизел хвана решително Лила за ръката. — Да се върнем и...

— Наистина не мога — каза Лила категорично и освободи ръката си. — Много съжалявам за брат ти. — Влезе в таксито и затвори вратата. Облегна се и каза на шофьора да потегля, като се опитваше да не мисли как ще се отрази на бюджета й цената на това пътуване до града.

Жизел се затича обратно и откри Аш до къщата за гости да разговаря с видимо разстроената Анджи.

— Знаеш, че това не е типично за него, Аш. Не отговаря на телефона — нито на домашния, нито на мобилния, нито в магазина. Боя се, че му се е случило нещо.

— Скоро ще тръгна за града, но междувременно нека да помолим някой да провери у вас.

— Мога да се обадя на Джанис и да я помоля да вземе резервните ключове от кабинета на Вини в магазина. Днес вече се чух с нея. Тя не го е виждала, след като вчера си е тръгнала от работа.

— Тогава й се обади. Аз ще те закарам вкъщи.

— Не искам да оставям Олимпия, но много се тревожа. Ще отида да й кажа, че трябва да тръгвам.

— Вие не сте единствените, които заминават — каза Жизел на Аш, когато Анджи влезе в къщата за гости. — Приятелката ти Лила току-що си тръгна с едно такси.

— Какво? Защо?

— Не ми е известно със сигурност, но знам, че татко отиде да говори с нея, а в следващия момент тя вече влизаше в таксито. Изглеждаше ядосана. Много ядосана.

— По дяволите. Ще останеш с Анджи, нали? Трябват ми няколко минути, за да разбера какво е станало.

Извади телефона си, докато заобикаляше голямата къща, за да избегне тълпата. Свърза се с гласовата поща на Лила.

— Лила, кажи на шофьора да обърне и се върни. Ако искаш да си тръгваш, аз ще те закарам обратно. Всичко ще е наред.

Пъхна телефона в джоба си и отиде право във всекидневната, където видя майка си.

— Виждала ли си татко?

— Мисля, че го видях да се качва горе преди минута. Предполагам, че отиваше в кабинета си. Аш...

— Не сега. Извинявай, но не сега.

Качи се по стълбите, зави към западното крило, мина покрай спалните, гостните, апартамента на баща си и стигна до кабинета му.

Дългогодишният навик го накара първо да почука, дори и само формално, преди да отвори вратата.

Спенс вдигна ръка. Седеше зад масивното дъбово бюро, принадлежало някога на прадядото на Аш.

— Ще ти се обадя — каза той по телефона и прекъсна разговора. — Трябваше да свърша няколко неща, преди да слеза долу.

— Доколкото разбирам, едно от нещата, за които е трябвало да се погрижиш, е била Лила. Какво си й казал, за да я разстроиш?

Спенс се облегна назад и отпусна ръце върху кожените облегалки на креслото.

— Просто й зададох няколко уместни въпроса. Мисля, че днес нямаме нужда от повече драми, Аш.

— Напълно съм съгласен. Какви бяха тези уместни въпроси?

— Не е ли съмнително, че тази жена, която случайно е приятелка с управителката на галерията, която излага творбите ти, е същата, която е била свидетел на случилото се в онзи апартамент в нощта, когато Оливър е бил убит?

— Не.

— А управителката някога е била омъжена за най-добрия ти приятел.

Аш разбра съвсем ясно накъде върви разговорът. Не искаше да се кара с баща си, най-малко днес.

— Подобни връзки и съвпадения не са изключение. Това семейство е живото доказателство за това.

— Знаеш ли, че Лила Емерсън е била любовница на съпруга на Джули Брайънт?

Гневът, който се надяваше да потисне, накара кръвта му да закипи.

— В този случай неправилно използваш термина „любовница“, но аз съм осведомен за някогашната връзка на Лила с бившия съпруг на Джули. А след като и ти си, сега вече знам, че си наел детективи да се ровят в живота на Лила.

— Разбира се, че наех. — Спенс отвори чекмеджето и извади папка и диск. — Това е копие от доклада. Ако искаш, можеш да го прочетеш.

— Защо правиш всичко това? — Опитвайки се да не избухне, Аш се втренчи в баща си, но срещна само непробиваема стена. — Тя се е обадила в полицията. Говори с мен, отговори на всичките ми въпроси, при това без да е длъжна, а много хора не биха го направили.

Сякаш за да докаже правотата си, Спенс почука с пръст по бюрото.

— А сега ти ѝ купуваш дрехи, прекарваш доста време в нейната компания, смяташ да я рисуващ и я доведе тук точно днес.

Непоклоним, помисли си Аш, но в същото време съсипан от скръб.

— Не ти дължа обяснение, но имайки предвид какъв ден е днес, ще ти го дам. Купих ѝ костюм, подходящ за картината, която искам да нарисувам, както често правя с другите си модели. Прекарвам доста време в компанията ѝ, защото тя ми помогна и защото ми е приятно с нея. Помолих я да дойде тук поради лично мои съображения. Аз се запознах с нея в полицейския участък, исках да поговорим, а после пак я потърсих. Помолих я да ми позира и успях да я убедя въпреки нежеланието ѝ. Настоях да дойде днес тук, защото исках да е с мен.

— Седни, Аштън.

— Нямам време да сядам. Има неща, които трябва да свърша, а това няма да стане, като стоя тук, опитвайки се да се разбере с теб.

— Да бъде по твоему.

Спенс стана, отиде до бюфет с изящна дърворезба и си наля два пръста уиски от гарафата.

— Но ще ме изслушаш. Жените от определена порода имат начин да накарат един мъж да си мисли, че той избира и взема решенията, когато всъщност те го карат да им играе по свирката. Можеш ли да си напълно сигурен, което е и най-важното, че тя няма нищо общо със случилото се с Оливър? — Повдигна веждите и чашата си, сякаш за тост, преди да отпие от уискито. — Точно тя, жената, която е видяла приятелката на Оливър да пада от прозореца, защото е шпионирала апартамента им с бинокъл?

— И го казваш точно ти, който си платил на частни детективи да я шпионират? — попита Аш не без ирония в гласа.

Спенс отиде до бюрото и седна.

— Аз защитавам своето.

— Не, в този случай ти използваш това, което е твое, за да нападнеш една жена, която не е направила нищо друго, освен да се опита да помогне. Дойде тук, защото аз я помолих, и си е тръгнала, защото е напълно ясно, че ти си я обидил.

— Тя скита по света като циганка, едва изкарва пари, за да живее. Имала е връзка, това го знаем със сигурност, с женен мъж, със значително по-добро финансово положение от нейното.

Умората надделя над гнева и Аш пхна ръце в джобовете си.

— Точно ти ли ще морализаторстваш за това кой с кого спи? От позицията на какъв?

Очите на Спенс проблеснаха гневно.

— Аз все още съм твой баща.

— Да, такъв си, но това не ти дава право да обиждаш жената, на която държа.

Спенс се облегна назад и леко завъртя стола наляво и надясно, изучавайки внимателно сина си.

— Доколко си обвързан с нея?

— Това не те засяга.

— Аштън, ти просто си загубил връзка с реалността. Има жени, които преследват мъже заради положението им в обществото и парите им.

— И колко пъти си се женил досега? На колко любовници си плащал?

— Длъжен си да ме уважаваш. — Спенс скочи на крака.

— Но ти не ме уважаваш. — Яростта се завърна с нова сила, макар че той се опита да я укроти. Не тук, заповяда си Аш, не днес.

— Вече е съвсем ясно, че не става дума за Оливър. Полицейският доклад и докладът на детективите върху бюрото ти би трябвало да са достатъчно доказателство, че Лила няма нищо общо с Оливър, нито с това, което му се е случило. Става дума за мен и моята връзка с нея.

— Но мотивът остава същия — изтъкна Спенс, — а ти в момента си много уязвим.

— Въобразяваш си, че си голям експерт, след като си имал няколко съпруги, безброй любовници, връзки с жени, отменени годежи и краткотрайни флиртове. Но аз не мисля така.

— Задължение на родителя е да предпазва децата си от грешките, които самият той е допуснал. Тази жена не може да ти предложи нищо и се възползва от една трагедия, за да спечели доверието и привързаността ти.

— Ти грешиш във всичко. Би трябвало да си спомниш, че Оливър бе този, който се нуждаеше от одобрението ти и искаше да се гордееш с него. Аз оценявам и двете, когато ги получа, но те не са смисълът на живота ми, както бяха за него. Ти прекали.

— Още не сме свършили — заяви Спенс, когато Аш се обърна, за да си тръгне.

— Отново грешиш.

Остави се бушуващият гняв да го изстреля от стаята и надолу по стълбите. Преди да изхвъркне от къщата, майка му го спря.

— Аш, за бога, какво става?

— Нищо особено, освен че татко е наел частни детективи да се ровят в живота на Лила, след това се нахвърлил с обиди срещу нея и тя извикала такси и си тръгнала. Прибави възпоменание за Оливър, което е изцяло в бяло, а за капак Вини е изчезнал. Типично събиране на клана Арчър.

— Спенс... за бога, трябваше да се досетя. Оставих горкото момиче насаме с него — погледна тя гневно към стълбите. — Оправи нещата с нея — аз я харесах, ако това изобщо има някакво значение.

— Има.

— А какво беше всичко това за Вини?

— Още не знам. Трябва да се видя с Анджи. Тя е разтревожена.

— Не се и съмнявам. Това не е типично за Вини. И аз бих отишла в къщата за гости, но Кристъл току-що се запъти натам — рече майка му, имайки предвид настоящата съпруга на бившия си съпруг. — Тя се държа прилично с Олимпия, затова предпочитам да стоя на разстояние, за да не я дразня излишно.

— Така е най-добре.

— Бих могла да поговоря със Спенс.

— Недей...

— Може би наистина не трябва. — Хвана го под ръка, за да забави крачките му, но той беше сигурен, че тя се опитваше да охлади гнева му. — Искаш ли ние двамата с Маршал да откараме Анджи в града?

— Аз ще го направя. Благодаря, но и без това трябва веднага да се върна.

— Когато видиш Лила й предай, че с удоволствие бих искала някой път да обядваме заедно.

— Непременно. — Спря се, когато видя Люк и Джули да идват насреща му.

— Чухме, че Лила си е тръгнала — каза Джули.

— Да, вдигна се малка пушилка, както му казваме. Ако я видиш преди мен, кажи й... Кажи й, че ще й обясня.

— Аз трябва да вървя. — Джули погледна към Люк. — Тази нощ тя ще остане при мен, затова трябва да вървя.

— Тогава всички ще тръгнем. Искаш ли да те закараме? — обърна се Люк към Аш.

— Не, имам още работа тук. Ще се чуем.

— Ще ви изпратя — каза Моника непринудено на Люк и Джули.

В това отношение майка му беше ненадмината, помисли си Аш, когато мина под перголата и излезе отново на слънце. За миг се наслади на тишината и спокойствието и се зачуди дали отново да потърси Лила. Но в този миг телефонът му звънна.

Надяваше се, че Лила му връща обаждането, но като видя името върху дисплея и се намръщи.

— Джанис?

— Аш, господи, Аш. Не можах... не можах да се обадя на Анджи.

— Какво има? Какво е станало?

— Господин Ви, господин Ви... Полицията... Обадох се в полицията. Те идват.

— Успокой се и си поеми дъх. Кажи ми къде си?

— В магазина. Дойдох да взема ключовете за апартамента на господин Ви. От кабинета му. Аш...

— Успокой се и си поеми дъх — повтори той, когато тя избухна в ридания. — Трябва да ми кажеш какво се е случило. — Но топката в стомаха вече му подсказваше отговора. — Просто го кажи.

— Той е мъртъв. Господин Ви. В кабинета. Някой го е измъчвал до смърт. Има и още един мъж...

— Мъж?

— Той също е мъртъв. Лежи на пода, целият в кръв. Мисля, че някой го е застрелял. Господин Ви е завързан за стола, а цялото му лице е... Не знам какво да правя.

Емоциите трябваше да почакаат. Сега трябваше да се справи с най-трудното, при това бързо.

— Обадила си се в полицията, нали?

— Да, те идват. Но не можах да се обадя на Анджи. Не можах да намеря сили. Затова се обадох на теб.

— Излез пред магазина и чакай полицаите да дойдат. Тръгвам.

— Побързай. Можеш ли да побързаш? Можеш ли да й кажеш? Аз не мога, не мога.

— Ще й кажа. Чакай полицаите, Джанис — отвън. Ние идваме.

Прекъсна връзката и остана втренчен в телефона.

Той ли бе направил това? Той ли бе причинил това, като помоли Вини за помощ?

Лила.

Позвъни й.

— Отговори на шибания телефон — ядоса се той, когато се включи гласовата й поща. — Чуй ме. Вини е убит. Още не знам какво се е случило, но пътувам за Ню Йорк. Иди на хотел. Заклучи вратата и не отваряй на никого. И когато следващия път се обадя, вдигни телефона. Вдигни го, мамка му.

Пъхна телефона в джоба си и притисна очите си с пръсти. Запита се как щеше да каже на Анджи, че съпругът й бе мъртъв.

12.

Лила не искаше да разговаря с никого, а от телефона ѝ продължаваха да се разнасят разтърсващите начални акорди на „Ще те разбием“.

При първа възможност щеше да смени този проклет рингтон.

И без това се чувстваше достатъчно зле в таксито, след като бе унижена от супер богатия баща на мъжа, с когото искаше да прави секс. Нямахше нужда да бъде постоянно бомбардирана от Куин, макар че харесваше музиката им.

Поуспокои се, след като изминаха трийсетина километра. Явно щеше да прекара остатъка от пътуването в лепкавото блато на самосъжалението.

По-добре да е бясна.

Пренебрегна припева на Куин и африканската племенна музика, разнасяща се от радиото на таксиджията, както и мелодията от „Магистралата към ада“ на Ей Си/Ди Си, която Лила използваше за есемесите.

По-спокойна, с по-бистър ум, макар и все още в мрачно настроение, Лила се поотпусна малко, когато влязоха в града. Едва тогава извади телефона и провери кой я бе търсил.

Имаше три обаждания от Аш и две от Джули. И по един есемес и от двамата. Въздъхна и реши, че Аш печели заради броя на обажданията.

Изслуша първото му съобщение на гласовата поща и завъртя очи.

Той щял да се справи.

Мъже!

Тя се справяше сама с всичко, което се изпречваше на пътя ѝ. Правило номер едно на Лила Емерсън.

След това изслуша обаждането на Джули.

„Лила, току-що се натъкнах на Жизел Арчър. Тя каза, че си тръгнала. Какво става? Какво се е случило? Добре ли си? Обади ми се.“

— Добре, добре. По-късно — промърмори Лила.

Изслуша второто съобщение на Аш. Изсумтя презрително на нареждането му да си вдига телефона. После всичко сякаш застина. Пръстът ѝ трепереше, докато избираше повторно прослушване на съобщението.

— Не, не, не — промълви тя и побърза да отвори есемеса му.

„Отговори, по дяволите. Пътувам с хеликоптер. Кажете ми името на хотела си. Заклучи вратата. Не излизай.“

Лила спонтанно се наведе към шофьора и каза:

— Смяна на плановете. Трябва да ме закарате до... — Какъв беше проклетият адрес? Напрегна паметта си и успя да се сети за името на магазина, който Аш беше споменал. Въведе го в търсачката на телефона и бързо избърбори адреса на шофьора.

— Ще ви струва повече — предупреди я мъжът.

— Просто ме закарайте.

* * *

Аш стоеше на прага на кабинета на Вина до униформения полицаи. Гневът, вината, скръбта се бяха стопили зад вцепенението. Краткият, но мъчителен полет от имението, целият смут и паника избледняха, когато видя мъжа, когото бе познавал и обичал.

Обичайният елегантен костюм на Вина бе изцапан с кръв и урина. Лицето му, винаги толкова гладко и красиво, бе набраздено със синини и рани, подпухнало след жесток побой. Единственото око се виждаше безжизнено.

— Да, това е Винсът Тартели. На стола — каза Аш внимателно.

— А другият мъж?

Аш пое дълбоко дъх. Риданията на леля му се носеха нагоре по стълбите — ужасни звуци, които сигурно винаги щяха да отекуват в главата му. Една полицайка я бе отвела на горния етаж, по-далеч от този ужас. Бе отвела нея и Джанис, поправи се Аш. Слава богу, че я бяха завели на горния етаж.

Аш се застави да погледне тялото, простряно на пода.

Як и плещест, с големи ръце, охлузени около кокалчетата на пръстите, бръсната глава, квадратно лице на булдог.

И малка кръгла дупка точно между веждите.

— Не го познавам. Не мисля, че някога съм го виждал. Ръцете му — той е пребил Вини. Погледнете ръцете му.

— Ще ви заведе горе при госпожа Тартели. Детективите искат да говорят с вас.

Файн и Уотърстоун, помисли си той. Лично им се обади от хеликоптера.

— Тя не бива да вижда това. Анджи — госпожа Тартели. Не бива да вижда Вини в този вид.

— Ние ще се погрижим. — Мъжът изведе Аш от кабинета. — Може да почакате горе, докато... — Млъкна, когато друг полицаи му даде знак от входната врата. — Стойте тук.

Къде ли би могъл да отиде, помисли си Аш, докато полицаят вървеше към вратата. Огледа магазина, с който Вини толкова се гордеше — лъскаво дърво, проблясващо стъкло, пищна позлата.

Старинни експонати, ценни предмети. И доколкото можеше да види, нищо не бе докоснато, не бе счупено, не бе преместено.

Не беше обикновен обир, не беше някой шибан убиец, дошъл да търси пари или да открадне вещи, които да заложим.

Всичко бе свързано с Оливър. С яйцето.

— Една жена отвън ви търси. Лила Емерсън.

— Тя е... — Каква всъщност бе тя? Не можа точно да определи. — Тя е приятелка. Днес следобед бяхме заедно на погребението на брат ми.

— Лош ден за вас. Няма да я пуснем вътре, но можете да излезете навън, за да говорите с нея.

— Добре.

Тя не биваше сега да е тук. Отново си припомни, че Анджи нямаше да плаче на горния етаж, ако... Всичко се беше объркало, така че не му оставаше друго, освен да се справи и със случилото се.

Лила кръстосваше неспокойно по тротоара, но се спря веднага, щом го видя да излиза през вратата. Хвана го за ръцете и както при първата им среща, тези големи тъмни очи преливаха от състрадание.

— Аш. — Стисна ръцете му. — Какво се е случило?

— Какво търсиш тук? Казах ти да отидеш на хотел.

— Получих съобщението ти. Убит е вуйчо ти — вуйчото на Оливър.

— Пребили са го до смърт. — Замисли се за грозната синина върху шията на Вини. — Мисля, че е бил удушен.

— О, Аш. — Макар че ръцете ѝ трепереха, те се вкопчиха още по-здраво в неговите. — Съжалявам. Жена му. По-рано днес се запознах с жена му.

— Вътре е. На горния етаж. Имат и горен етаж. Не трябваше да си тук.

— Защо трябва сам да се оправяш с това? Дай ми да свърша нещо, с нещо да ти помогна.

— Тук няма нищо за вършене.

Пръстите ѝ се вкопчиха още по-силно в неговите.

— Нали ти си тук.

Преди да успее да ѝ отговори, преди дори да измисли какво да ѝ каже, той видя детективите.

— Обадох се да изпратят Уотърстоун и Файн. Ето ги там. Ти трябва да отидеш на хотел. Не, по-добре върви у дома. — Затърси ключовете в джобовете си. — Ще се прибера колкото мога по-скоро.

— Ще остана засега. Те вече ме видяха — каза тя тихо. — Не мога просто да избягам, а и няма да те оставя да се оправяш сам с всичко.

Застана решително до Аш.

— Господин Арчър. — Файн го гледаше изпитателно. — Още веднъж, съжалявам за загубата ви. Да поговорим вътре. И вие елате, госпожице Емерсън.

Влязоха в магазина, оставиха зад гърба си лятната жега и оживения трафик. Посрещнаха ги хлад и скръб.

— Съпругата му — каза Аш. — Знам, че искате да говорите с нея, да ѝ зададете въпроси. Може ли да стане по-бързо? Тя трябва да се прибере у дома, да се махне от всичко това.

— Ще се опитаме да бъдем максимално бързи. Полицай, отведете госпожица Емерсън на някое тихо място, където да почака. Господин Арчър, можете да се качите горе, да почакате при госпожа Тартели. Ще разговаряме с вас възможно по-скоро.

Разделят ги, помисли си Аш, докато Лила стисна ръката му, преди да последва полицая.

Предположи, че е стандартна процедура, но при все това се почувства объркан, а сърцето му натежа от вина и скръб.

Качи се на горния етаж, седна до треперещата Анджи и я прегърна. После улови ръката на Джанис, която се бореше с напирещите сълзи. И се замисли за това, което трябваше да бъде направено.

Изпратиха един полицаи да извика Джанис, която го погледна измъчено със зачервените си очи, преди да слезе долу.

— Джанис каза, че са имали клиент малко преди да затворят магазина.

— Какво?

Досега Анджи не бе изрекла нито една смислена дума. Само плачеше, трепереше, полюшваше се напред-назад. Но сега се облегна на него и заговори с глас, пресипнал от сълзите:

— Когато Джанис си тръгнала вчера, той имал клиент. Една жена, която казала, че обзавежда новия си апартамент. Избрала доста неща, все хубави. Джанис каза още, че съпругът ѝ щял да дойде, за да одобри избраното. Затова Вини останал до късно тук. Някой е дошъл, преди да заключи, или го е изненадал, преди да е успял. Бил е тук сам, Аш. През цялото това време аз си мислех, че той закъснява или се бави без причина някъде, а той е бил тук сам. Снощи дори не му се обадох. Бях толкова уморена от грижите за Олимпия, че дори не му се обадох.

— Всичко е наред — рече той, макар думите да бяха безсмислени.

— Когато тръгна вчера за работа, аз му натяхнах, че все губи представа за времето. Често му се случваше. Знаеш какъв беше. Толкова му беше мъчно за Оливър. Искаше да остане малко насаме, но преди да тръгне за работа, аз не престанах да му мърморя, че все закъснява. Той щеше да им даде всичко, което са искали. — Сълзите се затъркаляха по страните ѝ, но тя не откъсваше поглед от Аш. — Постоянно сме говорили за това. Ако някой нахлуе в магазина, за да го ограби, той щеше да им даде всичко, което искат. Винаги е казвал това на служителите си. Нищо тук не струва повече от живота и мъката на семейството. Не е трябвало да го нараняват. Не е трябвало да правят всичко това.

— Знам. — Той я държа в прегръдките си, докато сълзите ѝ пресъхнаха и детективите се качиха при тях.

— Госпожо Тартели, аз съм детектив Файн, а това е детектив Уотърстоун. Много съжаляваме за загубата ви.

— Може ли да го видя сега? Те не ми позволиха да го видя.

— След малко ще го уредим. Знам, че ви е тежко, но трябва да ви зададем няколко въпроса.

Файн седна на стола от палисандрово дърво. Седалката беше тапицирана с дамаска на рози. Говореше тихо, припомни си Аш, както когато му съобщи за Оливър.

— Сещате ли се за някой, който би искал да нарани съпруга ви?

— Хората харесваха Вини. Можете да попитате всички, които го познаваха. Никой от тях не би искал да го нарани.

— Кога говорихте за последен път с него?

Аш продължи да държи ръката ѝ, докато Анджи им казваше точно същото, което бе казала и на него, като обясни защо той е останал в града още един ден.

— Олимпия искаше да бъде с мен — майката на Оливър. Тя е сестра на Вини, но ние сме много близки. Като сестри сме. Тя се нуждаеше от мен. — Устните ѝ се разтрепериха. — Аз заминах с нашите и с техните деца. Вини трябваше да дойде снощи или тази сутрин. Трябваше да го накарам да замине. Ако бях настояла, той щеше да дойде с нас. Но не го направих и сега...

— Не си го причинявай, Анджи — промърмори Аш. — Не го прави.

— Той щеше да им даде всичко, което са искали. Защо е трябвало да го измъчват така?

— Нашата работа е да разберем — каза ѝ Файн. — Тук има доста ценни неща. Има ли трезор?

— Да. В склада на третия етаж. Там се държат главно експонати, запазени за определени клиенти, или такива, които предстоят да бъдат оценени.

— Кой има достъп?

— Вини, Джанис. Също и аз.

— Трябва да погледнем. Ще разберете ли, ако нещо липсва?

— Не. Но Вини има в компютъра си опис на всички предмети. А и Джанис ще знае.

— Добре. Сега ще ви отведем у дома. Искате ли да се обадим на някого от ваше име?

— Аш се обади... на децата ми. На нашите деца.

— Те вече са у вас — каза ѝ той. — Ще бъдат с теб.

— Но Вини няма да бъде. — Очите отново плувнаха в сълзи. — Може ли да видя Вини?

— Трябва да се погрижим за още някои подробности, но ще ви уведоим кога можете да го видите. Един от полицаите ще ви отведе у вас. Ще направим всичко, което е по силите ни, госпожо Тартели.

— Аш...

Той ѝ помогна да се изправи.

— Иди си у дома, Анджи. Аз ще се погрижа за всичко тук, обещавам. Ако се нуждаеш от нещо, ми се обади. Ще направя всичко, каквото мога.

— Аз ще поговоря утре с вас, госпожо Тартели. — Уотърстоун я улови за ръката.

— Това са роднини на вашия полубрат — отбеляза Файн, когато Анджи слезе долу. — Изглеждате доста близки, макар че не сте кръвни роднини.

— В семейство като моето всички са роднини. — Притисна с длани очите си. — Те са били женени, преди да съм се родил. Какво ще прави тя сега? — Отпусна ръце. — Тук трябва да има охранителна система. Знам, че Вини бе инсталирал добра охранителна система.

— Взехме видеозаписите.

— Тогава сте видели кой го е направил. Трябва да са били поне двама.

— Защо го казвате?

— Защото Вини не е застрелял мъртвия мъж в кабинета си. Мъжът, който, съдейки по ръцете му, е пребил Вини. Не е нужно да си детектив, за да го разбереш — отговори Аш. — Всичко се свежда до елементарната логика.

— Кога за последен път се видяхте с убития?

— Видях се с Вини в четвъртък вечерта. Той дойде в жилището ми. Дайте ми да погледна записите.

— Това, че разсъждавате логично, не ви прави детектив.

— Подозирате, че убийството на Вини е свързано с това на Оливър. Както и аз. Никога не съм виждал онзи мъж в кабинета му, но може да съм виждал някой друг или други. Детектив, смятате ли, че Анджи щеше да разчита толкова на мен, ако двамата с Вини имахме някакви търкания? Тя беше права за това, което каза преди малко.

Всички го харесваха. Той беше добър човек, добър приятел и може и да не се вписва във вашето определение за роднина, но за мен бе такъв.

— Защо е идвал в четвъртък вечерта в жилището ви?

— Аз изгубих брат, а той племенник. Ако искате да ви кажа нещо повече, ми позволете да видя записите.

— Да не би да се пазарите с мен, господин Арчър?

— Не се пазаря, а ви моля. Двама членове на семейството ми бяха убити. Брат ми работеше за Вини тук, в този магазин. Ако мога по някакъв начин да ви помогна да откриете този, който го е извършил, ще го направя.

— Вини съхраняваше ли тук нещо на брат ви?

— Не, но някой може да си е мислил, че съхранява. Вини беше безкрайно почтен — не е нужно да приемате думите ми на доверие и вероятно няма да го направите. Проверете го и ще се убедите.

— А Оливър?

Туптенето в главата му бе станало толкова силно, че почти заглуши гласа на детектив Файн.

— В зависимост от обстоятелствата Оливър би могъл да прекрачи някои граници и никога да не разбере, и то съвсем искрено да не разбере, че го е сторил. Детектив, семейството ми е съсипано.

Замисли се за баща си — непоклатим и недостижим в гнева и скръбта си.

— Откриването на извършителя ще ни помогне да се съвземем и продължим напред.

— И семейството е най-важното?

— Да, така и трябва да бъде. Колкото и да е сбъркано и странно. — Отново притисна очите си с длани. — А може би най-вече когато е сбъркано и странно.

Детектив Файн се изправи.

— Няма да навреди да ви покажа записите. Защо госпожица Емерсън е тук?

— Тя беше на погребението и си тръгна преди мен.

— Била е на погребението на брат ви?

— Аз я помолих, аз исках да присъства. Когато Джанис се обади, че е намерила Вини, аз ѝ позвъних. Ако убийството е свързано с това на Оливър, тя също е в центъра на събитията.

— Какви са отношенията ви с нея?

— Развиват се — отвърна той просто.

— Ще трябва и тя да погледне записите. Имате ли нещо против?

— Не — поклати глава Аш, докато слизаха по стълбите. —
Навярно ще е по-добре, ако го направи.

— Едно сбъркано семейство може да забави едни развиващи се отношения.

О, господи, и не само да ги забави, мислеше си Аш, но само каза:

— Предполагам, че предстои да разберем.

Бяха дошли още ченгета, забеляза той. Навярно бяха криминалисти, чиято работа бяха кръвта и смъртта. Файн даде знак на Аш да почака и отиде да поговори с един от полицаите. Докато чакаше, той влезе в кабинета и се огледа.

По някое време, докато траеха безкрайните чакания, успокоения, пак чакане, те бяха отнесли телата на Вини и непознатия мъж.

— Ще ѝ се наложи да го види, както аз видях Оливър — рече той, когато Файн се върна. — В моргата, покрит с чаршаф. През стъкло. И тази гледка никога няма да се изтрие от паметта ѝ, независимо колко други подобни ще види през годините. Точно тази гледка няма да забрави.

— Елате с мен. — Файн донесе един лаптоп и найлонов плик за вещественни доказателства, пълнен с компактдискове. — Госпожа Тартели има ли изповедник, протестантски, католически или еврейски?

— Не са много религиозни.

— Мога да ви дам имената на двама психолози, които консултират хора, загубили близък.

— Да — кимна Аш. — Да, благодаря ви.

Прекосяха обратно магазина, заобикаляйки столове, маси, витрини и рафтове с експонати.

Лиля седеше заедно с Уотърстоун край поставена на подиум маса за хранене и слушаше напрегнато детектива.

Уотърстоун се изправи и по врата му плъзна лека червенина. Прокашля се и седна обратно.

— Ще им покажа записите от охранителните камери — осведоми го Файн.

Уотърстоун смръщи вежди. Аш реши, че се кани да възрази или да попита нещо, но явно уловил някакъв безмълвен знак от партньора

си, той само сви рамене.

— Ще започна от записа, на който господин Тартели е сам в магазина с все още неидентифицирана жена.

— Жена? — Лила гледаше Файн, която отвори лаптопа и го включи. — Жена е направила това? Глупаво е да се изненадвам — побърза да добави тя. — Жените правят не по-малко ужасни неща от мъжете. — Пресегна се и докосна ръката на Аш, който спря до стола ѝ. — Какво стана с Анджи?

— Отведоха я у тях. Семейството ѝ е там.

Файн постави диска в гнездото и кликна върху иконата.

Аш видя как Вини предлага вино на някаква жена в ефирна лятна рокля, със сандали с високи токчета. Къса тъмна коса, гладки мускулести ръце, великолепни крака. Тя се извърна и той я видя в пълен профил. Азиатка, отбеляза художникът. Пълни, изваяни устни, остри скули, очи с бадемовидна форма, гъст бретон.

— Ще видите, че тя не се притеснява от камерите, а знае, че са там. На предишните записи се вижда как обикаля магазина, етаж по етаж, заедно с жертвата. Докосва доста предмети, така че явно не се безпокои за отпечатъците си.

— Не виждам добре лицето ѝ — обади се Лила.

— Ще го видите.

Но Аш го виждаше. За един художник бе достатъчно да зърне само профила, за да си представи цялото лице. Екзотични, удивително красиви, правилни черти, сякаш изваяни от талантлив скулптор.

Щеше да я нарисува като сирена, която примамва мъжете към тяхната гибел.

На екрана жената се усмихна и се обърна.

— Почакайте. Можете ли... почакайте. Можете ли да спрете записа и да се върнете няколко секунди назад и отново да го спрете? — Стиснала устни, Лила се наведе по-близо. — Виждала съм я. Виждала съм я някъде, но... В магазина! В магазина, между банката и апартамента, който наглеждах. Но косата ѝ беше дълга. Тя беше в магазина, аз говорих с нея.

— Говорила сте с нея? — попита остро Файн.

— Да. Тръгвах си с пазарските торби и тя беше там. Казах ѝ, че харесвам обувките ѝ. Бяха наистина невероятни. Тя ми отговори, че

харесва моите, но излъга. Аз бях с обикновени, удобни сандали без ток.

— Сигурна ли сте, че това е същата жена? — попита Уотърстоун.

— Погледнете това лице. Изумително е. Колко жени притежават такова фантастично лице?

— Говореше ли с акцент? — поинтересува се Файн.

— Не, изобщо. Беше с рокля — по-къса от тази, с която е на записа, и много по-секси. Много по-разголена, със сандали с безумно високи токчета. Изглеждаше малко изненадана, когато я заговорих, но е разбираемо, когато някой непознат ти изтърси нещо неочаквано. Но беше учтива. Имаше великолепна кожа, като златен прах върху порцелан.

— Къде се намира този магазин?

Лила му каза и Уотърстоун си записа.

— А вие? Вие познавате ли я?

— Не — поклати глава Аш. — Щях да запомня това лице. Тя е висока. Вини е около метър и осемдесет и с токчетата очите им са почти на едно ниво. Тя е около три сантиметра по-ниска от него, следователно е приблизително метър и седемдесет и седем. Слаба, но в отлична физическа форма. Щях да я позная веднага, ако я видя отново. Преструва се на клиентка с богат съпруг, която ще пазарува с щедра ръка.

— Откъде знаете?

— Джанис е казала на Анджи. Анджи каза на мен. Вини останал, като затворили магазина, за да почака съпруга ѝ.

Файн не каза нищо и пусна отново записа.

Вини пиеше вино с убийцата си и след това отиваше до вратата, за да пусне съучастника ѝ.

Тогава всичко се промени. В очите на Вини се изписа страх. Той вдигна ръце — знак, че щеше да им сътрудничи, после го подкараха под дулото на пистолета към кабинета му. На екрана вече се виждаше само празният магазин.

— Познавате ли мъжа? — обърна се Файн към Лила.

— Не. Не мисля, че някога съм го виждала. Изобщо не ми е познат. Само нея съм виждала.

Файн извади диска, прибра го в плик и го надписа.

— Двамата са дошли тук, за да търсят нещо конкретно. Както изглежда, неидентифицираният мъж е пребил до смърт жертвата, за да изтръгне информация. Приблизително около половин час след като влизат в кабинета, жената излиза от магазина, за да се обади по телефона. Говори няколко минути, изглежда доволна и се връща вътре. Около четири минути по-късно излиза сама от кабинета. Този път не изглежда доволна, а ядосана. Качва се на горния етаж, където камерите показват как взема декоративна кутия от един рафт и я опакова. Слиза долу, допълнително я опакова и дори я завързва с панделка. От витрината зад щанда взема и още една вещ — дамска табакера — сякаш ѝ е хрумнало в последния момент. Слага и двете в пазарска торба и излиза през предната врата.

— Служителката заяви, че табакерата е австрийска — намеси се Уотърстоун. — От началото на двайсети век, струва около три хиляди долара. Кутията всъщност е бонбонiera, изработка на Фаберже, много по-ценна. Струва около двеста хиляди долара. Какво знаете за тази кутия?

— Нищо. Дори не знам какво представлява.

— Кутията е предназначена да съхранява бонбони или сладкиши — вметна Лила. — Старинните бонбонieri могат да бъдат много скъпи. Аз описвам такава в книгата си — поясни тя. — Още не съм продала книгата, но според сюжета моята бонбонiera се използва за доставка на отровни шоколадови трюфели. Фаберже — повтори тя. — Аш.

Той кимна.

— Не знам нищо за кутията. Може би е взела табакерата като сувенир, както е взела обувките на Джули и парфюма ѝ. Кутията може би е предназначена за подарък, защо иначе ще я завързва с панделка? Но е взела предмет, изработен от Фаберже, което вероятно не е случайно. Те са дошли тук, за да търсят друга вещ, изработена от Фаберже, която струва много повече от тази кутия. Струва милиони. Едно от изгубените императорски яйца. Херувимът с колесницата.

— Откъде знаете?

— Оливър. Според мен той го е открил в едно от именията, обявени на търг — законна разпродажба, на която е представлявал магазина на Вини. Но е купил яйцето тайно от Вини. Вини не знаеше за това, докато аз не му съобщих. В четвъртък вечерта.

— И не си направихте труда да ни кажете — ядоса се Уотърстоун.

— Не знаех до онзи ден, когато отидох да взема пощата си. Оливър ми беше изпратил пакет. Както се казва, застраховал се е, покрил е всички бази. Или е разчитал аз да ги покрия.

— Изпратил ви е по пощата яйце на Фаберже на стойност милиони долари?

— Не. Изпрати ми ключа от депозитната кутия в банков сейф и писмо, в което ме моли да го задържа при себе си, докато ми се обади.

— Аз бях с него. — За добро или зло, мислеше си Лила, настана време за подробностите. — Тогава видях онази жена в магазина. Аш отиде в банката, за да види какво има в сейфа, аз отидох да напазарувам.

— Свързах се с Вини, когато разбрах какво ми е поверил Оливър. Направих копие на документите, които го придружаваха, повечето на руски, както и на фактурата, с която Миранда Суонсън от Сътън Плейс е продала яйцето от имението на баща си в Лонг Айланд. Вини потвърди, че това е било едно от именията, което Оливър е огледал. Само преди няколко дни. Вини се свърза с човек, който може да преведе документите. Но не го попитах кой е.

— Къде е яйцето? — попита остро Файн.

— На сигурно място.

Не говореше на Лила, едва я погледна, но тя разбра посланието. Подробностите щяха да останат в тайна.

— Където и ще остане, докато не откриете тази жена и не я арестувате — каза Аш.

— Яйцето е веществено доказателство, господин Арчър.

— Що се отнася до мен, независимо че етичността на сделката е съмнителна, то е принадлежало на брат ми. Той притежава официален документ за продажба, с подпис, дата и заверен. И ако ви го дам, аз ще изгубя това, което би ме предпазило, ако тази кучка тръгне да преследва мен или собствеността ми. Затова ще остане на сигурно място.

Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади снимка.

— Това е. Ако могат да ви бъдат полезни в разследването, ще направя копия на всички документи, но яйцето ще остане там, където е в момента. Можете да се опитате да ме притиснете да ви го предам —

продължи той — и тогава ще се обадя на адвокатите си. Предпочитам да го избегна, а съм сигурен, че и вие го предпочитате.

Уотърстоун се облегна назад и затропа с пръсти по красивата полирана маса.

— Да се върнем на останалите подробности и времето по часове до нощта, в която е бил убит брат ви. И този път не премълчавайте нищо.

— Никога не съм го правил — напомни му Аш. — Човек не може да премълчи нещо, което не знае.

13.

Лила отговори съвестно на въпросите и въздъхна облекчено, когато полицаите им казаха, че могат да си тръгнат. Засега.

— Имам чувството, че трябва да им изпратя покана за сприятеляване във Фейсбук.

Замислен за нещо друго, Аш сведе поглед към нея, сграбчи ръката ѝ и я повлече зад ъгъла.

— Имам предвид Файн и Уотърстоун. Толкова време прекарах с тях, че имам чувството, че ще останем близки завинаги. Или не. Аш, толкова съжалявам за Вини.

— Както и аз. — Той стъпи на бордюра и вдигна ръка, за да спре такси.

— Дори не мога да си представя всичко, с което си принуден да се справяш. Ще отида с метрото до Джули. Ще остана там тази нощ, преди да започна новата работа. Звънни ми, ако се нуждаеш от нещо.

— Какво? Не. Да, наистина трябва да се справя с много неща. Ти си част от тях. — Спря едно такси, направо я набута вътре и каза адреса на шофьора. — Отиваме у дома.

Тя прецени ситуацията и преглътна напирещото възражение, че предпочиташе първо да я питат, а не да ѝ нареждат. — Добре тогава. Трябва да се обадя на Джули и да ѝ кажа какво става. Тя ще ме очаква.

— Вече изпратих есемес на Люк. Той е с нея. Двамата знаят.

— Е, явно вече всичко си уредил.

Той или пренебрегна, или не забеляза сарказма ѝ и само сви рамене.

— За какво разговаряхте двамата с Уотърстоун — когато Файн ме заведе долу?

— О, за сина му. Бренан е на шестнайсет и направо влудява Уотърстоун. Боядисал си е косата оранжева, като морков, решил е, че е „веган“, с изключение на пицата и млечните шейкове. Свири на бас китара заедно с някаква банда в гараж и е заявил, че иска да зареже училище, за да прави кариера в музиката.

За известно време Аш не каза нищо.

— Той ти е казал всичко това?

— Не само, започна да ми разказва и за дъщеря си. Джоузи е на тринайсет и отделя твърде много време да пише есемеси на приятелите си, с които е била заедно само преди десет минути. Сигурно е доста вълнуващо преживяване да имаш двама тийнейджъри вкъщи.

— Мислех, че той разпитва теб.

— Направи го — искам да кажа, че ме разпита, но аз наистина нямах какво толкова да му кажа. Затова го попитах за семейството му. Трябва да е трудно да си полицай, особено в Ню Йорк, и в същото време да се опитваш да бъдеш добър баща и съпруг. А и разговорът за децата му ми помогна за малко да забравя къде се намирах. Освен това е хубаво да узная, че той обича деца, но е малко объркан от тях.

— Защо ли не ми хрумна да попитам Файн за семейството ѝ?

— Тя е разведена, няма деца. — Лила разсеяно оправи една фиба, изплъзнала се от кока ѝ — и си помисли, че не бе зле да я пусне свободно. — Но в момента се вижда с някого и смята, че нещата помежду им са доста сериозни. Уотърстоун ми каза.

— Смятам до края на живота си да те водя със себе си на всички коктейли и полицейски разпити, на които ще съм длъжен да ходя.

— Нека се съсредоточим само върху полицейските разпити — продължи тя, въпреки че искаше да го попита какво възнамерява да прави с яйцето, но не мислеше, че задната седалка в таксито е подходящо място за това.

— Наистина ли взе хеликоптер от Кънектикът? — попита Лила.

— Това беше най-бързият начин да доведе Анджи, а зад тенискортовете има площадка.

— Разбира се.

— Трябва да ѝ се обадя — каза той, докато вадеше портфейла си, когато шофьорът спря до тротоара пред жилището му. — И на майка. Ще ѝ обясня какво се е случило, а тя ще каже на останалите.

— Смяташ ли да ѝ кажеш за... всичко?

— Не. — Аш плати на шофьора и задържа отворена вратата, за да слезе Лила. — Не още.

— Защо?

— Казах на Вини, а сега той е мъртъв.

— Вината не е твоя. Не е — настоя младата жена. — Оливър е купил яйцето, Оливър е работил за Вини. Оливър е придобил яйцето, докато е работил за Вини. Наистина ли вярваш, че тази жена не би... направила същото, независимо дали си казал или не на Вини? Не е възможно да е знаела какво си му казал, но се обзалагам, че ѝ е било известно, че Оливър е работил за него.

— Може би.

— Не е може би, а сигурно. Логично е. Ако се абстрахираш от емоциите, което наистина е трудно, ще стигнеш до логичния извод.

— Искаш ли бира? — попита той, когато влязоха вътре.

— Да, бира, защо не? — Тя го последва в кухнята. — Аш, това е логично и аз навярно разсъждавам по този начин, защото не познавах Оливър или Вини. — Млъкна, докато той вадеше две бутилки „Корона“ от хладилника. — Искаш ли да чуеш теорията ми?

— Разбира се, теорията, защо не?

— Ти си умен, но имайки предвид обстоятелствата, пропускаш някои основни неща. Добре, логично е тази жена да е познавала Оливър, двамата със Сейдж вероятно са я пуснали в апартамента онази нощ. Полицаяте казаха, че не е имало следи от влизане с взлом. Той ти е писал, че има клиент — тя е клиентът. Може би се е запознал с нея чрез Сейдж, защото по всичко изглежда, че главната мишена е била Сейдж. Мъртвият убиец сигурно е бил този, когото съм видяла да я удря. Ала тя не е могла да му каже къде е яйцето, защото Оливър не ѝ е казал? Как ти звучи?

Той ѝ подаде отворената бира.

— Логично.

— Така е. Убиецът се е престарал и Сейдж е паднала през прозореца. Двата са се озовали в доста неприятна ситуация, наложило се е да действат бързо. Оливър е бил в безсъзнание, защото те са го дрогирали, което отново навежда на мисълта, че те са смятали, че Сейдж разполага с нужната им информация, освен това са решили, че по-лесно ще я накарат да проговори. Трябвало е бързо да изчезнат, не са могли да вземат Оливър със себе си, затова са инсценирали самоубийство. Извинявай.

— Извинението е прието. Продължавай.

— Мисля, че са останали наблизо, наблюдавали са. Може би са проверили телефона на Оливър, разбрали са, че той ти се е обадил преди няколко дни. Аха, решават, че братът знае нещо.

Въпреки безкрайната умора, той се усмихна.

— Аха?

— Или нещо подобно. Проследяват те до пощата, виждат те с мен, виждат ни да разговаряме. Аз съм свидетел заради това, което съм видяла, питат се дали може да съм замесена по-надълбоко? Както и да е, те, навярно само тя, отива в апартамента на Джули, където си мисли, че живея, но там не открива нищо. Взима някои сувенири и започва да мисли. Тогава аз идвам у вас и нейното логично заключение е, че тук става нещо. Тя ни проследява, идва с мен в магазина, където аз ѝ правя комплимент за обувките. Видяла ни е да влизаме заедно в сградата на Килдербранд.

— И решавайки, че така разполага с известно време, идва тук, прониква в жилището и го претърсва — довърши мисълта ѝ Аш.

— Но яйцето или нещо, свързано с него, не е тук. Тогава тя се е запитала защо си отишъл в банката, но, поне наглед, ти си излязъл от там с това, с което си влязъл. Много вероятно е тя да смята, че ти или ние сме замесени, но е решила следващата ѝ спирка да е Вини.

— И ако го е видяла да идва тук, предположението ѝ, че той знае нещо, се е затвърдило.

— Да, добре, така е, но тя така или иначе е щяла да го посети. Бонбониерата на Фаберже, която е взела, ме навежда на мисълта, че тя сигурно го е разпитвала за яйцата на Фаберже, просто е пробвала почвата. Не смяташ ли, че би го направила?

— Ако се представях за богат клиент, да, и аз бих попитал за Фаберже.

— Логично — кимна Лиля. — Тя вика убиеца, който отново се е престарал, но този път тя се отървава от него.

Аш отпи от бирата и наблюдаваше с любопитство и вълнение как Лиля вади фибите от косата си.

— Изблик на ярост или хладнокръвно убийство?

— Може да е било и двете. Той е бил убиец, но тя е хищник.

Заинтригуван, защото и той си я представяше точно така, художникът отпи още една глътка от бирата, този път по-бавно.

— Защо го каза?

— Забеляза ли начина, по който си е играла с Вини? Разхождала се е из магазина, избирала е предмети, нали? — Тъй като роклята ѝ нямаше джобове, Лила остави фибите върху кухненския плот, прокара пръсти през косата си, разтри леко тила си. — Тя е знаела какво ще се случи с Вини, може би не точно конкретния начин, но, Аш, те са щели да го убият дори яйцето да беше у него и да им го беше дал. Тя е паяк и се е наслаждавала да плете паяжината си около Вини. Не може да не го разбираш.

— Не мога да споря за това. Теорията ти е много добра. Само за едно не съм съгласен.

— За кое?

— Красивият паяк не е клиентът.

— Виж, това е напълно логично, след като тя...

— В такъв случай на кого се е обадила?

— Извинявай, какво?

— На кого се е обадила, когато е оставила онзи убиец насаме с Вини? Изчакала е, говорила е някого. На кого друг би могла да се обади в разгара на жесток побой, когато се е опитвала да измъкне информация от един беззащитен човек?

— О. Забравих за това.

Тя повдигна косата от врата и раменете си, докато обмисляше думите му. Не беше съзнателно, каза си той — умееше да разпознава преднамерените женски трикове. Но я повдигна, а сетне я остави да се разпилее свободно, защото я бе освободила от елегантния кок и това явно ѝ беше приятно.

Макар и без умисъл, жестът го възбуди.

— Би могла да се обади на... гаджето си — предположи Лила. — На майка си, на жената, която храни котката ѝ, докато е извън града. Не, по дяволите! На шефа си!

— Схвана.

— Тя не е клиентът. — Въодушевена от хрумването си, Лила размаха бутилката бира, която едва бе докоснала. — Работила е за клиент. Някой, който може да си позволи да купи онова яйце и въпреки че тя е възнамерявала да го открадне от Оливър, трябва да е имал основателна причини, за да повярва, че може да се справи със задачата. Ако можеш да си позволиш това, няма да скиташ из Ню Йорк, да влизаш в чужди апартаменти, да пребиваш хората. Ще наемеш някой,

който да свърши черната работа. По дяволите, не се сетих за това. Но моята теория, подкрепена с твоите предположения, изглежда съвсем логична.

— Съвършено ясно е, че шефът няма нищо против да плати за убийство. Може да си права, че Сейдж е била връзката между този клиент, или паякът му, и Оливър. Въпросът е да разберем как и кой е организиран всичко.

— Аш. — Тя остави бутилката и той видя, че бе отпила само три малки глътки.

— Искаш ли нещо друго? Може би чаша вино?

— Не, бирата е добре. Аш, трима души, поне ние знаем за толкова, са мъртви заради онова яйце. Сега то е у теб.

— Правилно.

— Трябва да го предадеш на полицията или на ФБР, или където трябва. Да стане достояние на света. Да дадеш интервюта, да привлечеш общественото внимание. Да предоставиш това рядко и почти безценно съкровище за съхранение на властите.

— Защо да го правя?

— Защото тогава те няма да имат причина да те убиват, а аз наистина не искам да пострадам.

— Те нямаха причина да убиват и Вини.

— Той ги е видял.

— Лила, да се върнем обратно към логиката. Те, или поне тя, са знаели, че лицата им са записани от камерите. На нея не ѝ е пукало. Те убиха Сейдж, Оливър и Вини, защото това им е работата. В момента, в който яйцето вече не е в мен, аз ставам излишен и уязвим. Но докато е у мен или докато те не са сигурни дали е у мен, мога да бъда полезен.

Тя отпи още една скромна глътка от бирата.

— Не ми харесва да го призная, но си прав. Защо не каза всичко това на полицаите?

— Защото би трябвало да са много некадърни детективи, ако вече не са се досетили за това. А на некадърните детективи нищо няма смисъл да се казва.

— Не мисля, че са некадърни.

— В такъв случай няма защо да се казва и на добрите детективи.

— Отвори хладилника и избра бутилка вино „Шираз“.

— Не я отваряй само заради мен.

— Искам да ми позираш за около час. Една чаша вино ще ти помогне да се отпуснеш. На мен също.

— Аш, не мисля, че моментът наистина е подходящ за това.

— Не биваше да разпускаш косата си.

— Какво? Защо?

— Следващия път, когато го направиш, внимавай повече — посъветва я той. — И както разговорът с Уотърстоун за семейството му те разсея — Аш извади тапата от бутилката, — така и рисуването ще разсеи мислите ми. Ще оставим бутилката да подиша, докато се преоблечеш — рече той и донесе една чаша за нея. — Дрехите ти са в дрешника до ателието. Междувременно аз ще проведа няколко разговора.

— Не съм сигурна, имайки предвид всичко случило се, че мога да ти помогна, ако ти позирам за картината. Освен това през следващите няколко дни ще се намирам в другия край на града, така че...

— Няма да позволиш на баща ми да те сплаши, нали? — Наклони глава и видя как думите му попаднаха в целта и дотолкова я изненадаха, че тя замълча. — Ще поговорим за това, но първо трябва да проведа тези разговори. Върви да се преоблечеш.

Тя пое дълбоко въздух и го издиша.

— Защо не опиташ така: „Трябва да се обадя, Лила, а ти ще бъдеш ли така добра да се преоблечеш, за да ми позираш един час? Наистина ще ти бъда благодарен“.

— Добре. — Той се усмихна леко, когато срещна хладния ѝ, твърд поглед, после сложи ръка под брадичката ѝ и нежно повдигна лицето ѝ. Целуна я бавно и толкова чувствено, че тя замърка от удоволствие. — Наистина ще ти бъда благодарен.

— Хубаво, а като се качиш горе, все пак ще пийна от това вино.

Е, той вече знаеше защо си бе тръгнала от имението. Може би така беше по-добре, помисли си младата жена, докато изкачваше стълбите към ателието на третия етаж. И може би тогава бе решила, че в крайна сметка няма да му позира, но не защото се бе почувствала заплашена, а защото беше бясна. Нямахме смисъл да започва сексуална връзка с някого, когато баща му я вбесяваше, а тя вбесяваше баща му.

— Сексът — промърмори Лила, отговаряйки на собствения си въпрос.

Смисълът беше сексът — или поне част от него. Най-важното за нея обаче беше самият Аштън. Тя го харесваше, обичаше да разговаря с него, да бъде с него, да го гледа, обичаше да си представя, че се люби с него. Навярно събитията засилваха желанието ѝ, а окончателното разрешаване на случая може би щеше да угаси този копнеж.

Когато влезе в дрешника, Лила беше решила, че нищо не траеше вечно. Затова беше още по-важно да се наслади докрай на момента.

Свали роклята от закачалката и я огледа, както и пъстроцветния волан на фустата. Шивачките веднага я бяха стеснили и нагодили към фигурата ѝ, но тя предполагаше, че по принцип хората изпълняваха незабавно поръчките на Аш. За негов късмет — или за неин — си бе сложила един от новите сутиени.

Свали и закачи черния тоалет, събу и черните обувки. И се облече като циганка.

Сега роклята ѝ беше напълно по мярка, а дълбокото деколте разкриваше гърдите ѝ, повдигнати от новия сутиен. Илюзия, помисли си Лила, но доста ласкателна. Роклята я обгръщаше плътно до кръста, подчертаваше тънката талия и се спускаше надолу в огненочервена вихрушка. Едно завъртане и отдолу се показваше пъстроцветният волан на фустата.

Той знаеше точно какво иска, каза си тя възхитено. И го бе получил.

Искаше ѝ се в чантата да си бе взела повече гримове, а не само гланц за устни и носни кърпички, както и бижутата, с които той си я представяше.

Вратата се отвори и Лила рязко се обърна.

— Ето и виното ти.

— Трябваше да почукаш.

— Защо? Дрехата изглежда чудесно — продължи той, въпреки недоволното ѝ сумтене. — Направо идеално. Нуждая се от нещо повече в очите — премреженост, знойна страст, и по-тъмни устни.

— Не нося със себе си гримове.

— Там има купища — посочи той към скрина с многото чекмеджета. — Не погледна ли?

— Не отварям чужди чекмеджета.

— Ти навярно си една от петимата на този свят, които могат да го заявят напълно искрено. Сега погледни в чекмеджетата и вземи

каквото ти е нужно.

Ли́ла отвори първото чекмедже и очите ѝ се ококориха от изненада. Там имаше сенки за очи, моливи за очи, всякакви видове очна линия — течна, на прах, кремообразна, спирали за мигли. Всичко бе подредено по тип и цвят.

Дръпна следващото и видя фон дьо тен, руж, бронзова пудра и огромно многообразие от четки.

— Господи, Джули направо щеше да припадне от възторг — възкликна Ли́ла.

Отвори още чекмеджета: червила, гланц за устни, моливи за устни, боя за устни.

— Имам цял отбор сестри, които постоянно попълват запасите — поясни Аш.

— Можеш да отвориш собствен бутик.

В другите чекмеджета Ли́ла откри бижута — обици, медальони, колиета, верижки, гривни.

— Какъв блясък.

Аш пристъпи до нея и разрови искрящата купчина.

— Пробвай това, това и това, и да... пробвай и това.

Сякаш си играеше на преобличане, реши тя и се отдаде на новото приключение.

По дяволите, може би щеше да се справи.

Избра бронз, руж, огледа замислено комплектите гримове за очи, после погледна Аш и се намръщи.

— Смяташ да стърчиш тук и да ме гледаш ли? — троснато попита тя.

— Засега.

Ли́ла сви рамене, извърна се към огледалото и играта започна.

— Трябва ли да се извиня заради баща си?

Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото.

— Не. Той трябва да го направи сам. Не очаквам извиненията му със затаен дъх.

— Аз също няма да го извинявам. Той може да е много труден и неприятен за общуване и при най-нормални обстоятелства. А тези далеч не бяха такива, но при все това не е имал никакво право да се държи с теб по такъв начин. Трябваше да дойдеш при мен.

— И какво? Да ти кажа, подсмърчайки: „Твоето татенце ме обиди!“. Къщата е негова и той съвсем ясно показва, че присъствието ми е нежелано. Кой баща би искал една жена, която смята за измамна и безскрупулна златотърсачка, безмилостна пираня, да се навърта около сина му?

— Не се опитвай да го извиниш — отсече Аш. — Той греши във всяко едно отношение.

Лида смеси няколко сенки и огледа резултата.

— Спречкал си се с него.

— Не бих го нарекъл „спречкване“. Просто изложихме противоположни гледни точки, при това ясно и открито.

— Не желая да заставам между теб и баща ти. Особено в този момент, когато семейството ви трябва да е сплотено.

— Ти не заставах помежду ни, той те постави там. Той трябва да поправи стореното. Трябваше да дойдеш и да ми кажеш.

Тя сложи малко руж на бузите си.

— Аз сама водя своите битки.

— Тази не беше твоя. Ела, когато си готова. Ще отида да поседна.

Младата жена спря да се гримира, взе чашата с вино и отпи малка глътка. В гърдите ѝ се бе надигнал същият гняв, обхванал я, докато излизаше тичешком от онази голяма красива къща в Кънектикът.

Сега поне нещата се изясниха. Той знаеше, тя знаеше, те знаеха и нямаше какво повече да се умува.

Имаше толкова много по-важни, много по-спешни проблеми, с които да се справя, отколкото фактът, че бащата се отнасяше с пълно презрение към нея.

— Няма да спиш с баща му, нали — промърмори Лида, докато нанасяше очната линия. — Не помагаш на баща му да се справи с яйцето на Фаберже и убийството.

Това, което се случваше, беше между нея и Аштън — точка по въпроса.

Довърши грима си, огледа се и реши, че се е справила много добре.

И за свое удоволствие, се завъртя.

Засмя се на отражението си, взе чашата с вино и отиде в ателието. Когато Аш се извърна от триножника, Лила вдигна поли и кокетно ги разлюля.

— Е, как е?

Той се вираше в нея и проникателните му очи я оглеждаха от главата до петите.

— Почти свършено.

— Почти?

— Колието не е подходящо.

Тя се нацупи и повдигна медальона.

— На мен ми хареса.

— Не става, но в момента това няма значение. Иди отново до прозорците. Почти няма светлина, но ще се опитам да се справя.

Беше свалил самото, вратовръзката и бе навил ръкавите на ризата си.

— Не смяташ да рисуваш с тези дрехи, нали? Не трябва ли да облечеш специална блуза или нещо подобно?

— Те са за сеансите, когато рисувам малки момичета по поляни. Днес няма да рисувам. По-точно тази вечер — поправи се той. — Изпий си виното или остави чашата.

— Като художник си много властен — измърмори Лила, но остави чашата.

— Завърти се. Вдигни ръце, без да откъсваш очи от мен.

Тя се подчини. Всъщност беше забавно. Пищната рокля, пъстроцветната фуста я караха да се чувства секси и предизвикателна, способна да покори всеки мъж. Спря се, завъртя се отново, когато той ѝ каза, и се опита да си представи, че танцува пред златните пламъци на лагерния огън, а от небето я гледа голяма, бяла, кръгла луна.

— Дръж брадичката повдигната. Мъжете те наблюдават, желаят те. Нека те желаят. Накрай ги да те желаят. Към мен. Очите насочени към мен.

Тя се въртя, докато стаята се залюля пред очите ѝ и вдигнатите ѝ нагоре ръце я заболяха — а моливът му не спираше да бяга по платното.

— Мога да се завъртя само още един път, преди да се плъосна по лице.

— Достатъчно. Почини си.

— Еха. — Тя отиде право при чашата и отпи щедра глътка. —
Още един път „Еха“.

Взе я със себе си, отиде до него и ахна:

— О!

Изглеждаше едновременно дръзка, страстна и женствена. Беше я нарисувал с развята коса, завихрени поли, тяло, извито в кръста, а единият ѝ крак се подаваше под повдигнатата фуста.

Очите ѝ се взираха от платното — уверени, развеселени и жарки.

— Удивително — промърмори младата жена.

— Нуждае се от още работа. — Аш захвърли молива. — Но е добро начало. — Погледна я и онези настойчиви тръпки отново пробягаха по гърба ѝ. — Умирам от глад. Ще поръчаме нещо за ядене.

— И аз бих хапнала.

— Ти се преоблечи, а аз ще поръчам. Какво искаш?

— Всичко, което не включва гъби, аншоа или краставици. За всичко останало не съм придирчива.

— Добре. Ще бъда долу.

Тя се върна в дрешника, свали роклята по-неохотно, отколкото си представяше. След като я закачи на мястото ѝ, свали грима и завърза косата си на опашка.

От огледалото отново я гледаше познатата Лила.

— С това завърши тазвечерното ни представление.

Слезе долу и го откри в дневната да говори по телефона.

— Ще ти се обадя, когато разбере. Направи каквото можеш. Да, аз също. Ще се чуем по-късно. — Остави телефона. — Беше сестра ми.

— Коя от всичките?

— Жизел. Каза да ти предам поздрав.

— О, поздрав и на нея. Какво ще хапнем?

— Избрах италианска кухня. В ресторанта, където ходя обикновено, приготвят невероятни спагети с пилешки гърди и пармезан. Без гъби.

— Звучи чудесно.

— Ще ти наля още една чаша вино.

— Първо искам вода с лед. От въртенето доста се ожаднява.

Тя отиде до предния прозорец и се загледа в минаващите долу хора. Някои вървяха бавно и наперено, а други бързаха. Уличните

лампи хвърляха снопове от бяла светлина, в които хората ту влизаха, ту излизаха.

Беше станало късно, осъзна тя. Какъв странен, дълъг, объркан ден си бе отишъл.

— Тук долу е като сцена — отбеляза Лила, когато го чу да се връща. — Нямам нужда от бинокъл. Толкова много хора, улисани в грижите си. Благодаря. — Пое чашата с вода. — Обичам да наблюдавам Ню Йорк повече от всеки друг град. Винаги има какво да се види, някой забързан за някъде, а зад всеки ъгъл дебне изненада.

Лила се облегна на широкия перваз.

— Не усетих кога е станало толкова късно. Ще хапна и ще тръгвам.

— Оставаш тук.

Тя се извърна и го погледна.

— Така ли?

— Тук е безопасно — подсилил съм ключалките и съм инсталирал нова охранителна система. Люк ще остане при Джули — просто като предпазна мярка.

— Така ли му викат в полицейските кръгове?

— Той го нарече така. — Аш се усмихна леко. — Каза, че щял да спи в твоята стая.

— Което означава, че аз оставам без легло. Тук има легло, но багажът ми го няма.

— Изпратих да го донесат.

— Ти... изпратил си да го донесат.

— Скоро ще пристигне. Момчето от фирмата за доставки ще пристигне всеки момент.

— Ето че пак сам уреждаш всичко.

Отдръпна се от перваза и прекоси стаята.

— Къде отиваш?

Тя махна с ръка и отвърна:

— Вино. Ще си наляя вино.

— Е, тогава донеси и на мен една чаша.

Аш се усмихна на себе си. Тя го очароваше, трябваше да го признае. В нея имаше толкова много състрадание, толкова прямота, наблюдателност, остър и проникателен ум, както и желязна воля.

Представяше си как тя се отдалечаваше от баща му. С пламнал поглед и гордо изпънати рамене.

Когато се върна с две чаши, пламъците в очите ѝ бяха стихнали и тлееха само малки въгленчета.

— Мисля, че трябва да си изясним някои неща...

— Това е или храната, или багажът — рече той, когато чу звънеца. — Запомни мисълта си.

Върна се с багажа ѝ, вкара го направо в дневната, а доставчикът си тръгна, след като Аш му плати.

— Аз сама плащам сметките си.

— Следващият път, когато ти уредиш нещо, ще го платиш. Няма проблем.

Нямаше нищо против пламъците или тлеещите въглени, но беше малко уморен от споровете, затова опита по друг начин.

— Денят беше много тежък, Лила. Ще ми е по-леко, ако знам, че си тук и си в безопасност. Можеше да отидеш на хотел, но не го направи.

— Не, не го направих. Но...

— Дойде направо при мен, искаше да помогнеш. Сега ми позволи аз да ти помогна. Тази нощ ще останеш тук, а утре сутринта или следобед ще те закарам до новата ти работа. Независимо по кое време.

Той се бе сбогувал с брат си, мислеше си младата жена, в компанията на ято бели пеперуди. Беше загубил чичо си по ужасен начин. А на всичко отгоре тя се бе скарала с баща му. Всичко това, събрано накуп, бе достатъчно да пречупи и най-силния мъж.

— Оценявам помощта ти. Просто е по-добре първо да попиташ.

— Чувал съм го някъде, някога.

— Така е по принцип. Ще се преоблека, преди да дойде храната. Имам чувството, че нося тази рокля цяла седмица.

— Тогава ще качим багажа горе. — Затъркаля куфарите към асансьора. — Можеш да се настаниш в която стая си избереш. Не е задължително да спиш с мен.

— Това е добре. Не би ми харесало, ако беше задължително. — Тя го изчака да дръпне решетката. — Но ако е по избор, би било екстра.

Той се извърна към нея.

— Определено е по избор — притегли я той към себе си.

Тя се отдаде на целувката, която този път беше повече собственическа и по-малко страстна, но на половината път към асансьора чу звънеца на входната врата.

— По дяволите. Пилешките гърди с пармезан — промърмори Аш задъхано. — Бърза доставка.

— О, предполагам, че трябва да отвориш.

— Дай ми минута.

Той отиде до вратата, провери кой е, отвори на нисък младеж с бейзболна шапка.

— Здравсти, господин Арчър. Как сте?

— Добре, Тони.

— Имате два пъти спагети с пилешко и пармезан, две салати и вашите специални хлебчета. На сметката ви, както пожелавате.

— Благодаря.

Аш размени поредната разписка за голяма торба с храна.

— Благодаря. Да ви е сладко, господин Арчър.

— Ще се насладя. — Аш затвори вратата и впери поглед в Лила.

— Определено ще се насладя.

— Обзалагам се, че този пармезан ще се стопли идеално в микровълновата фурна — усмихна се Лила. — По-късно.

— Предстои да разберем. — Той остави торбата на масата и последва в асансьора приканващия го пръст и усмивката ѝ.

14.

Той дръпна решетката, затвори я и натисна бутона за изкачване. И щом асансьорът пое към третия етаж, Аш притисна Лила към страничната стена на кабината. Ръцете му се плъзнаха от бедрата към кръста ѝ, по ребрата, отстрани на гърдите, разпалвайки малки бързи искри в нея, докато накрая обгърнаха лицето ѝ.

Устата му превзе нейната.

Желаеше я, може би още от първата им среща, когато седеше срещу нея в онова малко кафене смазан от шока и скръбта, а тя се опитваше да му протегне ръка за помощ.

Желаеше я, когато го караше да се усмихва въпреки тъгата и униинето и въпросите, които го терзаеха; когато стоеше в ателието му окъпана от светлина и му позираше стеснителна и объркана.

Тя му предлагаше успокоение и уют, даваше му отговори на въпросите и мимоходом запалваше нещо в него, което му помагаше да заглади острите ръбове на мъката си.

Но сега, докато подът под тях бавно се издигаше, той осъзна, че не бе разбрал дълбочината на желанието си към нея.

То го заля, плъзгайки се в него като живо същество, стягайки слабините, корема, гърлото му, особено когато тя се надигна на пръсти, прегърна го и зарови ръце в косата му.

Затова вече не мислеше, а просто действаше.

Дланите му се спуснаха от лицето към раменете ѝ, уловиха презрамките на роклята и ги смъкнаха надолу. Ръцете ѝ се озоваха в кратък плен, но все пак достатъчно дълъг, за да обхване гърдите ѝ с длани. Усети гладка кожа, набрана фина дантела и ускореното биене на сърцето ѝ.

Тя се извъртя бързо и сръчно и изхлузи роклята надолу по бедрата. После го прегърна през врата със силните си ръце и уви разголените си бедра около кръста му.

Асансьорът избумтя и спря.

— Не ме пускай — прошепна той, като пусна бедрата ѝ, за да отвори решетката.

— Не се тревожи за мен. — С леко мъркане, надигнало се дълбоко от гърлото ѝ, тя захапа леко врата му. — Само да не се препънеш.

Стъпил здраво на крака, той издърпа панделката от косата ѝ. Искаше я пусната. Уви я около ръката си, отметна главата ѝ назад и устните му отново се впиха в нейните.

В слабия синкав сумрак на уличните лампи, Аш я отнесе в спалнята си, прекоси пода с широките дъски и се стовари заедно с нея върху леглото, което не си бе дал труда да оправи след последния път, когато бе спал там.

Тя тутакси се претърколи и го завъртя по гръб. Възседна го. Когато се наведе, косата ѝ се спусна като завеси от двете страни на главата му. Лила гризна нежно долната му устна. Пръстите ѝ вече трескаво разкопчаваха ризата му.

— Минало е известно време — тя отметна косата си назад и тя се люшна като коприна от едната страна на лицето ѝ, — но мисля, че си спомням как се прави.

— Ако забравиш някоя стъпка... — Той плъзна ръце нагоре и надолу по бедрата ѝ. — Аз ще ти подсказам.

Разтвори ризата му, Лила потърка гърдите му с длани.

— Хубави мускули за мъж, който работи с боя и четки.

— Не забравяй шпатулата за рисуване и смесване на боите.

Тя се засмя приглушено и прокара длани по раменете му.

— Много хубаво. — Наведе се отново и леко докосна с устни неговите, отдръпна се, пак ги докосна, продължи по шията, по раменете.

— Как се справям?

— Не пропусна нито една стъпка.

Извърна глава и устните му отново намериха нейните. Когато се сляха, той се изви и се озова отгоре ѝ, а пламъкът на страстта им лумна още по-силно.

Лила възнамеряваше този първи път тя да диктува ритъма — да се отдаде бавно, наслаждавайки се на всяка ласка, на всеки допир и целувка.

А сега той разби всичко това на пух и прах.

Как можеше да планира движенията си, ритъма, когато ръцете му препусаха по тялото ѝ? Той докосваше и взимаше, сякаш скицираше — със сигурен, силен замах, с уменията на опитен любовник, който знаеше как да събуди страстта, която искаше. И когато жарта се разгоря в нея, тя поиска още, извиваше се под него, даваше, прегръщаше, вземаше.

Твърди мускули, дълго и стройно тяло — и всичко това бе нейно, за да го опознае и притежава, докато телата им се къпеха в мекия синкав полумрак.

Сега се търкаляха в леглото, здраво преплетени, докато трескавото безумие ги завладяваше, търсеха се, вкопчваха се един в друг, а кръвта препускаше бясно във вените им, пулсираше под сгорещената плът.

Той разкопча сутиена ѝ, захвърли го, повдигна я и засмука гърдата ѝ.

Тя се изви като котка, замърка, а пръстите ѝ се забиха в раменете му, докато се издигаше на вълната на удоволствието. Езикът му я докосваше нежно, зъбите му я изтезаваха, докато цялото ѝ същество не се разтърси и разпиля.

Покорена, отдадена докрай на насладите, на бясната скорост, с която я връхлитаха вълните на екстаза.

Телата им се плъзгаха, мокри от пот, преплетени и извиващи се, докато пръстите ѝ се бореха с панталоните му. После устните му се спуснаха надолу и все по-надолу, а светът ѝ експлодира.

Тя извика, изнемогваща от шеметна наслада, докато препускаше към заветния връх, очакваща и вкусваща безкрайното спускане.

Сега, о, боже, сега! Думите напиреха, ала устните ѝ имаха сили единствено да мълвят името му, а ноктите ѝ го призоваваха да се върне при нея. Да я обладае, изцяло и докрай.

Той я наблюдаваше, наблюдаваше тези тъмни, цигански очи — две черни луни в нощта. После шията ѝ се изви в елегантна дъга, когато той проникна в нея. Тялото му се движеше, като се опитваше да се забави, да забави още малко мига на откровението. Вътре в нея, уловен в кадифената ѝ мекота, очите ѝ приковани в неговите, а косите ѝ разпилени върху чаршафите.

Тя потръпна, после се вкопчи в него.

Слети в едно, двамата застинаха, опиянени от мига, покорени от потребността, ритъма, движението и изсмукващия, всепоглъщащия огън.

Лиляна остана да лежи изнемощяла, ръцете ѝ се отпуснаха морно от хлъзгавите му рамене и паднаха върху смачканите чаршафи. Чувстваше се блажено използвана и не искаше нищо друго, освен да се къпе в сладката ѝ нега, докато отново не я употребят.

— О, боже — отрони тя едва.

Той издаде някакъв звук подобен на ръмжене, който тя възприе като съгласие. Беше се отпуснал върху нея и това ѝ беше приятно. Харесваше ѝ да усеща бясното туптене на сърцето му, горещото му, влажно тяло, отпуснато върху нейното.

— Винаги ли по този начин завършваш сеансите си на художник?

— Зависи от модела.

Тя изсумтя немошно, щеше да го сръга леко или щипне, ако имаше сили да вдигне ръката си.

— Обикновено пия бира. Понякога тичам или се качвам на пътеката.

— Не обичам пътечки. Целият си в пот и не отиваш никъде. За разлика от секса — пак си потен, но стигаш навсякъде.

Аш вдигна глава и я погледна.

— От сега нататък благодарение на теб, винаги когато съм на пътеката, ще мисля за секс.

— Моля, пак заповядай.

Той се засмя, претърколи се от нея и се излегна по гръб.

— Ти си необикновена.

— Най-важната цел е достигната.

— Защо цел? — Младата жена само сви рамене, но той обви ръка около нея и я извърна настрана, за да са лице в лице. — Защо цел? — повтори той.

— Не знам. Вероятно, защото съм отрасла в семейство на военен. Униформи, строга дисциплина. Може би необикновеното е било моето бунтарство.

— При теб се е получило.

— А ти не трябваше ли да си голям шеф, чиято амбиция го е отвела до върха на кариерата или до почивка в Монте Карло,

заобиколен от тузари? А може би наистина прекарваш лятото в Монте Карло?

— Предпочитам езерото Комо. Не, не съм тузар, нито голям шеф. Нямаше нужда да си пробивам път като гладуващ художник, но щях да го направя, ако се беше наложило.

— Защото е важно не само това, което правиш, а това, което искаш да бъдеш. Прекрасно е да имаш талант и любов към изкуството. Не всички го могат, нито го имат.

— А ти писателка ли искаше да бъдеш?

— Така ми се струва. Обичам да пиша и мисля, че ставам по-добра. Но ако не ми плащаха, за да наглеждам хорските къщи, щях да бъда гладуваща писателка. Тази работа ми харесва, а и ме бива за нея.

— И не се ровиш в чужди чекмеджета.

— Абсолютно вярно.

— Аз бих го направил — призна той. — Повечето хора щяха да го направят. Трудно е да се устои на любопитството.

— Ако се поддадеш на любопитството, ще останеш без работа. А освен това не е възпитано.

— А невъзпитанието се наказва. — Аш докосна леко малката трапчинка в ъгълчето на устата ѝ. — Да стоплим вечерята в микровълновата.

— Сега, като го спомена, усетих, че умирам от глад. Роклята ми остана в асансьора.

Той замълча за миг.

— Стъклата на прозорците са непрозрачни отвън заради такива като теб.

— Няма значение. Имаш ли някакъв халат? Или риза? Или да потърся нещо в багажа си?

— Щом настояваш.

Аш стана и Лила си помисли, че сигурно има котешки очи, за да се движи толкова уверено в полумрака. Отвори вратата на дрешника и влезе вътре, явно беше доста голям. Излезе с риза в ръка и ѝ я подхвърли.

— Ще ти е голяма.

— Което означава, че ще закрие задника ми. Не бива да се вечеря по гол задник.

— Звучи доста строго.

— Аз нямам много правила — рече тя, докато обличаше ризата, — но малкото, към които се придържам, са строги.

Ризата наистина покри задника ѝ и горната част на бедрата ѝ, както и ръцете. Тя я закопча старателно и нави ръкавите.

Искаше да я нарисува и така, помисли си Аш — отмаляла от секса, с разрошена коса и натежали клепачи, облякла една от ризите му.

— Така е добре — кимна доволно Лила и приглади краищата на ризата. — Така ще има какво да съблечеш след вечерята.

— Щом го казваш по този начин, няма мърдане — правилата са си правила.

Той навлече шорти и тениска.

Двамата слязоха долу.

— За кратко ме откъсна от всичко. Много те бива в това.

— Може би, като оставим нещата да отлежат за известно време, ще ни помогне да решим какво да прави занапред. — Надникна в торбата с храната. — Господи, ухае страхотно.

Аш я погали по косата.

— Ако можех да върна времето, нямаше да те въвека в тази история. Пак щях да искам да си тук с мен, но нямаше да те замеса.

— Вече съм замесена и съм тук. — Тя вдигна торбата. — Затова нека да хапнем. Може би след това ще измислим какво да правим.

Той вече имаше нещо на ум и се опита да подреди мислите си, докато стопляха храната и седнаха в онзи ъгъл, където обикновено се хранеше.

— Ти беше прав — каза Лила след първата хапка. — Много е вкусно. И така... какво си наумил? По лицето ти познах, че обмисляш нещо — продължи тя. — Същото е, когато решаваеш какво и как да нарисуваш. Не си напълно съсредоточен, не е онова напрегнато и малко лукаво изражение, което имаш, когато рисуваеш, а замислено и вгълбено, което се появява, когато се подготвяш.

— Нима имам толкова изражения?

— Имаш и би трябвало да ги видиш, ако рисуваеш автопортрет. Какво мислиш?

— Ако полицаите идентифицират онзи секси азиатски демон, в главата ми се оформя една идея.

— Но ти не вярваш, че ще стане, нито аз. Този САД — секси азиатски демон, много подходящо определение за нея — не се притеснява от охранителните камери. Следователно или не ѝ пука, че ще я разпознаят, или няма полицейско досие.

— И в двата случая не изглеждаше особено разтревожена, че може да бъде заподозряна за няколко убийства.

— Вероятно това не са първите ѝ убийства, не мислиш ли? Господи, толкова е странно да ядеш спагети с пилешко и пармезан и да говориш за убийства.

— Не е нужно да го правим.

— Не, трябва да го правим. — Тя нави малко спагети около вилицата си. — Трябва. Това, че е странно, не го прави по-малко необходимо. Мислех си, че бих могла да гледам на това отстрани като сюжет за роман. Но не се получава. Това е реално, а с реалността трябва да се справяме. И така, тя вероятно е убивала и преди.

В съзнанието на Аш изплува лицето на убития мъж с малката кръгла черна дупка между очите.

— Да, не мисля, че е новак в занаята. И ако сме прави, шефът ѝ има дълбоки джобове. Той не би наел аматьор.

— Ако я е наел, за да вземе яйцето от Оливър, излиза, че тя не си е свършила работата.

— Точно така.

Лила размаха вилицата си към него.

— Ти мислиш как да я примамиш с яйцето? Ако тя не го намери, ще загуби работата си или хонорара, или може би нещо още по-важно, тъй като този, който ѝ плаща, не се колебае да убива хора, за да получи това, което иска.

— Ако яйцето е целта ѝ, тя не разполага с много варианти. Не знам какво може да ѝ е казал Вини при такива жестоки изтезания. Смятам, имайки предвид какъв човек беше той, че не ѝ е казал нищо. Но ако го е направил, той знаеше, че занесох яйцето в семейната резиденция, за да го скрия, но нямаше представа точно къде.

— Ако по някакъв начин тя се досети, че е някъде в имението, това няма да ѝ помогне много. Мястото е твърде голямо. Но дори да успее да проникне вътре...

— Съмнявам се, предвид охранителната система на баща ми. Но ако се окаже достатъчно умна и влезе там, да речем като нов член на

персонала или си издейства покана за гостуване, пак няма да знае откъде да започне търсенето. Скрих яйцето в...

— Не ми казвай. — Тя запуши ушите си инстинктивно. — Какво ще стане, ако...

— Ако се случи нещо много лошо и тя те нападне? Ако стане това, ще ѝ кажеш, че Херувимът с колесницата се намира в малък сейф в офиса зад старите конюшни. Сега нямаме коне, затова не използваме конюшните. Кодът на сейфа е петцифрен, три-едно-осем-девет-нула. Това са месецът, денят и годината на раждането на Оливър. Ако го бях казал на Вина, може би щеше да оцелее.

— Не. — Тя се пресегна и докосна ръката му. — Те и без това щяха да го убият. Ако го бяха оставили жив, той щеше да ти каже, щеше да съобщи и на полицията. Според мен, честно казано, ако яйцето беше в него и той им го бе дал, те пак щяха да го убият.

— Знам го. — Аш разчупи едно хлебче на две, повече от желание да разкъса нещо, отколкото да го яде. Все пак ѝ подаде половината. — Тежко е да се приеме това. Но ти трябва да знаеш скривалището.

— За да използвам тази информация и да се откупя или за да го взема оттам, ако тя те отвлече?

— Да се надяваме, че нито едното, нито другото няма да ни сполети. Оливър се е сдобил с яйцето. Сигурно не е изпълнил задължението си по сделката или е променил условията, за да спечели повече пари. Въобще не е очаквал, че те ще го убият заради това, ще убият и любовницата му, която може би го е свързала с тях.

— Оптимистът — произнесе тя тихо — винаги вярва, че ще се случи най-доброто, а не най-лошото.

— Явно е вярвал в това. Е, доста ги е разочаровал, като се е застраховал, изпращайки ключа на мен. Но си е въобразявал, че ще успее да ги убеди да му платят. Възможно е да ги е размотавал. Обещал им е да намери други подобни съкровища, към които клиентът е проявявал специален интерес.

— Само глупак може да играе подобна игра.

— В някои отношения беше такъв. — Аш сведе очи към чашата с вино. — Но аз мога да разиграя друг вариант.

— Какъв вариант?

— Оливър вероятно е разполагал с начин да се свързва с тази жена или нейния шеф, или е познавал някой друг, който е

осъществявал връзката. Трябва да разбере това. После ще установя контакт с тях и ще им предложи нова сделка.

— Как ще ги убедиш да не те преследват, след като узнаят, че яйцето е в теб, както преследваха Оливър и Вини? — Лила постави длан върху неговата. — Наистина бях сериозна, когато ти казах, че не искам те да се опитат да те убият.

— Ще им обясня, че яйцето е добре скрито. Ще им кажа, че могат да го получат само от мен, като изпратят свой човек. Ако нещо се случи с мен — бъда убит, наранен или изчезна — съм оставил инструкции на мой доверен човек незабавно да опразни сейфа и да дари съдържанието му на музея „Метрополитен“.

Според нея той бе изрекъл всичко това — и особено думите „ако бъда убит“ — прекалено небрежно.

— Може и да свърши работа. Трябва да го обмисля — каза Лила.

— Докато аз измисля как да съобщя на тази жена или на нейния шеф, че съм на пазара, ще имаш достатъчно време да го обмислиш.

— Или може още сега да направиш дарението, да предизвикаш сензация и тогава те повече няма да имат причина да те преследват.

— Тя ще изчезне. Или за да се крие от властите, или от шефа си, а навярно и от двете. Трима души са мъртви, като двама от тях означават много за мен. Не мога просто да се оттегля.

Трябваше да помисли. Разбираше го, а и беше спала с него, което си беше интимна връзка. Сега обаче не знаеше как да го разубеди по този въпрос.

Прямотата, каза си тя, винаги бе най-добрият подход.

— Мисля, че навярно си прав и тя наистина може да изчезне. Ако това се случи, може би ще се сложи край на тревогата и риска.

— Може би да, може би не.

— Нека да сме оптимисти, поне засега. И все пак няма да постигнеш справедливо възмездие, нито случаят ще бъде приключен. Или поне правосъдието и краят на тази история няма да зависят от теб. И точно заради това е всичко, нали? Ти искаш правосъдието и завършека, или поне част от тях, да са в твои ръце. Искаш да се справиш с нея така, както би го направил с противен пияница в някой бар.

— Няма да я нападна физически. Тя е жена, а някои правила никога не се нарушават.

Лиля се облегна на стола и го изгледа изпитателно. Изглеждаше спокоен и разумен, но зад това се криеше непоклонима решителност. Той бе направил избора си и щеше да продължи с или без помощта ѝ.

— Добре.

— Какво добре?

— Ще участвам. Ще трябва да уточним много неща, да разработим всичко стъпка по стъпка, защото се съмнявам, че можеш да изиграеш убедително ролята на измамник.

— Може би трябва да преспим и пак да го обмислим.

Тя взе чашата си с вино и се усмихна.

— Може би.

* * *

Джули не можа да заспи. Не беше чудно при тези обстоятелства. Денят ѝ започна с едно погребение, от което най-близката ѝ приятелка си замина вбесена от обидите на бащата на покойника, а приключи с бившия ѝ съпруг, който спеше в стаята за гости.

А междувременно бе извършено още едно жестоко убийство, а тя познаваше Винсънт Тартели и жена му от една изложба на Аш.

Невероятно бе, че причината за всичко това се оказваше намирането на едно от императорските яйца.

Наистина искаше да види яйцето и в същото време осъзнаваше, че не беше редно да изгаря от желание да зърне едно изгубено съкровище, когато заради него умираха хора.

Тази мисъл обаче я смущаваше много по-малко, отколкото фактът, че Люк спеше в съседната стая.

За кой ли път се завъртя в леглото и се загледа в тавана. Опита се да си представи, че бе екран, върху който се появяваше Херувимът с колесницата.

Но като стрелка на компас мислите ѝ все се връщаха към Люк.

Бяха вечеряли заедно, просто като двойка, която обсъждаше убийство и безценни руски съкровища, докато се наслаждаваше на тайландската кухня. Тя не възрази на предложението му да остане в апартамента ѝ. Вече стана ясно, че който бе убил Оливър и горкия господин Тартели, беше влязъл и в жилището ѝ.

Убийцата нямаше да се върне, разбира се, че не. Но ако го направеше... Джули защитаваше правата на жените и равенството между половете, но при тези обстоятелства се чувстваше много по-сигурна, ако имаше мъж в къщата.

Сега този мъж беше Люк и присъствието му събуди всички онези приятни спомени, част от които бяха горещи и чувствени, но не ѝ помагаха да заспи.

Очевидно не биваше да си ляга толкова рано, но така ѝ се стори по-безопасно, по-разумно: да се скрие в стаята си, докато Люк бе в апартамента.

Реши, че можеше да поработи, да поиграе или да почете, за да се разсее. Затова щеше да се промъкне тихо в кухнята, да вземе таблета и да си направи чаша билков чай.

Джули стана, отвори предпазливо вратата като крадец и отиде на пръсти в кухнята.

Без да включи осветлението, тя сипа вода в чайника и го сложи на котлона да заври. Вместо да се върти в леглото и да съживява старите спомени, щеше да си направи чай, след което да поработи или почете, после да заспи като бебе.

Доволна, тя извади кутия с чай и любимия си порцеланов чайник за запарка, чийто нежен зелен цвят и изрисувани люлякови цветове я караха да се чувства уютно. Съсредоточи се върху отмерването на чая, ваденето на цедката, наливането на врящата вода.

— Не можеш ли да заспиш?

Тя изпищя, изпусна кутията с чая и се втренчи в Люк.

Той беше гол до кръста, беше обул набързо само панталона. Тогава Джули осъзна, че момчето, за което някога се бе омъжила, се бе превърнало в много, наистина много красив мъж.

— Нямах намерения да те стряскам. — Той пристъпи и вдигна кутията.

— А аз нямах намерение да те будя.

— Не си ме събудила. Чух те, че отиваш в кухнята, но исках да съм сигурен, че наистина си ти.

— Не можах да се успокоя. Не знам нито какво да мисля, нито какво да чувствам, когато един убиец е толкова близо до дома ми. Освен това и яйцето. И за него не мога да спра да мисля. Това е безценна находка, невероятно откритие за света на изящните изкуства,

а моята най-близка приятелка е замесена във всичко това — каза тя прекалено бързо, а кухнята ѝ се струваше твърде тясна за тях двамата.

— Аш ще се погрижи за Лила.

— Никой не се грижи за Лила, но, да, знам, че ще се опита.

Джули отметна косата си и си представи колко бе сплъстена и разрошена след неспокойното въртене в леглото. Мислено благодари на Бог, че в кухнята бе полутъмно.

— Искаш ли чай? Билкова смес от валериана, маточина, лайка и малко лавандула. Наистина е добре срещу безсънието.

— Често ли страдаш от безсъние? — попита я Люк.

— Не много. Повече ме измъчват напрежението и безпокойството.

— Трябва да опиташ с медитация.

— Ти медитираш ли? — погледна го тя замислено.

— Не. Не мога да изключвам съзнанието си.

Това я накара да се засмее, докато изваждаше чаша и за него.

— Опитах само два пъти, като мантрата ми се свеждаше до: „О, трябваше да купя онази прекрасна чанта, която видях в Барнис“. Или, „Не трябваше ли да представя този художник по този начин, вместо по онзи? О, трябваше ли да изям този капкейк?“.

— Аз пък започвам да прехвърлям наум смените на персонала, очакваните проверки от инспекторите от службата по хигиена. И капкейковете.

Тя постави капака на чайника, за да се запарят билките, и каза:

— Тази вечер имаше убийство, както и историята с онова яйце на Фаберже и...

— И какво?

— О, нищо особено.

— Странно, защото изненадващото е убийство, Фаберже и ти.

Когато погледите им се срещнаха, в стомаха ѝ нещо запърха.

— Ами, при тези обстоятелства... — вдигна тя поглед и щом срещна неговия, усети приятен трепет.

— Много от мислите, които се щурат в главата ми, са свързани с теб. — Той я погали с пръст от рамото до лакътя — стар негов навик, който тя много добре помнеше. — Питам се какво би станало, ако бяхме направили това, вместо онова? Какво щеше да е, ако ти бях

казал това, а не онова? Ако бях попитал за нещо или ако не бях попитал?

— Естествено е да си задаваш такива въпроси.

— Така ли мислиш?

— Да, разбира се. Искаш ли мед? Обикновено пия чая без мед, но ако искаш, имам...

— А не се ли питаш защо с нас не се получи? Защо и двамата вършихме глупости, а не се опитахме заедно да разрешим проблемите?

— Вместо това се сърдех. Беше по-лесно да съм сърдита, вместо да ти казвам какво искам или какво трябва да направиш. Просто бяхме хлапета, Люк.

— Вече не сме хлапета — каза Люк, като я хвана за ръката и я обърна с лице към себе си.

Ръцете му бяха силни, стопляха кожата ѝ през тънкия копринен пеньоар. Погледът му не се откъсваше от очите ѝ. Всички колебания, всички въпроси и мисли, всички спомени просто пометоха преградите, които тя смяташе за здрав разум.

— Не — потвърди тя, — не сме.

Вече нищо не я възпираше и Джули пристъпи към него, за да вземе това, което искаше.

Макар чаят да остана забравен върху плота, тя се сгуши до Люк и заспа като младенец.

15.

Тъй като трябваше да навакса с писането, Ли́ла си устрои временно работно място върху плота за хранене и си направи кафе. Потопи се отново в света на героите си, който бе зарязала през последните дни. Облечена с ризата на Аш, тя забрави за всичко останало и се отдаде на заплетените интриги в гимназията и на войните между върколаците. Работи без прекъсване два часа, когато Аш се появи. Вдигна пръст, за да го помоли за тишина, и довърши последното изречение. Запомни файла, вдигна глава и му се усмихна.

— Добро утро — каза тя.

— Добро да е. Какво правиш?

— Пиша. Наистина трябваше да вляза в график, но ти идваш съвсем навреме. Стигнах до място, където мога да спра.

— Тогава защо плачеш?

— О. — Тя изтри сълзите си. — Току-що убих един много симпатичен герой. Трябваше да го направя, но ми е много мъчно. Ще ми липсва.

— Човек или върколак?

Ли́ла издърпа една салфетката от пакетчето, което винаги държеше върху работната си маса.

— Върколаците са човешки същества, с изключение на три ноци — според моите познания — в месеца. Но си остават върколаци. Главната ми героиня ще бъде съсипана.

— Моите съболезнования. Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря, вече изпих две. Реших, че ако работя тук, ще ти се пречкам най-малко — продължи тя, докато той зареждаше машината за кафе. — Трябва да съм на новата си работа днес следобед, а не ми се иска да ходя в апартамента на Джули. Не съм сигурна какво ще заваря там.

— Да ти имам грижите — измърмори Аш.

— Какво не е наред?

— Нищо не ми е наред, преди да си изпия кафето. — Той отпиха жадно от черната течност. — Ако искаш, мога да ти приготвя бъркани яйца.

Тя го погледна — косата му бе разрошена, с набола брада, а очите — зачервени.

— Бърканите яйца са едно от малкото неща, които мога да приготвям наистина добре. В замяна на това ще поискам място, където да остана поне до два следобед.

— Дадено. — Аш отвори хладилника и извади яйцата.

— Ти седни и си изпий спокойно кафето, а аз ще изпълня моята част от сделката.

Той не седна, а остана да я наблюдава как отиде до хладилника и се порови вътре, докато намери сирене и масло. Отпиваше от кафето си, облегал на плота, а Лила надничаше в шкафовете. Извади тиган, малка купа и тел за разбиване, която Аш не си спомняше да е купувал.

— Изглеждаш много добре сутрин — отбеляза той.

— А, кафето си свърши работата. — Младата жена се извърна с усмивка, свежа и жизнерадостна като пролетно лале. — Обикновено се чувствам добре сутрин. За мен сутринта винаги е ново и свежо начало.

— Страхувам се за теб. Има ли начин да откажеш тази работа? И да останеш тук, докато изпържим и последното яйце на планетата?

— Не мога. Няма достатъчно време, за да си намеря заместник, нито да го обсъдя с клиентите. Те разчитат на мен. Освен това — добави тя и счупи едното яйце в купата — САД няма как да узнае къде ще бъда.

— Имаш уебсайт.

— Там е отбелязано само кога съм ангажирана, но не се казва къде, нито има информация за клиентите. Тя няма причина да ме търси в Тюдор Сити.

— Може би не, но ще бъдеш доста далеч оттук, ако нещо се случи — каза Аш, като наблюдаваше как тя добави сирене към яйцата, щипка сол и малко пипер.

— Не се тревожи за мен, аз умея да се грижа за себе си. Просто досега не си имал случай да ме видиш в действие. — Изсипа сместа в тигана, където преди това беше разтопила кравето масло. — Искаш ли препечена филийка? Имаш ли някакъв хляб?

Той извади хляба, сложи две филийки в тостера и реши по-късно отново да говори с нея по този въпрос.

— Колко време още трябва да посветиш на върколаците?

— Ако мога да нахвърля следващата сцена, в която Кейли намира осакатеното тяло на Джъстин, ще бъда доволна. Всичко е в главата ми, но ми трябва още два часа работа.

— Значи след това ще имаш два свободни часа, за да ми позираш отново. Така ме устройва.

Той допи кафето си и веднага си направи второ, след което извади две чинии.

— А защо не опиташ с: „Това устройва ли те, Лила?“ — предложи тя.

Той дръпна двете препечени филийки, сложи ги в чиниите и каза:

— Това устройва ли те, Лила?

— Не виждам защо не. — Тя раздели яйцата, сипа ги в чиниите и му подаде едната. — Да видим първо как ще ми потръгне писането.

— Съвсем справедливо.

* * *

На няколко пресечки от тях Джули се събуди. Чувстваше се превъзходно, напълно отпусната и блажено спокойна. Въздъхна доволно, докато протягаше ръце нагоре. Настроението ѝ леко помръкна, когато видя, че Люк не е до нея, но не беше за дълго.

Той имаше пекарна, напомни си Джули. Беше споменал, че щеше да стане и излезе преди пет часа сутринта.

Отдавна бяха отминали дните, когато в пет сутринта тя се прибираще и се строполяваше в леглото след някой щур купон, но не го приемаше за разумен час за ставане и излизане.

Възхищаваше се на отговорността му, но пък мързеливият сутрешен секс бе идеално начало на деня. Особено последван от закуска, което ще ѝ даде възможност да блесне с уменията си в кухнята. Е, доста ограничени, призна си тя, но пък правеше страхотни пържени филийки.

Уловила се да мечтае за лениви сутрини и дълги нощи, тя побърза да се опомни. Онези дни бяха минало, както и среднощните купони.

Случилото се беше просто секс. Наистина, фантастичен секс между двама души с общо минало, но само секс.

Докато ставаше от леглото, реши да не усложнява нещата. Откри пенъоара си върху нощната лампа. Двамата бяха възрастни хора, които се отнасяха към секса разумно и отговорно, независимо дали връзката бе за една нощ или не. Нямахше намерение да влага нещо повече.

Смяташе да си направи кафе, да изяде едно варено геврече или кофичка кисело мляко, защото не си спомняше да бе купувала гевречета, а след това да се приготви за работа. Влезе, тананикайки си, в кухнята и се закова на място. Там, върху плота, в една от красивите й порцеланови чинии за сладки се мъдреше голям златист мъфин, блестящ от полепналата захар, а отгоре бе похлупен със стъклена купа.

Бавно и внимателно тя вдигна купата. Наведе се и леко подуши.

Боровинки. Той беше намерил боровинките, които бе купила онзи ден, и ги бе сложил в мъфина. Разчупи го, за да го опита, макар че унищожаването на такава красота бе истинско кощунство.

Вкусът му беше дори по-божествен от вида му.

Той й беше опекал мъфин. Направо от нищо.

Какво означаваше това?

Дали мъфинът беше благодарност за наистина страхотния секс? Или бе покана за връзка? Дали означава...?

Откъде, по дяволите, можеше да разбере значението му? Никой досега, освен баба й, не й бе пекъл мъфини. А той я бе изненадал, преди да успее да проясни мислите си с чаша кафе.

Отчупи още едно парче и го задъвка замислено.

* * *

В сутерена под пекарната Люк месеше тестото върху набрашнената дъска. Имаше машина, която много добре вършеше тази работа, но когато можеше, предпочиташе да го прави ръчно. Така имаше време да мисли или изобщо да не мисли, увлечен от ритъма на ръцете и пръстите си при допира с тестото. Първата партида хляб за

сутринта вече беше омесена, втасала два пъти и се печеше в тухлената пещ зад гърба му.

Днес трябваше да изпече втора партида хляб по поръчка на един клиент.

Докато втасваше тестото за хляба, заедно с главния пекар бяха опекли в голямата пещ мъфините, рулата, плодовите пити, поничките и гевречетата за сутрешните клиенти и по време на второто втасване бяха започнали с курабийките, пайовете, кифличките и капкейковете. Когато и това тесто втаса, щеше да вдигне глава и да си отдъхне.

Погледна към часовника, подпрян върху един от безупречно лъснатите стоманени рафтове до отсрещната стена. Наближаваше осем и предполагаше, че Джули се бе събудила. Чудеше се дали бе намерила мъфина, който бе приготвил за нея. Тя обожаваше боровинките и черния шоколад. Някой път трябваше да ѝ направи нещо специално с черен шоколад.

Тя му липсваше повече, отколкото си признаваше през годините. Липсваше му лицето ѝ, гласът ѝ, всичко в нея.

След Джули се бе заклел да не излиза с червенокоси. Високи, червенокоси красавици с невероятни тела и дръзки сини очи. Месеци, може би години, след като се разделиха, имаше мигове, когато копнееше за нея, особено докато се опитваше да изтърпи двугодишното следване в юридическия. Дори в деня, когато откри пекарната „Бейкърс Дозън“, той мислеше за нея, искаше да ѝ покаже, че бе открил пътя си, че бе постигнал нещо.

Откакто Джули си тръгна, жените само преминаваха през живота му. Всички се оказваха краткотрайни увлечения, колкото и Люк да търсеше сериозна и солидна връзка. Тя винаги беше там, в едно кътче на съзнанието му, в центъра на сърцето му. Сега трябваше да измисли как да я върне в живота си и да я задържи в него.

— Почти приключих тук! — извика той, когато чу някой да слиза по стълбите. — Още пет минути!

— Казаха ми, че мога да сляза долу. Е, по-точно момичето с пурпурната коса — каза Джули, когато той вдигна глава.

— Разбира се, идвай.

Всичко в него запя и се оживи, сърцето му запрепуска, като видя пламтящата ѝ коса, прибрана назад със сребърен гребен, разкошното ѝ тяло в рокля с цвета на боровинките, които бе сложил в мъфина ѝ.

— Не очаквах да те видя, но добре дошла в пещерата ми. Почти привърших с това. Айподът е на онзи рафт, намали музиката.

Тя го стори и заглуши гласа на Спрингстийн. Спомни си, че той винаги си бе падал по „Дъ Бос“.

— Прекарвам доста време тук долу, в главната кухня или в кабинета в дъното. Затова може би никога не съм те виждал, когато си идвала в магазина. В хладилната чанта има студени напитки — каза Люк, вперил поглед в нея, докато ръцете му продължаваха да месят тестото. — Или да ти донеса кафе.

— Няма нужда, благодаря. Трябваше да разбере какво означава.

— Кое? Може би се питаш какъв е смисълът на живота? — Той натисна тестото с основата на дланите си, за да провери плътността му. Трябваше му само още няколко минути. — Още не съм стигнал до никакво твърдо заключение по въпроса.

— Мъфинът, Люк.

— Какво означава мъфинът? — попита той и усети прекрасното ѝ ухание, което бе смесица от парфюм и миризмата на втасващ хляб. — Неговото значение или главната му цел е една: „Изяж ме. Ще ме изядеш, нали?“.

— Искам да знам защо си ми изпекъл мъфин? Въпросът ми е много прост.

— Не съм ли пекар?

— Значи на сутринта печеш мъфин за всяка жена, с която спиш.

Той познаваше този рязък тон, който се стовари отгоре му с цялата си сила. Беше изнервена и раздразнена заради един мъфин?

— Някои предпочитат плодова пита — и не, не го правя. Но не мислех, че изпичането на един мъфин има някакво особено значение. Това беше просто мъфин.

Тя побутна дръжката на голямата си чанта, която висеше на рамото ѝ.

— Ние спяхме заедно.

— Със сигурност го направихме. — Люк продължи да меси, за да са заети ръцете му, но удоволствието от работата му, от сутринта, от нея се изпари. — Налегнали са те съмнения или е заради мъфина?

— Мисля, че трябва да сме наясно с всичко това.

— Тогава да го изясним — повиши глас Люк.

— Не ми викай. Вчера имахме труден ден. Нашите приятели се забъркаха в нещо опасно. Доста преживявания ни се струпаха и ние... ние не можахме да заспим, затова правихме секс като зрели хора. Без никакви... усложнения. После ти си ми опекал мъфин.

— Не мога да го отрека. Направих го.

— Исках само да сме наясно, че и двамата знаем какво стана снощи. Не е нужно да се усложнява излишно, особено когато заради Лила и Аш попаднахме в много заплетена ситуация.

— Всичко е просто, също както някога. Мислех си, че е просто един мъфин.

— Добре тогава. Чудесно. Благодаря. А сега трябва да се залавям за работа.

Тя се поколеба за миг, сякаш чакаше той да каже нещо. После тръгна нагоре по стълбата. Излезе, след като се скара с него, също както бе направила преди десет години.

* * *

Когато Аш настоя да придружи Лила до следващото ѝ работно място, тя не възрази. Нямаше нищо против той да научи къде щеше да живее през следващите дни, да провери лично охранителната система, за да се успокои.

— Те са ми стари клиенти — обясни му тя, когато таксито пое към отдалечения квартал. — Два пъти съм работила за тях, но не на този адрес, защото се преместиха тук едва преди няколко месеца. А Ърл Грей е новата им придобивка, но действително е много сладък.

— Това ново място може да се окаже по-добро в много отношения.

— Великолепен квартал, с прекрасна панорама. Приятно е да се разхождаш наоколо в компанията на Ърл Грей. Тази сутрин получих имейл от Мейси.

— Мейси?

— Мейси Килдербранд, последната ми клиентка. Двамата със съпруга ѝ са много доволни от услугите ми. Мейси смята, че липсвам на Томас. През следващия януари са планирали да заминат на ски и

най-вероятно пак ще ме наемат. И така, въпреки всичко, което се случи, резултатът е едно на нула за мен.

— Но тази работа тук е за по-кратко време.

— Да, няма да бъда заета за дълго с Лоуенстайн — всичко на всичко само осем дни, докато гостуват при техни приятели и проверят някакъв имот на остров Сейнт Бартс.

Шофьорът спря таксито пред входа на масивна сграда в неоготически стил на Източна четиридесет и първа улица. Лила извади кредитната си карта.

— Аз ще платя — каза Аш.

— Това е моя работа, служебни разходи. Може и да имам богат любовник, но го използвам само за секс — възпротиви се Лила, поклати глава и остави бакшиш.

— Щастливец — подхвърли шофьорът.

— О, да, такъв е — възкликна тя, като прибра касовата бележка, и излезе. — Здравсти, Дуейн — усмихна се лъчезарно на портиера, който се втурна към таксито. — Аз съм Лила Емерсън. Може би не ме помниш, но...

— Помня ви, госпожице Емерсън, от онзи път, когато дойдохте да посетите семейство Лоуенстайн. Трябва да ви дам ключовете. Идвайте точно навреме.

— Старая се да съм точна. Всичко наред ли беше със заминаването на семейство Лоуенстайн?

— Видяхме се преди не повече от час. Аз ще взема това. — Той извади втория куфар от багажника, преди Аш да протегне ръка към него. — Мога ли да ви помогна с носенето?

— Не, благодаря, ще се справим. Това е приятелят ми Аштън Арчър. Той ще ми помогне. Да си спомняте кога за последен път са извели Ърл Грей на разходка?

— Господин Лоуенстайн го разходи за последно точно преди да тръгнат. Не е нужно да бързате да го извеждате.

— Отлично. Каква прекрасна сграда. Престоят ми тук ще бъде много приятен.

— Ако имате някакви въпроси кое къде е, ако ви трябва транспорт или каквото и да е, просто ми се обадете.

— Благодаря. — Тя взе ключовете, които той ѝ подаде, и влезе във фойето, осветено като в катедрала от прозорците с цветни стъкла.

— Кажи сега, че работата ми не е страхотна — обърна се тя към Аш, когато се насочиха към асансьора. — Как иначе бих могла да прекарам една седмица в мансарден апартамент в елитния квартал Тюдор Сити? Знаеш ли, че тук има малко игрище за голф и тенискорт? На него играят тенис прочути личности. Само че не мога да си спомня кои точно, защото не си падам по тениса.

— Баща ми се колебаеше дали да го купи, заедно с неколцина партньори, когато Хелмзли^[1] го обяви за продажба.

— Наистина ли? Брей.

— Не мога да си спомня подробностите, защо се провали сделката. Помня смътно само някакви разговори.

— Родителите ми си купиха неголям имот в Аляска. Тогава имаше разгорещени обсъждания и доста колебания. Обичам да работя в сгради, които са по-стари — добави тя, когато влязоха в асансьора. — И в новите се чувствам чудесно, но в сградите като тази има нещо специално.

Тя отключи вратата.

— Вътре също е специално. — Махна с ръка, преди да се извърне към алармения панел, за да въведе кода. Целият Ню Йорк се виждаше през високите от пода до тавана прозорци, заемащи цялата стена, и най-вече великолепие то на Крайслер Билдинг. Високите тавани, блестящият дървен под, мекото, разкошно сияние на антиките бяха свършен фон за панорамната гледка.

— Много величествено. Може би трябваше да се качим направо на втория етаж. Апартаментът е на три нива, но реших, че ще оцениш впечатляващия интериор на първия.

— Наистина съм впечатлен.

— Трябва да надникна в кухнята. Ърл Грей е там или се крие в голямата спалня.

Лила прекоси трапезарията с дълга махагонова маса, малка газова камина и бюфет, в който бяха подредени фини китайски порцеланови сервизи. Влезе в кухнята, която се вписваше в общата атмосфера на сградата със старата тухлена стена, тъмните резбовани шкафове от орехово дърво и множество медни съдове.

Там, върху пода с цветна теракота, беше поставено малко бяло кучешко легло. В него се намираще най-малкото куче — Аш всъщност не би го сметнал за куче — което някога бе виждал.

Бяло като леглото, то беше с традиционна пуделска подстрижка, а вместо каишка, около шията му бе вързана миниатюрна панделка на пурпурни и бели точки.

Създанието трепереше като лист на вятъра.

— Здравей, бебче. — Лила говореше с приветлив, но тих глас. — Помниш ли ме? — Вдигна капака на яркочервената метална кутия, оставена върху плота, и извади кучешка бисквита, не по-голяма от палеца му. — Искаш ли бисквитка? — попита тя и се наведе.

Треперенето престана. Опашката — или това, което бе останало от нея — се размаха. Кучето, което не приличаше на истинско куче, изскочи от малкото легло, изправи се на задните си крачета и затанцува.

Аш неволно се усмихна, а Лила се засмя и му даде бисквитка.

— Няма защо да се тревожиш, когато това свирепо подобие на куче е около теб — отбеляза Аш.

— Аз мисля, че охранителната система е достатъчно добра защита за мен и за Ърл Грей. — Тя взе кученцето и го притисна до гърдите си. — Искаш ли да го подържиш?

— Ще се въздържа. Той всъщност малко ме стряска. Не съм сигурен, че е редно едно куче да се побира в джоба на ризата ти.

— Той е малък, но е много умен. — Тя целуна пудела по носа и го остави на пода. — Искаш ли да те разведе наоколо, преди да разопаковам багажа?

— Нямам нищо против.

— Предполагам, че искаш да огледаш мястото, да добиеш представа, в случай че се наложи да тичаш насам и да ме спасяваш.

— Защо се заяждаш? И без това трябва да качим куфарите ти горе.

Докато го развеждаше из първия етаж, Аш си помисли, че Лила щеше да устрои работния си кабинет в трапезарията, за да се наслаждава на гледката. Когато тя посегна към един от куфарите, той я изпревари, взе двата и ги понесе към горния етаж.

— Правиш го, защото си мъжкар или кавалер с добро възпитание?

— Аз съм мъжкар с добро възпитание.

— Тук има и асансьор, малък, но достатъчно удобен.

— Добре че ме осведоми.

— Три спални, всички със самостоятелни бани, голям кабинет за него, а за нея има просторен салон, където отглежда орхидеи. Невероятни са. Аз ще се настаня в тази стая.

Лиля влезе в красива, неголяма стая за гости, в меки сини и зелени тонове и мебели в бяло. На стената висеше картина с макове, която добавяше неочаквана яркост и свежест.

Тя мислено се радваше. Всичко това щеше да бъде нейно, само нейно, през следващите осем дни.

— Това е най-малката стая, но излъчва спокойствие. Можеш да оставиш куфарите тук и ще отидем да проверим третия етаж.

— Води ме.

— Телефонът у теб ли е? — попита го Лиля.

— Да.

— Да вземем асансьора, само за да се уверим, че всичко е наред. Знаем, че има аварийен бутон, но винаги е добре да имаш и телефон в себе си.

Асансьорът бе така умело прикрит, че Аш щеше да го помисли за дрешник.

— Не е толкова забавен като твоя — отбеляза Лиля, докато се изкачваха нагоре.

— Много по-тих е.

— Мисля, че мога да оправя онзи глух шум в твоя.

— Да не би да поправяш асансьори с онзи твой странен инструмент?

— Казва се „Летърман“ и е великолепен. Твоят асансьор ще ми е първият, но на мен всъщност ми харесва потракването и люлеенето. Така разбирам, че се движи.

Когато спряха и вратите се разтвориха, те се озоваха в аудио- и видеозала, която беше много по-голяма от повечето домашни студия.

Имаше огромен екран, шест удобни кожени кресла с облегалки за главата и поставки за краката, още една баня, мокър бар с вграден мини хладилник.

— Притежават жестока колекция от дискове. Разрешено ми е да я ползвам. И аз не мога да определя кой е любимият ми.

Взе дистанционното. Черните завеси се разтвориха, разкривайки широки стъклени врати, а зад тях красива тухлена тераса, с фонтан по средата, който не работеше.

— Няма по-хубаво от това да имаш градина в Ню Йорк.

Тя отключи вратите и ги отвори.

— Няма домати, нито билки, но има няколко много красиви делви с цветя — а там, в онази малка барака, държат градинарските инструменти и допълнителни столове.

Тя машинално провери пръстта в делвите и остана доволна, като установи, че са леко влажни.

— Хубаво място, където да изпиеш по едно питие преди или след вечеря. Искаш ли по-късно да вечеряш с мен?

— Аз те използвам само за секс — шеговито отвърна Аш.

Тя се засмя и се извърна към него.

— Тогава ще поръчаме храна отвън.

— Трябва да свърша някои неща. Ще се върна около седем или седем и половина и ще донеса вечеря.

— Звучи страхотно. Изненадай ме.

* * *

Той отиде да види Анджи, но слезе от таксито на няколко преки преди апартамента ѝ, за да се поразтъпче. Приятно му беше да ходи пеш, но имаше и друга причина — ако азиатката го дебнеше на този адрес, можеше да запомни номера на таксито и да намери начин да проследи обратно маршрута, по който бе дошъл, и така да открие къде беше Лила. Може би беше параноично, но не искаше да ѝ предоставя такава възможност.

Прекара един час в напрегната и тягостна атмосфера с Анджи и семейството ѝ. После отново предпочете да походи пеша.

Надяваше се на шестото си чувство, за да усети, ако тя го следи. Ако пътищата им се пресекат, щеше да я познае, сигурен бе в това, като и бе почти сигурен, дори съвсем сигурен, че тя щеше да предприеме нещо.

Видя мъжа с дългия до глезените тренчкот да крачи и да мърмори и една жена с детска количка. Спомни си, че я бе видял преди няколко седмици в напреднала бременност. Но никъде не забеляза висока, красива азиатка.

Отби се в една книжарница и обиколи щандовете, като държеше вратата под око. Купи си книга за яйцата на Фаберже и една историческа, после поговори с продавача, за да го запомни, ако някой реши да го разпита.

Оставяше следа.

Стори му се, че космите по врата му настръхнаха, когато стигна само на една пресечка до апартамента си. Извади телефона от джоба си, все едно че някой му звънеше, поигра си малко с пазарската торба, извърна се на всички посоки, огледа се и назад.

Но не видя жената.

Преди да си прибере телефона, апаратът наистина звънна в ръката му. Не познаваше изписания върху дисплея номер.

— Да, Арчър.

— Господин Арчър, аз съм Алексей Керинов.

Аш забави крачки. Гласът говореше с лек акцент, но определено беше от Източна Европа.

— Слушам ви, господин Керинов.

— Аз съм приятел на Винсънт Тартели — Вини. Неотдавна научих какво се е случило, когато се опитах да се свържа с него... Ужасно е.

— Как се запознахте с Вини?

— Бях негов клиент, а понякога и консултант. Наскоро ме помоли да му превода едни документи от руски на английски, като ми даде вашето име и телефонен номер.

Не беше шефът на убийцата, помисли си Аш, а преводачът.

— Той ми каза, че ви ги е дал. Успяхте ли да ги прегледате?

— Да, да. Не съм ги превел докрай, но установих... точно затова исках да говоря с Вини, но когато най-после го потърсих в дома му, Анджи ми съобщи... Това е тежка загуба.

— За всички нас.

— Той говореше с много топлина за вас. Каза ми, че сте получил тези документи и трябва да узнаете какво е написано в тях.

— Да. Той ми направи услуга — каза Аш и почувства, че това винаги щеше да му тежи. — И ги е предал на вас.

— Трябва да обсъдя с вас документите. Може ли да се срещнем и да поговорим? Утре ще съм в Ню Йорк. В момента съм във Вашингтон и ги взех със себе си. Утре се връщам. Ще може ли да се срещнем?

Като стигна до дома си, Аш извади ключовете, отвори външната врата и въведе новите кодове, но не прекъсна разговора.

— Да, няма проблем. Някога посещавали ли сте къщата на Вини?

— Да, много пъти.

— Може би за вечеря.

— Да, защо?

— Какъв е специалитетът на Анджи?

— Печено пиле с чесън и градински чай. Моля ви, попитайте Анджи. Разбирам, че сте разтревожен. Тя ще ви каже кой съм аз.

— Улучихте с пилешкото, това е достатъчно. Защо не ми опишете накратко какво установихте?

— Знаете ли нещо за Фаберже?

Аш остави книгата на една маса.

— Всъщност да, донякъде.

— А знаете ли за императорските яйца?

— Знам, както и за изгубените осем яйца. Особено за Херувима с колесницата.

— Вече го знаете? Разбрали сте го от документите?

— Не, не от тези документи — отвърна Аш, докато измисли задоволително обяснение. — Имаше и няколко документа на английски.

— Тогава знаете, че е възможно да се проследи едно яйце с помощта на тези документи. Това е огромна находка. Както и за другото.

— Какво друго?

— Другото изгубено яйце. В тези документи се споменава за две яйца. Първото е Херувимът с колесницата, а второто е известно като Несесера.

— Значи стават две — промърмори Аш. — Къде ще бъдете утре?

— Ще пристигна в един следобед.

— На никого не разказвайте за това — предупреди го Аш.

— Вини поиска от мен да говоря или с него, или с вас. Забрани ми дори с жена му да разговарям. Той ми беше приятел, господин Арчър, добър приятел.

— Разбирам ви и го оценявам. Ще ви дам сега един адрес и там ще се срещнем утре, веднага щом можете.

Той даде на Керинов адреса на Лила в Тюдор Сити. Така щеше да е по-безопасно, реши той. По-далеч от неговата къща и от магазина на Вини.

— Имате номера ми. Ако нещо се случи, ако се чувствате притеснен от нещо, обадете ми се. Или на полицията.

— Това ли е причината за случилото се с Вини?

— Мисля, че е това.

— Утре веднага ще дойда при вас. Знаете ли колко биха стрували тези яйца, ако бъдат намерени?

— Имам доста добра представа.

След разговора Аш взе двете книги и ги отнесе в кабинета си. Напрегнато започна да търси какво бе написано за второто яйце.

[1] От 1970 до 1985 г. Хелмзли Корпорейшън е притежавал Тюдор Сити в Ийст Сайд на Манхатън, между 40-а и 43-а улица, Първо и Второ авеню; първият в света жилищен комплекс с високи сгради, до 32 етажа. — Б.пр. ↑

16.

Ли́ла разопаковаше багажа си и се радваше, както винаги, че е на ново място. Клиентите ѝ бяха оставили малко храна за нея и тя им беше благодарна, но по-късно щеше да изведе Ърл Грей и да напазарува. Поигра малко с кучето, което с радост се втурна да гони малката червена топка по пода. След „гони и хвани“ и „намери скритата топка“, Ърл Грей се умори и се оттегли в малкото си легло за кратка дрямка.

В притихналия апартамент Ли́ла седна в работния си кът, наля във висока чаша лимонада и обнови блога си, отговори на имейлите, записа две нови поръчки.

Канеше се да се потопи в измисления свят на романа си, когато домашният телефон иззвъня.

— Резиденция Лоуенстайн.

— Госпожице Емерсън, обаждат се Дуюейн от портиерната. Джули Брайънт е във фоайето.

— Тя ми е приятелка. Можете да я пуснете. Благодаря, Дуюейн.

— Няма защо.

Ли́ла погледна часовника и се намръщи. Твърде късно за обедната почивка на Джули и твърде рано за края на работния ѝ ден. Но посещението беше добре дошло. Трябваше да разкаже на Джули за Аш и за нощта след ужасния ден.

Отиде до вратата, отвори я и зачака. Нямаше смисъл Джули да звъни и да събуди кучето.

Чак когато чу звъна на асансьора и вратите му започнаха да се отварят, я прониза една мисъл. Ами ако не беше Джули, а САД бе използвала нейното име, за да проникне в сградата? Тъкмо понечи да затръшне вратата, когато Джули излезе от асансьора.

— Ти си.

— Разбира се, че съм аз. Казах коя съм.

— Развнтено въображение. — Ли́ла се почука по слепоочието.

— Не си ли излязла малко рано от работа?

— Измъкнах се по-рано. Имах нужда да се поразсея.

— Дошла си на точното място — махна тя с ръка. — Гледката е изумителна, нали?

— Наистина е изумителна — съгласи се Джули, влезе и захвърли чантата си върху едно кресло. — Миналата година идвах на купон в тази сграда, но апартаментът нямаше такава гледка. Наистина е страхотна.

— Почакай да видиш терасата на третия етаж. Бих могла през цялото лято да живея там. Донесла си вино — добави Лила, когато приятелката ѝ ловко извади бутилката от чантата си, както фокусник заек от шапката си. — Значи ще си устроим винено парти.

— Определено.

— Добре, защото имам да ти казвам нещо, което върви с вино.

— Аз също на теб — рече Джули, докато следваше Лила до мокрия бар. — Вчера беше един безумен и ужасен ден и тогава...

— Знам! Точно това е — заключи Лила, докато отваряше бутилката със закрепения на стойка тирбушон. — Всичко се върти около „тогава“ — добави тя и издърпа тапата.

— Спах с него — изтърсиха двете едновременно.

Гледаха се една друга, докато Лила попита:

— Направила си го?

— Направила си го? — откликна като ехо Джули.

— Имаш предвид Люк, защото аз спях с Аш, така че ако и ти си спала с него, щях да забележа. Спала си с Люк. Мръсница.

— Мръсница? Ти си много по-квалифицирана мръсница. Аз бях омъжена за Люк.

— Точно това имаш предвид. Да спиш с бившия си? — Развеселена, Лила цъкна с език, докато се пресягаше за чашите. — Определено мръснишка история. Как беше? Искам да кажа, дали беше като съживяване на щастливите спомени?

— Не. Ами, да, в известен смисъл. Познавам го, чувствам се уютно с него. Но и двамата сме пораснали, затова не беше като съживяване на спомени. По-скоро си мисля, че беше, не знам, нещо като затваряне на една глава, финал, какъвто не сме имали. Когато се разделихме, и двамата бяхме толкова тъжни и гневни. Толкова млади и глупави. Сега, като погледна назад, разбирам, че само сме си играли на семейство, не сме мислили, че едва ще свързваме двата края,

опитвайки се да си платим наема, а и родителите му не спираха да му натякват да се запише в юридическия. И двамата нямахме посока в живота — каза Джули и сви рамене. — Просто избягахме като две деца, оженихме се, нехаещи за действителността, а после и двамата се стъписахме, чудейки се какво да правим с тази реалност.

— Наистина е трудно.

— И трябва да се справиш с нея, ала ние като че ли не съумяхме да разберем как така може едновременно да искаме да сме заедно и да желаем и други неща. Предполагам... Не, сигурна съм, че смятах, че вината е негова, а всъщност не беше. Той вероятно е решил, че е моя, но никога не го е казал. Това беше другият ми проблем. Люк просто казваше това, което искаш да чуеш, и ме влудяваше. Кажете какво наистина мислиш, по дяволите!

— Искал е да бъдеш щастлива.

— Да, аз също исках той да бъде щастлив, но не бяхме, защото продължавахме да живеем, без да се опитахме да се преборим с действителността. Малки караници, които доведоха до голяма разправа, след която аз си тръгнах. Той не ме спря.

— А ти си искала да го направи.

— Господи, исках да ме спре. Но аз го бях наранила и той ме остави да си отида. И аз винаги...

— ... си съжелявала — подсказа ѝ Лила услужливо. — За раздялата, не че си се омъжила за Люк. Каза ми го веднъж след две шоколадови мартинита.

— Шоколадовите мартинита трябва да бъдат забранени, но, да, предполагам, че винаги съм съжелявала за това как приключи всичко, и може би винаги съм се питала какво би било, ако не се бяхме разделили тогава. И сега... — Взе чашата вино, която Лила ѝ подаде. — Сега всичко отново се обърка.

— Защо? Не ми отговаряй веднага. Да се качим горе. Ще взема бутилката и ще седнем на терасата.

— Ще седнем отвън, но без бутилката — отсече Джули. — У дома ме чака куп бумацина за довършване, защото си тръгнах по-рано. Една чаша вино е всичко, което ще получа, задето днес се скатах от работа.

— Напълно справедливо.

Ли́ла остави спящото куче в креватчето му и поведе Джули към терасата.

— Права си, човек може да живее на тази тераса. Трябва да си сменя жилището — реши Джули. — Да си намеря апартамент с тераса. Но първо трябва да получа повишение на заплатата. При това доста голямо.

— Защо? — повтори Ли́ла, седна и вдигна лице към небето. — Отнася се за Люк, не за повишението.

— Той ми изпече мъфин.

— Леле — промълви Ли́ла, сведе поглед към приятелката си и се усмихна.

— Знам. Това означава нещо. Не е просто „ето ти едно лакомство“. Той го е направил специално за мен. На разсъмване. Навярно дори преди разсъмване. Това означава нещо.

— Означава, че е мислил за теб преди зазоряване. Искал е и ти да мислиш за него, когато се събудиш. Толкова е мило.

— Тогава защо не ми го каза, когато го попитах?

— Какво каза?

— Че било просто мъфин. Отидох в пекарната му, той беше долу — ръката ѝ описа кръг във въздуха — в онази негова пещера, където месеше огромно тесто. По дяволите, защо беше толкова секси? Защо беше толкова секси, потънал до лакти в тестото?

— Защото той и без това си е секси, а един мъж в пещера, става още по-секси.

— Не е честно, това е. Секс, мъфин, после секси пещера. Аз отидох там, за да получа прост отговор.

— О.

— Какво искаш да кажеш с това „О“? Познавам това твое „О“.

— Тогава не е нужно да обяснявам, но добре. Той ти е изпекъл мъфин, което, съгласна съм с теб, означава нещо. И ти си отишла на работното му място, за да го попиташ.

— Точно така. Какво лошо има в това?

— Може би просто е трябвало да изядеш мъфина и по-късно да му благодариш.

— Искях да знам. — Джули се отпусна на стола до Ли́ла.

— Това го разбрах. Но от негова гледна точка... Искаш ли да ти кажа как виждам аз нещата от неговата гледна точка?

— Вероятно не. Не, определено не искам. Но би трябвало, така че продължавай.

— Той е направил нещо хубаво, един жест на внимание и имайки предвид, че е пекар, го намирам за подходящ. Искал е да те накара да се усмихнеш, да помислиш за него, защото и той е мислил за теб, и то, хващам се на бас, с усмивка. Вместо това ти си се разтревожила.

— Наистина се разтревожих, при все че разумната ми половина крещи: „Престани да бъдеш глупачка. Престани, престани, престани“. — Отпи от виното. — Искях случилото се помежду ни да е свалка. Обикновена, без усложнения, както е между възрастни хора. И тогава видях онзи проклет мъфин...

— Все още си влюбена в него.

— Все още съм влюбена в него. Никога нямаше да се получи с Максим, знаех го, макар че не исках да го приема, когато се омъжих за него. Нямаше да се получи, дори и ти да не беше спала с него. Заблудено момиче съм.

— Заблудена, нищо неподозираща съпруга.

— Люк никога нямаше да ми изневери. Той не е такъв. А миналата нощ беше като да се завърнеш у дома, но всичко е по-хубаво, има повече смисъл.

— Тогава защо не си щастлива?

— Защото не исках да стане така, Лила. Не искам да бъда жената, която не може да забрави — ръката ѝ отново описва кръг във въздуха — миналото. Бих могла да се справя със секса. Справям се със секса.

— А мъфинът промени това.

— Знам, че звучи абсурдно.

— Не е. — Лила сложи ръка върху нейната. — Изобщо не е абсурдно.

— Предполагам, че точно това исках да чуя. Трябваше да приема милия жест, защото той е точно това, и да оставя нещата така, вместо да се чудя дали не означава нещо повече. По дяволите, страхувам се, че искам да означава повече от това, което е на пръв поглед.

— Вторият шанс е винаги по-плашещ от първия, защото вторият път знаеш колко много рискуваш.

— Да. — Джули затвори очи. — Знаех си, че ще разбереш. Трябва да изглежда нещата с Люк, особено след като той е толкова

близък приятел с Аш, а аз — с теб. Днес обаче съм лоша приятелка, защото дори не те попитах как се чувстваш. За теб и за Аш.

— Чувствам се страхотно, но пък не съм получила мъфин. Вместо това направих бъркани яйца за двамата.

— Изглеждате чудесна двойка. Досега не съм го казвала, защото ти ще започнеш да се съмняваш.

— Не, нямаше, всъщност щях — поправи се тя, преди Джули да го стори. — Навярно. Чудесна двойка? Наистина ли мислиш така? Той е прекрасен и в двата варианта.

— Два варианта?

— Като художник — джинси, тениска, изцапан тук-там, с набола брада. И като богат наследник, издокаран в костюм на Армани. Или може би не е бил на Армани. Не бих могла да знам.

— За вчера ли става дума? Том Форд^[1]. Определено.

— Ти знаеш по-добре.

— Да, така е. И наистина двамата сте чудесна двойка. Прекрасни сте.

— Само моята най-добра приятелка и майка ми биха го казали. Но аз мога да изглеждам доста добре, когато посветя малко повече време и усилия на външността си.

— Имаш разкошна коса — поне цял метър, фантастични очи, много секси уста и идеална кожа. Така че млъквай и не се оплаквай повече.

— Толкова добре действаш на егото ми. Миналата нощ също беше добра за егото ми. Очаквах той да предприеме нещо. Нали знаеш, че тези неща се усещат.

— За добро или за зло.

— Но аз започнах първа — или отворих вратата. Той влезе и... не беше като да се завърнеш у дома. Беше все едно да откриеш нов континент. Но...

— Ето, отново съмнения. — Джули вдигна чашата към Крайслер Билдинг.

— Не, не са, но аз все още изследвам новия свят. Просто върху плещите му тежи цялата тази вина, Джули. Не е справедливо да носи това бреме. Но след като го опознах и особено след като вчера станах свидетел на сложните и бурни отношения в семейството му, разбрах,

че той всъщност е главата на рода. Баща му само проформа е начело на клана. Всички за всичко се допитват до Аш.

— От това, което Люк ми каза, така е от години. Баща му се грижи за бизнеса, а Аш за семейството. Люк казва, че фамилният девиз трябва да е: „Аштън ще го оправя“.

Лиля въздъхна и отпи от виното.

— Това е проблем, а не съмнения — настоя тя. — Според мен той прекалено се притеснява за някои неща. Решава, че ще остана в апартамента му, защото Люк е в твоя и това било разумно. Но за мен „обсъждам“ е по-добре, отколкото „решавам“, а той е изпратил да вземат багажа ми, без да го обсъди с мен.

— А от негова гледна точка?

— Глупости, приказки за отговорност и съдба, нещо като: „Каквото посееш, това ще пожънеш“ — вирна брадичка Лиля и я потупа с пръст. — Добре, разбрах.

— Урежда всички подробности и да, грижи се за теб. Не е лошо някой да го прави, но в определени граници, а и ти доброволно променяш някои от тях.

— Може би. Знам само, че той ме рисува, макар да не исках, но сега вече искам. Затова се запитах, наистина ли искам да ме рисува, или той ме накара да мисля така? Не съм много сигурна. Сигурна съм, че искам да бъда с него и да му помогна да се справи с тази странна и ужасяваща история с яйцето на Фаберже, както и че искам отново да спя с него. Това са трите основни неща.

Джули остави чашата си, наведе се и потупа с длани бузите на Лиля.

— Погледни това лице. Ти си щастлива.

— Така е. Това ми подсказва, че мога да бъда щастлива въпреки всичко, което става около мен. Трима души са мъртви, двама от които са близки на Аш, а той е получил безценно яйце на Фаберже, което е скрил някъде. Освен това съществува и тази абсурдно красива азиатка, която иска това яйце и е убила или е помогнала да бъдат убити тези трима души. Тя знае коя съм аз и е откраднала парфюма ти.

— Мисля, че заради нея повече не мога да понасям този аромат. Знам, че искаш да помогнеш на Аш. Всички го искаме. Но колкото и да го харесвам, ти си моето обично момиче. Трябва да внимаваш.

— Аз внимавам и ще внимавам. Тази жена може би търси нас и яйцето, но полицаите ни държат под око. Освен това помисли малко. Убийството на Оливър и приятелката му не ѝ е помогнало да получи това, което е искала. Защо да прави два пъти тази грешка?

— Не знам, може би защото е убийца. Потенциален психопат. В случая логиката не важи, Лила.

Лила се замисли и кимна — Джули беше улучила право в целта.

— В такъв случай ще бъда по-разумна. Мисля, че съм и няма защо да въртиш очи. Наистина съм. Не беше разумно от нейна страна да взема неща от апартамента ти. Ако не го бе направила, ние никога нямаше да разберем, че е била там. Не беше разумно да си сложи парфюма ти, когато е проникнала в апартамента на Аш, макар да си беше чист късмет, че ние отидохме там малко след нея, за да усетим уханието достатъчно силно. Не беше умно да оставя онзи убиец сам с Вини, след като вече е доказал с приятелката на Оливър, че не може да се контролира. Цялата тази арогантност и импулсивност, Джули, не са разумни. Но аз ще бъда разумна.

— Просто се пази. Стига ми да знам, че си в безопасност.

— Намирам се на покрива на строго охранявана сграда и само шепа хора знаят, че съм тук. Бих казала, че съм в безопасност.

— Дано и занапред да е все така. А сега трябва да вървя и да се заема с бумацината.

— И да решиш как да оправиш кашата с Люк.

— Да, и това.

— Ще те изпратя. И без това трябва да изведа кучето и да напазарувам.

— Какво куче? Не видях никакво куче.

— Лесно е да не го забележиш. Знаеш ли, можеш да си донесеш работата тук, ако не искаш да оставаш сама — рече тя, докато я водеше към малкия асансьор. — Мястото е достатъчно голямо.

— По-добре да остана малко сама, а и предполагам, че Аш ще дойде тази вечер.

— Да, ще дойде и ще донесе вечеря. Но както вече казах, мястото е голямо. Ти също си моето обично момиче.

Джули я прегърна през рамо, когато слязоха на първия етаж.

— Тази вечер ще поработя и ще размишлявам. Може би през седмицата ще се възползвам от поканата ти.

Остави празната чаша върху мокрия бар и взе чантата си, а Лила излезе от кухнята с малка синя каишка, украсена с изкуствени диаманти.

— О! — възкликна тя, когато Лила вдигна във въздуха малката бяла топка, която представляваше Ърл Грей. — Толкова е малък, възхитителен е!

— И е голям сладур. Вземи го.

Подаде кученцето на Джули, което заскимтя гальовно, докато Лила взимаше чантата си.

— О, и аз искам такова! Чудя се дали мога да го водя със себе си на работа. Заради него клиентите ще се размекнат и ще купят повече.

— Винаги мислиш практично.

— И как иначе ще получа голямо повишение на заплатата, за да си купя апартамент с тераса и малко сладко кученце, което мога да нося в чантата си? Радвам се, че дойдох — каза тя, докато излизаха. — Когато пристигнах, бях потисната и разстроена, а сега имам чувството, че излизам от курс по йога.

— Намасте^[2] — отвърна ѝ закачливо Лила.

Двете се разделиха на тротоара и Джули се шмугна в таксито, повикано от услужливия портиер. Докато пътуваше към центъра, провери имейлите си. Нямахше нищо от Люк, но и защо ли да ѝ пише? Щеше да измисли как да подходи към него, а засега имаше достатъчно съобщения от службата, които да ангажират вниманието ѝ.

Отговори на асистентката си, свърза се директно с клиент, за да обсъдят една картина, после провери колко бе часът и реши да позвъни на един художник, който се намирал в Рим. Когато някой клиент искаше да преговаря, нейната задача бе да осигури най-добрата сделка за галерията, за художника и за клиента.

През останалата част от пътуването разведряваше мрачното настроение на художника, гъделичкаше самочувствието му, набиваше практични съвети в главата му. После го посъветва да отиде да празнува, защото вярваше, че можеше да убеди клиента да купи втората му картина, ако сделката му се стори изгодна.

— Върви да си купиш още боя — промърмори тя, когато приключи разговора. — И храна. Ще те направя почти богат... Господин Барнселър! Обажда се Джули. Мисля, че имам много добро предложение за вас.

Даде знак на шофьора, когато влязоха в нейната улица, посочи ъгъла и затършува в чантата за портмонето си.

— Да, току-що говорих лично с Родерик. Той е много емоционално привързан към творбата си „Щандът“. Казах ли, че е работил в онази закусвалня, за да се издържа, докато е учил в художественото училище? Да, да, но ви обяснявах неговото отношение към картината, както и към „Сервитьорът“, другото му платно на същата тематика. Разбира се, двете по отделно са прекрасни, но заедно са толкова очарователни и завладяващи.

Плати на шофьора и слезе от таксито, като крепеше с едната си ръка телефона, а с другата чантата.

— Не ми се иска да разваля ансамбъла, затова го уговорих да ги оцени заедно. Лично на мен ще бъде много неприятно, ако някой грабне „Сервитьорът“, особено след като твърдо вярвам, че много скоро творбите на Родерик ще качат цената си.

Остави клиента да се двоуми, да изразява неохота, но долови в тона му, че е склонен да сключи сделката. Той искаше картините, а тя трябваше само да го накара да повярва, че е направил много изгодна покупка.

— Ще бъда честна с вас, господин Барнселър, Родерик никак не е склонен да раздели двете платна и няма да свали цената, ако става дума само за една картина. Но успях да го убедя да се съгласи на две хиляди долара за двете картини. Сигурна съм, че мога да накарам да свали цената до хиляди осемстотин и петдесет, дори и това да означава да орежем нашата комисионна, само и само да са доволни и купувачът, и продавачът.

Замълча за миг и изтанцува набързо танца на щастието върху тротоара, след което, без да промени хладния си професионален тон, продължи разговора.

— Имате великолепен вкус, набито око за изкуството. Сигурна съм, че ще изпитате щастие всеки път, когато погледнете двете платна. Ще позвъня в галерията, за да ги отбележат като продадени. Ще ги опаковаме и ще ви ги изпратим. Да, разбира се, може да се уреди всичко с асистентката ми по телефона или да дойдете утре и да се видите с мен. Поздравления, господин Барнселър. Винаги сте добре дошъл. За мен няма по-голяма радост и удоволствие от това истинското изкуство да отива при истинските ценители.

Повтори танца на щастието, преди да се обади на художника.

— Купи шампанско, Родерик. Току-що продаде две картини. Ще получим хиляди осемстотин и петдесет. Да, знам, че ти препоръчах да поискаш хиляда седемстотин и петдесет, но не исках да смъкваме цената толкова ниско. Той много харесва творбите ти и затова сега можеш да отпразнуваш твоите четиридесет процента. Върви, кажи го на Джорджи, отпразнувайте продажбата, а утре започвай да рисуваш нещо прекрасно, за да попълниш местата на току-що продадените платна. Да, и аз те обичам. Чао.

Усмивната, тя изпрати на асистентката си есемес с указания, докато машинално маневрираше сред другите пешеходци. И едва не се спъна в Люк.

Чакаше я, седнал на стъпалата пред дома ѝ. Наблюдаваше я как върви по тротоара — бърз и оживен разговор, кратка пауза, колкото да пристъпи от крак на крак, широката, щастлива усмивка.

А сега я видя как се сепна от изненада.

— Прескочих до галерията ти. Казаха ми, че си излязла по-рано, затова реших да те изчакам.

— О. Отбих се при Лила на новото ѝ работно място.

— А на връщане, на една пресечка от къщи, си получила добри новини.

— Успешна продажба. Успешна за галерията, за художника, за клиента. Хубаво е да зарадваш и тримата участници. — След миг на колебание тя седна на стъпалата до него и се загледа в непрестанния поток от хора.

Мислеше си как можеше два пъти омъжвана и два пъти развеждана гражданка на Ню Йорк да се чувства сякаш бе на осемнайсет и седеше на стъпалата на верандата на родителите си в Блумфийлд, Ню Джърси, заедно с гаджето си от гимназията. Влюбена до уши.

— Какво правиш тук, Люк?

— Намерих отговор на твоя въпрос от сутринта.

— О, това ли? Канех се да ти се обадя. Беше просто една глупост. Не знам какво ми стана и аз съм...

— Обичам те от първия ден, в който те видях, от първия ден в гимназията, от първия урок в час по история на страховитата госпожа Готлиб.

Беше наистина страховита, помисли си Джули, но стисна усти, за да възпре думите, емоциите, сълзите.

— Става дума за половината ми живот. Може би бяхме прекалено млади, може би всичко объркахме.

— Бяхме. — Сълзите замъглиха погледа ѝ и този път тя не ги спря. — Объркахме.

— Но никога не успях да те забравя. Никога няма да те забравя. Справих се добре през изминалите години, и то дяволски добре. Но сега е различно и съществуващ само ти. И винаги ще останеш само ти. Това е. — Погледна я. — Това исках да ти кажа.

Топката от емоции се надигна от сърцето ѝ и заседна в гърлото ѝ. Сълзите рухнаха, но бяха топли и сладки. Ръцете ѝ трепереха, когато ги вдигна към лицето му.

— Тогава беше само ти, все още си ти и винаги ще бъдеш.

Устните ѝ се впиха в неговите, топли и сладки, докато Ню Йорк пулсираше забързано край тях, и тя си припомни хортензиите на майка си — големи сини топки край малката покрита веранда на къщата, където обичаха да седят през лятото.

Някои неща се връщаха, за да разцъфнат.

— Да влезем вътре.

Той допря чело в нейното и въздъхна дълбоко.

— Да, да влезем вътре.

* * *

Лила подреди върху масата на терасата свещи, вино, красиви чинии и чаши. Независимо че храната нямаше да бъде домашно приготвена, вечерята можеше да бъде романтична и красива, ако се поднесеше в изискана обстановка. А лятната нюйоркска вечер беше най-хубавата част от нея.

После заваля.

Наложи се да промени обстановката. Уютна вечеря в трапезарията на масата край прозорците, по които трополяха дъждовните капки. Пак беше романтично, особено след като затрещяха първите гръмотевици.

Тя отдели доста време да разреши косата си и я върже ниско на тила на хлабава опашка, да се гримира дискретно и да не личи, че е вложила твърде много усилия и време, за да изглежда съвършено. Облече тесни черни панталони и прозрачно бакъреночервено горнище върху дантелена камизола, което подчертаваше златистото в очите ѝ.

Хрумна ѝ, че ако с Аш продължат да се виждат, ще ѝ се наложи да поднови доста от остарелия си гардероб. Освен това осъзна, че той закъсняваше.

Запали свещите, пусна музика и си наля чаша вино. В осем часа вече беше готова да му се обади, когато домашният телефон иззвъня.

— Госпожице Емерсън, обажда се Дуейн от портиерната. Господин Арчър е във фоайето.

— О, може ли да му подадеш телефона, за да го чуя, Дуейн?

— Лила.

— Само за да съм сигурна. Върни телефона на Дуейн, аз ще му кажа да те пусне горе.

След това каза на портиера да пусне Аш и се самопохвали за проявените загриженост за безопасността, разум и предпазливост.

Когато отвори вратата, Аш стоеше на прага, от косата му капеше вода, а в ръката си държеше книжна торба с храна.

— Май усмивката не ти е послужила за чадър. Влизай. Ще ти донеса кърпа.

— Донесох пържоли.

Тя подаде глава от банята.

— Поръчал си пържоли за вкъщи?

— Знам едно място, където приготвят страхотни пържоли, а тази вечер ми се хапва вкусна пържола. Предположих, че ще искаш своята средно опечена. Но ако предпочиташ полусурова, можеш да вземеш моята.

— Средно опечена е добре. — Лила излезе с кърпата, подаде му я и пое торбата. — Отворила съм вино, но купих и бира, ако предпочиташ.

— Бира е идеално. — Търкайки косата си с кърпата, той тръгна след нея и спря на прага на трапезарията.

— Доста си се постарала.

— Красивите чинии и свещите за удоволствие за едно момиче.

— Изглеждаш страхотно. Трябваше да ти кажа първо това... и да ти донеса цветя.

— Казваш ми го сега и си ми донесъл пържола.

Лиля му подаде бирата, той я пое и я остави настрана. Прегърна я.

Тя отново усети онова жужене, онзи кипещ на кръвта, подсилени от глухия тътен на гръмотевиците.

— Има и второ яйце — каза Аш, като я отдалечи от себе си, без да сваля ръце от раменете ѝ.

— Какво? — Златистите пръстени около очите ѝ станаха огромни. — Те са две?

— Преводачът на Вина ми се обади веднага щом се прибрах у дома. Каза, че има документи, описващи друго яйце — Несесерът, и смята, че може да бъде проследено. — Отново я притегли към гърдите си и я целуна. — Вече имаме едно преимущество. Прекарах няколко часа в търсенето на информация за него. Преводачът се връща в Ню Йорк утре и ще се срещна с него тук. Ще открием второто яйце.

— Я почакай малко. Трябва да осмисля това — стисна тя главата си с длани. — Дали Оливър е знаел? Дали САД знае?

— Не знам, но не вярвам. Защо Оливър не се е възползвал от второто яйце? Дали го е търсил, или се е пазарил за документите? Просто не знам — каза Аш и взе бирата си. — Опитвам се да мисля като Оливър и смятам, че той щеше да се опита да го открие. Нямах да може да устои. По дяволите, и аз не мога да устоя, а далеч не съм толкова импулсивен. Помолих Керинов да дойде тук.

— Керинов е преводачът?

— Да. Първо трябваше да те попитам. Тук изглежда по-безопасно, а за него е по-удобно и по-бързо от гарата да дойде направо тук.

— Така е, нямам нищо против. Главата ми се замая. Второ яйце — императорско яйце?

— Да. Искам да говоря с жената, от която Оливър е купил първото яйце. Сигурно е получил документите от нея. Тя навярно не е подозирала какво притежава, но може би все ще ни каже нещо. Според икономката ѝ в момента тя е извън града, но не можах да измъкна от нея къде е, оставих обаче името и телефония си номер.

— И едно яйце е истинско чудо, но две? — Опитвайки се да осмисли чутото, Лила приседна върху страничната облегалка на едно от дълбоките меки кресла. — Как изглежда? Второто яйце.

— Направено е като несесер — малко, декоративно ковчеже за женски тоалетни принадлежности. Украсено е с диаманти, рубини, сапфири, изумруди, поне според моите проучвания. Изненадата вероятно е комплект за маникюр, но не открих фотографии на яйцето. Разбрах, че е било в двореца Гатчина^[3], през 1917 година е конфискувано и изпратено в Кремъл, а през 1922 е предадено на Совнаркома.

— Какво е това? — недоумяваше Лила.

— Съвет на народните комисари, начело с Ленин или правителството на управляващата партия на болшевиките. А след това не открих данни за местоположението му.

— Комплект за маникюр — промърмори тя. — Сигурно и то струва милиони.

— Сигурно.

— Всичко това ми звучи нереално и несигурно. Вярваш ли му? Можеш да се довериш на този Керинов?

— Вини му е вярвал.

— Добре — кимна Лила и се изправи. — Навярно ще трябва да стоплим пържолите.

— Има и две порции печени картофи и аспержи.

— Значи ще ги стоплим и ще хапнем. Не си спомням кога за последен път съм яла пържола. После ще съзаклятничим и ще планираме. — Отвори торбата. — Много ме бива по съзаклятничеството.

Тя вдигна глава, когато той прокара ръка през косата ѝ.

— Какво?

— Току-що ми хрумна, че като оставим настрана всичко това, а то е доста сериозно, се радвам, че съм тук и ще вечерям с теб. Радвам се, че по-късно ще се качим горе и ще бъда с теб. Ще те докосвам.

Тя се извърна и обви ръце около него.

— Каквото и да става.

— Каквото и да става — потвърди Аш.

Лила си спомни за преживяния в неговия дом върховен момент и бе сигурна, че не би могла да си пожелае нещо повече.

-
- [1] Американски дизайнер и кинорежисьор (р. 1961), станал популярен, докато е работел за „Гучи“. — Б.пр. ↑
- [2] Поздрав, често използван в Индия. — Б.пр. ↑
- [3] Царски дворец до Петербург. — Б.пр. ↑

17.

Лила едвам отвори едното си око, когато от телефона върху нощното шкафче се разнесе кратка мелодия.

Кой, по дяволите, ѝ пишеше есемес толкова рано? Заспалото ѝ съзнание не можа да си спомни дори един познат, който да е буден и работоспособен преди седем сутринта.

Реши да не обръща внимание на телефона и да поспи още. Но след по-малко от минута се отказа.

Знаеше, че няма момиче, което да пренебрегва телефонните обаждания с лека ръка. Тя също не го направи.

— Остави го за после — промърмори Аш и я погали по гърба, когато тя се надигна и протегна ръка към телефона.

— Аз съм робиня на комуникациите. — Отпусна глава на рамото му и прочете есемеса.

Люк ме чакаше снощи, когато се прибрах у дома и преди да си тръгне тази сутрин, ми направи тригуна. Той е моят мъфин.

— Ау! — И докато го изричаше, го изпрати като есемес.

— Какво е това?

— Есемес от Джули е. Двамата с Люк са заедно.

— Добре. По-добре някой да бъде с нея, докато всичко това не приключи.

— Не, искам да кажа „да“, но той не е там, само за да я пази. — Лила остави телефона и се обърна към Аш. — Разбира се, че ще я пази. Искам да кажа, че те са заедно.

— Вече го каза. — Ръката му се спусна надолу по гърба ѝ.

— Заедно, съвсем заедно.

— Хм. — Другата му ръка се плъзна по гърдите ѝ и спря. — Какво?

— Те са двойка — и не питай каква двойка. За втори път.

— Правят ли секс?

— Определено да, но това не е всичко. Те още се обичат, Джули ми го призна вчера, когато се отби при мен. Но нямаше нужда да ми го казва, защото аз вече го знаех.

— Вече го знаеше?

— Изписано им е по лицата. Дори и слепият може да го види.

— Аз не съм сляп.

— Ти просто не гледаш. Бил си разсеян от това-онова. И... — Ръката ѝ се плъзна между телата им и откри, че той беше възбуден и готов. — Това.

— Това е разсейващо.

— Надявам се да е така.

Устните ѝ се закръглиха за целувка, докато той приближаваше своите към тях, опари ги с горещия си дъх и те се разтвориха подканващо.

Тя беше толкова женствена — кожата ѝ, косата ѝ, извивката на бузата ѝ. Гъвкава и податлива навсякъде, където устните и ръцете му я докосваха и галеха. Между завесите бе останал малък процепа и сега слънчевите лъчи нахлуваха през него. Аш я милваше на мъждивата светлина, събуждаше тялото ѝ, както и тя неговото и всички копнежи и желания в душата му. Не ги прищпорваше нетърпеливата страст на мрака. Нямаше я изгарящата нужда да стигнат по-скоро до края. На меката светлина те вкусваха сладостта на бавното, дълго и чувствено обладание, отдаваха се докрай на усещанията, сплитаха тела, плъзгаха езици, докосваха с пръсти, докато и двамата закопнях за повече.

Само малко повече.

И за още повече, когато той влезе в нея, когато се издигаше и спускаше като в бавен, ленив танц. Ръцете ѝ обхванаха лицето му, пръстите ѝ нежно го погалиха, а очите ѝ оставаха приковани в неговите, които я гледаха така, сякаш беше единствената на света.

Само това. Само тя.

Само това, помисли си младата жена, като се изви, за да му даде повече.

Само той, отекваше в главата ѝ, докато привличаше лицето му към своето, влагайки признанието си в целувката.

Нежно като лека милувка, кроткото удоволствие прииждаше и се надигаше, опияняващо като вино, докато накрая не се разлива върху билото на екстаза.

По-късно сънена, но щастлива, тя слезе на долния етаж, за да направи кафе, следвана по петите от Ърл Грей.

— Само ме остави да изпия това, става ли? Дори само половината. И ще те изведе на разходка.

Трепна, когато изрече думата „разходка“. И както я бяха предупредили стопаните му, малкото кученце радостно заскимтя и затрепери, изправи се на задните крачета и затанцува в радостно очакване.

— Добре, добре. Грешката е моя. Още една минута.

Отвори малкия килер, за да вземе каишката, найлонова торбичка и джапанки, които бе прибрала там специално за тази цел.

— Какво е това? — удиви се Аш, когато влезе в кухнята. — Да не би да получава удар?

— Не, не получава удар. Щастлив е. Сбърках и произнесох думата „разходка“ и това е резултатът. Ще го изведе, преди наистина да си докара инфаркт с тези танци. — Грабна термочашата и я напълни с черно кафе. — Скоро ще се върна.

— Аз ще го изведе — предложи Аш.

— Това е част от работата ми — напомни му тя и извади от джоба си щипка за коса, с ловко движение зави косата си на кок и я заципа. — Но вчера аз направих бъркани яйца. — Погледна Аш, докато закопчаваше каишката около врата на почти изпадналото в истерия кученце. — А вчера Люк е опекар мърфин на Джули, а тази сутрин й е направил тригуна.

— Онова копеле просто се фука. Аз мога да направя закуска. Специалитетът ми е овесена каша.

— За щастие съм се запасила с достатъчно кутии с „Пъфс“^[1], които са в горния шкаф вдясно от хладилника. Скоро ще се върнем.

— „Пъфс“?

— Това ми е слабост! — подвикна тя, грабна ключовете и се остави малкото куче да я повлече към вратата.

— „Пъфс“? — повтори Аш в празната кухня. — Не съм ял „Пъфс“ от... Не помня откога не съм ял „Пъфс“.

Намери кутиите, отвори една и огледа съдържанието ѝ. Какво пък, по дяволите, сви рамене той, бръкна и взе едно топче, за да го пробва. Тогава осъзна, че през целия си живот съвсем неоснователно се бе отнасял с презрение към шоколадовите зърнени закуски.

Наля две чаши кафе, но си спомни, че снощи тя доста се бе постарала да подреди изискано масата, а и трябваше да се съревновава с Люк, затова сложи чашите върху поднос.

Преди да отнесе всичко на терасата на третия етаж, намери скицник и молив и нарисува своята версия за бележка.

* * *

Лиля се втурна в апартамента с такава скорост, с каквата преди малко бе изскочила навън, ала този път носеше Ърл Грей на ръце.

— Това куче е голям немирник! Нахвърли се на едно лхаса апсо, но не разбрах дали искаше да се бият, или да правят секс. След това приключение и двамата умираме от глад, затова... — недовърши тя, осъзнала, че няма никой и си говори сама.

Намръщи се, вдигна скицника от плота и лицето ѝ тутакси се озари от усмивка.

Той ги бе скицирал седнали на терасата да вдигат наздравица с кафени чаши. Дори бе добавил Ърл Грей, който бе застанал на задните си лапи и размахал предните.

— Това е супер — промърмори младата жена, когато сърцето ѝ подскочи зарадвано като кучето върху скицата. — Кой да допусне, че той може да е такъв сладур? Е, Ърл Грей, изглежда ще закусваме на терасата. Само да взема кучешката ти храна.

Той стоеше до високата стена, гледаща на запад, но се обърна, когато тя се появи, крепейки кучето и две малки купички.

— Каква прекрасна идея. — Лиля остави Ърл Грей на сянка, сложи до него купичката с храна и напълни другата с вода от маркуча. — И е много галантно и артистично от твоя страна.

Той бе подредил сини купи за зърнената закуска, купа с ягоди, чаши със сок, бяла порцеланова кана за кафе с подходящи купички за захар и сметана и салфетки на бели и сини райета. Беше поставил

клонче с разцъфнали жълти кученца, което очевидно бе откъснал от градинските саксии, в малка изящна ваза.

— Не е тригуна, но...

Тя отиде до него, надигна се на пръсти и го целуна.

— Луда съм по „Пъфс“.

— Не бих казал, че съм чак луд, но не са лоши.

Тя го придърпа до масата и седна.

— Много ми хареса скицата ти. Ще запомня за следващия път да се среща, преди да изведе кучето навън.

— Харесвам я разрошена.

— Мъжете си падат по небрежната елегантност. Мляко?

Той изгледа колебливо съдържанието на купата си.

— Какво ще стане с това, ако добавиш и мляко?

— Ще стане вълшебно — обеща му тя и наля мляко в двете купи.

— Господи, днес е великолепен ден. Дъждът отми всичко, дори и влагата. Какво ще правиш тази сутрин?

— Мисля да продължа с проучванията, но ми се струва, че е само загуба на време. По-добре да изчакам Керинов и да чуя какво ще ни каже. Може би ще поработя тук малко, ще нахвърлям някои скици. Ню Йорк от птичи поглед. Освен това трябва да проведе няколко разговора по телефона. Не е зле — каза той, като загреба една лъжица от купата.

— Изглежда зле, но ако не го гледаш, всичко е наред.

— Ще се опитам да поработя. А когато преводачът дойде, предполагам, че ще можем да разберем нещо повече. Смяташ ли, че другото яйце вече е у тях? Несесерът?

— Възможно е. — Аш не бе мислил за това. — Но не са го получили от Оливър, а той е притежавал само документите за него. Прекарах доста време да преглеждам документацията му. Дори и да имат второто яйце, те все още искат да се докопат до това, което е у мен. Но доколкото познавам Оливър, смятам, че той е разчитал да направи големия удар и да използва получените пари, за да финансира откриването на второто яйце с намерението да спечели още повече. Все повече и повече, това беше девизът на Оливър.

— Добре, значи ще се придържаме към тази версия. Може би второто яйце вече не е в Русия. Мисля, че то нямаше да изчезне, ако е останало в Русия. Вероятно е изнесено нелегално или продадено незаконно, или нещо подобно. Вероятността да е притежавано от

същия човек, от когото брат ти е купил първото, е много малка. Просто ми е трудно да повярвам, че някой ще има и двете яйца и няма да се опита да продаде и двете. — Лила отхапа една ягода. — Така че това по принцип изключва Русия и още един човек в Ню Йорк. Напредваме.

— Ще изчакаме Керинов — каза Аш.

— Ще го изчакаме. Мразя да чакам. — Тя подпря брадичката си с длан. — Искане ми се да знаех руски.

— На мен също.

— Мога да чета малко на френски. Много малко. Учех френски в гимназията, защото си мечтаех да отида в Париж и да живея в малък, уютен апартамент.

Можеше да си я представи там, осъзна Аш. Можеше да си я представи навсякъде.

— Какво щеше да правиш в Париж? — попита той.

— Щях да се науча как да нося шалове по милион различни начина, щях да си купувам хрупкави френски хлебчета и щях да напиша прекрасен, трагичен роман. Промених решението си, когато осъзнах, че всъщност само искам да посетя Париж, а и защо ще искам да пиша прекрасен, трагичен роман, когато не желая да прочета такъв?

— На колко години беше, когато го осъзна?

— Втори курс в колежа, когато една сухарка, ограничена преподавателка по английска литература, ни накара да изчетем купища прекрасни, трагични романи. Всъщност не разбрах какво толкова беше прекрасното в някои от тях. Самата аз бях публикувала къс разказ в „Удивителни истории“ — нещо като предшественик на поредицата, която пиша сега. Бях пощуряла по тях.

— Тогава си била на колко, деветнайсет или двайсет? — Той си каза, че трябва да открие този разказ и да го прочете, за да има представа за някогашната Лила. — Сигурно е нещо, по което човек може да пощурее.

— Точно така. Дори баща ми беше срещу мен.

— Дори?

— Не биваше да се изразявам така. — Тя сви рамене и загреба от зърнената закуска. — Според неговия начин на мислене писането на романи е чудесно хоби. Но той очакваше, че дъщеря му ще се захване с нещо по-сериозно и ще стане преподавател в колеж. Както и да е, слуховете стигнаха до тази преподавателка в колежа, която пред

всички студенти заяви, че това е бездарно съчинен боклук за масовата публика и всеки, който чете или пише популярни боклуци за масовата публика, си губи времето в нейния курс, както и в колежа.

— Е, тя е била кучка, при това завистлива.

— Несъмнено беше кучка, но аз ѝ повярвах. Всичко написано през последните сто години за нея беше боклук. Във всеки случай аз приех думите ѝ присърце. Напуснах нейния курс и колежа, за ужас на родителите ми. И така...

Тя понечи отново да свие рамене, но той сложи ръка върху нейната.

— Натрила си носовете на всички.

— Колкото до това, не знам. Ти как...

— Не, не ме питай как съм прекарал годините си в колежа. Какво си правила, когато си напуснала колежа?

— Изкарах няколко курса за писане на популярна литература и започнах да поддържам блог. Тъй като баща ми започна да вдига пара, че армията щяла да ми даде насока и щяла да ме научи на дисциплина, станах сервитьорка, за да не се чувствам виновна, задето приемах парите му, но не и неговите съвети. Сега той се гордее с мен. Продължава да мисли, че някой ден ще напиша нещо прекрасно, макар и не трагично, но харесва това, което пиша. Е, поне по-голямата част.

Аш реши засега да не засяга темата за баща ѝ. Знаеше всичко за бащи, които не бяха особено доволни от професионалната кариера на децата си.

— Купих си твоята книга.

— Не си го направил. — Смутена и в същото време развълнувана и зарадвана, тя го погледна невярващо. — Наистина ли?

— И я прочетох. Забавна е, интелигентно написана и невероятно живописна. Знаеш как да нарисуваш картина с думи.

— Огромен комплимент от някой, който наистина рисува картини. Още по-голям комплимент е, че си прочел една книга за юноши.

— Аз не съм тийнейджър, но романът ме грабна. Разбирам защо Райли няма търпение да си купи втората книга. Не съм го споменавал досега — поясни той, — защото реших, че ще си помислиш, че го казвам, само за да те подмамя да спиш с мен. Вече е твърде късно за това.

— Това беше... мило. Навярно щях да си го помисля — но все пак щеше да спечелиш точки. Но по този начин си извоюва много повече. Тук е хубаво — въздъхна тя и посочи към хоризонта. — Изискан жилищен район, но всичко е в реда на нещата. На този фон императорското яйце и безмилостните колекционери изглеждат като художествена измислица.

— Кейли би могла да намери такава.

Лила се замисли за своята героиня и поклати глава.

— Не, няма да е на Фаберже, а някое легендарно, мистично яйце. Драконово яйце или вълшебно кристално яйце. Хм, това би било интересно. И ако ще я карам да прави нещо, май е по-добре да се връщам при нея.

Аш също се изправи.

— Искам и тази нощ да остана тук.

— О! Защото искаш да спиш с мен, или защото не искаш да ме оставяш сама?

— И двете.

— Първото ми харесва повече. Но не можеш да се настаниш тук като мой колега по наглеждането на апартамента, Аш.

Той докосна ръката ѝ, когато тя се захвана да прибира чиниите върху подноса.

— Остави всичко това за довечера.

— Добре — съгласи се тя, защото планът му ѝ допадна.

— А утре ще ми отделиш два часа да ми позираш в ателието. Можеш да доведеш кучето.

— Наистина ли?

— Можем да се разходим до пекарната на Люк.

— Подкупваш ме с любимите ми капкейкове. Добре. Да видим какво ще стане днес. Нека първо се срещнем с Керинов, той е пръв в списъка.

Аш харесваше списъците и дългосрочните планове, определянето на всички стъпки по пътя от начало до край. Харесваше му да е тук с Лила. Но започваше да се замисля какво би било и какво би си струвало да стигне до край.

* * *

Ли́ла се върна с Ърл Грей от следобедната му разходка и завари портиера да разговаря със слаб, дребен мъж, с малко коремче и дълга, посивяла брада. Носеше избелели джинси, тениска с името на рок групата „Грейтфул Дед“^[2] и чанта, повесена през рамото му.

Тя го взе за куриер и щеше да отмине, след като се усмихна на портиера, но го чу какво каза с лек акцент.

— Аз съм Алексей Керинов.

— Господин Керинов? — Ли́ла очакваше да е по-възрастен, около петдесет и пет годишен, с костюм и побеляла коса и може би с малка, добре оформена козя брадичка.

Той я изгледа предпазливо през тъмните си очила.

— Да.

— Аз съм Ли́ла Емерсън. Приятелка на Аштън Арчър.

— А, да. — Протегна ѝ ръка, мека като на бебе.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Имате ли нещо против да ми покажете някакъв документ за самоличност?

— Не, разбира се. — Извади портфейл и ѝ подаде шофьорската си книжка.

Тя забеляза, че е за управление на мотоциклет. Освен това се разминаваше с представата ѝ за него.

— Ще се качите с мен. Благодаря, Дуейн — каза Ли́ла.

— Няма защо, госпожице Емерсън.

— Мога ли да оставя тук куфара си? — Керинов посочи към куфара на колелца, оставен до него.

— Естествено — каза му Дуейн. — Ще ви го пазя.

— Благодаря ви. Бях във Вашингтон — каза той на Ли́ла, като я последва към асансьора — по работа. Имате пудел колкото чаена чаша? — Протегна опакото на дланта си към Ърл Грей, за да я помирише. — Тъща ми имаше такова кученце, наричаше го Киви.

— Това е Ърл Грей.

— Много подходящо.^[3]

— Така е. А вие сте фен на „Грейтфул Дед“? — Тя кимна към тениската му и го видя как се ухили.

— Първият концерт, на който отидох след пристигането ми в Америка, беше техният. Останах поразен.

— Откога живеете тук?

— Бях на осем, когато напуснахме това, което тогава наричаха Съветски съюз.

— Преди падането на Берлинската стена.

— Да, преди това. Майка ми беше балерина в Большой театър, а баща ми — учител по история, много мъдър мъж, който криеше политическите си предпочитания така старателно, че дори децата му не ги знаеха.

— Как се измъкнахте?

— Разрешиха ни, на сестра ми и на мен, да присъстваме на представлението на „Лебедово езеро“ в Лондон. Баща ми имаше контакти, приятели в Лондон. Двамата с майка ми са планирали всичко от месеци, без да казват на Талия и на мен. Една вечер, след представлението, цялото ни семейство се качи на едно такси. Сестра ми и аз си помислихме, че отиваме да вечеряме въпреки късния час. Но в колата не видяхме таксиметров шофьор. Оказа се, че ще ни вози един приятел на баща ни. Минахме през лондонските улици и стигнахме до посолството, където ни дадоха убежище. След това заминахме за Ню Йорк. Беше много вълнуващо.

— Обзалагам се, че е било така, особено за едно осемгодишно момче.

— Тогава, докато всичко не се уреди, не осъзнавах риска, който те бяха поели. Дотогава живеехме добре в Москва, дори можеше да се каже, че бяхме от привилегированите.

— Но те са искали свобода.

— Да. Повече за децата си, отколкото за себе си. Те ни направиха този подарък.

— Къде са сега?

— Живеят в Бруклин. Баща ми е пенсионер, а майката ми има малка танцова школа.

— Оставили са всичко зад гърба си — отбеляза тя, когато излязоха от асансьора. — Осигурили са свободен живот на децата си в Америка. Те са герои.

— Да, вие ме разбирате. аз им дължа... възможността да слушам концерт на Джери Гарсия^[4] и всичко останало. Вие също ли бяхте приятелка на Вини?

— Не, всъщност не. Но вие сте бил негов приятел. — Тя отключи вратата на луксозния апартамент. — Съжалявам.

— Беше добър човек. Погребението му е утре. Никога не съм мислил, че... Разговаряхме само преди няколко дни. Докато четох документите, си казах, че Вини ще полудее, като научи какво е написано в тях. Нямах търпение да говоря с него, да се срещнем и да обсъдим какво трябва да се направи. А сега...

— Сега трябва да погребете приятеля си. — Тя докосна ръката му и го поведе навътре.

— Тук е чудесно. Такава гледка! Това е Джордж Трети — доближи той лакирания шкаф. — Красив е, съвършен. Мисля, че е изработен през 1790. Виждам, че колекционирате китайски кутийки за тютюн. Този опал е изключително фин. А това... Извинете.

Той се обърна към нея и размаха ръце във въздуха.

— Антиките са моята страст и понякога се самозабравям.

— Страст, която сте споделяли с Вини.

— Да. Запознахме се на един търг. Бяхме конкуренти в наддаването за един стол с атлазена дамаска в стил френски класицизъм.

Тя долови в гласа му възбуда и съжаление.

— Кой спечели?

— Той. Беше неудържим. Имате изключителен вкус, госпожице Емерсън, и безпогрешен усет.

— Казвайте ми Лила и това всъщност не е...

Аш излезе от асансьора. Изгледа набързо Керинов и веднага отиде до Лила, като я закри с тялото си.

— Аш, това е Алексей Керинов. Срещнах го във фойето, като се прибрах с Ърл Грей.

— Подранил сте.

— Да, влакът пристигна по-рано. Имах късмет веднага да хвана такси. Дойдох направо при вас, както поискахте. — Керинов вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Имате право да сте предпазлив.

— Той ми показва шофьорската си книжка, преди да се качим тук. Имате мотоциклет, нали?

— Да, Харли Дейвидсън, модел V-Rod. Жена ми не е много доволна. — Усмихна се леко, но не сваляше предпазливия си поглед от Аш. — Виждам съм ваша снимка — каза му Керинов, — на която сте заедно с брат ви Оливър и сестра ви Жизел, сред децата на Вини, около разкошна маса от епохата на крал Уилям и кралица Мери, с прекрасни

инкрустации, в трапезарията на първия етаж в дома му. Той ви приемаше като свой син.

— И аз се чувствах така. Благодарен съм ви, че дойдохте толкова рано — каза Аш и му подаде ръка.

— Изнервен съм — призна Керинов. — Почти не съм мигнал, откакто разговаряхме. Информацията в документите е важна. За императорски яйца често се говори в моите кръгове, особено за изгубените. В Лондон, Прага, Ню Йорк. Обаче няма никакви следи, водещи до тях. Но това? Това тук е един вид карта, пътеводител. Никога не съм се натъквал на нещо толкова подробно.

— Нека да седнем — обади се Лила. — Да направя ли чай? Или кафе? Или нещо студено?

— Нещо студено ще ми дойде добре.

— Можем да отидем в дневната — реши Аш. — Там ще бъде удобно да видим какво ни носите.

— Може ли да ми кажете какво знае полицията? За Вини. За Оливър. Трябва да добавя, че ми е много мъчно за брат ви. Запознах се с него в магазина на Вини. Толкова млад и много очарователен — завърши той с искрено съжаление.

— Да, такъв беше.

— Документите негови ли са? На Оливър.

— Той ги е притежавал. — Аш покани с ръка Керинов да седне на един от столовете край дългата маса.

— И е умрял заради тях, също като Вини. Умрял е заради това, до което документите са можели да го отведат. Тези яйца струват милиони долари. В исторически смисъл откриването им е безценно. За един колекционер тяхната стойност е неописуема. Несъмнено има такива, които са готови да убият заради тях. А в исторически план те са опетнени с кръвта на членовете на царското семейство.

Керинов седна, отвори чантата си и извади кафяв хартиен плик.

— Това са документите, които Вини ми даде. Трябва да ги пазите на сигурно място.

— Ще ги пазя.

— А ето и моите преводи. — Преводачът извади още два плика. — По един плик за всяко яйце. Тези страници също трябва да се пазят. Документите бяха предимно на руски, както Вини, а навярно и вие сте предполагали. Има и няколко документа на чешки. Техният превод ми

отне повече време. Може ли да започна? — попита Керинов, преди да отвори плика.

— Тук виждате описанието, за което вече знаем от фактурата на Фаберже, от инвентарния опис за заграбените след революцията императорски съкровища.

Аш прочете превода за Херувима с колесницата.

— Яйцето е било поръчано от Александър III за съпругата му Мария Фьодоровна. По онова време цената му е била двайсет и три хиляди рубли. Голяма сума за онези години. Някои биха добавили, че е непростим каприз, ако се има предвид окаяното състояние на страната и народа. И все пак тази цена е несравнимо по-ниска от сегашната му стойност.

— Благодаря ви — каза той, когато Лила остави на масата поднос, върху който имаше кана с лимонада и висока чаша с лед. — Лимонадата е любимата ми напитка.

— Също и на мен.

Той вдигна чашата веднага щом Лила я напълни и жадно я пресуши.

— Гърлото ми пресъхна. Това е едновременно опасно и вълнуващо.

— Като да избягаш от Съветския съюз след балетно представление.

— Да. — Мъжът пое бавно въздух. — Да. Николай II, който седнал на трона след баща си, изпратил милиони селяни в Първата световна война. Било е ужасна участ за хората и за страната, като това е посяло семето на революцията. Работниците се сплотили, за да съборят властта. Временното правителство, съставено от банкери и други като тях, било пометено от съветите. Ленин взел властта след кървавата баня през есента на 1917 и конфискувал императорските съкровища, цялата собственост на царя, а царското семейство било екзекутирано. Той искал да натрупа чуждестранна валута в хазната и да сложи край на войната. Това е история, знам, но фонът на събитията е от значение.

— От баща си сте се научили да цените историята — отбеляза Лила и погледна към Аш. — Баща му е бил учител по история, преди да избягат.

Аш никак не се изненада, че Ли́ла вече се е запознала със семейната история на Керинов.

— Да, от баща ми. Изучавахме историята на родината ни, както и на другите държави, но Русия си остава страната, в която сме се родили. — Керинов отпи още една глътка. — И така войната продължила, а опитите на Ленин да сключи мир с Германия пропаднали. Той изгубил Киев. Мирният договор бил подписан, когато противникът стигнал на броени километри от Петроград. Войната на източния фронт приключила.

— Ужасно време — промърмори Ли́ла. — Защо не сме извлекли поука от историята?

— Баща ми би казал, че хората, заграбили властта, най-често са алчни и жадуват за повече. Две войни, световната и гражданската, са коствали на Русия реки от кръв и несметни съкровища, но и мирът също имал много висока цена. Някои от царските съкровища са били продадени явно, други — тайно. А някои са останали в Русия. От петдесетте императорски яйца всички, с изключение на осемте, са в музеи или частни колекции, дотолкова ни е известно — добави той.

Потупа с пръст по разпечатката, която бе донесъл.

— Ето това тук се отнася за яйцето Херувима с колесницата, продадено през 1924. Това е след смъртта на Ленин, по време на борбите за власт между чекистките тройки, точно преди Сталин да заграби цялото управление. Войни и политически игри. Изглежда, че една от чекистките тройки е имала достъп до част от царските съкровища и може би просто за лично облагодетелстване е продала яйцето на Владимир Старски за две хиляди рубли. Много по-малко, отколкото е струвало, но при съветската власт това е била огромна сума. В този документ се казва, че Старски е отнесъл яйцето в Чехословакия като подарък за жена му.

— А това всъщност не е официално документирано, защото на практика яйцето е било откраднато?

— Да — кимна Керинов на Ли́ла. — Според законите и мисленето по онова време, съкровището е принадлежало на съветската власт. Но яйцето било отнесено в Прага и останало там до следващата му продажба през 1938, когато нацистите нападат Чехословакия. Целта на Хитлер била да асимилира страната и да пороби населението ѝ, да смаже чешките интелектуалци. Яйцето било продадено от сина на

Старски на американеца Джоунас Мартин от Ню Йорк за пет хиляди щатски долара.

— Този Старски трябва да е бил отчаян — заключи Лила. — За да избяга заедно със семейството си от Чехословакия, по-далеч от войната, сигурно е продал повечето от ценностите, които е притежавал. Тръгнал е на път почти без багаж, но с много пари, за да се махне възможно по-далеч от хитлеристите.

— Така мисля и аз. — Керинов удари с юмрук върху масата, за да го потвърди. — Отново започнала война, но с още по-ужасни кръвопролития. За Джоунас Мартин успях да открия само, че е бил богат американски banker. Тази сума за него е била нищо. Смятам, че за него яйцето е било дребно украшение, сувенир с изящна изработка. Синът на Старски го е продал, вероятно без да е бил наясно с истинската му стойност. И така яйцето се озовало в Ню Йорк, в една изискана къща в Сътън Плейс.

— Където Оливър го открил сред скъпоценностите на наследницата на Мартин — Миранда Суонсън.

— Тя е внучка на Джоунас Мартин. Документите приключват с разписката за продажбата на яйцето на Мартин. Но...

Керинов отвори втория плик.

— Несесерът. Описанието му е приложено заедно с описанието на Херувима с колесницата. И историята му е същата. Война, революция, смяна на властта. Конфискувано е, последните официални сведения за него датират от 1922, когато е отбелязано прехвърлянето му в сейфовете на Совнаркома. Оттам е пътувало заедно с първото яйце — като съпрузи, би могло да се каже — от Русия до Чехословакия, а оттам до Ню Йорк. Император Александър III го подарява на майка си Мария Фьодоровна, после Ленин го конфискува, докопва го една от крадливите чекистки тройки, продава го на Старски, а синът му го препродава на Джоунас Мартин.

— Излиза, че и двете яйца са били в Ню Йорк. — Аш погледна към Лила. — Нашата версия се оказва погрешна.

— Двете — потвърди Керинов, — но до 12 юни 1946, когато Несесерът поема по нов път. Това... извинете.

Отвори плика с документите на руски език.

— Ето, ето тук. — И посочи към един раздел от документа. — Това отново е на руски, но е написано на лош руски език. С

граматически неточности и някои сбъркани имена. Написано е било от някой, който не е владеел руски добре, но е бил запознат с историята на Несесера. Тук яйцето не е назовано по име, а е приложено само описанието му. Наричали са го яйце кутия със скъпоценни камъни. Дамски комплект за маникюр с тринайсет части. Спечелил го е Антонио Бастоне при игра с пет карти срещу Джоунас Мартин Младши.

— При игра на покер — промърмори Лила.

— Поне така го преведох. Както казах, руският не е съвсем правилен, но се разбира. Тук има участие синът.

— Синът хвърля на масата красивата дрънкулка, когато е свършил парите в брой, но е очаквал да спечели раздаването.

Керинов кимна към Аш.

— Логично предположение. Виждате ли тук? Споразумели са се цената да е осем хиляди. Но младият Мартин не е имал късмет. Джони Каръка, както се казва. Открих данни за него в „Кой кой е“ от същата година. Бил е на двайсет, студент по право в Харвард. Но за Антонио Бастоне не открих нищо повече, освен името му.

— Звучи почти като виц — обади се Лила, — като се прибавят и документите на руски. Те никога не са си направили труда да разберат какво са притежавали. На този Джони определено не му е пукало. Захвърлил е яйцето с лека ръка, просто една красива, немного скъпа дрънкулка, която се мотае из къщата.

— Това е нещо, което и Оливър би направил — рече Аш тихо. — Също толкова безгрижно. Кръгът се затваря, нали?

Лила положи ръка върху неговата и пръстите им се преплетоха.

— Оливър не е имал възможност да се поучи от грешките си. Сега ние имаме шанс да оправим нещата.

— Можем да открием яйцата. — Керинов се наведе нетърпеливо напред. — Абсолютно вярвам в това. Историята им трябва да бъде проучена по-обстойно и да се попълнят белите петна. Да се замислим за това къде са попадали, къде са били пренасяни. Как са оцелели. Не са загубени навеки и могат да бъдат открити. Вيني щеше да налее водка и да вдигне тост за успеха на търсенето.

— И какво ще правим, ако ги открием? — зачуди се Аш.

— Те принадлежат на някой музей. Тук. В най-големия град на света. Руснаците вероятно ще възразят, но документите за собственост

са неоспорими. Всичко е тук. Продажби и препродажби. Те са велики произведения на изкуството, исторически ценности. Трябва да принадлежат на света.

Вдигна чашата си, после рязко я остави.

— Нали нямате намерение да ги задържите, да ги затворите под стъклен похлупак? Господин Арчър, вие сте богат човек, можете да си позволите да проявите щедрост. Вие сте човек на изкуството и трябва да разбирате колко е важно изкуството да е достъпно за хората.

— Няма нужда да ме убеждавате. Просто исках да разбера вашето мнение. Лила?

— Да.

— Добре. Оливър е получил тези документи и Херувима с колесницата.

— Извинете, „и“ ли казахте? Може би имахте предвид „за“?

— „И“ — повтори Аш. — Той е получил документите и яйцето.

Керинов едва не припадна на стола. За миг лицето му стана мъртвешки бледо, после яркочервено.

— Мили боже, мили боже. Той... Имате го? Притежавате едно от изгубените императорски яйца? Тук? Моля ви, аз трябва да...

— Не е тук. На безопасно място е. Мисля, че Оливър е сключил сделка с някого, после е постъпил безразсъдно, опитвайки се да вдигне мизата. Вследствие на което двамата с приятелката му са убити. Вини също беше убит, докато се опитваше да ми помогне да подредя пъзела. Така че става дума за повече от лов на съкровище.

— Разбирам. Извинете ме за момент. — Руснакът стана, отиде до прозореца, върна се до масата, после отново приближи до прозореца.

— Сърцето ми сякаш ще се пръсне. Мисля какво щеше да каже баща ми, един човек, който изучава миналото и винаги се е отнасял с презрение към играчките на богатите. Какво щеше да каже, ако можех да му споделя, че синът му има принос във връщането на тази частица от историята на света?

Върна се при масата и се отпусна бавно и сковано на стола като старец и добави:

— Навярно е глупаво да мисля за баща си в този момент.

— Не — поклати глава Лила, — не е глупаво. Ние всички искаме бащите ни да се гордеят с нас.

— Дълга му — Керинов се потупа по гърдите — толкова много. За мен като човек, който навярно възприема играчките на богатите мъже като изкуство, това е делото на живота ми. Вيني...

Гласът му пресекна и той притисна пръсти към очите си. Когато ги свали, сплете ръце върху масата и каза:

— Вие ми се доверихте, за което съм ви много благодарен. Не съм достоен за подобна чест.

— Вيني ви е вярвал.

— Ще направя за вас всичко, което бих направил за него. Всичко, което мога. Той гледаше на вас като на свой син — повтори Керинов. — Затова ще направя всичко, което е по силите ми. Вие сте го видели, докосвали сте го.

Аш мълчаливо извади телефона от джоба си и показа снимките, които бе направил на яйцето.

— Господи. Боже. Това е повече от изключително. Доколкото знам, вие притежавате единствената ясна снимка на този шедьовър на изкуството. Трябва да бъде предадено в музей, най-добре в „Метрополитен“. Не бива отново да бъде скривано от света.

— Когато всичко приключи, няма да бъде скрито. Хората, които искат това яйце, убиха двама членове на семейството ми. Това е не само произведение на изкуството и част от историята, а моето оръжие. А сега се оказва, че има и още едно яйце. Искам да го открия, преди те да са го направили. За целта трябва да намеря Антонио Бастоне или по-скоро неговите наследници. Ако още е жив, би трябвало да е на повече от деветдесет години, така че е малко вероятно.

— Но има голяма вероятност той отново да го е продал или изгубил в друга игра на покер, или да го е подарил на някоя жена. — Лила вдигна ръце. — Но не мисля, че дори синовете на богатите, особено ако имат лош късмет, печелят всеки ден на покер лъскави дрънкулки. Затова може би историята е забравена, както и това, което се е случило с печалбата. Все пак е нещо, откъдето да започнем.

— Юридически факултет в „Харвард“, 1946. Може би са били състуденти. Нищо чудно Миранда Суонсън да знае нещо за тази история. Мога да задействам някои връзки — реши Аш.

— А аз ще направя още някои проучвания. Имам и друга работа, но засега тя може да почака. Ще се съсредоточа върху тази задача.

Благодарен съм, че съм част от всичко това, част от историята. — След още един продължителен поглед Керинов върна телефона на Аш.

— Почакайте за минута. — Лила стана и излезе.

— Всичко това трябва да остане в строга тайна — каза Аш.

— Разбирам. Имате думата ми.

— Дори от семейството ви.

— Дори от него — съгласи се Керинов. — Аз познавам някои колекционери, както и други, които може би ще знаят повече. Благодарение на контактите си мога да открия кой има конкретен интерес от яйцата на Фаберже или руски антики.

— Бъдете внимателен, когато разпитвате. Те убиха трима души. Няма да се поколебаят да го сторят отново.

— Моята работа е да задавам въпроси, да събирам информация за колекционери и колекции. Няма да питам нищо, което би събудило подозрения.

Лила се върна с поднос, върху който имаше три малки чаши за шотове и запотена бутилка холандска водка „Кетел уан“.

— Много сте любезна — погледна я Керинов одобрително.

— Мисля, че моментът е подходящ. — Наля три шота леденостудена водка и вдигна чашата си. — За Вини.

— За Вини — промърмори Керинов и гаврътна шота.

— И още по едно. — Лила напълни отново чашите. — За вечното изкуство. Как се казва на руски „Наздраве“, Алексей?

— Ако пия за вашето здраве, казвам „За ваше здравье“.

— Добре. За ваше здравье.

— Имате усет към езиците. За вечното изкуство, за наше здраве и за успеха.

Допряха чашите си. Трите силни пожелания, слети в едно.

А това, помисли си Лила, като изпи водката на екс, бе началото на следващата крачка.

[1] Марка шоколадова зърнена закуска. — Б.пр. ↑

[2] Американска рок група, сформирана през 1965 г. в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи. Ърл Грей (Earl Grey) е фамилия на британски аристократи; граф Чарлс Грей е премиер на Англия през 30-те години на 19 век; на негово име е наречена прочута марка черен чай. — Б.пр. ↑

[4] Фронтмен на рок групата „Грейтфул Дед“ (1942 — 1995), след чиято смърт групата се разпада. — Б.пр. ↑

18.

През останалата част от деня Лила реши да зареже работата си и да се възползва от предимствата на съвременните технологии. Докато Аш се обаждаше на познатите си от Харвард, тя влезе в социалната мрежа.

Може би мъжът, ако все още беше жив, защото приближаваше сто години, едва ли щеше да има страница във Фейсбук, но смяташе, че има голяма вероятност някои от наследниците му да имат профил. Възможно беше да открие някой внук, кръстен на дядо си, или внучка Антония. Реши, че си струва да се порови из Гугъл и Фейсбук, като използваше малкото информация, с която разполагаха. Щеше да добави и Джоунас Мартин и да се разрови още по-надълбоко, за да види дали може да открие връзка между общите приятели, свързани с двете имена.

Когато Аш се спря под широкия свод на трапезарията, тя му кимна да влезе.

— Не пиша. Правя свои проучвания. Имаше ли късмет?

— Един приятел помоли свой приятел да се обади в канцеларията на Харвард и да попита за годишниците. За периода от 1943 до 1945 не са публикувани, но има за 1946, ала без снимки. Ще ги погледна, а имайки предвид възрастта на Мартин, ще проверя и две години след това.

— Това е добра новина — каза Лила и се облегна назад.

— Можеше да наема детектив да проучи всичко това.

— И да ни отнеме цялото забавление и удоволствие? Предпочитам да пробвам с Фейсбук — възпротиви се тя.

— Фейсбук?

— Ти имаш страница във Фейсбук — припомни му Лила. — Между другото току-що ти изпратих покана за приятелство. Всъщност излиза, че ти имаш две страници, едната лична, а другата — професионална. Но от два месеца не си обновявал професионалната си страница.

— Сега звучиш като моя агент — промърмори той. — Ще поствам някоя нова картина, когато избира нещо подходящо. Защо се ровиш във Фейсбук?

— А ти защо имаш лична страница?

— Помага, когато ми хрумне да проверя какво става със семейството.

— Точно така. Мога да се обзаложа, че фамилиите Бастоне или Мартин са направили същото. Бастоне е италианско име. Обзалагам се, че не знаеш, че Италия е на девето място в света по използване на Фейсбук.

— Признавам, че нямах понятие.

— Съществуват още шейсет и трима души Антонио Бастоне във Фейсбук, както и три жени с името Антония и същото фамилно име. Потърсих и съкратени имена като Тони и Тонио. После се сетих да търся и Антъни. Ще прерова профилите им, ще видя дали ще успея да получа достъп до списъците с приятелите им. Ако намеря в тези списъци името Мартин или Суонсън, може да се окаже полезно.

— Фейсбук — повтори Аш и тя се засмя.

— Не си се замислил за възможностите му, защото не обновяваш страницата си.

— Лила — каза той и седна срещу нея.

Тя отмести лаптопа и отпусна ръце върху масата.

— Аштън.

— Какво ще правиш с всички тези шейсет и шест имена във Фейсбук?

— Мисля, че ще излязат още от търсенията за Тони и Тонио. Както вече ти казах, интересуват ме списъците с приятелите. Независимо дали имат, или нямат връзка, аз ще се свържа с тях чрез Фейсбук и ще питам дали са потомци на Антонио Бастоне, който е учил в Харвард през четиридесетте години на миналия век. Не сме абсолютно сигурни, че е следвал там. По дяволите, двамата с Мартин биха могли да се запознаят в стриптийз клуб, но все пак ще опитаме. Може да имам късмет, особено като засека информацията с Гугъл.

— Много изобретателно.

— Изобретателността е моят бог. А технологиите — скъп любовник.

— Това ти доставя удоволствие.

— Признавам, че е така. Част от мен ме предупреждава, че не би трябвало, защото ако имам късмет, там някъде дебне някой, който ще ме убие заради това, ако има възможност. Но не мога да се спра. Твърде е вълнуващо.

— Няма да позволя да ти се случи нещо. И не ми казвай, че можеш да се грижиш за себе си. Казвам ти, че сега ти си с мен — увери я той и хвана ръката ѝ.

— Аш...

— Ти си с мен. И на двама ни ще е нужно известно време, за да свикнем, но това е положението. Говорих с Боб — каза той и стисна по-силно ръката ѝ.

— С кого? — попита тя, неуспяла да схване мисълта му.

— С брат ми Боб.

Освен Жизел, Райли и Естебан, имаше и Боб.

— Ще ми е нужно копие от таблицата с родословието ти.

— Той днес е при Анджи. Боб и Франки, който е най-големият син на Вини и Анджи, са много гъсти. Помолих го да поговори с Франки за информацията, с която е разполагал Вини за имението на Суонсън и за вещите, които е купил Оливър.

— За да провериш дали сред тях има нещо, свързано с Несесера или Бастоне.

— Малко вероятно, но защо не? Пак позвъних в дома на Суонсън, но се сетих да се обадя на майка ми. Тя познава всички и, разбира се, е близка, макар и не особено, с Миранда Суонсън, която описа като празноглава светска дама. Майка ми се съгласи да поразпита тук-там и да разбере къде ще почиват Миранда и съпругът ѝ Биф.

— Не може наистина да се казва Биф^[1]. Ничие име не може да е Биф.

— Според майка ми името му е точно така. — Телефонът, който бе оставил на масата, издаде кратък звук. — Явно трябваше по-рано да се сетя за майка ми. Мамо — каза той по телефона, — много бързо действаш.

Лила го остави да говори на спокойствие и се качи горе, за да си вземе обувките, бейзболната шапка и слънчевите очила. Пъхна в джоба малкото си портмоне, в което имаше ключове, малко пари, лична карта. По стълбите надолу срещна Аш, който тъкмо се качваше.

— Къде отиваш? — попита той. — Или по-точно къде отиваме?

— Качих се да си взема нещата, за да изведа или по-точно да изведем Ърл Грей на... чист въздух. Можем да повървим из парка и ти ще ми разкажеш какво каза майка ти.

— Добре. — Той изгледа с присвити очи шапката ѝ. — Значи си фен на „Метс“.

Тя тутакси се наежи.

— Хайде, давай, кажи нещо.

Аш само поклати глава.

— Това е доста сериозно изпитание за нашата връзка. Ще отида да взема каишката.

— И найлоновите торбички! — подвикна след него Лила.

Въоръжени с всичко необходимо и водени от изпадналия във възторг Ърл Грей, двамата слязоха долу, после поеха по стълбището, свързващо Тюдор Сити с парка.

— Дали това е знак? — зачуди се Лила. — Да слизаме по стъпалата на Шарански, наречени на името на руски дисидент.

— Мисля, че трябва да понауча повече за руснаците, след като тази история приключи. Но ти беше права за разходката в парка. Ще ми се отрази добре.

Аш вдъхна с наслада свежия въздух. В далечината се чуваше шумът на колите по Първо авеню, а двамата вървяха по широката алея под сенките на акациите зад малкото подскачащо кученце. После заобиколиха една поляна и навлязоха в тихия, спокоен и сенчест градски оазис. Наоколо имаше много хора: майки с малки деца, други бутаха колички с бебета, трети разхождаха кучета, някои бяха със слушалки и вървяха наперено със смартфони в ръка, а един младеж с мършави бели крака, напъхани в черни тесни шорти, подскачаше в такт с музиката, която гърмеше от слушалките в ушите му.

— Е, какво каза майка ти? — попита Лила, докато Ърл Грей душеше тревата, размахвайки опашка.

— Погледнала в бележника си — ако мислиш, че моята родословна таблица е някакво чудо, би трябвало да видиш бележника със светските ангажименти на майка ми. Всеки стратег би се гордял да го притежава. Обадила се на нейна позната, която била приятелка с Миранда Суонсън. Двамата със съпруга ѝ заминали за Хамптън след Деня на труда, макар че понякога пътували до града, за да се срещнат с

приятели или съпругът ѝ да присъства на бизнес съвещания. Дала ѝ адреса и номера на мобилния телефон на Миранда Суонсън.

— Обади ѝ се. — Лила сграбчи ръката му и го поведе към една пейка. — Обади ѝ се сега.

— Всъщност не е нужно. Майка ми вече го е направила.

— Тя наистина е много бърза.

— Като светкавица. Майка ми, която също е в Хамптън, получила покана за коктейла, който семейство Суонсън дава довечера. Поканата включва мен и дамата ми. Искаш ли да пийнеш коктейли на плажа?

— Довечера? Нямам какво да облека за вечерен коктейл на плажа в Хамптън.

— Това е плаж. Облеклото ще е неофициално.

— Мъже — промърмори Лила. — Нуждая се от тоалет. — Пропъди мисълта, че това щеше да се отрази пагубно на банковата ѝ сметка. — Ще прибереш ли Ърл Грей? — Измъкна ключа от апартамента и му го подаде заедно с каишката. — Аз трябва да отида на пазар.

И хукна, оставяйки след себе си облак прах.

— Това е само плаж — повтори объркано Аш.

* * *

По нейните стандарти бе сътворила истинско чудо. Елегантна, нежнорозова рокля с дълбоко изрязан гръб и кръстосани тънки презрамки. Тюркоазни гладиаторски сандали на високи токчета и сламена чанта на розови и тюркоазни ивици, достатъчно голяма, за да побере най-важния ѝ аксесоар — очарователен пудел, колкото чаена чаша.

Мобилният ѝ телефон извънтя, докато си слагаше още един слой спирала на миглите.

— Готова ли си? — попита Аш.

— Още две минути. — Изключи го, раздразнена, че той бе успял да се върне в жилището си, да се преоблече и отново да е тук за по-малко време, отколкото на нея ѝ отне да избере роклята. Сложи храна за кучето в новата чанта, после нагласи удобно Ърл Грей вътре. Сгъна

тюркоазния шал с ярки розови вълни, който продавачът я бе убедил да си купи, до кучето и хукна навън, за да спази обещанието си за двете минути.

Завари Аш отвън, облегнал се на стар спортен шевролет „Корвет“, да бърби с портиера.

— Нека ви помогна, госпожице Емерсън. — Портиерът отвори вратата на колата. — Желая ви приятна вечер.

— Благодаря — отвърна тя и огледа таблото, докато Аш се настаняваше зад волана.

— Имаш кола.

— Имам. Не я карам често.

— Имаш наистина готина кола.

— Ако ще водиш готина жена на плажа, трябва да бъде с готина кола.

— Добре го каза. Започвам да се изнервям.

— За какво? — Той се движеше в оживения трафик доста умело, сякаш го вършеше ежедневно.

— За всичко. Представям си как Миранда ще каже: „О, Антонио! Разбира се, какъв стар сладур. Подпряхме го там в ъгъла. Идете да го поздравите“.

— Не мисля, че ще стане така.

— Разбира се, че не, но просто фантазията ми се развихри. После отиваме при него и той ще каже или по-скоро ще изкрещи, защото трябва да е глух като пън: „Покер? Джони Каръка. Ех, какви дни бяха!“. После ще ни разкаже как е дал яйцето на някакво момиче, с което е имал връзка по онова време. Но как ѝ беше името? Ще се изкикоти, а накрая ще се строполи мъртъв.

— Поне ще умре със спомените за времето, когато е бил щастлив.

— Има и друга версия, в която секси азиатката се появява в тоалет на Александър Маккуин. Напълно съм сигурен, че САД ще държи всички на прицел, докато шефът ѝ върви след нея. Той изглежда като Марлон Брандо. Не младият, секси Брандо от черно-белите филми, а като остарелия, надебелял Брандо в бял костюм и панамена шапка.

— Нали е лято и сме на плажа.

— Понеже е моя фантазия, аз владея кунгфу и двете със САД заемаме бойни пози. Сритвам ѝ задника безмилостно, а ти арестуващ шефа ѝ.

Аш ѝ хвърли кос поглед, преди ловко да се шмугне между две таксита, и каза:

— Ти получаваш секси мадамата, а на мен ми се пада дебелия, дърт Брандо, така ли? Не е честно.

— Просто така се случва. Но тъкмо, когато вече си мислим, че всичко е наред, става нещо ужасно. Не мога да намеря Ърл Грей. Търся го навсякъде, но него го няма и се чувствам зле заради това.

— В такъв случай е добре, че това никога не се е случило и няма да се случи.

— Въпреки всичко ми се иска да владея кунгфу — каза Лила и бръкна в чантата си, където Ърл Грей спеше кротко, свит на кълбо.

— Какво има там? Не си сложила кучето там, нали? Взела си кучето?

— Не можех да го оставя. Аз отговарям за него. Освен това жените имат такива малки кучета, за да могат да ги разнасят в модните си чанти — погледна го тя закачливо. — Те просто ще си помислят, че съм ексцентрична.

— Откъде ли може да им хрумне нещо подобно?

* * *

Лила обичаше нови места и макар да не би избрала за себе си къщата на семейството Суонсън в Хамптън, можеше да я оцени по достойнство. Стотици квадратни метри стъкло, цялата в бяло, елегантна и ултрамодерна, с бели тераси, украсени с бели саксии, пълни с червени цветя. Всичко бе изпипано до последната подробност, свидетелство за огромно богатство и почит към съвременния стил.

Гостите се движеха на групи по терасите — жените с ефирни рокли, а мъжете с костюми в меки пастелни тонове и спортни сака. Светлината беше ярка и плиськът на вълните се смесваше с музиката, долитаща през отворените прозорци.

Тя видя сервитьорите, разнасящи подноси с чаши — според нея с коктейли „Белини“ или с шампанско, както и чаши с бира „Пилзнер“

и вкусни хапки.

Вътре небето и морето доминираха през стъклените стени. От толкова много белота обаче очите я заболяха, а кожата ѝ настърхна.

Мебелите бяха със сребърни или с огледални повърхности, комбинирани със столове и дивани в яркочервено, синьо и зелено. Същите цветове се виждаха и по картините, окачени в сребърни рамки по белите стени. Никъде нямаше нищо заоблено, забеляза Лила.

— Тук не бих могла да работя — промърмори тя на Аш. — Непрекъснато ще ме мъчи главоболие.

Една жена в къса, плътно прилепнала бяла рокля забърза към тях. Платиненорусата ѝ коса беше в шикозен безпорядък, а очите ѝ бяха толкова поразително зелени, че Лила тутакси заподозря, че носи цветни контактни лещи.

— Ти трябва да си Аштън! — Жената сграбчи ръката на Аш и се наведе за целувки по двете бузи. — Толкова се радвам да те видя сред нас! Аз съм Миранда.

— Много мило, че ни поканихте. Миранда Суонсън, Лила Емерсън.

— Не е ли свежа като ягодово парфе? Нека да ви предложи питие — завъртя тя пръст във въздуха, без да се огледа. — Предлагаме „Белини“. Разбира се, че можете да си изберете и друго питие по ваш вкус.

— Бих пила „Белини“ — засия насреща ѝ Лила и усети лек прилив на симпатия.

Според нея жената бе на възраст колкото майката на Аш, но Миранда беше като изваяна, заострена тояга, преливаща от нервна енергия, може би пришпорвана от течността в чашата ѝ.

— Трябва да ви запозная с останалите. Всичко тук е съвсем непринудено. Останах очарована, когато ми се обади майка ти, Аштън. Нямах представа, че е тук, за да прекара част от лятото.

Лила взе една чаша от подноса на сервитьора.

— Домът ви е прекрасен.

— И ние си го обичаме. Изцяло подновихме къщата, когато я купихме миналата година. Приятно е да се измъкнеш от жегата и тълпите в града. Сигурна съм, че знаете какво имам предвид. Нека да ви запозная с...

Ърл Грей използва възможността да си подаде главата от ъгъла на сламената чанта.

Ченето на Миранда увисна. Уплашена, Лила затаи дъх, очаквайки домакинята да нададе панически писък.

Вместо това се чу само възторжено възклицание.

— О, това е малко кутре! Тя е като играчка.

— Той. Това е Ърл Грей. Надявам се да нямате нищо против, но не можех да го оставя сам вкъщи.

— О, о, прекрасен е. Просто е прекрасен.

— Искате ли да го подържите?

— Ще ми е много приятно. — Миранда пое кученцето и незабавно започна да му говори галено като на бебе.

Лила се спогледа с Аш и се усмихна.

— Има ли къде да го отведе за малка разходка?

— О, да, разбира се! Ще ви покажа. Искаш ли разходчица? — загука му Миранда и потри носа си в милата муцунка на Ърл Грей, после се закиска, когато той я близна по лицето.

Този път Лила завъртя очи към Аш, докато следваше прехласнатата Миранда към входната врата.

С коктейл „Белини“ в ръка, Моника пристъпи към сина си.

— Много умно момиче имаш.

Той се наведе, за да целуне майка си по бузата.

— Не знам дали я имам, но наистина е дяволски умна.

— Синът ми знае как да получи това, което иска, и винаги го постига. — Тя също го целуна по бузата. — Ще трябва да се присъединим към гостите, но после двамата с теб ще намерим някое тихо местенце в тази абсурдна къща, където ще ми кажеш защо искаше да те запозная с Миранда Суонсън.

— Съгласен — кимна Аш и погледна към вратата.

— Мисля, че Лила може сама да се справи.

— И тя все това ми повтаря.

— Оказва съпротива на мъж, който е свикнал да се справя с твърде много проблеми на твърде много хора. А сега да се отдадем на светско общуване. — Хвана го под ръка и двамата се запътиха към множеството в големия салон. — Тутс, струва ми се, че не познаваш сина ми.

С примирена въздишка Аш се включи в общите разговори.

Отвън Лила вървеше по широката бяла пътека между остриите листа на декоративните растения и бодливите розови храсти. Чакаше подходящ момент.

— Двамата с Биф пътуваме твърде много и затова никога не съм мислила да имам куче. Прекалено много главоболия. Но сега... — Миранда държеше каишката, докато Ърл Грей душеше из тревата. — Ще ти бъда много задължена, ако ми дадеш името на селекционера ти.

— Ще ви го дам с удоволствие. Много съм благодарна за поканата ви тази вечер и че проявихте такова разбиране към Ърл Грей. Не знаех, докато Аш не го спомена, че сте познавали неговия полубрат Оливър.

— Кого?

— Оливър Арчър, той е уредил продажбата в имението чрез „Антики от цял свят“.

— О! Не ги свързвах. Той наистина спомена, че е син на Спенс Арчър, но бях забравила. Това имение беше такова главоболие, а той много ми помогна.

— Не се и съмнявам.

— С Биф просто не виждахме смисъл да държим онази стара къща и всичките вехтории. Моята баба колекционираше какво ли не. — Жената завъртя очи. — Приличаше на музей, беше претъпкано, старо, прашно място.

— Все пак може би ви е било трудно да продадете семейни реликви.

— Предпочитам да живея в настоящето. Антиките са само стари вещи, които някой вече е използвал, нали?

— Ами... Да, така е — кратко и ясно каза Лила.

— И повечето са тежки и тъмни или твърде претрупани. С Биф харесваме изчистените и модерни линии. Оливър, разбира се, че си го спомням, беше от огромна помощ. Трябва да го поканя през някой уикенд това лято.

— Съжалявам, мислех, че знаете. Оливър беше убит преди две седмици.

Домакинята се втрени потресено в Лила.

— Това е ужасно! О, той беше толкова млад и толкова хубав. Истинска трагедия. Как се е случило?

— Бил е застрелян. Съобщиха го във всички новинарски емисии.

— О, аз никога не слушам новините. Винаги са толкова потискащи.

— Права сте — съгласи се Лила.

— Застрелян. — Миранда потръпна. — Предполагам нападение с цел грабеж.

— Нещо такова. Вие сте му продали едно яйце.

— Добро момче, изпишка се. Какво? — погледна Миранда към гостенката си. — Яйце? Защо ще продавам яйце на някого?

— Декоративно яйце. Херувим с колесница.

— Колко странно. Не си спомням... О, почакайте. Господи, беше толкова старомодно и натруфено. С него бяха и всички онези документи, написани на някакъв странен, чужд език. Но Оливър се заинтересува и попита дали бих му го продала веднага и да ми плати на ръка. Не виждах защо да не го направя.

— Документите всъщност са били за две яйца.

— Наистина ли? Е, както ви казах онази прашасала къща беше пълна с всякакви боклуци. С Биф сме по-скоро минималисти.

— Аш узна за това, тъй като трябваше да се погрижи за имуществото на брат си, знаете как е.

— Подобна дейност поглъща много време и енергия — завъртя Миранда очи в знак на съгласие.

— Да. И докато е подреждал документите му, е разбрал, че Джоунас Мартин младши е изгубил второто яйце при игра на покер. Спечелил го е Антонио Бастоне.

— Бастоне? — Лицето ѝ светна за миг. — За това ли става дума? Имаше някаква семейна легенда... за някакво съкровище, зложено и изгубено. Дядо ми Джоунас Мартин е бил черната овца на семейството заради слабостта си към хазарта и жените.

— Познавахте ли семейство Бастоне?

— Излизах с Джовани през едно вълнуващо лято, когато бяхме в Италия. Тогава още нямах осемнайсет. Бях луда по него, навярно защото баща ми не одобряваше връзката ни заради тази история с покера.

— Къде по-точно в Италия, ако нямате нищо против да попитам?

— Във Флоренция, поне прекарахме доста време във Флоренция. Семейство Бастоне имат вила в Тоскана. Джовани се ожени за някакъв италиански модел и тя му народи много деца. Не съм го виждала от

години, но за Коледа си разменяме картички. Една жена никога не забравя първата си любов.

— Истинско щастие е първата любов на една жена да бъде италианец с вила в Тоскана. Някога ставало ли е дума за яйцето, което неговият дядо е спечелил от вашия?

— Ние имахме много по-важни неща, за които да си говорим, когато изобщо говорехме. Трябва да се връщам при гостите, но бих останала цяла нощ тук с това малко сладурче. — Миранда взе Ърл Грей на ръце. — Мислите ли, че той е свършил с работата си?

— Да, бих казала, че свършихме.

Докато вървяха из градината на път към къщата, Лила насочи разговора към безобидни теми, като спомена имената на някои от клиентите си, които също имаха къщи в Ийст Хамптън. Разделиха се, след като Миранда я представи, и то като Лийла, на две двойки на източната тераса.

Лила не я поправи и влезе в ролята на Лийла, разглезена наследница на попечителски фонд, която запълва времето си с моден дизайн. Забавлява се с тази измислена персона няколко минути, след което се извини и отиде да потърси Аш.

Той я сграбчи отзад, а ръката му се уви здраво около талията ѝ.

— Ето те и теб. Трябва да видиш гледката от втория етаж.

— Трябва ли? — попита тя, докато той я побутваше чевръсто към блестящото бяло стълбище.

— Да, защото майка ми е там и ми е наредено да те заведа. Трябва да ѝ се подчиня — прошепна Аш.

— Така ли?

— В общи линии ѝ обясних за какво става дума. Можеш да я забавляваш, докато открия Биф Суонсън, за да видя дали той знае нещо за яйцето.

— Това няма да е необходимо. Госпожо Кромптън, радвам се да ви видя отново.

— Моника. Може ли да видя твоята хитрина?

— Моята хитрина?

— Прочутият Ърл Грей.

Чуло името си, кученцето подаде глава от чантата и радостно излая.

— Аз повече си падам по големи, яки кучета, но това определено е много сладко. Освен това има щастлива муцунка.

— Точно тя най-много ме очарова в него.

— Първо — по-възрастната жена хвана Лила за ръката и я поведе настрани от малката група гости, — искам да се извиня за поведението на бащата на Аштън.

— Не е необходимо.

— Нямахте да те оставя насаме с него, ако подозирах какво му се върти в главата. Макар че би трябвало да знам, след като съм родила две деца от него. Двете с настоящата му съпруга нямаме много общо, а и не се харесваме особено, но тя щеше да се ужаси, ако знаеше как се е отнесъл с един гост в дома им. Както и майката на бедния Оливър, а също и Изабела, третата съпруга на Спенс. Така че в името на миналото и настоящето съжалявам, че са се държали толкова зле с теб.

— Благодаря. Беше труден ден за всички.

— Ужасен ден, който завърши още по-зле. Аш ми каза какво става дотолкова, доколкото е решил, че е необходимо да знам. Трябва да призная, че много харесвах Вини. Двамата с Анджи, семейството им, са част от моето, при това желана част. Искам да видя заловени и наказани тези, които са отнели живота му и разбиха сърцето на Анджи. Но не искам това да заплашва живота на сина ми или този на една млада жена, към която вече се привързах.

— Разбирам. Всъщност ние в момента само събираме информация.

— Аз не съм Оливър, мамо — вметна Аш.

— И слава богу. — Лекият бриз подхвана косата ѝ, разроши златисточервените къдрици. — Наред с другите разлики ти не си алчен, самоуверен или глупав. Оливър беше, при това доста често и трите наведнъж. Нелепо е да не се говори лошо за мъртвите. В крайна сметка всички ще умрем. А междуременно за какво искате да говорим?

Лила не можа да сдържи смеха си.

— Аш все казва, че ще се грижи за мен, а докато се опитва да го прави, аз ще се погрижа за него.

— И двамата се грижете един за друг.

— И след като Аш ви е разказал историята, мога да споделя, че хитрината ми спечели джакпота. Накратко казано, Миранда няма

понятие какво представлява яйцето, което Оливър е купил от нея. Според нея то е старомодна, натруфена и ненужна вещ в старата къща, претъпкана с боклуци, която тя не иска.

— Имотът на Мартин беше една от най-красивите къщи в Лонг Айланд — осведоми я Моника. — Но отдавна беше изоставена, тъй като бабата на Миранда боледуваше от дълго време, а баща ѝ почина преди няколко години. Някога съм ходила там на изискани приеми. Когато за пръв път престъпих прага на къщата, бях бременна с теб, Аш.

— Колко е малък и заплетен светът. А каква е връзката със семейство Бастоне?

— В този малък и заплетен свят Миранда е преживяла първата си любов с Джовани Бастоне в Тоскана. Семейство Бастоне има вила там. Трябва да е близо до Флоренция, тъй като тя спомена, че двамата с Джовани са прекарвали много време в този град. Смътно си спомня семейната легенда, свързана с Джоунас Мартин, черната овца на рода по онова време, според която той заложил и изгубил семейно съкровище. В тази история бил замесен Антонио Бастоне. Това било една от причините баща ѝ да не одобрява връзката ѝ с младия Бастоне. Той, Джовани, се оженил за модел и двамата имали няколко деца.

Моника ѝ хвърли поглед, изпълнен с одобрение.

— И узна всичко това, само докато разхождаше едно куче, за да си свърши работата в градината?

— Да. Освен това разбрах, че тя няма представа за случилото се с Оливър и дори не знаеше, че е бил убит. Миранда Суонсън не е свързана с яйцето. Тя е много мила жена, малко глупава, но мила. Трябва да си напомня да ѝ дам името на селекционера на Ърл Грей, защото и тя иска такова куче. Когато ѝ се обадя по този повод, бих могла да измъкна от нея информация как да се свържем с Джовани Бастоне. Но предполагам, че може и сами да разберем.

Доволна от себе си, Лила успя да отмъкне една чаша от минаващия сервитьор.

— Как да не обича човек коктейлните партита?

— Аз ги обичам. — Моника чукна чашата си в нейната. — Горкият Аш ги посещава само когато не може да се измъкне. Вече обмисля стратегия за оттегляне. Останете още половин час — посъветва ги тя. — Вижте и оставете да ви видят, а след това си

тръгнете незабелязано. Аз ще ви покроя. — Моника плъзна ръка около кръста на Лила, както толкова често правеше синът ѝ. — Следващия път, когато дойда в Ню Йорк, непременно трябва да обядваме заедно и да си поговорим надълго и нашироко.

Половин час, помисли си Аш и погледна часовника си, преди да поведе обратно дамите си към долния етаж.

[1] Biff — силен удар, плесница (англ.). — Б.пр. ↑

19.

Когато се върнаха в Ню Йорк, Аш заяви — макар да смяташе, че никой мъж не бива да разхожда куче с големината на хамстер — че било негов ред да изведе Ърл Грей навън. Лила нямаше нищо против и се зае да проверява кухненските запаси. Малкото хапки от коктейла само бяха изострили апетита ѝ. Когато Аш се върна, тя бе приготвила любимите си макарони със сирене и вече се ровеше във Фейсбук.

— Направила си макарони със сирене.

— От готовите. Или харесваш, или не харесваш.

— От синята кутия, нали?

— Разбира се. Аз си имам стандарти.

Той си взе бира от хладилника. Тъй като шофираше на връщане, на коктейла бе изпил само една бира. Сега напълно си беше заслужил още една.

— Макарони със сирене от синя кутия беше единственото, което можех да готвя, когато се преместих в първото си самостоятелно жилище. Това и гофрети „Егос“ — припомни си той с умиление. — Ако работех до късно, си приготвях едното или другото. Няма нищо по-вкусно от макарони със сирене в три сутринта.

— Може да изчакаме и да проверим дали още е вярно, но в момента умирам от глад. О, боже! Аштън, уцелих в десетката.

— Каква десетка?

— С разузнаването във Фейсбук. Антония Бастоне ми е отговорила. Това е отговор на моето запитване: „Имате ли роднинска връзка с Антонио Бастоне, който е играл покер с Джоунас Мартин през четиридесетте години на 20 век?“. Тя е отговорила: „Аз съм правнучка на Антонио Бастоне, който е бил приятел на американеца Джоунас Мартин. Ти кой си?“.

Той зарови вилицата си в купата с макарони и сирене и каза:

— Антония може да е четиридесетгодишен мъж с бирено коремче, който се надява да забие някоя наивна мацка по интернет.

— Който по една случайност е използвал точно това име за прикритие, така ли? Имай малко повече доверие в хората и ми подай една вилица. Щом ще ядем от купата за сервиране, и аз искам вилица — вдигна Лила очи от екрана на лаптопа.

— Много си придирчива. — Аш лапна още макарони. — Господи, това ме връща толкова години назад. Спомням си, че го правех след дълга нощ с... вилица — промърмори той и отиде в кухнята.

— Този спомен включва макарони със сирене и гола жена.

— Може би.

Аш се върна с вилицата и две салфетки.

— Само за твое сведение, и аз имам спомени с голи мъже.

— Тогава всичко е наред. — Той седна. — Добре де, малко прекалих с мъжа на средна възраст с биреното коремче. Тя отговаря на американка, вероятно е разбрала, че си такава, защото е проверила страницата ти в интернет. Да, мисля, че наистина си уцелила десетката. Много си ловка и съобразителна, Лила. Аз не бих отишъл на коктейл с куче, нито пък щях да търся информацията в социалните мрежи. Но ти успя и с двете.

— Бих казала, че е просто късмет, но фалшивата скромност е също дразнеща. Какво да ѝ кажа, Аш? Не съм мислила, че ще получа отговор толкова бързо, и затова не съм планирала следващата стъпка, стратегията още не ми е съвсем ясна. Не мога да ѝ кажа, че съм приятелка на доведения брат на мъжа, който е бил убит заради яйцето на Фаберже, което нейният праядо не е спечелил от Джоунас Мартин. Но все трябва да ѝ кажа нещо, което да е достатъчно, за да продължим диалога.

— Ти си писателка. Пишеш много добри диалози — твоите тийнейджъри наистина звучат съвсем достоверно.

— Знам, че съм писателка, и благодаря, но не съм доизпипала тази част.

— Не, ще ѝ кажеш, че си писателка, което е истина. Тя може да го провери. Познаваш се с Миранда Суонсън, което също е истина, която е внучка на Джоунас Мартин и все още храни добри чувства към Джовани Бастоне. Всичко дотук е вярно. Проучваш техните семейни истории. Интересува те връзката между Мартин, Бастоне и залога

заради книгата, която пишеш в момента. Не е вярно, но звучи убедително.

— Това е доста добро хрумване. — Лила загреба с вилицата от купата. — Може би наистина ще напиша книга за всичко това, затова мога да продължа в тази посока. Аз проучвам истината и възможната истина.

Тя написа отговора.

— Ще завърша с: „Имаш ли нещо против ти или някой член на семейството ти да поговори с мен?“ — каза Лила и го изпрати. — И така... — Загреба още по-ентузиасирано с вилицата от макароните. — Ще почакаме и ще видим.

— Можем да направим нещо по-добро. Какъв е графикът ти?

— Графикът ми? Ще бъда тук до понеделник следобед и след това ще разполагам с два дни почивка, преди следващата работа в Бруклин, после...

— Два дни може да не са достатъчни. Може ли да намериш някой, който да те замести в Бруклин?

— Бих могла, но...

— Намери някой да те замести в Бруклин — прекъсна я Аш. — Да отидем в Тоскана.

Тя го зяпна смаяна.

— Ти наистина знаеш как да се отплатиш за порция макарони със сирене.

— Ще тръгнем в понеделник, веднага след като уредиш заместника си. Така ще имаме достатъчно време да открием вилата на Бастоне, а и с малко късмет можем да получим и покана за посещение. Ако нямаме късмет, ще измислим нещо друго.

— Само че... — Ръцете ѝ се завъртяха в знак на почуда. — Да заминем за Тоскана?

— Ти обичаш да пътуваш.

— Обичам, но...

— Трябва да предприема следващата стъпка и да проучва за Несесера. Не мога да замина без теб, Лила. Няма да те оставя сама, докато тази история не приключи. Може да не ти харесва, но това е положението. Затова го приеми, все едно че ми правиш услуга.

— Умееш да манипулираш, Аштън — отвърна тя с лека тъга в гласа и загреба от макароните.

— Виновен съм, но и ти искаш да отидеш. Искаш да участваш. Не искаш да си тук, докато аз се влача по италианските следи.

В Бруклин имаше котка, куче и аквариум с морски рибки, както и градина. Тя очакваше с нетърпение двете седмици престой там.

Но в сравнение с Тоскана, с възможността да открият още едно парче от пъзела, а и да бъде с Аштън...

— Ще трябва да намеря заместник за Бруклин, който да бъде одобрен от клиентите ми.

— Съгласен.

— Да видим тогава какво мога да направя.

* * *

Лила надникна в сламената си чанта, за да провери как е Ърл Грей, и влезе в галерията на Джули. Вътре видя двойка туристи — според нея зяпачи, а не купувачи — един служител разговаряше оживено с мъж и жена, които с напрегнати физиономии се бяха вторачили в скулптурата на плачеща жена, заровила лице в шепа.

Зачуди се защо някой би искал в дома си нещо толкова нещастно и тъжно, но всеки разбираше изкуството посвоему.

Намери Джули да отговаря на сутрешните си есемеси в задната стая, където продадените картини старателно се опаковаха за изпращане.

— Още една голяма продажба. Обещах лично да се погрижа за опаковането ѝ. — Джули я изгледа набързо. — Чудесна чанта. Откъде я намери?

— Вчера я купих. Защо си боса?

— О, закачих си токчето в една решетка на път за работа и то се отлепи, не биваше да вървя пеша с тези обувки. Днес следобед ще го занеса на обувцар.

Лила отвори чантата си, изрови малък комплект шкурки и мигновено залепващо лепило.

— Аз ще го поправя — взе тя обувката, която бе много елегантно творение на Джими Чу, и се залови за работа. — Що се отнася до чантата — продължи Лила, докато почистваше двете повърхности с

шкурката, — ходих на коктейлно парти в Хамптън и ми трябваше нещо, в което да нося Ърл Грей.

— Взела си кучето на коктейлно парти в Хамптън?

— Да. Щеше да е по-добре да имам специално лепило за обувки, но... — Лила подръпна току-що залепеното токче. — И това би трябвало да издържи. И така, ще ти разкажа набързо за последните събития. Имам нужда от съвет.

Разказа на Джули случилото се предишния ден, докато заглаждаше ръбовете на залепените повърхности, а приятелката ѝ развиваше едно руло мехурчеста опаковка.

— Само на теб може да ти хрумне да търсиш във Фейсбук предмети на изкуството и убийци — отбеляза Джули.

— Тя още не е отговорила на последното ми съобщение, затова всичко може да се окаже празна работа. Но независимо дали е потомка или не на Антонио Бастоне, Аш иска следващата седмица да заминем за Тоскана. Настоява и аз да го придружа.

— Той ще те заведе в Италия?

— Не е романтично бягство, Джули, за каквото дори и не бих си помислила, тъй като имам планирани ангажименти.

— Извини ме, може и да не е романтично бягство, но едно пътуване до Италия, и то до Тоскана, си е романтика. — Джули сложи ръце на кръста и изгледа строго приятелката си. — Кажи ми, че заминаваш.

— Точно заради това търся съвета ти, а ти не се пали толкова. Мога да намеря някой, който да ме замести за следващата ми работа. Това ще наруши малко бюджета ми, но тя наистина е добра и клиентите ще я одобрят. Искам да замина поради... толкова много причини. Ще трябва да му кажа какво съм решила. Оттук ще отида в апартамента му. Тази сутрин се наложи едва ли не насила да го избутам през вратата, за да отиде на погребението на Вини, като преди това трябваше да се закълна, че ще взема такси до жилището му.

— Това са разумни предпазни мерки.

— Таксито трябвало да взема най-малко на десет пресечки от мястото, където работя. Започвам да се чувствам като Джейсън Борн^[1] — каза Лила, като подръпваше нервно кичур от косата си.

— Джули, в какво се забърквам?

— Мисля, че Аш ще се грижи за теб, но все пак е опасно. Ако си толкова нервна и несигурна за...

— Не става дума за това. Не мога да се измъкна от тази история. — Не, помисли си младата жена, нямаше начин да зареже всичко. — Аз съм вътре, откакто погледнах през проклетия прозорец през онази нощ. Имам предвид Аш. В какво се забърквам?

— Мисля, че е съвсем ясно. Ти го харесваш и си търсиш белята.

— Не си я търся. Абсолютно. Аз обичам да обмислям всичко предварително, да съм подготвена. Ако не предвидиш всякакви варианти, някой може да те ухапе по задника.

— Ти знаеш как да се наслаждаваш на мига много по-добре от всеки, когото познавам, докато не се превърне в нещо лично. Харесва ти да си с него, имаш чувства към него. Съвсем ясно е, че срещаш взаимност. Защо имаш лошо предчувствие?

— Той е надвиснал над мен като квачка, закриляща пиленцата си.

— Ако питаш мен, ситуацията плаче за закриляне.

— Добре, признавам, че е така. Но той е свикнал да се справя с всякакви проблеми, хора и ситуации. Добави угризенията и вината, които изпитва, че все още не е открил убиеца на Оливър. Напрежението е твърде голямо. Той има начини да постига това, което иска и...

— А ти обичаш сама да се грижиш за своите проблеми, не си свикнала други да ти се бъркат. — Доволна от опаковката, Джули извади ролка тиксо. — Понякога отговорът се крие в това да станеш част от нечий друг живот, да се справяте заедно с всичко. Това е друг вид приключение.

— В очите ти свети цяло съзвездие — нацупи се Лила. — И дори луната. Сякаш си на седмото небе.

— Там съм. Влюбена съм в Люк, откакто бях на петнайсет. Дълго време не исках да го призная, но за мен винаги е имало само един мъж и това е Люк.

— Колко романтично! — Лила притисна ръка към сърцето си. — Сякаш сте Елизабет и господин Дарси^[2].

— За мен е самата реалност.

— Това го прави още по-романтично.

— Предполагам, че си права. — Джули се усмихна и залепи тиксото. — Все пак се справях чудесно и сама. Аз мога да бъда

щастлива, както и ти, и сама. Мисля, че чувствата са по-специални, по-силни, когато сме готови да си кажем: „Всичко е наред, това е някой, на когото мога да се доверя, с когото искам да бъда и да имам общи планове“.

— Имаш планове?

— Говорех за теб, но, да. С Люк го даваме бавно. По-бавно — каза тя с усмивка, когато Лила присви очи. — Но решихме да забравим последните дванайсет години. И без това изгубихме достатъчно време. Искаш съвета ми? Не захвърляй с лека ръка нещо, защото си преценила всички възможности, за да избегнеш всички клопки. Замини за Тоскана, пази се, разреши загадката и се отдай на любовта. Защото ти си влюбена.

— Не знам как да бъда влюбена.

— Не си първата, която го казва, просто се остави на чувствата си.

— Това променя всичко.

Джули ѝ се закани с пръст и каза:

— Въпреки че живееш на ново място поне два пъти месечно, изпадаш в паника от промяната. Страх те е, когато не контролираш всичко. Опитай нещо различно. Смени посоката и продължи.

— Да сменя посоката, да замина за Тоскана, да позирам за картина, което нямах намерение да правя, а сега чакам с нетърпение да я видя завършена. Да съм влюбена. В сравнение с всичко това да примамваш с предмети на изкуството убиец прилича на детска игра.

— Забравяш, че трябва да се пазиш. Говоря сериозно, Лила. И ми пращай имейл всеки ден, докато те няма. Даже два пъти на ден. Преди да тръгнем, трябва да отидем на пазар.

— Не мога да си позволя да пазарувам, нали няма да получа хонорар от работата в Бруклин.

— Заминаваш за Италия и не можеш да не отидеш на пазар.

Това решаваше всичко, помисли си Лила, докато излизаше от галерията. Просто ще прати по дяволите бюджета за лятото, ще си позволи да действа малко безразсъдно. А и всъщност бяха минали години, откакто за последен път бе действала безразсъдно — съдържанието на куфарите ѝ бе достатъчно доказателство.

Можеше малко да му отпусне края, реши тя и пое пеш към жилището на Аш, за да огледа витрините по пътя. Две нови летни

рокли, един-два чифта панталони над глезените, няколко ефектни блузи и секси потничета. Щеше да прочисти и обнови гардероба си, за да го побере в куфарите си.

Една витрина привлече погледа ѝ. Манекенът бе с ефирна рокля в дръзки цветове и с изумруденозелени сандали на високи токчета. Не биваше да купува зелени сандали. Трябваше да избере неутрални цветове, които да носи с всичко, както тези, с които беше в момента. Но и зеленото можеше да мине за неутрален цвят. Тревата бе зелена и като си помислеше, си отиваше с всичко.

Докато спореше със себе си, усети нечие присъствие зад гърба си и бодване отстрани, преди да успее да отстъпи.

— Не мърдай и не викай, ако не искаш ножът много бързо да влезе по-навътре. Кимни, ако си ме разбрала.

Във витрината Лила видя отражението — изумително красиво лице, водопад от черна коса. Тя кимна.

— Добре. Трябва малко да си поговорим, аз и ти. Помощникът ми е в колата, точно зад ъгъла.

— Ти уби помощника си.

— Винаги се намират такива като него. Той беше... незадоволителен. И след като ти е известно, се постарай да бъдеш задоволителна. Ще отидем до колата, като две приятелки, радващи се на слънчевия ден.

— Това, което търсиш, не е у мен.

— Ще поговорим. Аз имам тихо място, където никой няма да ни безпокои.

Жената обви плътно ръка около кръста на Лила, сякаш бяха първи приятелки или любовници. Ножът се притисна застрашително в плътта ѝ.

— Аз просто гледах през прозореца — каза Лила, като се опитваше трезво да прецени ситуацията. Намираха се на улицата посред бял ден и реши да действа при първа възможност. — Дори не познавах Оливър Арчър.

— И все пак отиде на погребението му.

— Заради брат му.

— Но брат му познаваш много добре. Всичко може да стане много просто и лесно. Братът ми дава обещаното и всички са доволни.

Лиля зърна в стъклото отраженията на преминаващите хора. „Погледнете ме! — крещеше безмълвно. — Обадете се на полицията!“

Всички отминаваха забързани за някъде.

— Защо правиш това? Защо убиваш?

— А ти защо наглеждаш къщите на хората? — погледна я Джей и се усмихна. — Това правим всички ние, изхранваме се. В уебсайта ти има много похвали и препоръки. И двете сме добри в това, което вършим.

— Значи е само работа.

— Това е американски израз. Не е само работа, а и приключение. Моят работодател ми плаща добре и изисква безупречна работа, а аз му я осигурявам. Мисля, че помощникът ми трябва да е завил в пресечката. Сега Ню Йорк е доста оживен. Харесва ми. Струва ми се, че в това отношение имаме нещо общо. И двете пътуваме заради работата си. Даже имаме много общо. Ако разговорът е удовлетворителен, ще можеш да се върнеш и да си купиш тази красива рокля.

— А ако не е?

— Тогава ще си свърша работата. Разбираш, че имам задължения към работодателя си.

— Аз не бих убила заради работодателя си. Полицията разполага с твоя снимка. Ти не можеш...

Ножът се заби по-дълбоко и Лиля усети остро парване.

— Наоколо не виждам полицаи, а ти?

— Аз също не виждам помощника ти.

— Търпение — усмихна се Джей.

Лиля зърна мъжа с тренчката да пристъпва бавно към тях. Можеше да се възползва от неговия гняв и безумна враждебност. Просто трябваше да издебне идеално мига и тогава...

В този момент Ърл Грей подаде глава от ъгъла на чантата на Лиля и нададе радостно скимтене.

Беше само за част от секундата, трепване от изненадата, леко отхлабване на хватката, но Лиля се възползва.

Бутна я силно с гръб, така че Джей се подхлъзна назад. Лиля се извъртя рязко и заби юмрук в това ослепително лице. Загубила равновесие, китайката падна по задник на тротоара.

Лиля хукна.

Отначало тичаше, без да вижда нищо, заслепена от паниката, ушите ѝ пищяха, а ѝ сърцето биеше до пръсване. Рискува да погледне назад и видя, че убийцата бута настрани един мъж, който се бе спрял, за да ѝ помогне да се изправи.

Тя беше на токчета, сети се Лила и през пелената от паника усети прилив на надежда. Суетността щеше да ѝ струва доста скъпо.

Тя продължи да бяга, стиснала чантата и кучето, което отново се бе сгушило вътре. Беше твърде далеч да се връща обратно в галерията на Джули, а трябваше да пресече улицата, за да стигне до жилището на Аш.

Пекарната. Пекарната на Люк.

Стигна до следващата пресечка, без да намалява скоростта, като разбутваше пешеходците, когато не можеше да ги заобиколи, без да обръща внимание на ругатните им. Дишането ѝ се учести, не усещаше краката си, зави зад ъгъла и връхлетя през вратата в „Бейкърс Дозън“.

Хората застинаха над плодовите си пайове и пастите с киви и се вторачиха любопитно в нея, но тя продължи да тича право към щанда, заобиколи го, някой от персонала извика след нея, а тя се втурна в огромната кухня, ухаеща на мая и захар.

Плещест здравеняк с дебел врат застина с шприца в ръка, с който украсяваше с розички една триетажна торта.

— Госпожице, не бива да влизате тук — скара ѝ се той.

— Люк — успя да изсъска задавено тя. — Трябва ми Люк.

— Още една. — Една жена с пурпурна коса вадеше от пещта тава с шоколадови сладки. Въздухът се изпълни с уханието на шоколад.

Но нещо в изражението на Лила я сепна. Жената остави тавата и придърпа един стол.

— По-добре седни. Аз ще го доведа.

Лила пое дълбоко въздух, пхна ръка в чантата, за да извади телефона си и напипа треперещия Ърл Грей.

— О, бебче, съжалявам.

— Не можете да стоите тук с това нещо! — Творецът на торти остави шприца и гласът му се повиши с две октави. — Какво е това? Веднага напуснете кухнята.

— Извинете. Спешно е. — Лила притисна треперещото кученце до гърдите си и отново зарови в чантата за телефона.

Преди да успее да набере 911, Люк изтрополи по стълбите.

— Какво се е случило? Къде е Джули?

— В галерията. Тя е добре. Тя имаше нож.

— Джули?

— Не. Азиатката. Имаше нож. Трябваше да бягам. Не знам дали ме е видяла, че влизам тук. Не погледнах назад. Или май имаше кола. Не съм сигурна.

— Седни. — Люк буквално я вдигна и я стовари върху един стол.

— Саймън, донеси чаша вода.

— Шефе, тя има животно. В кухнята не се допускат животни.

— Той е миниатюрен пудел. — Лила притисна още по-силно кученцето към гърдите си. — Казва се Ърл Грей и спаси живота ми. Той спаси живота ми — повтори тя и погледна към Люк. — Трябва да се обадя в полицията. И на Аштън.

— Аз ще се погрижа. Изпий това сега.

— Добре съм. Просто малко се паникьосах. Не съм тичала толкова бързо от часовете по физическо в гимназията. — Изпи няколко глътки вода. — Може ли да ми дадеш някаква купичка? Трябва да дам на Ърл Грей малко вода. Той също е изплашен.

— Донеси й купа — нареди Люк.

— Ама шефе!

— Донеси купата, по дяволите. Аз ще те заведа при Аш и ще се обадим на полицаите. Можеш да ни разкажеш какво се е случило.

— Добре. — Лила взе купата, която Саймън неохотно й подаде. — Той е моят герой.

— Е, той не е... Госпожице, вие кървите.

— Аз... — Паниката отново се завърна, когато сведе поглед и видя кръвта върху блузата си. Подръпна долния край, сетне присви облекчено рамене. — Тя само ме убоде два пъти с ножа. Само една драскотина.

— Хали, донеси аптекката.

— Няма нищо, наистина... само дето върху хубавата ми бяла блуза се е появила малка дупка и има петно от кръв.

— Ето, госпожице, аз ще дам вода на кучето.

— Изплаших го, когато побягнах. — Лила погледна към Саймън и видя как очите му омекнаха. — Лила, искам да кажа аз съм Лила. Това е Ърл Грей. — Подаде внимателно кученцето и купата на Саймън.

— Ще почистя това — каза ѝ Люк. Гласът и ръцете му бяха нежни като на майка, успокояваща изплашеното си дете. — Ще почистя раната и ще я превържа.

— Добре, добре. Аз ще се обадя на детектив Файн. Ще я попитам дали може да се срещнем в апартамента на Аш. Той ме очаква, а аз закъснявам.

Чувстваше се замаяна. След като адреналинът бе спаднал, усещаше тялото си като в безтегловност. Беше благодарна на Люк, който я подкрепяше по краткия път до апартамента на Аш. Без неговата ръка имаше чувството, че щеше да полети.

Той беше толкова спокоен и внимателен в пекарната, а сега приличаше на здраво дърво, което можеше да издържи на всякаква буря.

Нищо чудно, че Джули го обичаше.

— Ти си дърво.

— Аз съм какво?

— Ти си дървото на Джули. С дълбоки, здрави корени.

— Добре. — Едната му ръка я придържаше стабилно, а другата нежно и успокояващо галеше нейната.

Тя видя Аш да тича с такава скорост, че почти се сблъска с тях.

Лила усети как се отдели от тротоара и се озовава в прегръдките му.

— Добре съм — чу се тя да казва.

— Трябва да видя как е Джули — каза Люк. — Трябва да се уверя, че е добре.

— Върви. Вече съм с нея.

— Мога да вървя. Това е глупаво. Тичах цели три преки. Или почти. Мога да вървя.

— Не и в момента. Трябваше да те изчакам. Или да дойда да те взема.

— Престани. — Но тъй като нямаше сили да спори, младата жена само отпусна глава върху рамото му, докато той я носеше на ръце към дома си.

Положи я на дивана.

— Нека да видя къде те е ранила.

— Люк вече се погрижи за раната. Тя само ме одраска. Искаше да ме изплаши и постигна целта си. Наистина ме изплаши. Но това бе

всичко, което направи, и не получи това, което искаше. Кучката съсипа блузата ми.

— Лила.

Когато Аш се надвеси над нея, тя въздъхна дълбоко и усети как главата ѝ се прояснява.

Отново бе здраво закотвена, осъзна тя. Няма да отплува, защото той я държеше.

— Ърл Грей отново беше ненадминат.

— Какво?

— Надзърна от чантата ми и я изплаши. Тъкмо обмислях как да използвам мъжа с тренчката, но Ърл Грей се появи навреме. Кой очаква да види куче да се подава от чанта, особено когато си се съсредоточил да отвлечеш някого посред бял ден? Ърл Грей я стресна и аз я блъснах, после я ударих с юмрук и тя се плъсна по задник. След това си плюх на петите. Тя беше с високи токчета, от което си правя извода, че е суетна и твърде самоуверена. Тя ме подцени, а това още веднъж доказва каква кучка е. Трябва да стана.

Лила се надигна от дивана, извади кученцето от чантата си, гушна го и закрачи напред-назад, сякаш успокояваше капризно бебе.

Обзе я гняв и тя почувства облекчение. Гневът и обидата заклокочиха и изместиха страха.

— Тя не очакваше, че ще я затрудня. Представяла си е, че просто ще я последвам покорно, трепереца, слаба и глупава. Тази жена ме напада посред бял ден наред Челси и не очаква да ѝ се противопоставя?

Завъртя се на пети и отново закрачи. Очите ѝ изпускаха искри, лицето ѝ вече не бе бледо, а зачервено от праведен гняв.

— За бога, аз съм дъщеря на подполковник от армията на САЩ, макар и пенсиониран. Може и да не владее кунгфу, но знам основните техники на самозащитата. Мога да си служа с оръжие. Умея да се защитавам. Тя е тази, която се озова по задник на земята. Е, коя е кучката сега?

— Тя те е порязала.

— Тя ме предизвикваше. — Паниката, шокът, целият стрес експлодираха в истинска ярост. — „Трябва малко да си поговорим“, каза ми тя с наглия си високомерен тон. И ако разговорът не бил задоволителен, е, тя щяла да си свърши работата, която е да убива

хора. Искаше да ме стресне, да ме разплаче, да ме накара да се моля, както се е молила нещастната приятелка на Оливър. Е, не стана така, нали? Може и да е съсипала най-хубавата ми бяла блуза, но ще си мисли за мен всеки път, когато през следващите няколко дни се погледне в огледалото или седне.

Той прекоси стаята и приближи към нея, после се спря с ръце в джобовете.

— Свърши ли?

— Почти. Къде е Люк?

— Отиде да провери как е Джули.

— Хубаво, само дето и тя ще се разстрои и разтревожи. — Погледна надолу и видя, че Ърл Грей бе заспал и бе клюмнал глава върху гърдите ѝ. — Цялото това вълнение го изтощи.

Лила отиде при чантата си, извади малкото одеялце, постла го върху дивана и нежно зави спасителя си, за да си подремне на спокойствие.

— Смятах да я блъсна и да побягна. Но тогава щеше да се наложи да ме откарат в спешното и да ме шият. Тя нямаше само да ме одраска с ножа. Но Ърл Грей ми осигури точно този миг, напълно достатъчен, за да го направя, при това без да пострадам сериозно. Смятам да го заведа в магазина за домашни любимци и да му купя каквото му душа иска.

— Откъде ще разбереш какво иска душата му?

— Помежду ни вече съществува духовна връзка. Също като при джедаите. — Вече поуспокоена, Лила приседна върху страничната облегалка на дивана, за да бди над съня на кучето.

— Умея да отгатвам какво таят хората в себе си — погледна тя към Аш. — Аз съм наблюдателна, винаги съм била. Винаги съм била пришълка, новото дете в града. Така че се научаваш или поне аз се научих да наблюдавам, да преценявам, да чета в хорските души. Много ме бива в това. Каквото и да ѝ бях казала, ако ме беше завела на онова усамотено място, където тя искаше да поговорим, пак щеше да ме убие. И щеше да се наслаждава на това. Това е нейното умение и призвание.

— Ще ѝ дам яйцето на Фаберже и ще приключим цялата история.

— Това няма да е достатъчно, не и за нея. Казвам ти го. Може да е достатъчно за работодателя ѝ, а тя има такъв, спомена го. Но няма да е достатъчно за нея, особено сега.

Младата жена се изправи и отиде при него. Вече беше готова, осъзна тя, да се отпусне в прегръдките му.

— Тя има безупречна кожа. Отблизо лицето ѝ е невероятно красиво, кожата ѝ е гладка и нежна, но има нещо сбъркано с очите ѝ. В очите ѝ — поправи се Лила. — Имам такава героиня в книгите си. Тя е груба, примитивна и безмилостна, независимо дали е в човешка или вълча форма. В представите ми очите ѝ бяха също като на тази жена.

— Саша.

— Да. — Лила едва не се засмя. — Ти наистина си чел книгата. Разбрах каква е тази жена, когато днес погледнах в очите ѝ. Тя е убийца. И това не е свързано само с работата ѝ. Това е същността ѝ. Дива, варварска, безпощадна и за нея винаги е пълнолуние.

Пое дълбоко дъх и го издиша, вече напълно спокойна.

— Аш, ние можем да ѝ поднесем яйцето на Фаберже, увито с панделка, и тя пак ще ме убие, ще убие и теб, и всеки, който се изпречи на пътя ѝ. Тя се нуждае от това, както ти изпитваш нужда да рисуваш, а аз — да пиша. Може би дори по-силно от нас.

— Аз искам само ти да си в безопасност и за мен няма нищо по-важно.

— В такъв случай трябва да довършим започнатото, защото докато не го направим и тя е на свобода, никой от нас няма да е в безопасност. Повярвай ми, Аш, видях го в очите ѝ.

— Вярвам ти. Повярвай ми и ти, че докато тя е на свобода, ти не бива да оставаш сама. Не спори — изрече рязко той, преди тя да успее да отвори уста. — Следващият път тя няма да те подцени.

Думите му я подразниха и ограничаваха, но бяха истина.

— Имаш право.

— Какво искаше да кажеш с това, че знаеш да държиш оръжие?

— Аз съм дъщеря на военен — напомни му тя. — Баща ми ме научи как да държа пистолет, как да стрелям. Може би от пет или шест години не съм хващала оръжие в ръка, но ако се наложи, мога да се справя. Освен това владеея малко бокс, даже не много малко, познавам основните и полезни хватки за самоотбрана. Един негодник ме

нападна и се опита да ме ограби, месец след като се преместих в Ню Йорк. Натиках топките му в гърлото. Може би още са там.

— Винаги успяваш да ме изненадаш.

Аш отново я прегърна, за да успокои нея и себе си. Надяваше се да няма нужда от оръжие, ако или когато отново се срещнеха с онази убийца. Той никога през живота си не бе удрял жена и никога не си бе представял, че може да го направи. Но щеше да направи изключение за тази, която бе проляла кръвта на Лила.

Той се грижеше за това, което бе негово.

Повдигна брадичката ѝ и нежно целуна устните ѝ.

— Аз ще отворя — рече той, когато чу звънеца. Полицаяте, помисли си, или Люк. И в двата случая беше време да се раздвижи. Беше повече от готов за действие.

[1] Герой на Р. Лъдълм, за пръв път се появява в „Самоличността на Борн“, изд. 1980 г. — Б.пр. ↑

[2] Герои от романа на Дж. Остин „Гордост и предразсъдъци“. — Б.пр. ↑

20.

Джули се втурна вътре и прегърна Лила.

— Ранена ли си? О, боже, Лила.

— Добре съм. Люк не ти ли каза, че съм добре?

— Да, но... — Тя се отдръпна от Лила само за да я погледне в лицето. — Тя те е нападнала.

— Не беше точно така.

— Имала е нож. О, господи! Пробола те е! Ти кървиш.

— Не. — Лила притисна длани към лицето на Джули и погледите им се срещнаха. — Одраска ме, а Люк се справи с раната. Аз пък ѝ сригах задника.

— Може да те е проследила от галерията.

— Не знам. Мисля, че само е обикаляла наоколо с надеждата да извади късмет. И наистина ѝ провървя, докато не изригах задника ѝ. Като изключим загубата на една хубава бяла блуза, тя пострада повече от мен.

— Често се случва с тези, които те нападат — заяви Джули. — Мисля, че трябва да заминеш за няколко седмици при родителите си. Аляска е прекалено далеч, за да те проследи и там.

— Това няма да стане. Аш и аз можем да обясним защо, след...

Звънецът на входната врата я прекъсна.

— Детективите — обяви Аш, след като погледна в монитора, свързан с охранителната камера.

— Ще си поговорим с тях. — Лила стисна ръката на Джули, докато Аш отиде да отвори вратата. — Имай ми доверие.

Файн и Уотърстоун влязоха и се огледаха бързо и делово. После Файн прикова поглед в кръвта по блузата на Лила.

— Ранена ли сте?

— Съвсем повърхностно. Да направя ли кафе или нещо друго? Нещо изстудено. И аз бих пийнала нещо студено.

— Аз ще се погрижа за това. — Люк се запъти към кухнята. — Тук съм в свои води.

— Да седнем. — Като внимаваше да не докосва раната ѝ, Аш обви ръка около кръста ѝ. — Лила трябва да седне.

— Добре съм, но мога да седна.

Тъй като той не свали ръката си от кръста ѝ, тя се настани заедно с него на дивана, а детективите седнаха срещу тях.

— Защо не ни разкажете какво се случи? — започна Файн.

— Отбих се да видя Джули в галерията, която се намира по пътя дотук. Аш искаше да поработи този следобед върху картината. — Тя се поуспокои и им разказа останалото, колкото може по-подробно.

Като спомена за заслугата на Ърл Грей, Файн се изненада, а Уотърстоун се усмихна доволно.

— Това е най-удивителната история, която съм чувал.

— Той е ужасно сладък. — Лила го пусна на пода, за да може да подуши наоколо. — И сега е моят герой. Като се подаде от чантата ми, той я изненада и ми осигури възможност да се спася. Изритах я здравата и побягнах.

— Докато тя ви говореше, не видяхте ли помощника ѝ? — Файн изгледа кучето неспокойно, когато то започна да души обувките ѝ.

— Не. Другият герой на деня беше оживеното улично движение в Ню Йорк. Тя не успя да ме настигне. Беше с високи токчета, а аз се възползвах от изненадата ѝ и побягнах. Когато отново можех да мисля, се втурнах към пекарната на Люк.

Вдигна глава и се усмихна, когато Люк ѝ поднесе висока чаша чай с лед.

— Мисля, че бях малко истерична — обърна се тя към него.

— Не — увери я Люк, докато раздаваше чаши на останалите. — Ти се справи.

— Благодаря. Тогава ви се обадох и ето ни тук. Тя е с коса до раменете. Без токчетата е около метър и седемдесет и три, нямаше никакъв акцент. Има особена интонация, но английският ѝ е добър. Очите ѝ са зелени, светлозелени, и убийството е нейният занаят, но го прави не само за прехрана, а и за удоволствие. Но вие знаете всичко това — заключи Лила. — Знаете коя е тя.

— Името ѝ е Джей Мадок. Майка ѝ е китайка, а баща ѝ — англичанин. И двамата са починали. — Файн замълча за миг, като че ли се колебаеше дали да продължи. — Издирват я в няколко държави. Нейната специалност са убийствата и кражбите. Преди три години е

подмамила в капан двама агенти на МИ-6 и ги убила. Оттогава е засичана няколко пъти. Информацията за нея е много оскъдна, но според следователите, които са работили по случая или са я проучвали, тя е безмилостна и коварна и не се спира пред нищо, за да постигне целта си.

— Бих се съгласила с това, но коварството невинаги е разумно. — Лила отново се замисли за онези светлозелени очи. — Тя е социопат и нарцисист.

— Не знаех, че сте завършили психиатрия.

Лила срещна спокойно погледа на детектив Файн.

— Знам много добре какво видях днес. Изплъзнах ѝ се, защото не съм глупава и защото тя е прекалено самоуверена.

— Всеки, който може да неутрализира двама опитни агенти, има право на известна доза самоувереност.

— Тя е имала време да го планира — намеси се Аш в разговора, преди Лила да продължи. — И това е било въпрос на собственото ѝ оцеляване. Добавете и гордостта, че се е справила с двама агенти, които навярно е уважавала заради уменията им.

Лила изви устни и кимна одобрително. Той разбираше, каза си младата жена. Разбираше съвсем правилно мислите и чувствата ѝ.

— А с Лила? Решила е, че е лесна плячка, и е проявила немарливост — продължи Аш.

— Не разчитайте това пак да се повтори — предупреди я Уотърстоун. — Днес сте имала късмет.

— Не разчитам някой да направи два пъти една и съща грешка. Дори и аз — допълни Лила.

— Тогава ни предайте яйцето на Фаберже и ни позволете да обявим, че е у нас. Така повече няма да имате грижа за него, а тя няма да има причина да преследва никой от вас двамата.

— Знаете, че това не е вярно — обърна се Лила към Файн. — За нея ние сме издънка и тя трябва да я поправи. А още повече, че днес ѝ нанесох лична обида и тя няма да позволи да ми се размине. Ако ви дадем яйцето, единствената ѝ цел ще бъде да ни убие.

Уотърстоун се размърда на стола си и по гласа, поведението му и търпението, което проявяваше, Лила реши, че той се държи с тях както с двете си деца тийнейджъри.

— Ли́ла, ние можем да ви защитим. ФБР и Интерпол — сега това е международно разследване.

— Мисля, че можете и ще го направите. Поне за известно време. Но накрая разходите и човешките ресурси ще си кажат думата. А тя може да си позволи да чака. Откога е наемен убиец?

— Била е на седемнайсет, вероятно дори на шестнайсет.

— Значи през половината си живот.

— Приблизително.

— Вие разполагате с информация за нея — каза Аш, — но не знаете за кого работи тя в момента.

— Още не. Работим по въпроса, ангажирани сме едни от най-добрите ни експерти — отговори припряно Файн. — Ще стигнем до този, който ѝ плаща.

— Дори и да го направите, дори и да успеете да стигнете до него, това няма да я спре.

— Още една причина, за да се нуждаете от закрила.

— Двамата с Ли́ла заминаваме за няколко дни. И вие можете да дойдете — обърна се той към Люк и Джули. — Ще поговорим за това после.

— Къде? — пожела да узнае Файн.

— Италия. Ще се махнем за малко от Ню Йорк. Ако я заловите, докато отсъстваме, проблемът ще е решен. Искам Ли́ла да е в безопасност, детективи. Искам живота си обратно и искам този, който е отговорен за смъртта на Оливър и Вини, да бъде заловен и затворен. А това няма да се случи, ако Джей Мадок не бъде спряна.

— Трябва да знаем как да се свържем с вас в Италия, къде отивате, кога възнамерявате да се върнете.

— Ще ви осигуря тази информация — съгласи се Аш.

— Ние не се опитваме да усложним работата ви — увери ги Ли́ла.

Файн я изгледа хладно.

— Може би не, но не се опитвайте и да я улесните.

Ли́ла се замисли над думите ѝ, след като детективите си тръгнаха.

— Какво да направим? Да се сврем някъде и да се крием, докато те я открият и арестуват, което повече от десет години никой не е успял да направи? Ние не сме започнали всичко това, нито сме го искали. Аз просто гледах през прозореца. А ти отвори писмото от брат си.

— Ако криенето можеше да реши проблема, аз щях да се постарая да те скрия добре. Но... — Аш се върна, след като заключи вратата, и отново седна до нея. — Ти беше права, когато каза, че тя може, и навярно ще го направи, да си позволи да чака. Ако сега тя се покрие, не се знае нито кога, нито къде ще те нападне отново.

— Или теб.

— Или мен. Затова заминаваме за Италия.

— Заминаваме за Италия — съгласи се Лила и погледна към Джули и Люк. — Вие можете ли да дойдете с нас?

— Не знам. Не съм планирала точно в момента да си взема отпуск, но бих искала — каза Джули. — А и не виждам как ще сме ви от полза.

— Ще ни помагате в разследването — подчерта Аш. — Четирима са по-добре от двама. А след днешния ден не искам Лила никъде да ходи сама. Да умееш да се грижиш за себе си — побърза да каже, изпреварвайки я, — не означава, че винаги трябва да го правиш.

— Ако сме група, е по-малко рисковано. Бих могъл да измисля нещо — обади се Люк. После срещна погледа на Аш, прочете безмълвната молба за подкрепа и кимна леко. — Да, мога да го уредя. А ти, Джули?

— Аз мога да го превърна в делово пътуване. Ще посетя някои галерии, ще разгледам работите на някои улични художници. Ще поговоря с притежателите, за да им предложа някои интересни възможности, а след като току-що приключих успешно две големи сделки, мисля, че колегите няма да имат нищо против да замина.

— Добре. Аз ще се погрижа за останалото.

— Какво имаш предвид с това, че ще се погрижиш за останалото? — извърна се Лила към Аш.

— Трябва да стигнем до Италия, да отседнем някъде, да се организират някои пътувания на място. Аз ще уредя това.

— Защо ти?

Той сложи ръка върху нейната.

— Заради брат ми.

Беше трудно да оспориш простотата и искреността на тези думи, реши младата жена и обърна ръката му, за да сплете пръсти с неговите.

— Добре, но аз ще се свържа с Антония Бастоне. Аз ще се заема с това.

— Което означава? — попита Аш.

— Когато пристигнем и се настаним, ще е добре да имаме достъп до вилата на Бастоне. Аз ще го осигуря.

— Обзалагам се, че можеш.

— Разчитай на мен.

— Изглежда, че се разбрахме в общи линии за пътуването. Аз трябва да се връщам — каза Люк, — освен ако не ви трябвам за още нещо.

— Аз поемам нещата от тук нататък. — Аш плъзна ръка по косата на Лила, докато се изправяше. — Благодаря. Благодаря за всичко.

— Щях да кажа разчитай винаги за това на мен, но се надявам да не почиствам скоро рани на твоята дама.

— Справи се отлично. — Лила също стана и отиде да го прегърне. — Ако някой път отново се нуждая от спокойна и сръчна ръка, която да почисти и превърже раната ми, знам към кого да се обърна.

— Стой далеч от луди жени с ножове. — Люк я целуна и се спогледа многозначително с Аш. — Аз ще те заведа в галерията — обърна се към Джули. — И ще дойда да те взема, когато свърши работният ти ден.

Тя се изправи и наклони глава.

— Да не си ми бодигард?

— Така излиза.

— Нямам нищо против. — Приблужи до приятелката си и я прегърна. — Бъди внимателна.

— Обещавам.

— И направи нещо, за което те бива. Вземи малко багаж. Ще пазаруваме в Италия. — Извърна се към Аш и също го прегърна. — Не я изпускай от очи, независимо дали тя го иска или не.

— Можеш да разчиташ на мен.

Джули насочи предупредително показалец към Лила, докато двамата с Люк вървяха към вратата.

— Ще ти се обадя по-късно.

Лиля изчака Аш отново да заключи и каза:

— Не съм безразсъдна.

— Не си. Склонността да се рискува невинаги е безразсъдство. Както и навикът да се грижиш за подробностите не означава непременно желание да контролираш всичко.

— Хм. Но така може да мисли само някой, който е свикнал да се грижи за подробностите.

— Вероятно си права. По същия начин някой, свикнал да рискува, може да реши, че този, който е готов да рискува заедно с него, е безразсъден.

— Това може да се превърне в малък проблем.

— Би могло, но имаме по-голям, за който да се тревожим. — Аш прекоси стаята, отиде до нея и докосна леко с ръка раната ѝ. — В момента най-важното за мен е да не позволя това отново да се случи. А за целта трябва да открием начин да пъкнем Джей Мадок зад решетките.

— И този начин може да е в Италия.

— Това е планът. Ако знаех, че това ще се случи, че ще бъдеш наранена, никога нямаше да приближа до теб в полицейския участък. Но щях да мисля за теб. Защото, въпреки всичко, което става, ти се вмъкна в мислите ми. От пръв поглед.

— А ако знаех, че ще се случи всичко това, аз щях да дойда при теб.

— Но ти не си безразсъдна.

— Някои неща си заслужават риска. Не знам какво ще стане в следващата глава на тази книга, Аш, затова трябва да продължа, докато разбера.

— Аз също. — Но той мислеше за нея. Само за нея.

— Ще заменя Бруклин за Италия, ще те оставя да се погрижиш за детайлите, а аз ще се свържа с Бастоне. А двамата заедно ще се справим с останалото, когато то дойде.

— Съгласен. Ще ми позираш ли?

— Нали затова съм тук. Останалото са подробности.

— Тогава да започваме.

Тя отиде и взе кучето.

— От сега нататък той няма да се отделя от мен.

— След днешния ден нямам нищо против.

* * *

Докато рисуваше, Аш забравяше за всичко останало. Тя го усещаше, разбираше го от начина, по който цялото му същество бе съсредоточено върху работата — плъзгането или завъртането на четката, наклона на главата, стабилната стойка на краката. По някое време стисна четката между зъби и взе друга, смесвайки багри върху палитрата си. Тя искаше да го попита откъде знаеше точно коя четка да използва, как избираше тази или онази комбинация от цветове. Дали бе заучена техника или му идваше отвътре? Или просто го знаеше. Но реши, че когато един мъж бе толкова напрегнат, когато се взираше в нея така, сякаш можеше да отгатне и най-съкровената ѝ тайна — ако имаше такава или изобщо някога щеше да има — мълчанието бе най-добро и за двамата. Освен това той почти не говореше, докато музиката гърмеше, а ръката му плавно се движеше или се стрелваше по платното, за да оправи някой детайл.

Понякога ѝ се струваше, че погледът му като зелен лазер бе насочен единствено към платното. Като че ли беше забравил напълно, че тя бе там. Тя беше само един образ, който той искаше да пресъздаде, само цветове, светлосенки, форми. После очите му отново се приковаваха в нейните, задържаха ги и тя имаше чувството, че изсмукваха целия въздух от тялото ѝ. Един жарък, вибриращ от енергия миг, преди той отново да насочи вниманието си към картината.

Аш приличаше на емоционално влакче на ужасите. Лила обичаше бързите, вълнуващи спускания, ала един мъж, който я оставяше без дъх, без да каже дума, без да я докосне, притежаваше огромна сила. Дали бе наясно какво ѝ причиняваше, подозираше ли как сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите ѝ, как кожата ѝ настръхваше? Двамата бяха любовници, а тя винаги бе харесвала секса. Но тази емоционална вихрушка беше нещо ново, опияняващо и... малко изнервящо.

Тъкмо когато ръцете ѝ започнаха да треперят, кучето се събуди, изскимтя и скочи върху нея.

— Недей — сръза я той, когато понечи да отпусне ръце.

— Аш, ръцете ми тежат цял тон, а кучето иска да излезе навън.

— Само задръж така още една минута. Само минута.

Кучето отново изскимтя, ръцете ѝ отмаляха, а той продължаваше да рисува с дълги, бавни махове на четката.

— Добре, добре. — Аш отстъпи назад, присви очи и смръщи вежди, докато изучаваше работата си. — Добре.

Лила взе Ърл Грей и размърда схванатите си рамене.

— Може ли да видя?

— Това си ти — сви той рамене, отиде до работната маса и се зае да почиства четките.

Беше нарисувал тялото ѝ, дългата надиплена рокля, кокетното замаяване на полите. Виждаше контурите на ръцете си и на лицето си, но тепърва щеше да ги рисува. Бе очертал само силуета ѝ, а с единия си крак, който бе разголен чак до бедрото, бе стъпила на пръсти.

— Това може да е всеки.

— Но си ти.

— Циганката без глава.

— Ще стигна и до нея.

Бе нарисувал част от фона — оранжево и златно за огъня, дим, издигащ се на талази, късче от обсипаното със звезди небе. Нямахше нужда да му позира за това.

— Защо още не си нарисувал лицето?

— Твоето лице — поправи я художникът. — Защото то е най-важното. Линиите, цветовете, извивките на ръцете са важни, всички те изразяват нещо. Но лицето казва всичко.

— И какво ще каже то?

— Ще разберем. Можеш да отидеш да се преоблечеш. Ако искаш да смениш блузата си, избери нещо от дрешника. Аз ще изведа кучето. После ще взема малко дрехи, четка за зъби и други дреболии в една чанта и можем се върнем в Тюдор Сити. Тази вечер ще остана при теб.

— Просто така?

По лицето му пробягна раздражение.

— Вече минахме този етап, Лила. Ако искаш да дадеш заден ход на отношенията ни, можеш да ме изпратиш да спя в някоя от другите спални. Обаче аз няма да го направя и ще те съблазня, но ти пак можеш да ме изпратиш.

Тъй като тя не можа да реши дали невъзмутимият му тон я подразни или възбуди, мълчаливо се запъти към дрешника.

Огледа закачалките и се спря на късо зелено горнище, като преди да го облече, погледна превръзката. После се взря в лицето си. Чудеше се дали Аш вече знаеше какво изразява то и защо не го бе нарисувал. Искаше ѝ се да разбере какво виждаше той, когато я погледнеше. Питаше се как да се впише в този нов свят, без да е проумяла как е устроен той и без да е намерила отговорите.

Започна да сваля силния грим. Не разбираше защо се бе старала толкова, след като върху платното нямаше лице. Той навярно имаше някаква причина, нуждаеше се от още нещо, за да се слее тя напълно с образа, който той си представяше.

„Съблазняване?“, помисли си тя. Не, тя не искаше да бъде съблазнена. Това загатваше за неувереност в силата ѝ, за някаква неволна податливост. Но той беше прав, двамата бяха преминали този етап — и двамата знаеха, че тя иска той да остане с нея, да бъде с нея.

Трябваше да признае, че позирането я караше да се чувства напрегната и неспокойна. По-добре да не мисли сега за това. Бог ѝ бе свидетел, че имаше много по-важни причини да се чувства напрегната и неспокойна.

Кръвта по съсипаната блуза постоянно ѝ напомняше за това. Докато я гледаше, Лила се замисли за нападението. Не можеше да отрече, че трябваше да е по-предпазлива, да обръща повече внимание на опасностите. Ако беше нащрек, нямаше да я изненадат и може би сега нямаше да е със съсипана блуза и превързана рана. Тя можеше и щеше да поправи грешките си. Въпреки това имаше чувството, че бе спечелила тази малка битка.

Джей бе проляла малко от кръвта ѝ и това бе всичкото, което постигна.

Лила смачка блузата на топка, за да я пъхне в чантата. По-добре да я изхвърли в контейнера за смет, но пред сградата на клиента ѝ, а не пред къщата на Аш. Ако той я видеше, щеше да затвърди решимостта му да я брани.

Извади телефона си и натъпка блузата в чантата. Реши да провери набързо съобщенията си.

Пет минути по-късно тя се спусна забързано по стълбите, точно когато Аш се прибра с кучето.

— Антония ми е отговорила, Аш. Успяла съм да я заинтригувам. Тя е говорила с баща си — този, с когото се е срещала Миранда Суонсън. Търсенето във Фейсбук се оказа успешно, а освен това тя имала приятелка, която е чела книгата ми. Получи се.

— А какво е казал баща й?

— Искал да узнае повече за това, с което се занимавам и какво търся. Казах й, че следващата седмица ще пътувам до Флоренция, заедно с приятели, и я попитах дали може да се срещнем с него — където и когато му е удобно. После споменах за фамилията Арчър, защото богатите говорят с богати, нали?

— По-скоро могат да се изслушват с по-голямо внимание.

— Все същото. — Доволна от себе си, тя бръкна в чантата си за малката топка и я хвърли пред кучето и то я подгони. — Ще замина на вълнуващо пътешествие с проучвателна цел, с теб и приятелите ни. Мисля, че вратата току-що се откряна малко по-широко.

— Може би. Семейство Бастоне сигурно знае какво притежава. Миранда Суонсън може и да няма представа, но не очаквам мъж като Бастоне да не е наясно, че се е сдобил с уникално произведение на изкуството, струващо цяло състояние.

Ърл Грей донесе топката при него и с нескрита надежда за още игра я пусна в краката му. Аш я ритна леко.

— Ако все още е у него — добави той, докато кучето припкаше радостно след търкалящата се топка.

— Ако той... Дявол да го вземе, може да го е продал. Не се сетих за това.

— Както и да е, бизнесът на това семейство, свързан е с лозя, вино и маслини, печели милиони годишно. Бастоне има свой главен изпълнителен директор. Не може да е постигнал и да поддържа това благосъстояние, ако е недосетлив. Ако обаче още притежава второто яйце, защо ще иска да ни каже за него, още по-малко пък да ни го покаже?

— Докато си разхождал кучето, са те налегнали мрачни мисли.

Той отново ритна топката.

— По-скоро бих ги нарекъл реалистични.

— Пъхнахме крак през открянатата врата. Трябва да видим какво ще се случи по-нататък.

— Точно това ще направим, но с реалистични очаквания. Нека взема някои неща и ще потеглим за Тюдор Сити. — Той се приближи към нея и обхвана лицето ѝ с длани. — С реалистични очаквания.

— Които са?

Приблужи устни към нейните и ги докосна много леко. После целувката му стана по-дълбока и по-страстна, увлече я във вихъра си, без да ѝ остави избор. И за миг, още един миг и нямаше да иска такъв.

— Между нас съществува нещо. — Той задържа лицето ѝ между дланите си. — Нещо, което си мисля, че щяхме да имаме независимо къде и при какви обстоятелства сме се срещнали. И то е много важно.

— Толкова много неща се случиха.

— И това е част от тях. Тази врата е отворена, Лила, и аз ще мина през нея. И ще те отведе със себе си.

— Не искам да ме отвеждат никъде.

— Тогава ще трябва да поискаш. Няма да се бавя.

Докато го наблюдаваше как се качва по стълбите, всеки сантиметър от тялото ѝ тръпнеше от целувката, от думите му, от твърдия му, решителен поглед.

— В какво, по дяволите, се забърках? — промърмори тя на кучето. — И ако аз не мога да разбера, ти със сигурност няма да ми помогнеш.

Взе каишката на Ърл Грей и докато я пъхаше в чантата си, видя смачканата на топка блуза. Време бе да започне да обръща повече внимание на всичко наоколо, каза си младата жена.

Изненадите могат да бъдат много опасни.

* * *

Лила нямаше нищо против да се приберат в апартамента в Тюдор Сити по обиколен маршрут. За нея беше като вълнуващо приключение. Измъкването през задния вход от жилището на Аш, хващането на метрото до центъра, където Аш отскочи до „Сакс“, за да ѝ купи нова блуза в замяната на съсипаната. После разходка в източна посока до парка, където хванаха такси до Тюдор Сити.

— Копието струва два пъти повече от оригинала — отбеляза тя, докато отключваше апартамента, а Ърл Грей се втурна с радостно

скимтене вътре. — Освен това не може да продължаваш да ми купуваш дрехи.

— Не съм ти купувал никакви дрехи.

— Първо, червената рокля...

— Реквизит, необходим за картината. Искаш ли бира?

— Не. А току-що ми купи блуза.

— Ти беше тръгнала при мен — подчерта той. — Ако аз идвах у вас, ти щеше да ми купиш риза. Смяташ ли да пишеш?

— Може би — да — поправи се тя. — Поне два часа.

— Тогава аз ще се кача с бирата горе и ще довърша приготовленията за пътуването.

— Аз дойдох при теб заради картината — уточни Лила.

— Правилно, а сега аз съм тук, за да можеш ти да работиш. — Плъзна ръка по косата ѝ и подръпна закачливо краищата ѝ. — Търсиш под вола теле, Лила.

— Тогава защо имам чувството, че съм загазила?

— Добър въпрос. Аз ще съм на третия етаж, ако имаш нужда от мен.

Дори не я попита какво предпочиташе тя, каза си мрачно Лила. Той не бе помислил за това. Разбира се, тя си бе уредила работен кът на долния етаж, но ако внезапно ѝ се приискаше да поработи на терасата?

Е, засега нямаше такова желание, но би могла да има.

Трябваше да си признае, че се държеше като глупачка, дори още по-лошо — като глупава проклетия, но изглежда не можеше да се спре.

Той я бе обсипал с толкова грижи, толкова умело, че тя не бе видяла как се издигат стените около нея. Те я караха да се чувства като затворник и затова тя не искаше да има собствен дом, нито дори жилище под наем. Така всичко бе по-просто, липсваха ограничения и в крайна сметка се оказа много практично, имайки предвид работата ѝ и начина ѝ на живот.

Аш бе променил нещата, осъзна Лила, и внезапно се почувства сякаш се бе озовала в съвсем нова и празна къща. Ала вместо да ѝ се радва, тя проверяваше дали вратата към изхода бе наблизко.

— Глупачка — промърмори младата жена.

Извади от чантата изцапаната блуза и я пхна възможно по-навътре в кошчето за боклук в кухнята, което по-късно щеше да

изхвърли. Направи кана със студена лимонада и седна пред лаптопа.

Писането винаги ѝ действаше добре, когато собственият ѝ живот станеше прекалено сложен. Тогава тя с наслада се потапяше в живота на героите си. И сега се пренесе в измисления свят, сътворен от думите и образите, родени от въображението ѝ. Изгуби представа за времето, преминавайки от трагични загуби към непоклатима решителност, търсене на отмъщение и завърши, когато Кейли се подготвяше за последната битка в книгата и за последните изпити.

Лила се отпусна назад, притисна пръсти към уморените си очи и разкърши скованите си рамене.

Едва сега забеляза, че Аш е седнал в дневната срещу нея със скицник в ръка, а Ърл Грей се бе сгушил в краката му.

— Не съм чула кога си слязъл.

— Не беше свършила.

Тя подръпна косата си, която бе вързала на опашка.

— Рисуваше ли ме?

— Още те рисувам — отвърна той лениво. — Изглеждаш различно, когато работиш. Напрегната. В един миг си почти готова да се разплачеш, а в следващия си раздражена. Мога да направя цяла серия от скици — каза той и продължи да рисува. — Сега явно се чувстваш неудобно, което не е добре. Мога да се кача горе, докато свършиш.

— Не, приключих за днес. Вече започнах да зациклям и трябва да оставя следващата сцена малко да поотлежи — каза Лила и отиде при него. — Може ли да видя? — Без да дочака отговор, тя взе скицника от ръката му. Прелисти го и видя себе си приведена — много лоша поза, помисли си и инстинктивно се изправи — косата ѝ беше в пълен безпорядък, а лицето ѝ отразяваше душевното състояние на героите, за които пишеше. — Господи — възкликна тя и се пресегна, за да дръпне шнолата от косата си, но той хвана ръката ѝ.

— Недей. Защо го правиш? Това си ти, когато работиш. Уловил съм те в мига, в който си се отдала на образите и сцените в главата ти, които трябва да опишеш върху хартията.

— Приличам на луда.

— Не, по-скоро си увлечена. — Продължи да дърпа ръката ѝ, докато тя най-сетне се примири и седна в скута му.

— Може би и двете. — Лила се засмя, отметна глава и затвори очи, изобразявайки нова поза. — Можеш да наречеш това „Заспала на работното място“.

— Не. „Отдадена на въображението“. Какво написа?

— Днес написах доста. Осени ме едно от онези дълги и ползотворни творчески вдъхновения. Кейли трябваше да порасне бързо и по трудния начин. Малко ми е жал, но трябваше да стане така. Да изгуби някой, който ѝ е близък, да разбере, че някой от себеподобните ѝ е способен да го направи, да убие някого, когото тя обича, и го е направил, за да я накаже — това е... О! Това е тя.

Прелисти друга страница на скицника, върху която беше Кейли във вълчи облик, сред гъста, тъмна гора — невероятно красива, с гладко и лъскаво мускулесто вълче тяло, с мистериозни човешки очи, пълни с тъга. Над оголените дървета грееше пълната луна.

— Точно така си я представям. Как си отгатнал?

— Казах ти, че четох книгата.

— Да, но... Това е тя. Млада, с гладко и лъскаво мускулесто тяло, тъжна пленница на двойствената си природа. За пръв път я виждам, като се изключи образът ѝ в главата ми.

— Ще ти я сложа в рамка, за да можеш да я гледаш, когато поискаш.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Ти си нарисувал един от най-важните хора в живота ми, сякаш я познаваш. Да не би това да е вид съблазняване?

— Не — прокара той пръсти нагоре по тялото ѝ. — Но ще ти покажа какво е.

— Не и преди да разходя кучето.

— Искаш ли да разходим кучето, после да излезем да хапнем някъде, а когато се върнем, да те съблазня?

Нова и празна къща, напомни си Лила, което означаваше, че трябваше да бъде разгледана и опозната.

— Добре. Но след като вече имам пълна представа как изглеждат, първо ще са ми нужни десет минути.

— Ние ще почакаме.

Аш взе отново молива и скицника, а тя хукна на горния етаж. Той започна да я рисува по памет — гола, омотана в измачкани чаршафи, смееща се.

Да, той щеше да почака.

ТРЕТА ЧАСТ

Загубиш ли богатство, губиш нещо.

Загубиш ли чест, губиш много.

Загубиш ли смелост, губиш всичко.

Немска поговорка

21.

Лиля живееше със списъци. За нея думите, написани на хартия, се превръщаха в реалност. Щом запише нещо, то щеше да се сбъдне. Един списък опростяваше набързо решеното заминаване за Италия, помагаше за по-ефективно опаковане на багажа, улесняваше всички задължителни подробности, преди качването на самолета.

Развълнувана от предстоящото приключение, тя състави списък с необходимия багаж, а след това започна да трупа купчини върху леглото в стаята за гости. Едната купчина щеше да вземе със себе си, другата да остави в апартамента на Джули, а третата бе предназначена за благотворителни организации. Прочисти багажа си, за да ѝ остане място за това, което щяха да напазаруват с Джули. Знаеше, че приятелката ѝ няма да я остави на мира, докато не обиколят магазините.

— Керинов току-що ми се обади — каза Аш, като влезе в стаята.
— Каза, че ще намине.

— Сега?

— След малко. Има информация за нас. Какво правиш? Заминаваме чак след три дни.

— Това е планиране. Предварително разпределение на багажа. Тъй като няма да наглеждам нечий дом, не е нужно да взимам някои неща. А и гардеробът ми се нуждае от малко разчистване. Освен това ще ми трябва място за нещата, които не мога да взема в ръчния багаж. Като това — вдигна верния си „Летърман“, който обикновено носеше в чантата си, — както и декоративните свещи, с които винаги пътувам, запалка, нож за картон, моята...

— Разбрах, но няма ограничения за тези неща на борда на частен самолет.

— Частен какво? Самолет? — Тя изтърва инструментите. — Ще летим до Италия с частен самолет?

— Няма смисъл да имаш самолет и да не го използваш.

— Ти... Имаш частен самолет?

— Собственост е на семейството. Всъщност са два. Всеки един от нас има право на определен брой летателни часове в годината, ако самолетът вече не е ангажиран от друг. Казах ти, че ще погрижа за подробностите.

— Подробности — учуди се тя и седна.

— Притеснява ли те това, че можеш да вземеш опасния си комплект инструменти и ножа за картон на борда?

— Не. А и да летиш с частен самолет е вълнуващо или ще бъде. Просто съм малко смаяна.

Той седна до нея и каза:

— Моят праядо е основал всичко. Син на миньор от Уелс, който искал по-добър живот за децата си. Най-големият му син спечелил пари, дошъл в Ню Йорк и спечелил още повече. През годините някои от нас са пропилили част от богатството, други са го увеличили. И ако позволиш на казаното от баща ми да ти повлияе, много ще се ядосам.

— Свикнала съм сама да си плащам пътуванията. Не мога да си позволя частен самолет.

— Искаш ли да ти взема билет за икономична класа?

— Не — усмихна се Лила. — Не съм чак такава глупачка. Просто ти казвам, че не се нуждая от частни самолети. Радвам се на преживяването и не искам да си мислиш, че го приемам като подаяние.

— Трудно ми е да си го мисля, когато ти изглеждаш така, сякаш съм ти казал, че ще скачаме с парашут, а не че ще летим с „Гълфстрийм 4“.

— Грешиш. Скачала съм с парашут. Тогава бях доста изплашена. Ами добре. — Тя взе инструментите и ги повъртя в ръце. — Значи ще си пренаредя багажа. Мога да приготвя вечеря.

— Би било чудесно.

— Имам предвид за Керинов.

— Не мисля, че той ще остане толкова дълго. Ще дойде след някакво съвещание, преди да се срещне с жена си, за да присъстват на роднинско тържество. Можеш да му кажеш докъде сме стигнали със семейство Бастоне.

— Тогава ще направя вечеря за нас. — Младата жена погледна подредените купчини дрехи. — Трябва отново да пренаредя дрехите.

— Добре — кимна той и извади телефона си. — Баща ми се обажда. Ще слеза да говоря долу.

— Татко — рече той, докато излизаше.

Ли́ла остана неподвижна. Мразеше да се чувства виновна, но Спенс Арчър я караше да се чувства точно така. Наложил си да не мисли за това и започнал да съставя нов списък.

Докато Ли́ла обмисляше какво да вземе за пътуването, Аш се взираше в нощния Ню Йорк и говореше с брат си Естебан по телефона. Едно от хубавите неща да имаш толкова много братя и сестри беше възможността да си осведомен почти за всичко.

— Оценявам го. Да, предположих, че ще можеш. Не знам доколко далече е стигнал Оливър. Навярно твърде далеч. Не, прав си, вероятно не съм можел да го спра. Да, ще внимавам.

Погледна нагоре към стълбите и си помисли за Ли́ла. Имаше много причини, за да бъде внимателен.

— Помогна ми. Ще ти кажа какво е излязло от всичко това. Ще поддържаме връзка — добави той и в този момент домашният телефон иззвъня. — Да, обещавам. Пак ще се чуем.

Пъхна телефона в джоба си и вдигна слушалката на другия, за да каже на портиера да пусне Керинов.

Енергия, помисли си Аш. Усещаше я как се натрупваше. Не знаеше къде щеше да ги отнесе този мощен порив, но поне вятърът беше попътен.

Отиде до вратата и отвори на Керинов.

— Здравей, Алексей. Радвам се да те видя.

— Аш, току-що чух... — каза Ли́ла, която слизаше по стълбите, но се спря, когато видя Керинов. — О, Алексей, здравей — сърдечно го приветства тя.

— Надявам се, че не ви притеснявам.

— Никога не ни притесняваш. Ще ти донеса нещо за пиене.

— Моля те, не си прави труда. Няма да остана дълго, имам семейна сбирка.

— Да седнем — предложи Аш.

— На погребението на Вини не можахме да поговорим, не и за това — каза Керинов на Аш, когато се настаниха в дневната.

— Беше тежък ден.

— Да. Дойдоха толкова много от роднините ти. — Руснакът погледна към ръцете си, разпери ги, сетне ги сплете. — Хубаво е в такива тежки дни да имаш подкрепата на семейството — въздъхна

тихо и разплете пръсти. — Разполагам с известна информация. — Бръкна в чантата си и извади кафяв плик. — Записал съм някои бележки, но исках да ти кажа, че говорих с неколцина колеги, които по-добре от мен са запознати с творбите на Фаберже и царската епоха. Както винаги, има много слухове. Може би едно от изгубените яйца е в Германия. Логично е да се смята, че някое от императорските яйца е било конфискувано от нацистите, заедно с други съкровища след нашествията в Полша, Украйна, Австрия. Но това са само предположения, няма нищо сигурно. Няма документи, каквито имаме за тези две.

— Едното е в Ню Йорк — обади се Лиля, — а другото е в Италия — поне се надяваме да е там.

— Да. Аштън ми каза, че заминавате, за да се опитате да проследите Несесера. Има колекции, обществени и частни. Някои от частните, които обсъдих с колегите, не са достъпни за никого. Но разполагам с имена, които съм отбелязал. Вероятности. Една от тях привлече вниманието ми.

Наведе се напред, разклати длани между коленете си и продължи:

— Има един мъж, Васил Васин, който твърди, че е син на великата княгиня Анастасия, дъщерята на Николай II и Александра. Доста преди да се докаже, че Анастасия е била екзекутирана заедно с останалите членове на семейството ѝ. Десетилетия след това се носеха слухове, че тя е оцеляла и е избягала.

— Имаше филм — припомни си Лиля. — С... О, коя играеше? Дали не беше Ингрид Бергман?

— Ана Андерсън — потвърди Керинов — е била една от най-известните измамници, които са се представяли за Анастасия, но тя не е била единствената. Васин е заявил претенциите си и излъгал мнозина, които са искали да му повярват. Той бил много красив, много чаровен и достатъчно убедителен, за да прилъже една богата наследница да се омъжи за него. Ана Мария Хъф, далечна братовчедка на английската кралица. Заради него тя започнала да колекционира руски произведения на изкуството, в знак на почит към семейството му, включително и творенията на Фаберже. Мечтата ѝ била да събере отново всички изгубени императорски яйца, но не е успяла да я осъществи, поне доколкото е известно.

— Мислиш, че тя може да е купила едно от яйцата? — попита Аш.

— Не знам. Според проучванията ми, двамата са живели изключително разточително, като той често се е облагодетелствал от нейната кралска кръв и от твърдението, че е потомък на руското царско семейство.

— В такъв случай, ако са притежавали някое от яйцата — заключи Лила, — са щели да го оповестят.

— Да, и аз мисля така, но кой знае? Те са имали син, единствено дете, който е наследил богатството и собствеността им, както и колекцията. А според информацията, с която разполагам, и желанието да си върне изгубените яйца.

— Той би трябвало да знае, че твърденията на баща му, че е потомък на Романови, са опровергани. Аз също направих някои проучвания — намеси се Аш. — Открили са тялото на Анастасия, направили са ДНК експертиза.

— Хората вярват в това, в което искат да повярват — промърмори Лила. — Кой син ще иска да повярва, че баща му е бил измамник и лъжец? Съществуват много неясни неща — аз също направих проучвания — и доста причини някои жени да твърдят, че са Анастасия, донякъде основателно, или нейни потомци. След революцията новото руско правителство се е опитвало да преговаря за мир с Германия и е твърдяло, че момичетата са отведени на безопасно място.

— Да, да — кимна Керинов енергично. — За да прикрият жестокото убийство на беззащитни жени и деца.

— Слуховете, пуснати, за да прикрият убийствата, са се превърнали в легенда, че поне Анастасия е оцеляла. Но са намерили гробовете — поясни Аш. — За някои хора обаче науката е без значение. — Не, не са малко на брой — и той си помисли за Оливър.

— Да, някои хора вярват в това, в което искат да повярват — повтори Алексей и леко се усмихна. — Без значение какво твърдят науката или историята.

— Кога е било окончателно доказано, че Анастасия е била екзекутирана заедно със семейството си? — попита Лила.

— През 2007. Бил е открит втори гроб и учените са доказали, че останките принадлежат на Анастасия и малкия ѝ брат. Жестоко е —

добави Алексей, — че дори след смъртта са ги разделили от останалите им близки, за да прикрият убийствата.

— И така, синът трябва да е вече възрастен мъж. Навярно е било унижително или вбесяващо, вероятно и двете, да се докаже, че семейната ти история, потеклото ти са били лъжа.

— Той продължава да твърди, че е царски потомък. — Алексей потупа с показалец върху плика. — Както ще видите. Мнозина предпочитат да вярват, че откритията и документите са фалшифицирани. Легендата, че най-малката дъщеря на царя е оцеляла, е много по-романтична.

— А тяхната смърт е била жестока — обади се Лила.

— Ти мислиш, че този Васин е клиентът, за когото Оливър е купил яйцето?

— Има и други възможности и аз съм ги посочил в бележките. Една францужойка, която наистина може да проследи родословното си дърво до Романови, и един американец, за когото се носят слухове, че купува откраднати произведения на изкуството. Но Николай Романов Васин привлече най-силно вниманието ми. Той има разнообразен международен бизнес, интереси във финансите, индустрията, но живее изключително усамотено. Има къщи в Люксембург, Франция, Прага и в Ню Йорк.

— В Ню Йорк?

Керинов кимна към Аш.

— На северния бряг на Лонг Айланд. Рядко кани гости, управлява голяма част от бизнеса си от разстояние — по телефона, с имейли и видеоконферентни връзки. Говори се, че страда от мизофобия — страх от микроби.

— Не обича да си цапа ръцете — промърмори Аш. — Връзва се. Наема някой друг да му свърши мръсната работа.

— Записах ви имената и информацията, която успях да събера, но не попаднах на слухове за откриване или издирване на яйцата. Искате ли да можех да ви кажа повече.

— Ти ни даде имена и следа, по която да поемем. Можем да споменем имената на Бастоне, когато се срещнем с него — каза Аш.

— Което и ще направим — потвърди Лила. — В четвъртък следобед. Антония се свърза с мен, преди да слеза на долния етаж — обясни тя. — Баща ѝ се съгласил да говори с нас. Ще ни разкаже

подробностите. Поканени сме следващия четвъртък във вилата на Бастоне.

— В два часа — довърши Аш. — Брат ми Естебан е в същия бизнес. Помолих го да убеди Бастоне да ни съдейства.

— Добре. Всичко се подрежда благоприятно за нас.

— Това е следващата важна стъпка — отбеляза Керинов. — Ще ме държите ли в течение на събитията? Искане ми се да можех да замина с вас, но заради семейството и бизнеса трябва да съм в Ню Йорк през следващите няколко седмици. Като заговорихме за семейство, време е да отида при моето. — Той стана. — И така, ще ви пожелаая „удача“ — късмет, на руски.

Стисна ръката на Аш и леко се изчерви, когато Лиля го прегърна, преди да го изпрати до вратата. Тя се върна при Аш, потривайки ръце.

— Нека да проверим в Гугъл за този Николай Романов Васин. Знаем, че сега разполагаме с бележките на Керинов, но нека да се поразровя в мрежата.

— Имам по-добър източник от Гугъл. Баща ми.

— О. — Богатите говорят с богати, припомни си тя. — Добра идея. Обади му се, а аз, както ти обещах, ще се погрижа за вечерята. Мисля, че трябва да проверим и другите две възможности. Може би той познава и тях.

— Или е чувал за тях. Не съм забравил, че той ти дължи извинение, Лиля.

— Това не е най-голямата ми грижа в момента.

— Но е моя. — Аш отиде в кухнята преди нея и наля вино в две чаши. — Да пием за готвачката — каза той и ѝ подаде едната. — Ще се оттегля, за да не ти преча.

Останала сама, тя погледна към чашата си, сви рамене и отпи една глътка. Баща му можеше да им даде допълнителна информация и само това беше важно. Сега нямаше значение, че тя си бе намерила извинение да не присъства на погребението на Вина — и двамата знаеха, че бе само извинение. В момента беше без значение и какво си мисли за нея бащата на Аш.

По-късно... Кой можеше да знае какво можеше и какво щеше да има значение по-късно?

Точно сега трябваше да измисли какво да сготви.

Той я остави на спокойствие за повече от един час и когато се появи, каза:

— Ухае чудесно. Какво е това?

— Не съм сигурна. Не са скариди, нито спагети, но има по-малко и от двете. Можем да го наречем скарилини. Нали си мисля само за Италия. Но каквото и да е, вече е готово.

Тя сервира ястието в широки, плитки купи, с големи резени хляб с розмарин, който Аш бе купил от пекарната на Люк, и още по една заслужена чаша вино.

Опита го и кимна. Чесънът беше точно колкото трябва, реши тя, а лимонът му придаваше още по-пикантен и наситен вкус.

— Не е зле.

— Повече е от добро. Великолепно е — похвали я Аш.

— По принцип, когато измислям ново блюдо, имам повече успехи, отколкото неуспехи, но за сметка на това провалите ми наистина са смайващи.

— Трябва да си записваш успешните рецепти, тази е една от тях.

— Но така се губи спонтанността. — Тя бодна една скарида и нави на вилицата си малко от оризовите спагети. — И така, какво каза баща ти? Ще ни помогне ли?

— Познава Васин — в смисъл, че веднъж са се срещнали, преди около десетина години. Според баща ми Васин никога не е бил много общителен, но през последните години заживял още по-усамотено. Никога не се е женил, никога не е проявявал влечение към жените. Нито към мъже, ако това има някакво значение. Дори и навремето той старателно избягвал всякакво ръкостискане, макар че се срещнал с баща ми заради някаква много важна сделка, в която участвали видни представители на властта. Довел със себе си асистентка, която през цялата вечер му сервирала специално бутилирана за него вода. Според баща ми Васин бил доста надут, суетен, ексцентричен, лишен от всякакъв чар, при все че физически бил доста привлекателен.

— Висок и красив брюнет. Погледнах набързо в Гугъл и открих няколко снимки от осемдесетте и деветдесетте. Притежава блясъка на кинозвезда.

— Преди години се е занимавал с кино. Бил е продуцент на няколко филма и на крачка от финансирането на римейк на филма „Анастасия“ — сценарият бил написан, кастингът вървял с пълна сила.

Но тогава се получили резултатите от ДНК анализите и всички историци и изследователи били единодушни, че Анастасия е загинала заедно с останалите членове на семейството ѝ, така че проектът пропаднал.

— Предполагам, че е бил разочарован.

— Тогава, спомни си баща ми, той напуснал бизнеса с киното. Събитието, на което и двамата присъствали, може би е бил последният път, когато Васин приел покана за важна делова среща. Заживял още по-изолирано и постепенно започнал да ръководи бизнеса си от разстояние, както спомена Керинов.

— Да притежава огромно богатство и да не използва част от него, за да обикаля света, да посещава приятни места, да им се наслаждава, да се среща с хора. — Тя уви разсеяно още спагети на виллицата си. — Сигурно е заклет маниак на тема предпазване от зарази.

— Според баща ми това не му пречи да е безмилостен бизнесмен. Бил е обвинен в корпоративен шпионаж, но армията му от адвокати е успяла да омаловажи и отхвърли обвиненията или е уредила прекратяване на делото чрез подкуп — баща ми не е сигурен как точно е станало. Неговата специалност са насилствените поглъщания на компании.

— Звучи, все едно е някакъв принц.

— Той със сигурност се мисли за такъв.

— Ха. — Развеселена, Лила бодна още една скарида.

— Навремето е разрешавал ограничен достъп до колекцията си от произведения на изкуството, и то само за журналисти, но вече от много години и тя е недостъпна за чужди погледи.

— Значи той се е изолирал от обществото, трупа произведения на изкуството и управлява бизнес империята си чрез модерните технологии само защото е богат.

— Толкова богат, че никой не знае колко точно притежава. Но има още нещо, освен разказаното от Алексей, което накланя везните към Васин.

— Аха.

— Според баща ми двама конкуренти на Васин са загинали при трагични обстоятелства.

— Това е много по-ужасяващо от факта, че е безмилостен бизнесмен — отбеляза Лила.

— Също така се предполага, че в средата на деветдесетте един репортер започнал да пише книга за бащата на Васин, който още е бил жив. Той бил изпратен да отразява бомбения атентат в Оклахома сити и изчезнал. Оттогава никой нищо не е чул за него и тялото му не е било открито.

— Баща ти ли ти каза всичко това?

— Той се е поровил доста, заради случилото се с Оливър. Не знае какво търся аз...

— Нима още не си му казал? За яйцето? Аш...

— Не, не съм му казал. Баща ми е достатъчно умен, за да разбере, че интересът ми към Васин е свързан с убийството на Оливър. А и е достатъчно разтревожен, без да му съобщавам всички подробности.

— Като му съобщиш подробностите, ще му дадеш отговори. Нямам право да те поучавам — призна тя, — след като аз самата казах на родителите си, че заминавам само на почивка.

— Може би така е по-добре.

— Същото си казах и аз, но някак си се чувствам виновна. А ти не.

— Ни най-малко — потвърди Аш безгрижно. — Що се отнася до останалите две имена, които ни даде Алексей, баща ми не познава жената, но познава американеца, при това доста добре. Съдейки по краткото му описание, Джак Питърсън е човек, който не би се посвенил да купува откраднати стоки, да мами на карти или да се възползва от вътрешна информация. Смята го за част от играта. Но убийството, при това на сина на човек, когото познава, не е в стила му. Накратко, Питърсън обича да играе, харесва му да печели, но също така умее да приема поражението с чест.

— Не е от типа, който ще наеме убиец.

— Не, не мисля, че би го направил.

— Добре, в такъв случай засега ще се съсредоточим върху Николай Романов Васин. Какво мислиш, че може да се случи, ако споменем името му на Бастоне?

— Ще разберем. Разпредели ли багажа си?

— Да, всичко е под контрол.

— Добре. Да поразчистим ли тук? Сещам се, че трябва да изведем и кучето. А след това ще ти направя още няколко скици.

За да удължи момента и да отложи разтребването на чиниите и извеждането на кучето, Лила се облегна назад с чашата вино в ръка.

— Но ти вече започна да рисуваш картината.

— Това е друг проект. Обмислям да подготвя някои нови неща за изложба през следващата зима. — Той се изправи и взе купите. — Искам да нарисувам най-малко поне още две картини с теб, а първата, която съм замислил, ще изобразява фея в усамотена беседка в градина.

— О, да, ти вече го спомена. Изумруди. Като блестящата фея Тинкърбел.

— Определено не и като Тинкърбел. По-скоро Титания, събуждаща се от сън в лятната нощ. И при това гола.

— Какво? Не. — Тя се засмя на идеята, но после си спомни, че беше казала „не“ и за картината с циганка. — Не — повтори и накрая потрети: — Не.

— Ще поговорим за това. Нека да разходим кучето. Ще ти купя голяма кутия сладолед.

— Не можеш да ме подкупиш със сладолед, за да си сваля дрехите.

— Знам как да те отърва от дрехите. — Той я сграбчи и притисна гърба ѝ към хладилника. Устните му завладяха нейните, ръцете му я прегръщаха, обсебваха, възбуждаха.

— Няма да позирам гола. Няма да вися гола в галерията на Джули.

— Това е изкуство, Лила, не порно.

— Ясна ми е разликата. Става дума за голотата ми — успя да пророни тя, когато той погали гърдите ѝ.

— Имаш съвършено тяло. Стройно и слабо, почти крехко, но в същото време в него се таи сила. Ще направя няколко скици, ще нахвърлям идеи. Ако не ги харесаш, ще ги скъсам.

— Ще ги скъсаш.

Устните му приближиха нейните и се задържаха там.

— Ще ти позволя да ги скъсаш. Но първо имам нужда да те докосна, имам нужда да те любя. А след това ще те скицирам, докато очите ти са все още натежали от отмала, а устните меки и подпухнали

от целувките. Ако не видиш колко си съвършена, колко силна, колко приказна, ще ги скъсаш. Така е справедливо.

— Аз... да, аз...

— Добре. — Той я целуна отново страстно и дълго, после се отдръпна. — Ще взема кучето.

Почти като на сън, Лиля отиде до дрешника и взе кайшката, но изведнъж застина. Осъзна, че от твърдо „не“ бе стигнала до определено „да“ и каза:

— Това беше много подло.

— Все още можеш да се върнеш към първоначалния си отказ — напомни ѝ Аш и взе кайшката. — Голямата кутия сладолед остава.

— За човек на изкуството много те бива в преговорите.

— Гените на Арчър — закопча той кайшката и пусна Ърл Грей на пода. — Да вървим на разходка — рече той и се ухили, когато кученцето затанцува радостно.

* * *

След като мястото нямаше да бъде проблем, Лиля разпредели багажа си в два кюфара. Така спокойно щеше да побере и новите покупки. Смяташе да остави у Джули една торба с дрехи и вещи, които нямаше да ѝ трябват в Италия, но Аш ги отнесе в апартамента си, както и една торба с дрехи, които смяташе да даде за благотворителност.

Той щеше да се погрижи за това.

Трябваше да си признае, че така беше по-лесно, дори по-удобно, но тя не можеше точно да определи от кой момент бе започнала да свиква с „аз ще се погрижа за това“.

Освен това се огъна и позира гола. Чувстваше се неловко и притеснено, докато той не ѝ показа първата скица.

Господи, тя наистина изглеждаше красива и приказна. И въпреки че феята, в която се бе превърнала, определено беше гола, той бе нарисувал крилата така, че ѝ придаваха достатъчно благоприличен вид, за да се успокои. Изумрудите се бяха превърнали в блестящи капки роса в косата ѝ и в проблясващите листа на беседката.

Голотата беше ненатрапчива, помисли си тя, но не беше сигурна какво щеше да каже подполковникът за това, ако изобщо някога видеше тази картина.

Лиля не скъса скиците. И как би могла?

— Той го е знаел — каза тя на Ърл Грей, докато довършваше подреждането на цветята, които бе купила за завръщането на домакините. — Знаел е, че ще получи точно това, какво иска. Не мога да определя какво изпитвам. Но човек не може да не му се възхищава, нали?

Тя приклекна до кучето, което я наблюдаваше, стиснало собственически между лапичките си малкото котенце играчка, която му бе купила като подарък на раздяла.

— Наистина ще ми липсваш, мой миниатюрен герой.

Когато чу звънеца, тя отиде до вратата, погледна първо през шпионката и я отвори.

— Можеше само да се обадиш отдолу.

— Може би искам да се сбoguвам с Ърл Грей. Някой ден пак ще се видим, приятелю. Готова ли си?

Двата ѝ куфара, лаптопът и чантата бяха подредени до вратата.

— Бъди кротък и послушен — каза тя на кучето. — Те скоро ще се приберат. — Хвърли още един поглед наоколо, после си взе чантата и хвана дръжката на един от куфарите.

— На път за насам взех Люк и Джули, така че можем да тръгнем направо към летището. Паспортът у теб ли е? Извинявай — добави той, когато тя го стрелна с укорителен поглед. — Навик. Някога пътувала ли си за Европа с шест сестри, три от които тийнейджърки?

— Признавам, че не съм.

— Повярвай ми, сега ще е много по-лесно, дори като се има предвид основната цел на пътуването.

После погали косата ѝ, наведе се и я целуна, когато асансьорът потегли надолу.

Той често правеше така, помисли си младата жена. Винаги практичен, организираше и се „грижеше за всичко“, а в следващия момент я докосваше или поглеждаше и тя ставаше непрактична и неорганизирана.

Лиля се повдигна на пръсти и наведе главата му към себе си.

— Благодаря — промълви и го целуна.

— За какво?

— Първо, че прибра багажа ми в апартамента си и се погрижи за дрехите, които отделих за благотворителност. Не ти благодаря.

— Ти беше заета да ми повтаряш, че не трябвало да се нагърбвам с това.

— Знам. Това е малък проблем, но сега ти благодаря. И освен това ти благодаря за пътуването, независимо от повода. Отивам в Италия, а това е едно от любимите ми места. Ще пътувам с най-добрата си приятелка и нейния любим, когото много харесвам. И най-вече ще бъда с теб. Затова ти благодаря.

— И аз ще пътувам с най-добрия си приятел, с неговата дама и с теб. Благодаря и на теб.

— И още благодарности, този път предварително. Благодаря, че няма да мислиш пренебрежително за мен, когато се кача на частния самолет и изпищя от удивление. Освен това там ще е пълно с бутони и командни уреди за различните устройства, видях как изглежда един „Гълфстрийм 4“. Смятам да си поиграя с всички. И да говоря с пилотите, и да ги убедя да ми позволят малко да поседя в пилотската кабина. А някои от тези неща могат да те накарат да се засрамиш.

— Лила. — Аш я поведе навън от асансьора. — Аз съм съпровождал цяла орда тийнейджърки в Европа. Нищо не може да ме засрами.

— Това е добре. И така, бон воаяж на всички нас.

Тя го хвана за ръката и излязоха заедно.

22.

Тя не изпищя, но проучи и изпробва всички устройства. Още преди самолетът да излети, Ли́ла беше на „ти“ с пилота, втория пилот и стюардесата.

Минути след качването им на борда тя последва стюардесата в тясната кухня, за да изслуша напътствията ѝ.

— Има печка — обяви Ли́ла, като се върна. — Не е микровълнова, а истинска, нормална печка.

— Искаш да сготвиш нещо ли? — учуди се Аш.

— Бих могла, ако стане както във филма „2012“ и се наложи да кацнем принудително в Китай. Имаме дори БиБиЕмЕл. Ти нищо не ми каза за БиБиЕмЕл.

— Вероятно защото не знам какво е това.

— Широколентова многоканална връзка. Можем да изпращаме имейли, докато летим над Атлантическия океан. Непременно ще изпратя един имейл на някого. Обичам технологиите.

Направи няколко танцови стъпки по пътеката.

— А в тоалетната има цветя. Толкова е приятно.

Тя се засмя, когато гръмна тапата на шампанското.

— Еха!

И отпи солидна глътка.

Посрещаше света с отворени обятия, помисли си Аш. Може би това бе съзрял у нея при първата им среща, без да го осъзнава и въпреки скръбта, гнева и шока. Тя беше готова да възприеме всичко ново, вълнуваше се от хората и света около нея и определено не приемаше нищо на доверие.

Междувременно можеше да се наслади на това пътуване, заедно с нея и приятелите им. Ню Йорк и смъртта останаха зад гърба им, Италия и това, което щяха да открият там, предстояха. Часовете на полета му се сториха като приятно затишие пред буря.

Някъде над Атлантическия океан, след вкусно и леко похапване, придружено с чаша вино, Ли́ла се запъти към пилотската кабина. Аш

не се съмняваше, че не след дълго ще научи житейската история на двамата пилоти. Нямаше да се изненада, ако ѝ поверят за кратко управлението на самолета.

— Не след дълго ще управлява самолета — отбеляза Джули.

— Точно това си мислех и аз.

— Вече добре я познаваш. Тя свиква с теб.

— Наистина ли?

— Трудно ѝ е да приема неща, които не е спечелила сама, да поеме протегнатата ръка, а още по-малко да разчита на друг човек. Но започва да свиква с теб. Като човек, който много я обича, това ме радва. Ще се усамотя за малко с книгата си.

Тя се надигна, за да се премести на по-предно място в салона, издърпа назад седалката и се сгуши удобно.

— Смятам да ѝ предложа да се омъжи за мен. За втори път — каза Люк.

— Какво? — примигна Аш насреща му.

— Решихме този път да го даваме по-бавно. — Той погледна към Джули, от която се виждаше само пламтящата ѝ червена коса. — Ако ми откаже, ако иска да изчакаме, ще го приема. Но рано или късно тя ще се омъжи за мен. Предпочитам да е по-скоро.

— Преди месец се кълнеше, че никога повече няма да се ожениш. И дори не беше пиян.

— Защото единствената жена за мен е Джули, а мислех, че съм изгорил всички мостове към нея. Или двамата ги изгорихме — уточни Люк. — Ще купя пръстен във Флоренция и ще я помоля да се омъжи за мен. Реших да го споделя с теб, тъй като пътуваме с определена цел и аз съм на твое разположение за всичко, за което имаш нужда. Просто някак си ще трябва да вмъкна своето предложение в графика. — Наля остатъка от шампанското в чашите им. — Пожелай ми късмет.

— Пожелавам ти го. Няма да те питам дали си сигурен, защото виждам, че си.

— Никога не съм бил по-сигурен. — Погледна към предната част на салона. — Не казвай нищо на Лила. Тя ще се опита да го запази в тайна, но приятелките си имат свои правила.

— Гроб съм. Ще разбиеш сърцето на Катрина.

— Сериозно? — засмя се Люк и поклати глава.

— Абсолютно сериозно. Благодаря ти, че смяташ да се жениш. Така тя ще спре да ми праща постоянно есемеси и да ме моли да те доведе в клуба, на яхтата или където ѝ хрумне.

— Наистина ли? Та тя е на дванайсет.

— Тя е на двайсет и да, наистина го прави. Аз все те прикривах, човече, длъжник си ми.

— Можеш да ми станеш кум.

— Вече съм.

* * *

Аш се замисли за увереността и силата да продължиш напред, за приемането. Мислеше за брат си, който винаги се опитваше да гребе с пълни шепи от живота и никога не бе имал стабилна опора.

Беше задрямал, когато Лила най-последно се върна и се изтегна до него. Когато се събуди в тъмната кабина и я усети сгушена до него, разбра, че това е всичко, което искаше.

Той винаги знаеше какво иска и бе намирал начини да го постигне. Но сега искаше само нея. За да спечели Лила, се нуждаеше от нещо повече от нейното приемане, но не беше напълно сигурен какво означаваше това „повече“. Как би могъл да го разбере, когато имаше толкова грижи? Събра ги смъртта. Те бяха продължили напред, но тя бе белязала началото. Смъртта и нейните последици определиха общата цел, която сега преследваха заедно. И двамата се нуждаеха от решителност, за да видят по-ясно пътя пред себе си.

Погледна часовника си и видя, че ще се приземят след час.

Приятното затишие пред буря беше към своя край.

* * *

Когато слезоха от самолета, ги посрещнаха италианското слънце и кола с млад, привлекателен шофьор на име Ланцо, който явно обичаше да флиртува с жените. С жизнерадостен тон и на отличен английски той ги приветства с „Добре дошли във Флоренция“ и се закле да бъде на тяхно разположение по всяко време на деня и нощта.

— Братовчед ми е собственик на уютно ресторантче, близо до хотела. Ще ви дам визитка. Ще ви обслужат прекрасно. Сестра ми работи в галерията „Уфици“ и може да ви уреди посещение. Ако желаете, само за вас.

— Голямо семейство ли имаш? — попита Лила.

— О, si^[1]. Имам двама братя, две сестри и много, много братовчеди и братовчедки.

— И всички са във Флоренция?

— Повечето, а някои живеят наблизко. Имам братовчеди, които работят за семейство Бастоне. Когато кажете, ще ви заведе до вилата им. Те са много известна фамилия, а вилата им е много красива.

— Бил ли си там?

— Sì, sì. Бил съм, тъй... сервитьор на много важни приеми. Родителите ми са собственици на цветарница и понякога им доставям цветя.

— Значи си специалист по всичко?

— Scusi?^[2]

— Работиш много професии. Имаш много умения.

Караше като луд, но тук всички го правеха. Лила го намираще за забавен и двамата разговаряха оживено през целия път от летището до хотела.

Тя обичаше този град. Тук светлината я караше да си представя слънчогледи, а въздухът бе пропит с изкуство. Флоренция се простираще под ясното синьо лятно небе, мотоциклети криволичеха из тесните улици, промушваха се между прекрасни стари сгради, обикаляха покрай колоритни площи.

А хората, помисли си младата жена, толкова много хора от толкова различни националности, пъстра и многолика тълпа, която се смесваше в кафенетата, магазините и великолепните прохладни църкви.

Покривите с червени керемиди сякаш пламтяха в августовската жега, а над всички се издигаше величественият купол на катедралата „Санта Мария дел Фиоре“. Ярки цветя в кошници, сандъчета и големи гърнета блестяха като скъпоценни камъни върху окъпаните от слънцето стени.

Лила зърна сребрилата лента на извитата като ленива змия река Арно и се запита дали щяха да имат време да се разходят покрай брега,

да се изкачат на мостовете и да се насладят на цялата тази красота.

— Хотелът ви е страхотен — осведоми ги Ланцо. — Ще получите отлично обслужване.

— А някои твои братовчеди не работят ли там?

— Чичо ми е пиколо. Ще се погрижи за вас — смигна ѝ Ланцо, когато спряха пред хотела.

Високите прозорци с дебели стъкла и рамки от тъмно дърво контрастираха с белите стени. В мига, в който Ланцо спря колата, един мъж в безупречен сив костюм излезе да ги посрещне.

Всичко остана някак си далеч от Лила — управителят, ръкостисканията, приветствията за добре дошли. Тя просто се потопи в атмосферата, наслаждаваше се на красивата улица с магазините и ресторантите, на шума от уличното движение, на усещането да си на ново и различно място.

Място, където — трябваше да го приеме — не тя ръководеше нещата. Разхождаше се из фоайето, докато Аш се оправяше с настаняването. Наоколо беше тихо и прохладно, имаше големи кожени кресла, красиви лампи и изобилие от цветя.

Джули дойде при нея и ѝ подаде чаша.

— Искрящо розов пресен сок от грейпфрут. Прекрасен е. Всичко наред ли е? Много си тиха.

— Попивам атмосферата. Всичко е толкова красиво и някак си нереално. Наистина сме тук, четиримата.

— Тук сме и аз умирам за един душ. След като отмия прахта, смятам да посетя няколко галерии, за да ми е чиста съвестта и да оправдая командировката. Утре двете ще си откраднем малко време за пазаруване. Ще изглеждаме така, сякаш всеки ден ни канят на гости във вилата на богато и влиятелно флорентинско семейство.

— Явно си слушала.

— И съм толкова щастлива, че не се налагаше да водя разговор с нашия несъмнено очарователен шофьор, по когото вероятно въздишат толкова жени, колкото братовчеди има.

— Когато говореше, той ме гледаше право в очите, което малко ме притесни, защото шофираше. Но беше толкова... ммм — каза тя поради липса на подходяща дума.

В същия миг осъзна, че Аш правеше точно същото. Когато говореше с нея, когато я рисуваше, той я гледаше право в очите.

Качиха се с тесния асансьор и Лила беше доволна, че служителят, който ги съпровождаше, говореше главно с Аш. С елегантен, малко превзет жест той ги покани в стаите им, които се оказаха два свързани апартамента. Големи и просторни, в тях съвършено се съчетаваха изяществото на миналото и модерният лукс.

Тя си представи как пишеше на малкото писалище, поставено под тъгъл към прозорците, от които се виждаха покривите на къщите; закусваше на слънчевата тераса; седеше с книга в ръка върху кремавобелите възглавници на дивана или с Аш се прегръщаха върху огромното легло под позлатения таван.

Избра една златиста праскова от купата с плодове, вдъхвайки уханието ѝ, докато разглеждаше банята с широка душкабина, дълбоко джакузи, облицована с черен мрамор с вплетени бели ивици.

Веднага си представи свещи, прозорци, озарени от светлините на Флоренция под нощното небе, огряно от луната, и двамата с Аш в горещата вода.

Трябваше да разопакова багажа и да се ориентира в обстановката. Винаги постъпваше така, когато пристигаше на ново място. Но вместо това продължи да се разхожда из апартамента, наслаждавайки се на уханието на прасковата; разтвори широко прозорците, за да нахлуе въздухът, светлината, ароматите на Флоренция.

Върна се в дневната, когато Аш влезе в апартамента.

— Отсядала съм на много впечатляващи места — сподели тя с него. — Но това се класира на първо място. Къде са Джули и Люк? Тук може да се изгубим един друг.

— В техния апартамент. Тя искаше да разопакова багажа и да се освежи. Освен това има списък на галериите, които иска да посети, да си създаде контакти.

— Добре.

— Забрави да се поинтересуваш за семейното положение на управителя на хотела, за политическата му ориентация и за любимите му спомени от миналото — подразни я той.

Лила не можа да се сдържи и се засмя.

— Знам, беше невъзпитано от моя страна, но бях потънала в моя малък свят. Чудесно е да съм отново във Флоренция. Трябва да ти призная, че никога досега не съм я възприемала по този начин. Но има

и нещо много по-хубаво. А то е, че е прекрасно да съм тук с теб, независимо какво ни предстои. Че двамата сме тук, без да се налага да се озъртаме предпазливо през рамо. Всичко е някак си по-ярко и по-красиво.

— Когато всичко приключи, никога вече няма да се озъртаме. Можем пак да се върнем тук или да заминем някъде другаде, където пожелаеш.

Сърцето ѝ за миг замря. Тя завъртя прасковата в ръцете си и го изгледа изпитателно.

— Това е сериозно обещание.

— Когато обещава нещо, винаги го спазвам.

— Сигурна съм, че ще го спазиш.

Тя остави прасковата, за да ѝ се наслади по-късно, а сега искаше да се поглези с нещо друго.

— Би трябвало да бъда практична, да разопаковам, да подреда всичко, но всъщност искам един дълъг, дълъг горещ душ в онази разкошна баня. Толкова е... — Тя се обърна, пристъпи към банята, а после го изгледа през рамо. — Ще дойдеш ли?

Той повдигна вежди.

— Ще съм глупак, ако не дойда.

— А ти не си глупак. — Тя си събу обувките и продължи към банята.

— Изглеждаш прекалено свежа за жена, току-що прелетяла Атлантика.

— Дори и за жена, пътувала в икономична класа?

— Е, сега ме хвана на тясно.

Вътрешно Лила беше доволна, че не му остана дължна, и каза:

— Аз дори и в икономична класа съм като жарсето. — Смъкна панделката, с която бе вързала косата си и я хвърли върху дългия, гладък плот.

— Ти си като щата Джърси^[3].

— Жарсе като плата, а не като щата. Не изисквам грижи и лесно понасям пътуванията. — Реши да изпробва шампоана в кошничката върху шкафа, помириса го и го одобри. Погледна към Аш, усмихна се, смъкна блузата, панталоните и дантеленото горнище, което заместваше сутиена. — И мога да издържа на яко натоварване, преди да покажа признаци на умора.

Лила взе шампоана, душ гела, пристъпи към душа и добави:

— Коприната е великолепна материя, но жарсето издържа повече.

— Да, разбрах.

Той я наблюдаваше, докато се събличаше, любуваше се на начина, по който повдигаше лице към душа, оставяйки водата да се стича по косата ѝ, докато не стана лъскава като тюленова кожа.

Когато Аш застана зад нея, тя се извърна и ръцете ѝ се склучиха зад врата му.

— Това е третото място, където се любих с теб.

— Да не би да съм бил в кома, че не си спомням?

— Само във въображението ми, но беше превъзходно.

— А кои са другите две места?

— Довери ми се. — Повдигна се на пръсти, за да го целуне. — Ще разбереш.

Той долови уханието на праскови, докато тя го галеше по бузата, докато притискаше мокротото си и топло тяло към неговото.

Аш си спомни за циганката, предизвикваща мъжа да я обладае, и за кралицата на феите, току-що пробудила се, лениво отпусната и задоволена.

Замисли се за Лила, толкова непосредствена, толкова свежа и криеща малки тайни, много повече тайни, отколкото показваше.

Парата се издигаше от топлата вода, а ръцете ѝ го галеха предизвикателно и подканващо.

Желанието караше кръвта му да закипи. Сега, когато я усещаше до себе си, то се надигаше като мощна вълна, сгъстяваше се като парата, стелеща се около тях като влагата и горещината.

Подигна я съвсем леко, задържа я като балерина, балансираща на палци, завладя устните ѝ, обсипа с целувки шията ѝ, а тя зарови пръсти в косата му, за да запази равновесие. Тя бе отприщила нещо у него, усещаше го по бесните удари на сърцето му, по трескавото препускане на ръцете му по тялото ѝ.

Тръпнеща и възбудена, Лила му се отдаде без задръжки.

Да вземе, просто да вземе, за това крещяха цялата страст, похот и ненаситният глад за плътска наслада. Пулсиращи тела, опипващи ръце, тръпчив вкус на удоволствие, докато езиците им се търсеха. Задъхан и нетърпелив, той сграбчи бедрата ѝ и я повдигна още малко.

Проникна в нея така свирепо и отчаяно, че тя изкрещя и от болка, и от удоволствие.

Да бъде желана до лудост и да откликва със същата жар беше по-голямо щастие, отколкото някога си бе представяла, че е възможно. Вкопчи се в него, дъхът ѝ секна от ритмичните движения на телата им.

Пое го целия, обгърна го отвсякъде, облада го и позволи да бъде обладана.

И накрая екстазът я накара да извика и да се подчини напълно на повика на кръвта и плътта.

Остана плътно притисната към него, щеше да се свлече върху плочките под душа, ако той не я държеше здраво в прегръдката си.

Забрави къде се намират, едва си спомняше кои са, понесена от бесния галоп на сърцето си, чиито удари отекваха в ушите ѝ.

Той би я отнесъл до леглото, ако имаше повече сили. Вместо това остана притиснат до нея под струящата вода. Бяха стигнали до края едновременно.

Когато най-после дишането му се успокои, Аш отпусна лице върху главата ѝ.

— Достатъчно горещо ли беше?

— Определено.

— Но не особено дълго.

— Понякога трябва да се бърза.

— А понякога не. — Той се облегна на стената и отвори шампоана.

Наблюдаваше лицето ѝ, докато изливаше шампоан в дланта си, плъзгаше пръсти по косата ѝ и ги прокарваше през нея. После я обърна, вдигна косата ѝ нагоре и зарови пръсти в нея.

Кожата ѝ настръхна от новата тръпка.

— Господи, можеш да се прехранваш с това умение.

— Всеки се нуждае от резервна професия.

Този път беше дълго.

* * *

Аш се събуди сред притихналия мрак и протегна ръка към нея. Осъзна, че това вече му ставаше навик. Недоволен, че не я напипа, той

се обърна по гръб.

Провери колко бе часът. Вече бе сутрин. Щеше да е щастлив да остане в леглото, ако и тя беше тук, и да заспи отново или да се сгуши до нея.

Но тъй като беше сам, стана, дръпна завесите и остави лъчите на италианското слънце да го залечат.

Беше рисувал много подобни картини — формите, окъпани в слънчеви лъчи багри, натюрела. Красиво, но твърде банално поне за него.

Но ако се добавеше жена, възседнала крилат кон, с развети коси и меч в ръка, всичко се променяше. Армия от жени с кожени брони и блестящи оръжия, летящи над древния град. Накъде отиваха, към коя битка?

Можеше да нарисува картината и да намери отговора.

Излезе от спалнята и установи, че просторният хол бе празен също като леглото. Долови уханието на кафе и пое по следата. Откри Лила във втората, по-малка спалня да седи пред лаптопа, зад малкото резбовано писалище.

— Работиш ли?

Тя подскочи като заек и се засмя.

— Господи! Следващият път трябва да вдигнеш малко шум, ако не искаш да викаш бърза помощ. Добро утро.

— Добре. Това кафе ли е?

— Поръчах да ми донесат — надявам се, че е добро.

— Повече от добро.

— Вероятно не е горещо. Отдавна се събудих.

— Защо?

— Предполагам, че заради биологичния часовник. После погледнах през прозореца и съвсем се разсъних. Кой може да спи сред всичко това? Е, очевидно Люк и Джули могат, защото никой от тях не се е раздвижил.

Аш отпи от кафето — тя беше права, не беше горещо. Но засега щеше да свърши работа.

— Беше хубаво, че излязохме снощи. Разходката, спагетите, последната чаша вино на терасата. Двамата се чувстват добре заедно.

Той се ухили и си помисли за изненадата на Люк.

— Искаш ли да закусим, или предпочиташ малко да поработиш? И без това смятам да поръчам кафе.

— Бих могла да хапна. Засега приключих с работата. Свърших книгата.

— Какво? Завършила си я? Това е страхотно!

— Не бих казала „завършила“, защото трябва да я изчета отново, да я доизгладя тук-там, но в основни линии е готова. Дописах книгата си във Флоренция. Първата си книга завърших в Синсинати. Не беше чак толкова прекрасно място.

— Трябва да празнуваме.

— Аз съм във Флоренция. Това само по себе си е празник.

Независимо от съпротивата ѝ той поръча шампанско и кана портокалов сок. Тя не може да оспори избора му — особено когато се появи Джули със сънени очи и промърмори:

— Ммм.

Толкова беше хубаво, помисли си Лила, че можеше да сподели празничната закуска с приятелите си. За първата книга беше сама в Синсинати, а за втората — сама в Лондон.

— Невероятно е. — Тя подаде панерчето с кроасани на Люк. — Никога не съм била в Италия с приятели. Толкова е хубаво.

— Един от тези приятели смята да те замъкне по магазините след... да кажем час — реши Джули. — След това искам да разгледам творбите на някои улични художници и да видя дали мога да направя някого богат и известен. После можем да се срещнем тук или където искаш — обърна се тя към Люк.

— Ние ще се помотаем като безгрижни туристи. — Той хвърли многозначителен поглед към Аш. — Наемам Аш за личен екскурзовод. Днес е свободен ден, става ли?

— Да.

Един ден, каза си Аш. Можеха да си позволят един ден. Утре щяха да задават въпроси, да ровят, да се съсредоточат отново върху задачата си. Но заслужаваха един ден на удоволствие и разтуха. И щом приятелят му искаше да го посвети на търсенето на годежен пръстен, за да надене отново брачния хомот, той щеше да му помогне.

— Искате ли да се видим около четири? — предложи Аш. — Ще пийнем по нещо и ще решим какво ще прави след това, става ли?

— Къде?

— Знам едно място. Ще ви пратя есемес.

Три часа по-късно Лила се взираше с празен поглед във впечатляващата купчина — истинско пиршество на обувките. Високи токчета, равни подметки, сандали във всички възможни цветове и нюанси. Миризмата на кожа омайваше сетивата ѝ.

— Не мога повече. Трябва да спра.

— Не, не трябва — отсече Джули с нетърпящ възражение тон, докато оглеждаше елегантни официални обувки с безумно висока подметка в електриковосиньо и блестящи сребристи токчета. — Мога да си купя супер тоалет към тези. Какво мислиш? Истинско бижу!

— Дори не мога да ги видя. Цялото това море от обувки ме ослепи.

— Ще ги взема, както и жълтите сандали — приличат на нарциси. Както и сандалите с равна подметка и преплетени каишки. Веднага.

Тя седна отново и вдигна единия от червените сандали, който Лила бе пробвала, преди окончателно да ослепее от това изобилие.

— Тези са точно за теб.

— Не са ми нужни. Нямам нужда от всичко това. Джули, вече имам две торби с покупки! Купих си кожено яке. Къде ми беше умът?

— Ти си във Флоренция и къде другаде можеш да си купиш кожени дрехи? Якето ти стои страхотно. А и току-що завърши третата си книга.

— В основни линии.

— Ще си вземеш тези сандали. — Джули ги размаха съблазнително пред лицето на приятелката си. — Ако не ги купиш, аз ще ти ги подаря.

— Не, няма да го направя.

— Не можеш да ми попречиш. Червените обувки са класика, забавно е да ги носиш, а тези са толкова елегантни и качествени, че все едно си купуваш железни обувки. Ще ги носиш с години.

— Вярно е — съгласи се Лила и усещаше, че щеше да отстъпи. — Знаех си, че не биваше да пазаруваме заедно. Къде ще сложа всичко това? Купих си бяла рокля и онова малко бяло сако, а няма нищо по-непрактично от белите дрехи.

— И двете ти стоят великолепно, а роклята ще е идеална за утре. Заедно с тези. — Тя вдигна друга обувка — сандали с каишки и високи

токчета, с цвят на пролетни листа.

Лиля закри лицето си с ръце, после надникна през пръстите.

— Толкова са красиви.

— Една жена, която не си купува обувки, докато е на пътешествие във Флоренция, не е истинска жена.

— Хей!

— Освен това можеш да оставиш всичко в апартамента ми, знаеш го. Всъщност сериозно се замислям дали да не си потърся по-голям.

— Какво? Защо?

— Наистина смятам, че се нуждаем от повече място, след като помоля Люк да се ожени за мен.

— По дяволите! — Слисана, Лиля се изправи, отвори широко уста, после отново се свлече на стола. — Сериозно ли говориш?

— Тази сутрин се събудих, погледнах го и разбрах, че искам точно това. — Със замечтана усмивка Джули притисна длан към сърцето си. — Той е това, което винаги съм искала. Искам го в леглото си всяка сутрин. И искам да го очаквам там всяка вечер. Затова ще му предлага да се ожени за мен. Дори не се притеснявам, защото ако откаже, ще го блъсна под някоя кола.

— Няма да откаже, Джули. — Лиля протегна ръце и силно прегърна приятелката си. — Това е прекрасно. Трябва да ми позволиш да ти помогна за организацията на сватбата. Знаеш колко съм добра в подготовката.

— Знам и ще те оставя да се заемеш с това. Този път искам сватба и може би дори ще се облека в бяло.

— Бялото е задължително — реши Лиля. — Абсолютно.

— Тогава ще съм в бяло. Абсолютно. Не е нужно да бъде голяма и шумна сватба, но трябва да е истинска.

— Цветя, музика и разплакани гости.

— Този път ще има всичко това. Никакви бягства и тайни венчавки пред мирови съдия. Ще застана до него пред семейството и приятелите си, а моята най-добра приятелка ще бъде главна шаферка, и ще му се врека във вечна любов. Но този път ще изпълня брачната си клетва.

— Толкова се радвам за теб.

— Още не съм го попитала, но предполагам, че отношенията ни клонят натам, както твоята книга. — Със светнало лице тя се наведе и звучно целуна Лила по бузата. — Купуваме тези обувки.

— Купуваме тези обувки.

Сега вече имаше три торби, помисли си Лила, когато излязоха от магазина. Повтаряше си, че бе купила само практични неща, за да подмени дрехите, които бе изхвърлила от гардероба си.

Най-безсрамно се самозалъгваше, призна си тя, но пък се чувстваше толкова добре.

— Как смяташ да му предложиш? — попита Лила. — Кога? Къде? Трябва да знам всички подробности, преди да се срещнем с тях.

— Довечера. Не искам да чакам.

— На терасата, по залез-слънце. — Лила трябваше само да затвори очи, за да си го представи. — Залез във Флоренция. Повярвай ми, мога да ти кажа как ще стане.

— Залез. — Сега Джули въздъхна. — Звучи съвършено.

— И така ще бъде. Ще се постарая двамата с Аш да не ви пречим. Ще пийнете вино, ти ще облечеш нещо фантастично, а когато слънцето започне да се спуска към хоризонта и небето над града да се багри в златно и червено, ще му предложиш. След това веднага ще дойдете да ни кажете, защото трябва да вдигнем тост за вас. И накрая ще отидем в кръчмата на братовчеда на Ланцо, за да го отпразнуваме.

— Може да не е веднага.

— Най-малкото, което можеш да направиш, след като ме застави да купя три торби с дрехи, е да отложиш секса за след като полеем годежа.

— Права си. Беше егоистично от моя страна. Защо да не...

Лила сграбчи ръката ѝ.

— Джули, погледни!

— Какво? Къде?

— Ето там, отпред. Тъкмо завива надолу по... Хайде.

Стиснала ръката на Джули, Лила се затича.

— Какво? Какво? Какво? — повтаряше Джули.

— Това е онази жена, САД — Джей Мадок. Така мисля.

— Лила, това е невъзможно. По-бавно.

Но Лила хукна по калдъръма, зави зад ъгъла и само за миг мярна един силует.

— Тя е. Вземи това. — Тикна торбите в ръцете на Джули. — Тръгвам след нея.

— Не, не тръгваш. — Джули използва високия си ръст, за да препречи пътя ѝ. — Първо, това не е тя, защото как би могла да се озове тук? И, второ, ако е тя, няма да тръгваш сама след нея.

— Просто искам да съм сигурна и да видя къде отива. Тръгвам. — Макар и по-ниска, Лила беше по-гъвкава. Изхлузи се ловко и заобиколи Джули.

— О, за бога. — Натоварена с половин дузина торби, Джули забърза след нея, като пътъом изрови телефона от чантата си.

— Люк, по петите съм на Лила, която си мисли, че преследва убиец. Онази жена. Тя е много по-бърза от мен, а освен това не знам къде се намирам. Къде съм ли? Тя бяга през един площад, доста голям. Наоколо е пълно с туристи. На площада има... онзи фонтан... с Нептун. Люк, всеки миг мога да я изгубя от поглед. Тя тича твърде бързо. Пиаца дел Синьория! Виждам статуята на Бандинели „Херкулес и Какус“. Побързай.

Джули затича с всички сили покрай фонтана, но Лила имаше твърде голяма преднина.

[1] Да (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Извинете (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи, щатът Ню Джърси (New Jersey) се пише и чете както жарсе (jersey). — Б.пр. ↑

23.

Ли́ла намали ход и се прокрадна зад статуята. Жената, която преследваше, вървеше с равни, отмерени крачки към определена цел. Беше Джей Мадок, сигурна бе в това. Начинът, по който се движеше, ръстът, косата, фигурата. Ли́ла излезе от укритието си, сложи слънчевите очила и се смеси с група туристи, после се отдели от тях и скъси още малко разстоянието, дялящо я от убийцата. Тя прекоси широка сводеста галерия с високи колони, която, както Ли́ла знаеше от предишните си посещения в града, излизаше на друга улица.

Ли́ла знаеше съвсем точно къде се намираше.

Последва китайката, опитвайки се да поддържа половин пряка разстояние помежду им. Ако жената се обърнеше и се огледаше, трябваше или да я нападне, или да си плюе на петите. Тя щеше да реши как да постъпи и кога.

Но Джей продължи да крачи, зави още веднъж и тръгна уверено по друга улица. След това влезе в елегантна сграда.

Частна сграда с апартаменти, реши Ли́ла и извади телефона си, за да запише адреса. В този миг той иззвъня.

— Къде, по дяволите, си? — прозвуча гневният глас на Аш.

— Намирам се на Виа дел Кондота, близо до пиаца дел Синьория. Току-що видях Джей Мадок да влиза в една сграда. Мисля, че е жилищна, с апартаменти.

— Върни се на площада. Веднага. Идвам при теб.

— Добре. Можем да... — Намръщи се, когато той затвори. — Ох — промърмори младата жена и след един последен поглед към сградата пое обратно към площада.

Видя го да идва и реши, че едно „Ох“ няма да е достатъчно. Бушуващата ярост по лицето му сякаш скъси разстоянието и я зашлеви като звучна плесница.

— Какво, по дяволите, си мислеше?

— Мислех си: „Хей, това е жената, която иска това, което ние имаме, и не се свени да убива, за да го получи“.

Аш сграбчи ръката ѝ и направо я повлече обратно по пътя, откъдето бяха дошли.

— По-спокойно, Аштън.

— Не ми казвай да се успокоя! Оставих те сама за един следобед и ти си хукнала да преследваш жената, която се опита да те убие? Или поне си мислиш, че е тя.

— Тя беше. А по-важното е какво прави тя тук? Откъде е разбрала, че ние сме тук, защото това не е съвпадение.

— Не, по-важното е, че ти си поела глупав риск с постъпката си. Ами ако отново те нападне?

— Първо ще трябва да ме хване, а аз вече доказах, че съм побърза. И този път аз ще я изненадам, а не тя мен. Освен това, тя не ме видя. Исках да разбера къде отива и успях. Имам адреса. Ти щеше да направиш същото.

— Не можеш да я преследваш сама. Тя вече веднъж те нарани. Трябва да мога да ти вярвам, Лила.

Сякаш говореше на капризно и своеволно дете, помисли си Лила и усети как настръхна.

— Не става въпрос за доверие. Не го представяй така. Видях я и имах възможността. Реших да се възползвам. Разполагам с адреса, не ме ли чу? Знам къде се намира тя в момента.

— Ти видя ли лицето ѝ?

— Видях достатъчно, за да я позная. Не съм толкова глупава, за да се изпреча пред нея. Видях достатъчно от лицето ѝ. А и ръстът, тялото, косата, начинът, по който се движи. Тя ни е последвала. В крайна сметка ще се наложи да се озъртаме през рамо.

— Слава богу! — Джули скочи от пейката край фонтана на Нептун, спусна се насреща им и прегърна Лила. После се отдръпна и здравата разтърси приятелката си. — Да не си откачила?

— Не, съжалявам, че те заряха така, но трябваше да я последвам.

— Не можеш да ни плашиш така. Не ти е позволено, Лила.

— Извинявай. Добре съм — избъбри тя, но улови погледа на Люк. — Ти също си ми ядосан — заключи младата жена и въздъхна. — Добре, трима срещу един, трябва да се подчиня на мнозинството. Съжалявам. Ненавиждам се, задето разтревожих любимите си хора. Вие сте ядосани, но не може ли за малко да забравим за упреците и да

се обадим в полицията? Аз знам местонахождението на издирван престъпник, при това международно издирван.

Без да каже нито дума, Аш извади телефона си. Лила понечи да го заговори, но той просто се отдалечи от тях.

— Той не беше на себе си — каза ѝ Люк. — Ти не вдигаше телефона си и не знаехме нито къде си, нито дали си добре.

— Не съм го чула. Беше в чантата ми, а наоколо е шумно. Извадих го, за да запиша адреса, и вдигнах веднага, когато извън. Съжалявам.

Аш се върна.

— Дай ми адреса.

Щом му го даде, той отново се отдалечи.

— Дълго ли ще е толкова ядосан? — попита тя Люк.

— Зависи.

— Предадох информацията на детектив Файн — осведоми ги Аш. — Те ще се свържат по техните канали с местната полиция много по-бързо, отколкото аз като чуждестранен турист. Трябва да се върнем в хотела и да се уверим, че сме в безопасност.

Отново беше малцинство, каза си Лила, и не възрази.

Аш се отби до рецепцията, преди да се запътят към асансьора.

— Никой не се е обаждал и не е идвал да пита за нас или за някой от нас. Служителите от хотела няма да свързват никого с апартамента, нито ще дават сведения, че сме регистрирали. Ако тя е тук и ни търси, така ще ѝ бъде по-трудно да ни намери.

— Тя е тук. Не съм се припознала.

Той не ѝ обърна внимание.

— Дадох им описанието ѝ и от охраната на хотела ще наблюдават дали ще се появи.

Излязоха от асансьора и тръгнаха по коридора към апартамента.

— Трябва да проведе няколко разговора — каза Аш и се отправи директно към терасата.

— Жестоко е, когато не ти обръщат внимание — промърмори Лила.

— Опитай се да си представиш, как щеше да се почувства той, ако нещо ти се бе случило — каза Люк.

— Фактът, че не се е случило, не може да заличи онези десет минути на сковаващ страх, че може да ти се случи или ти се е случило

нещо ужасно.

Но Люк вече бе ѝ простил и я целуна по главата.

— Мисля, че едно питие ще се отрази добре на всички ни.

Победена, Лила седна, докато той отваряше бутилка вино.

— Не се цупи — смъмри я Джули и се отпусна в едно кресло.

— Не се цупя. Да, цупя се, но ако всички са ти ядосани, и на теб щеше да ти е криво.

— Аз нямаше да хукна като пощурял заек след явна убийца.

— Аз я преследвах ловко и внимателно. И вече ви се извиних. Никой не ми каза „Браво, Лила“, задето открих местонахождението ѝ.

— Браво, Лила — каза Люк и ѝ подаде чаша вино. — Не го прави отново.

— Не се сърди — погледна умолително тя към Джули. — Купих обувките.

— Което си е вярно, вярно е. Не можах да те настигна. Ако ми беше дала възможност, щях да дойда с теб. Така щяхме да бъдем две, ако нещо се случи.

— Ти не ми повярва, че наистина съм я видяла.

— Отначало не ти повярвах, после се ужасих, че наистина си я видяла. Но ти наистина купи обувките. Като стана дума за това — добави тя и се изправи, когато Аш влезе в стаята — трябва да си прибера придобивките. Люк, ела да видиш какво съм купила.

„Бягство или проява на дискретност беше това?“, чудеше се Лила. Вероятно по малко и от двете, реши тя, когато Люк събра торбите на Джули и тръгна след нея към тяхната половина от апартамента.

— Отново им се извиних — каза тя. — Искаш ли и на теб да се извиня още веднъж?

— Говорих с летището, където държим семейните самолети. — Тонът му беше студен и рязък, напълно противоположен на горещите искри в очите му. — Някой е използвал името на личната секретарка на баща ми и им се е обадил, за да потвърдят часа на полета ми. Не е била секретарката на баща ми.

— И така тя ни е проследила.

— Можеш да се обзаложиш. — Той си наля чаша вино. — Наех отделно Ланцо и хотела по препоръка на сестра ми Валънтина, която

ми даде координатите им преди повече от година. Ще ѝ бъде по-трудно да проследи това, но ако се разрови достатъчно, ще разбере.

— Трябва да кажем на Ланцо.

— Вече го направих.

— Може и да си ми ядосан, но не е ли по-добре, че знаем? Иначе всеки от нас можеше да излезе, за да си купи сладолед, и да се натъкне на нея. А сега знаем.

— Ти се замеси в тази история заради мен. По този въпрос няма две мнения. Оливър е мъртъв заради собствените си действия, но факт е, че аз не му обърнах достатъчно внимание. Въвлякох Вини в това и не прецених до какво може да се стигне. Това няма да се случи и с теб.

Извърна се към нея, все още ядосан.

— Това няма да се случи с теб. Ти или ще ми обещаеш, че няма да излизаш сама, независимо кого или какво смяташ, че си видяла, или ще те кача на следващия самолет за Ню Йорк.

— Не можеш да ме качиш. Можеш да ми кажеш да се разкарам, но това е всичко.

— Искаш ли да пробваме?

Тя стана от стола и закрачи из стаята.

— Защо ме притискаш по този начин?

— Защото означаваш прекалено много за мен и не мога да постъпя по друг начин. Знаеш, че е така.

— На мое място и ти щеше да направиш същото.

— Тогава това щеше да бъде съвсем различен разговор. Искам да ми обещаеш.

— Значи според теб трябваше да възкликна: „О, боже, виж, това е Джей Мадок, международна убийца, която иска да очисти всички ни“ и да продължа най-спокойно да си пазарувам с Джули?

— Ти трябваше да кажеш: „Мисля, че това е Джей Мадок“, да извадиш телефона си и да ми се обадиш. Тогава дори да я последваш, аз вече щях да съм на път към теб. Трябваше да вдигнеш проклетия телефон, за да не полудявам от мисли какво може да ти е причинила и дали не ти е прерязала гърлото с ножа си, докато аз ти купувам шибаното колие.

— Недей да ругаеш, имаш право. Добре де, наистина имаш право. Просто не съм свикнала да се съобразявам с никого.

— Ами свиквай.

— Опитвам се. Ти имаш цял куп братя и сестри, огромно семейство. Имаш и навика постоянно да се съобразяваш с този или онзи. А аз от години съм сама и сама взимам решенията. Никога не съм искала да те плаша, да тревожа когото и да било от вас. Аз... ти също имаш значение за мен. Не мога да понеса мисълта, че оплесках нещата, между нас... и с всички останали.

— Моля те да ми обещаеш. Можеш да ми дадеш честната си дума или не.

Отново беше малцинство, призна на себе си Лила, опитвайки се да не избухне. Когато трима души, които бяха искрено загрижени за нея, виждаха нещата по един и същи начин, трябваше да признае, че бе сгрешила и да се вслуша в думите им.

— Мога да ти обещаая, че ще се опитам да запомня, че съм длъжна да се съобразявам с някого, че това е много важно за него. За това мога да ти дам честната си дума.

— Добре.

Лила въздъхна дълбоко. Осъзна, че трепереше. Нямаше нищо против да спори, но не можеше да възразява, когато съвсем ясно разбираше къде бе сгрешила.

— Никак не ми е приятно, че съм те разтревожила толкова много, че не съм чула глупавия телефон, когато си се опитвал да се свържеш с мен. Ако бях на твое място, също щях да се изплаша и ядосам. Реагирах по начина, по който съм свикнала и... купил си ми колие?

— Тогава исках да го купя. Сега вече не съм толкова сигурен.

— Не можеш дълго да ми се сърдиш. Аз съм такава чаровница.

— Много съм сърдит.

Тя поклати глава, приближи до него и го прегърна.

— Аз съм голяма чаровница. И наистина много съжалявам.

— Тя убива хора, Лила. За пари.

И за забавления, добави младата жена наум.

— Мога да те уверя, че бях внимателна, ала ти не беше там и няма как да си сигурен. Тя имаше голяма, стилна чанта, не носеше пазарски торби и този път не беше на токчета. Нито веднъж не погледна назад. Вървеше като жена с определена цел. Или е отседнала в онази сграда, или е отишла да се срещне с някого. Можеш да подадеш анонимен сигнал в полицията.

— Файн и Уотърстоун ще се погрижат.

— Значи ние просто ще чакаме?

— Точно така. А утре ще посетим Бастоне, както беше планирано. — Погледна над главата ѝ към пазарските торби. — Всичко това твое ли е?

— Джули е виновна. Трябва да я пуснеш с Люк. Знам, че тя искаше да разгледа картините на някои улични художници.

— Всички ще отидем. От сега нататък няма да се делим.

— Добре. — Трябваше да свикне, напомни си тя. — Няма да се делим.

* * *

Може би отново се налагаше да се озъртат през рамо, но Лила си каза, че бе толкова хубаво да излязат, да се разхождат, да са заедно. Вървяха по моста над реката, течаща лениво под него, а Джули имаше възможност да наблюдава художниците, докато рисуват, и неспринудено да побъбри с тях.

Лила се наклони към Люк.

— Никога не разбирам за какво говори тя, когато превключва на артистична вълна — отбеляза Лила. — А сега не разбирам и Аш.

— Не мога да ти преведа, но картината, която гледат, ми харесва.

Лила се взря в неясните очертания на вътрешния двор, цветята, избуяли от саксиите и пропъззели по грубо измазаната стена. На преден план имаше малко дете, свело глава над счупена саксия, а една жена стоеше на прага, сложила ръце на кръста.

— Тя всъщност съвсем леко се усмихва — отбеляза Лила. — Тя го обича, своето тъжно малко момче. Ще го накара да почисти, а след това двамата ще засядат цветята в нова саксия.

— Бих казал, че ти разбираш много повече от мен. Но виждам, че Джули хареса достатъчно картината, за да разгледа и другите му творби.

— Не бива да пренебрегваме и твоята работа. Трябва да посетим няколко пекарни, преди да се върнем в Ню Йорк. Чака ни голямо изпитание.

— Тази сутрин обиколих две пекарни. Набелязах едно cornetto al cioccolato^[1], което мисля, че мога да направя и аз. Имам адресите на няколко тайни пекарни.

— Какво тайно има в тях?

— Трябва да ги търсиш — не са популярни. Индустриални пекарни — обясни Люк. — Започват да пекат сладкишите посред нощ и ги доставят на кафенетата. По принцип не продават на дребно, но понякога правят изключения.

— Среднощен лов на самотни пекарни. Аз съм абсолютно за. Джули каза, че смяташ да отвориш втора пекарна. Разкажи ми по-подробно.

Тя го хвана под ръка и двамата закрачиха покрай насядалите художници и изложените платна, докато по някое време Джули, ентусиазирана от находката си, се присъедини към тях.

— Може би току-що промених един живот. Шефът ми даде зелена улица да сключа споразумение с художника с картината на момчето в двора. Това е той, искам да кажа, че е изобразил себе си върху картината. Нарисувал е по спомени дома си, майка си и направена от него самия бяля с футболна топка през един летен следобед.

— Толкова е хубаво. Чудесно е.

— Творбата му е жива и пресъздава живописно една случка. Ще вземем три от картините му. Първото нещо, което той направи, след като ме целуна, беше да се обади на жена си.

— Колко мило.

— Купих си приказни обувки и открих нов талант. — Джули се засмя безгрижно и вдигна ръце нагоре. — Денят ми е завършен.

Люк грабна ръката ѝ и я завъртя, което я накара отново да се засмее.

— Нищо не е завършено без джелато. Искаш ли и ти? — обърна се той към Аш.

— Разбира се.

— Щом джелатото е на дневен ред, трябва да повървя още, за да изразходвам калориите. — Джули погледна назад, после се извърна към Аш. — И на теб ти харесаха творбите му.

— Да, можеш да усетиш уханието на цветята, горещината, да почувстваш обичта на майката, скрита зад укора ѝ, снизходителната

усмивка, с която приема лудориите му, както и примирението на момчето пред това, което го очаква. Нарисувал я е със сърцето си, а не само с техника.

— И аз почувствах същото. Той дори няма агент. Надявам се да си намери.

— Дадох му някои имена — каза Аш. — След като намери агент, се надявам да създаде и полезни контакти.

— Спомняш ли си първата си продажба? — попита го Лила.

— Всеки си спомня това.

— Каква беше картината?

— Нарекох я „Сестри“. Три феи, скрити зад дърветата, наблюдават приближаването на един конник. Тъкмо я бях завършил, работех навън в имението, когато баща ми доведе жената, с която излизаше по онова време, за да я запознае с мен. Докато се разхождали с баща ми, тя поиска да купи картината и той се съгласил.

— Просто така.

— По онова време той нямаше представа какво правя или се опитвам да постигна. Но тя разбра. Беше агент. Винаги съм смятал, че той я доведе, защото искаше тя да ме убеди да се откажа от това поприще. Вместо това жената ми даде визитката си, предложи да ме представя и веднага купи онази картина. Все още ми е агент.

— Обичам историите с щастлив край... и джелато. Аз черпя — обяви Лила. — За да се извиня за случилото се днес.

Четиримата влязоха в парка, разходиха се по широката алея на градините Баболи. Аш я поведе към езерото, където се извисяваше Андромеда, заобиколена от тъмнозеления гъсталак.

— Седни тук, с кръстосани крака.

Тя се подчини, като мислеше, че той иска да я снима, но размаха бързо ръце, когато го видя да вади скицника си.

— С фотоапарат става по-бързо.

— Хрумна ми нещо. Само пет минути. Извърни глава, само главата си към водата. Добре.

Тя въздъхна примирено, когато Джули и Люк се отдалечиха.

— Той известно време ще е зает — предрече Джули.

— Познавам го как работи. — Люк залюля нагоре ръката ѝ, както често правеше, когато бяха тийнейджъри, обърна дланта ѝ надолу и

притисна устни до свитите ѝ пръсти. — Тук е толкова красиво. Да седнем за малко и да се полюбуваме.

— Днес е прекрасен ден. Беше великолепен ден, въпреки случилото се. Двамата си допадат, нали? Не познавам Аш толкова добре, колкото ти, но никога не съм го виждала да се интересува толкова много от една жена, както от Лила. А нея я познавам отлично. Тя е луда по него и досега никога не е била толкова влюбена.

— Джули.

— Ммм. — Тя склони глава на рамото му и се усмихна, докато наблюдаваше как Аш рисуваше.

— Обичам те.

— Знам. И аз те обичам. Много съм доволна.

— Искам да те направя щастлива, Джули. — Той се размърда, обърна се и я извърна към себе си. — Искам двамата взаимно да си даряваме щастие, докато сме живи.

Люк извади малка кутийка от джоба си и я отвори.

— Омъжи се за мен и това да е началото на нашето щастие.

— О, господи, Люк!

— Не казвай „не“. Кажи ми, ако искаш „да почакаме“, но не казвай „не“.

— Не? Няма да кажа „не“. Довечера смятах да ти предложа да се ожениш за мен. По залез-слънце. Така го бях намислила.

— Смяташе да ми предложиш да се ожения за теб?

— Не искам да чакам. — Тя обви ръце около врата му. — Не искам да чакам. Искам да се омъжа за теб отново. Както преди години, и сега искам да е за пръв път. Купил си ми пръстен.

— Не исках да е диамант. Ново начало. И така. — Люк ѝ сложи пръстена с квадратния изумруд. — За днес и всички дни, които ни очакват.

— Ние отново се намерихме. — В очите ѝ заблестяха сълзи, когато обхвана лицето му с длани, а камъкът заискри на слънцето. — Идеален е, Люк. — Сля устни с неговите. — Двамата сме идеални.

Минаха по-скоро двайсет минути, отколкото пет, но Аш най-сетне отиде при нея и приклепна в тревата. Обърна скицника към Лила. Тя се видя да седи в различни пози сред храстите, а зад гърба ѝ бяха водата и богинята Андромеда. Беше нарисувал ръката ѝ вдигната с дланта нагоре.

— Какво съм аз?

— Модерна богиня, черпеща нова сила от старата. Може би трябва да я нарисувам само с въглен и с надигаща се буря от запад. — Той се изправи и ѝ подаде ръка, за да стане.

— И всичко това ти хрумна само от едно езеро?

— Ти си ми вдъхновението — каза той и се огледа. — Ето ги там. — Улови ръката на Лила и я поведе към пейката. — Извинете ни. Малко се разсеях.

— Аз също. — Джули протегна ръка.

— О, какъв разкошен пръстен! Кога го... О, боже!

— Ще се женим! — Джули скочи от пейката и прегърна първо Лила, а после и Аш.

— Какво стана със залеза?

— Той ме изпревари.

— Поздравления! — Лила прегърна Люк. — Толкова съм щастлива. Трябва да вдигнем тост.

— Знам едно място.

— Вече го каза. Води ни. Ще пием за истинската любов, изгубена и отново намерена.

— Извинете ме — каза Аш, когато телефонът му иззвъня. — Трябва да се обадя.

— Това е...

Той вдигна пръст и се отдалечи.

Лила се опита да се върне към прекъснатия разговор и каза:

— Чака ни организиране на сватба.

— При това бърза. В края на септември.

— Това наистина е бързо, но аз с радост се заемам. Трябва да решим къде ще се състои. Аз ще направя списък. И... Какво има? — попита тя, когато Аш се върна при тях.

— Тя не е била там. Мадок.

— Казвам ти, че беше тя. Видях я как влиза в сградата.

— Не си сгрешила. Била е тя, но не са я намерили там. Но един търговец на произведения на изкуството, на име Фредерик Капели е бил там. Прерязала е гърлото му.

* * *

Джей изпрати есемес на работодателя си от красивия си апартамент във Флоренция.

Пакетът изпратен.^[2]

Достатъчно кратко и ясно, помисли си тя, остави телефона и седна да почисти грижливо ножа си. Тази допълнителна работа бе с добър принос към сметката ѝ, а бързината и точността на изпълнението на поръчката щеше да зарадва работодателя ѝ. Нуждаеше се от нещо такова, за да замаже провала в Ню Йорк.

Кльошавата кучка не биваше да ѝ се изплъзва. Джей трябваше да признае, че беше проявила небрежност. Кой можеше да си помисли, че мършавата тъпачка ще има достатъчно смелост да побегне или да я удари с юмрук по лицето. Нямахше да го забрави.

Не носеше вина за Оливър и неговата курва, нито за прекалено етичния му вуйчо. Бяха ѝ натресли Иван глупака, чиято кръв бързо кипваше. Джей разбираше също, при това много добре, че шефът ѝ не се интересуваше от извинения.

Огледа внимателно ножа, наблюдаваше го как блести, чист и сребрист, на светлината, струяща през прозорците. Търговецът на антики беше лесна и бърза мишена — само един разрез. Прерязването на гърлото му ощастливи деня ѝ, въпреки че беше жалко и скучно убийство. Като награда за свършената работа бе взела портфейла му — пълен с нови, шумящи банкноти в евро, часовника — стар модел на Картие, претенциозния пръстен от кутрето му, чийто диамант бе с прилични карати и чиста изработка. Имаше време да претърси апартамента и да вземе леснопреносимите ценности. Импулсивно взе и една вратовръзка „Ерме“. Щеше да се отърве от всичко останало, но вратовръзката щеше да прибави към колекцията си. Имаше слабост към малките си сувенири. Полицията щеше да търси, поне първоначално, крадец, който очевидно бе заварен от собственика и се бе наложило да го убие. Капели беше мъртъв, защото тя го уби и защото не бе открил яйцето, както бе обещал, а вместо това го бе докопал Оливър Арчър. Никой нямаше да забележи отсъствието му до следващия понеделник, което ѝ предоставяше достатъчно време, за да открие Арчър и неговата кучка.

Беше ги проследила чак дотук, нали? Добре направи, че нае за своя сметка стаите, откъдето можеше да наблюдава жилището на Арчър в Ню Йорк. И имаше късмет, че видя лимузината и него, когато излезе с куфар.

Но късметът не означаваше нищо без умения. Да го проследи до летището, да узнае датата на полета, изискваше умения. Всъщност това бе зарадвало достатъчно работодателя ѝ, за да ѝ уреди полет до Флоренция с един от частните му самолети.

Предполагаше се, че те бяха тук на малка ваканция след случилото се. Те нямаше да подозират, че са на мушката ѝ, и щяха да са по-небрежни.

Богат мъж като Арчър би отседнал в някой грандхотел или наел частна резиденция. Би посещавал обичайните туристически атракции, галерии и църкви.

Сега, след като се бе погрижила за пакета, можеше да се заеме с лова, който щеше да завърши с убийства. Очакваше ги с нетърпение.

Плъзна ножа в изработената по поръчка кутия, където държеше и останалите, грижливо подредени инструменти за убиване. Възнамеряваше да използва някои от тях върху кучката, която бе насинила устата ѝ.

* * *

Те седяха на една от масите на тротоара пред заведението и празнуваха, вдигнали чаши с искрящата напитка, докато непрекъснатият поток от хора преминаваше покрай тях.

Джей Мадок не беше сред туристите и местните, помисли си Лила, докато зорко оглеждаше лицата на минувачите, планирайки мястото на сватбата и цветята.

— Разбрах. — Лила потупа с пръст върху масата. — Искаш семпла елегантност и много забавления. Ритуалът и всичко, което го съпътства, ще бъдат последвани от щур купон.

— Това обобщава всичко. — Джули се усмихна на Люк. — И ти ли искаш това?

— Абсолютно.

— Ау. Ти трупаш много точки — рече Лила, когато Джули се наведе към годеника си за целувка. — Радвам се, че съм със слънчевите очила, защото двамата сияете толкова ярко, че ще ме ослепите. Може би ще трябва да раздадем слънчеви очила и на гостите на сватбата. Ще си го отбележа.

— Тя се шегува — засмя се Джули.

— Може би. Определено не се шегувам, когато казвам, че се налага да обиколим магазините за най-важното — сватбената рокля. Ако имаме време, трябва да разгледаме бутиците във Флоренция.

— Четеш ми мислите.

— Много си тих — каза Лила на Аш и го сръга закачливо.

— А бе, хора, нямам голям опит със сватбите. Младоженците трябва да се появят и това е.

— Помисли си отново. Ще ти направя списък, господин куме. Можеш да разчертаеш една от прочутите си таблици. Мисля... — недовърши тя, тъй като телефонът му завибрира.

— Арчър — каза той. — Да. Добре. Не е оставено име? Не, правилно сте постъпили, благодаря. Да, чудесно. Благодаря отново. — Затвори и вдигна отново чашата си. — Една жена се е обадила в хотела и е помолила да я свържат със стаята ми. Както бях помолил, от рецепцията са й казали, че не съм техен гост. Нито пък ти — обърна се той към Лила, — когато е попитала за теб.

— Тя проверява в хотелите.

— И ако ти не беше я видяла, аз нямаше да предупредя на рецепцията да казват на всички, които ни търсят по телефона или лично, че не сме регистрирани.

— И тя щеше да разбере къде сме отседнали. Значи това е голяма червена точка за мен — допълни Лила.

— Да я видиш и да хукнеш след нея са различни неща. Но вече ти простих. Да пийнем по още едно, а след това можеш да се позабавляваш, опитвайки се да я откриеш в тълпата.

— Бях толкова дискретна.

Той само се усмихна и даде знак на сервитьора.

[1] Шоколадов кроасан. — Б.пр. ↑

[2] Dispatch (англ.) освен изпращам, означава и убивам, ликвидирам. — Б.пр. ↑

24.

Тя облече бялата рокля и обу новите обувки. Трябваше да признае, че Джули, както винаги, бе улучила в десетката с избора им. Беше елегантна, в класически летен стил и като последен щрих Лила сплете косата си и я зави в хлабав кок ниско на тила.

Никой нямаше да заподозре, ако изобщо това имаше значение, че това е първото ѝ посещение в изискана италианска вила, което не е свързано с работа.

— Изглеждаш почти свършено — отбеляза Аш, когато влезе в спалнята.

— Почти?

— Почти. — Той отвори чекмеджето на скрина и извади една кутия. — Пробвай това.

Развълнувана, младата жена повдигна капака на кутията и се взря слисано в съдържанието ѝ. Обикновени колиета не се подаряваха в кожени калъфи.

— Проблем ли има?

— Не. — Беше глупаво да се чувства нервна, когато ѝ правят подарък. — Просто отлагам удоволствието от изненадата. — Извади калъфа и го отвори.

Изящна висулка във формата на падаща капка, инкрустирана по краищата с малки диаманти, се къпеше в нежно синьо-лилаво сияние. Висеше на двойна верижка, фина като паяжини, върху която като капки роса проблясваха още миниатюрни диаманти.

— Толкова... толкова е красиво. Това е лунен камък.

— Стори ми се подходящо за жена, която е завършила третата си книга за върколаци. Позволи ми да ти го сложа. — Той разкопча колието, извади го внимателно от калъфа и го плъзна около шията ѝ. Закопча го, застана зад нея и огледа резултата в огледалото. — Сега вече си свършена.

— Прекрасно е — промълви младата жена, без да откъсва поглед от очите му. — Подходящо е слабо казано, просто учтив израз.

Истинската му стойност е в това, че си искал да ми подариш нещо, което би имало специално значение за мен. Харесва ми, но не само защото е толкова красиво, а и защото е послание за нещо специално. Благодаря ти. Не знам какво да кажа.

— Ти вече го каза. Беше права да пожелаеш вчера да празнуваме заедно с Люк и Джули. Това колие ознаменува завършването на книгата ти.

Тя се извърна и притисна буза към неговата.

— Това е най-красивата вещ, която някой някога ми е подарявал, и има огромно значение за мен.

Аш разтри нежно гърба ѝ и погали леко раменете ѝ, докато изучаваше лицето ѝ.

— Има някои неща, за които трябва да поговорим, когато се върнем в Ню Йорк.

— Такива, за които не можем да говорим в Италия?

— Заради днешната среща дойдохме тук и тя е по-важна в момента, затова трябва да се справим с това. Всъщност вече трябва да тръгваме. Ще се обадя на Ланцо.

— Само да си взема чантата и съм готова.

Когато той излезе, Лила се извърна към огледалото и плъзна пръсти по камъка. Погледна към бинокъла, който бе оставила до прозореца.

Не беше ли странно, че точно бинокълът бе довел до всичко това, питаше се тя. И какво щеше да прави с усещането, че пропадеше в дългия, дългия тунел към любовта?

Нямаше опора, помисли си младата жена, нито издатина, за която да се задържи, за да си поеме дъх и да намали скоростта. Колкото и вълнуващо да беше пропадането, тя нямаше представа как ще се справи с приземяването.

Накрая реши, че всичко щеше да се нареди от само себе си и си взе чантата. Трябваше да свършат работата, за която бяха дошли, а после щяха да мислят за следващата стъпка. Това бе начинът, по който се бе справяла с живота досега.

Погледна за последен път колието в огледалото. Той я бе опознал, бе разбрал какво имаше значение за нея, осъзна Лила, и това беше не по-малко прекрасно от великолепия камък.

* * *

Ли́ла винаги щеше да си спомня това пътуване из околностите на Тоскана като за калейдоскоп от цветове. Сини небеса, жълти слънчогледи, които се поклащаха в полетата край пътя; притъмнели зеленеещи се хълмове, сребристи маслинови гори, островърхи кипариси, лимони във всички оттенъци на жълтото, оранжеви портокали, висящи по дръвчетата, тъмновиолетови гроздове, натезали по лозите.

Градините блестяха в яркочервено и пурпурно, или изригваха в пламтящо жълто и оранжево, искряха на слънцето, на фона на белите стени на къщите или тухлените огради. По пътя им се редяха лозя, които се простираха на километри по терасираните хълмове или в стройни редици се ширеха по безкрайните полета.

Ако беше художник като Аш, би нарисувала тази красота, всички тези цветове и багри, огрени от сияйното слънце.

Ланцо разнообразяваше пътуването с местни клюки или с въпроси за Америка, където се бе заклел да отиде един ден. Докато отминаваха пейзаж след пейзаж, нарисувани сякаш от художник, за Ли́ла, както и за Аш тогава в самолета, това пътуване беше като приятно затишие преди буря. Гледката беше ту тъмна и скучна, ту ярка и живописна. Невероятна красота, наситена с почти неземна светлина.

Отбиха от шосето по тясна, стръмна, покрита с чакъл алея, извиваща се нагоре през маслинова гора. Ли́ла видя грубо изсечените стъпала по склона на хълма, като че ли някой дъвен гигант ги бе издълбал в скалата. През пукнатините им, малко под площадката с желязна пейка, се подаваха диви цветя, протягаха листа, сякаш пиеха от слънцето. Ако седнеше на нея, помисли си тя, можеше да наблюдава всичко наоколо.

— Това е имението Бастоне — каза им Ланцо. — Джовани Бастоне, с когото отивате да се видите, е собственик на голямата вила. Сестра му и майка му също живеят в имението в много красива къща. Брат му живее в Рим и се грижи за техните... как се казваше... интереси там. Има още една сестра, която е в Милано. Тя пее в операта и е прочуто сопрано. Имаха още един брат, но той умря млад в автомобилна катастрофа.

Словоохотливият шофьор направи плавен завой към железните порти.

— Охрана, нали разбирате. Те ви очакват, si, а и познават колата ми.

Докато говореше, портите се разтвориха.

Гора от гъсти, разклонени дървета и идеално поддържани терасирани градини извеждаха към великолепната вила.

Сградата изглеждаше едновременно величествена и изящна, с високи, извити прозорци, опасана от дъговидни портали и надвиснали, елегантни тераси. Без смекчените линии, без очарованието на лозите, пълзящи по терасите, постройката щеше да господства над пейзажа. Вместо това, каза си Лила, се вписваше идеално в него.

Покривът с червени керемиди се издигаше над светложълтите стени. Алеята обикаляше главния фонтан, в който водата се стичаше от капризно протегнатите шепи на русалка, седнала върху купчина камъни.

— Интересно, дали понякога не им трябва някой да им наглежда къщата?

— Несъмнено с радост би го направила — завъртя очи Джули.

Ланцо изскочи от отворената врата на колата тъкмо когато един мъж в светлобежови панталони и бяла риза се появи на входната врата.

Косата му бе бяла и ефектно контрастираше на черните му, гъсти и извити вежди. Имаше едра, но не пълна фигура и светлокафяви очи, които блестяха върху загорялото лице с остри, изсечени черти.

— Добре дошли! Радвам се да ви приветствам. Аз съм Джовани Бастоне. — Протегна ръка към Аш. — Откривам известна прилика с баща ви.

— Сеньор Бастоне, благодаря за гостоприемството.

— Няма защо, за мен е удоволствие.

— Това са приятелите ми Лила Емерсън, Джули Брайънт и Люк Талбът.

— За мен е удоволствие. — Целуна ръка на Лила и на Джули и подаде своята на Люк. — Да влезем вътре, за да се скрием от слънцето. Ланцо, Мариета е приготвила нещо специално за теб в кухнята.

— Ah, grazie, Signore Bastone.

— Prego.^[1]

— Домът ви сякаш е расъл тук, под слънцето, стотици години.

Лицето на Бастоне грейна.

— Това е прекрасен комплимент. Оригиналното крило е от двеста години. — Вече напълно очарован от Лила, той я хвана под ръка и я поведе навътре. — Дядо ми е разширил къщата. Бил е амбициозен мъж и много умел в бизнеса.

Озоваха се в широко фойе с пясъчно златисти плочки на пода, кремави стени и тъмни греди над тях. Витата стълба отново смекчаваше общата строгост, а елегантни арки — достатъчно широки, за да минат едновременно четирима души — водеха от стая в стая. По стените бяха окачени картини в позлатени рамки, изобразяващи пейзажи от Тоскана, както и портрети на членове на семейството.

— Трябва да поговорим за изкуството — каза Бастоне. — Това е моята страст. Но първо да пийнем нещо. Винаги се намира вино за приятели. Надявам се, че баща ви е добре.

— Добре е, благодаря, и ви изпраща поздрави.

— От известно време пътищата ни не са се пресичали. Но наскоро се запознах с майка ви.

— Не знаех.

— Una bella donna.^[2] — Той целуна събраните върхове на пръстите си.

— Да, така е.

— И освен това е изключителна.

Излязоха на терасата под перголата, потънала в бугенвилия. Цветята се спускаха на кичести гроздове от теракотени саксии, окачени на метър над земята; под гъстата сянка дремеше жълто куче. Тосканските възвишения, полета и гори се ширеха отвъд оградата като щедър божи дар.

— Сигурно се опиянявате всеки път, щом излезете навън. От гледката — поясни бързо Лила, когато той сбърчи вежди. — Главозамайваща е.

— А, да. Опияняваща като виното. Вие сте много умна, писателка сте, нали?

— Да.

— Моля, седнете — посочи той към дивана и креслата. Върху една маса бяха подредени гарафа с вино, чаши, поднос с плодове, сирене, резени хляб и маслини. — Трябва да опитате местното сирене.

Много е специално. А, ето я и съпругата ми. Джина, това са наши приятели от Америка.

Слаба жена с изсветляла от слънцето коса и дълбоки, тъмни очи излезе на терасата с бърза походка.

— Моля да ме извините, че не ви посрещнах. — Заговори бързо на италиански на съпруга си, който се засмя. — Обяснявам на Джовани, че се обади сестра ми. Възникнал е някакъв семеен проблем и затова се забавих.

Съпругът ѝ представи всеки един от гостите и лично поднесе виното.

— Добре ли пътувахте? — попита Джина.

— Пътуването от Флоренция до тук беше прекрасно — осведоми я Джули.

— Предполагам, че Флоренция ви харесва. Вкусна храна, магазини, изкуство.

— Да, всичко е чудесно.

Водеха лек и любезен разговор, но доста безсмислен според Лила. Докато наблюдаваше двамата Бастоне, тя виждаше двама души, които цял живот са били заедно и все още ценяха и се радваха на близостта си.

— Запознали сте се с amante^[3] на съпруга ми — обърна се тя към Лила.

Бастоне се засмя и погледна към небето.

— А, онази млада американка. Помежду ни имаше такава страст, такъв плам. Баща ѝ не одобряваше, затова връзката ни беше още по-страстна и пламенна. Посветих ѝ оди и сонети, съчиних песни за нея. Толкова болка и радост има в първата любов. После тя си замина. — Той щракна с пръсти. — Като сън.

Взе ръката на жена си и я целуна.

— Тогавя се появи една красива тосканка, която ме отхвърли, не ми обръщаше внимание и аз я проклинах, умолявах, ухажвах я и я преследвах, докато накрая тя не се смили над мен. С нея изживях одите и сонетите, песента.

— Откога сте женени? — любопитства Лила.

— От трийсет и шест години.

— И все още е като песен.

— Всеки ден. Някои дни музиката е малко фалшива, но винаги си заслужава да се изпее песента.

— Това е най-хубавото описание на брака, което съм чувала — реши Лила. — Не забравяйте да пеете — обърна се тя към Люк и Джули. — Те са сгодени от вчера.

Джина плесна с ръце и типично по женски се наведе, за да разгледа пръстена на Джули.

Бастоне вдигна чашата си.

— Нека вашата песен бъде нежна и мелодична. Salute.^[4]

Аш умело върна разговора към предишната тема.

— Беше много интересно да се запознаем с Миранда. Бяхме заплени от историята за покера, който са играли вашият дядо и Джоунас Мартин.

— Те останаха приятели, макар че рядко са се виждали, когато дядо ми се прибрал в Тоскана, за да се заеме с бизнес. Джоунас Мартин обичал хазарта, така казваше дядо ми, и едва не се разорил. Наричали го, как беше...

— Джони Каръка — подсказа Аш услужливо.

— Да, да.

— И е залагал семейни ценности? Не е ли било доста необичайно?

— Не е необичайно, нали разбирате. Той е бил, ами... разглезен, това е думата. Млад и малко буен, така ни го е описвал дядо ми. Дядо ми ни разказваше, че бащата на Мартин бил бесен заради този залог, но не можел да го отмени. Интересувате се от онова време и искате да пишете за него, така ли?

— Аз съм много заинтригувана — отвърна Лила. — Миранда не знаеше какъв е бил залогът и каква част от семейното наследство е била изгубена. Можете ли да ни кажете?

— Мога да направя нещо повече. Мога да ви покажа. Искате ли да видите?

Сърцето на Лила се качи в гърлото. Едва успя да кимне и да преглътне.

— С удоволствие.

— Моля, заповядайте. — Домакинът се изправи и кимна към останалите. — Вземете чашите си. Дядо ми обичаше пътешествията и

изкуството. Пътуваше много по бизнес, както сега се нарича, създаваше контакти.

Поведе ги обратно, прекосиха варовиковите плочи и минаха под високите сводове.

— Където и да отидеше издирваше произведения на изкуството. Баща ми е наследил тази негова страст, която се предаде и на мен.

— Имате прекрасна колекция — отбеляза Джули. — Ето това. — Спря се пред портрет на жена със замечтано изражение. — Това не е ли от ранните творби на Умберто Бочони^[5]?

— Да.

— И това. — Джули посочи картина в богати, наситени багри и преливащи се форми, които Лила осъзна, че бяха хора. — Една от късните му творби, когато е бил един от най-ярките представители на италианския футуризъм. Двете картини са великолепни. Хубаво е, че сте ги сложили една до друга, за да се види развитието и израстването на художника.

— Вие имате сериозни познания — улови я под ръка Бастоне, както преди малко бе направил с Лила. — Сигурно притежавате галерия.

— Ръководя една.

— Един добър мениджър е като собственик. Според мен сте точно такъв.

Когато минаха през следващия сводест портал, Лила се закова на място.

Помещението не можеше да се нарече дневна, а по-скоро „салон“ или „галерия“. Кресла и софи в меки тонове мамеха да поседнеш. Маси, шкафове, скринове от най-семпли до такива с пищна украса, излъскани от годините. Малката камина, върху чиято полица бяха подредени яркооранжеви лилии, беше облицована отстрани с малахитова рамка.

И навсякъде бяха подредени произведения на изкуството.

Картини — от избледнели икони до творби на стари майстори и представители на съвременното изкуство — изпълваха стените. Скулптури, изработени от гладък мрамор, полирано дърво или грубо издялан камък, бяха поставени върху пиедестали или бяха подредени върху масите. Безброй предмети на изкуството блестяха зад витрини или върху рафтовете на шкафовете.

— О. — Джули притисна ръка към гърдите си. — Сърцето ми ще се пръсне.

Бастоне се засмя и я поведе напред.

— Изкуството е друга мелодия, която трябва да се изпее. Съгласен ли сте, Аштън? Независимо дали песента е от радост или скръб, от любов или отчаяние, заради война или мир, но трябва да се изпее.

— Изкуството го изисква. И ето тук е мястото на операта.

— Три поколения. Любители на изкуството, а нито един творец сред нас. Затова трябва да сме покровители, а не създатели.

— Има изкуство, има и покровители — отбеляза Аш, — но творецът рядко се развива и процъфтява без тяхната щедрост и прозорливост.

— Трябва да разгледам творбите ви, когато дойдем в Ню Йорк. Бях заинтригуван от това, което видях по интернет, а една картина накара Джина да въздъхне от копнеж. Коя беше, сага^[6], коя си пожела?

— „Гората“. Дърветата, изобразени върху картината, са жени и първото ти впечатление е, че, са омагьосани. Но не, когато се вгледаш по-внимателно разбираш, че те са... — Запъна се и заговори на Бастоне на италиански. — Да, да, те правят магиите, самите те са магьосници. Те са гората. Много силна и, ах, феминистка творба. Правилно ли съм разбрала?

— Няма правилно или неправилно разбиране на една картина, но вие сте схванали замисъла ми и думите ви са голям комплимент за мен.

— Можете да ми се отплатите за комплимента като нарисувате дъщерите ми.

— Ах, Джина.

Тя не обърна внимание на съпруга си.

— Джовани ми каза, че не бива да питам, но как иначе ще получиш това, което желаеш? — Смигна на Аш. — Ще го обсъдим.

— Но вие сте тук, за да видите печалбата от хазарта — намеси се Бастоне.

Домакинът ги поведе към богато изрисувана витрина с извити предни лавици, върху която беше подредена колекция от табакери, украсени със скъпоценни камъни и емайл. Той извади една от тях и каза:

— Красива вещ. Табакерата е позлатена, емайлиран цитрин, с фини жлебове, с кабушон сапфир, с който се и отваря. Виждате, че носи инициалите на Михаил Перхин, майстора на Фаберже. Огромна загуба за семейство Мартин.

— Много е красива. — Лила вдигна глава от изящния предмет и погледна Бастоне право в очите.

— И причината за враждата между семействата, затова нямам американска съпруга. — Смигна на Джина.

— Сеньор Бастоне. — Лила сложи ръка върху неговата. — Понякога трябва да се доверите. — Размърда се леко и погледна към Аш. — Трябва да ни се доверите. Сеньор Бастоне, познавате ли мъж на име Николай Васин?

При все че лицето на италианеца остана напълно безизразно, тя усети как ръката под нейната трепна. Видя също как Джина пребледня.

— Името не ми е познато. И така. — Той остави внимателно табакерата. — Компанията ви беше истинско удоволствие за нас — каза той.

— Сеньор Бастоне...

— Оценяваме гостоприемството ви — прекъсна я Аш. — Трябва да се връщаме във Флоренция. Преди да си тръгнем, трябва да ви кажа, че моят брат Оливър е придобил документи и предмет на изкуството, докато е оценявал имението на Миранда Суонсън, собственост на баща ѝ, а преди това на дядо ѝ. Брат ми е купил предмета за себе си, а не за фирмата, за която е работил.

Аш замълча за миг и забеляза суровото изражение върху лицето на Бастоне.

— Някога семейство Мартин са притежавали две от изгубените императорски яйца. Едното е било проиграно на покер, а другото моят брат е купил от Миранда, която не се е интересувала от него или не е подозирала какво притежава. Брат ми, неговият вуйчо, за когото работеше, и жената, с която живееше, са мъртви.

— Много съжалявам.

— Документите, сега моя собственост, описват съвсем точно яйцето, заложено и проиграно на покер с Антонио Бастоне. Несесера.

— Това, което търсите, не е у мен.

— Съпругата ви знае името Николай Васин. Тя се бои. И има основателна причина за това. Вярвам, че брат ми е бил убит, защото е

притежавал второто яйце — Херувима с колесницата, и глупаво се е опитал да измъкне повече пари. Той беше безразсъден, но ми беше брат.

— Семейството ви е преживяло трагедия. Моите съболезнования.

— Вие познавате баща ми, майка ми. Сигурно сте ни проучили, преди да ни допуснете в дома си, знаейки, че се интересуваме от онзи залог. Повярвайте ми, аз направих същото за вас, преди да доведе тук приятелите си.

— Ние с радост ви предложихме гостоприемството си, но не знаем нищо по въпроса.

— Васин е наел една жена на име Джей Мадок, която е убийца. Тя заплаши и нарани с нож жената, която ценя и на която много държа. — Аш погледна към Лила. — И в резултат получи юмрук в лицето. Ние няма да се предадем без борба, сеньор Бастоне. Полицията, в Ню Йорк и международната, е по следите ѝ, както и тези на Васин. Те ще си платят за това, което причиниха на семейството ми. Ще ми помогнете ли?

— Аз не притежавам това, което търсите — поде Бастоне, но беше прекъснат от съпругата си. Тя заговори бързо и ожесточено на италиански, лицето ѝ се зачерви, а в очите ѝ имаше гняв.

Докато двамата съпрузи спореха, очите ѝ се напълниха със сълзи, ала гласът ѝ остана силен и гневен. Накрая Бастоне взе ръцете ѝ, стисна ги и ги поднесе към устните си. Промърмори ѝ тихо нещо и кимна.

— Семейството — каза той — е всичко. Моята Джина ми напомни това. Вие сте дошъл тук заради своето. Аз направих всичко, което бе нужно за моето. Трябва ми свеж въздух. Елате.

Той ги изведе по обратния път.

Докато ги нямаше, масата бе разчистена. Италианецът отиде до края на терасата, отвъд която се виждаше великолепието на тосканското лято.

— Ние знаехме, че семейство Мартин притежават две яйца, тъй като дядо ми ги е виждал. Джоунас му предложил да си избере едното, когато правел залога. Дядо ми бил млад, когато спечелил Несесера, още начинаещ в тези неща. После бързо се научил, но това яйце било първото произведение на изкуството, с което се сдобил и неговата

първа любов. Враждата се задълбочила. Залогът си е залог, но онова момче не е имало право да залага или губи семейната ценност. Ала дядо ми не върнал яйцето, дори когато му предложили два пъти по-висока сума от изгубената при играта. Било въпрос на гордост и правила, но аз нямам право да съдя кой е бил прав и кой крив. Яйцето станало наше. Дядо ми го държеше в стаята си. Не го показваше на никого. Баща ми постъпи по същия начин, когато дойде неговият ред да го наследи. А след това попадна при мен. То беше фамилна ценност, шедьовър на изкуството, притежаван от три поколения.

— Първопричината — кимна Лила. — Всичко друго, като любовта му към изкуството, грижливостта, с която е колекционирал, е породено от онази първа вещ.

— Да. След смъртта на баща ми, след като мина известно време и моите деца започнаха да порастват, аз се замислих дали да го предам на синовете и дъщерите си, а те на техните. Двамата с Джина много пъти сме обсъждали това и решихме, че то не е нещо, което трябва да принадлежи само на избран кръг от хора. Някога е било собственост на друго семейство и им е било отнето. Обмисляхме да го дарим на музей от името на нашето семейство и на семейство Мартин. Историята беше интересна, буйни младежи, покер. Трябваше да решим как да уредим дарението, кой музей да изберем. В един момент се сетихме, че ние всъщност не сме абсолютно сигурни в автентичността на яйцето. Трябваше да го дадем за оценка дискретно и неофициално.

— Фредерик Капели — каза Лила и той се извърна рязко към нея.

— Откъде знаете това?

— Вчера е бил убит от същата жена, която е убила и останалите.

— Постигнало го е справедливо възмездие. — Джина вирна предизвикателно брадичка. — Той ни предаде. Собствената му алчност е причина за смъртта му. Той каза на този Васин за Несесера. Васин изпрати тази жена при нас, първоначално с предложение да купи яйцето. Ние бяхме решили да постъпим така, както смятахме за правилно, затова не желяехме да го продадем. Тя се върна с още по-щедро предложение и заплахи.

— Съпругата ми, децата ми, внуците ми — продължи Бастоне. — Нима техният живот струваше колкото този предмет, за който щеше да ни бъде заплатено повече от щедро? Казах й да си върви, заявих, че

ще се обърна към властите. Същата нощ тя се обади. Каза, че нашият внук е при нея. Отишла в дома на дъщеря ни и отвлякла най-малкото ѝ дете, докато всички спели. Нашият Антонио, само четиригодишен. Тя ми позволи да чуя как вика майка си, плаче за мен и обеща, че ще го убие, че ще му причини огромни страдания и болки, ако не ѝ дам яйцето. Щяла да отвлече и друго дете, да го убие, докато не направим това, което тя иска. Изсмях се и ни препоръча да се обадим на властите. Просто щяла да изкорми момчето и да се върне за следващата си жертва.

Джули пристъпи към Джина и ѝ подаде кърпичка, за да попие сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Дали сте ѝ яйцето. Не сте имали друг избор.

— Бизнес сделка, така го нарече тя. Puttana^[7] — каза ядно Бастоне. — Платиха ни половината от първоначално предложената сума.

— Казахме им да задържат парите си, да се задавят с тях, ала тя каза, че ако не ги вземем и не подпишем разписка за продажба, тя ще се върне, за да вземе друго — Джина скръсти ръце пред гърдите си — от нашите бебета.

— Било просто бизнес, така каза тя. Само бизнес. Антонио имаше синини, където го беше щипала, но беше жив и на сутринта отново беше у дома в безопасност. И те взеха проклетото яйце.

— Направили сте това, което е трябвало — каза Люк. — Защитили сте семейството си. Ако този Капели е отишъл при Васин, трябва да му е била известна историята за играта на покер.

— Да, ние му казахме всичко, което знаем.

— Което навярно е отвело Васин до Миранда, но тя вече е била продала второто яйце на Оливър. Кога се е случило всичко това? — попита Лила.

— На осемнайсети юни. Никога няма да забравя нощта, в която тя отвлече внука ни.

— Оттук до Ню Йорк. — Лила погледна Аш. — Времето съвпада. Било е ясно, че Миранда не е имала представа за стойността на яйцето и сигурно е казала, че го е продала. Може би Капели се е опитал да склучи сделка с Оливър.

— И Джей се е намесила, обработила е приятелката му. Определили са цена, после Оливър е размислил и се е опитал да

изкопчи повече. Обърнахте ли се към полицията, господине?

— Те получиха това, което искаха. Нямахте причина да нараняват децата ми.

— Бих го убила, ако можех. — Джина стисна юмруци и ги вдигна. — Него и онази кучка. Тя нарани моето бебче, взела е малкото плюшено агънце, с което той спеше. Антонио плака неутешимо, докато не му купихме друго.

— Тя обича да взема сувенири — промърмори Аш.

— Аштън, ще говоря с вас все едно сте мой син — каза Бастоне и отпусна ръка върху рамото му. — Брат ви е мъртъв. Дайте им каквото искат. Това е само един предмет. Вашият живот, на приятелката ви, на семейството ви са много по-важни.

— Ако смятах, че това ще сложи край на цялата история, щях да си помисля. На нея не ѝ е било нужно да наранява внука ви. Тя го е насинила, защото това ѝ е доставило удоволствие. Тя се провали и не можа да вземе яйцето от Оливър, както и от мен. Тя ще иска да ни накаже. Единственият начин да сложа край на това, е да я спра. Да предам и нея, и Васин на правосъдието.

— Правосъдие ли искате или отмъщение?

— И двете.

Бастоне въздъхна и кимна.

— Разбирам. Боя се, че няма да можете да се доберете до Васин. Той е недостъпен.

— Никой и нищо не е. Просто трябва да се открие слабото му място.

През по-голяма част от пътя на връщане към Флоренция Лила писа в бележника си. Щом влязоха в апартамента, тя се насочи към временното си работно място и лаптопа.

Все още работеше, когато Аш влезе с висока чаша пресен плодов сок, който тя обожаваше.

— Благодаря. Записвам всичко на хартия — нещо като скици. Характери, какво знаем за тях, събития, дати и хронология, връзки. Това ми помага да подреда всичко.

— Твоят вариант на таблица.

— Да, предполагам. — Тя отпи от сока. Наблюдаваше го, докато той приседна на леглото. — С Джули няма да имаме време да потърсим сватбена рокля във Флоренция.

— Съжалявам.

— Не, недей. Знаех го предварително. А и, господи, Аш, прекарахме два невероятни дни, които бяха прекрасни и ползотворни. Довечера ли заминаваме? Тя няма да го очаква. Ще се върнем в Ню Йорк, докато тя още ще ни търси тук. Това трябва да ни осигури известно предимство и време.

— Можем да тръгнем след три часа, ако това е достатъчно, за да събереш багажа.

— Аз съм спец по скоростно събиране на багаж.

— Пак ще дойдем, след като това приключи.

— Няма да откажа, след като вече имам за цел да прекарам една нощ в търсене на онези тайни пекарни, за които Люк ми разказа. А и той беше прав. Семейство Бастоне са направили това, което е било нужно, за да защитят семейството си. Щом тя е наранила едно малко момче...

— Ще го кажа, при все че знам отговора ти. Но ще го кажа и искам да си помислиш, преди да ми отговориш. Мога да те скрия на безопасно място, където те няма да те намерят. Ако можех да повярвам, че едно споразумение с Васин ще сложи край на всичко, ще сключа сделката.

— Но не вярваш, нито пък аз.

— Не, не вярвам. — И това го измъчваше. — Тя е открила слабото място на Бастоне и ги е ударила там. Мисля, че е разбрала кое е моето.

— Твоето семейство. Но...

— Не. Тя вече уби двама членове на моето семейство. Това не й върши работа. Ти си моето слабо място, Лила.

— Не е нужно да се тревожиш за мен. Аз мога...

Той взе ръцете ѝ и ги стисна, за да я прекъсне.

— Тя не ме е заплашила директно. Не действа по този начин. С Оливър е използвала Сейдж. С Бастоне — техния внук. Вече веднъж те нападна.

Лила вдигна юмрук.

— С това също не постигна успех.

— Ти си моето слабо място — повтори той. — Запитах се защо исках да те нарисувам още първия път, когато те видях. Имах нужда, дори сред целия хаос и болка, аз имах нужда от това. Защо всеки път,

когато се замисля за нова картина, в съзнанието ми изплуваш ти, това си ти.

— Когато хората са поставени в екстремни ситуации...

— Това си ти. Лицето ти, тялото ти, гласът ти, който звучи в главата ми. Усещането за теб, ароматът ти. Твоето чувство за добро и зло, предпазливостта ти да не би да разкриеш прекалено много от себе си и опияняващото очарование да свалям един по един пластове, за да открия какво се крие под тях. Дори смайващият начин, по който успяваш да поправиш счупените неща. Всичко това си ти. Ти си моето слабо място, защото те обичам.

Сега нещо стисна сърцето ѝ, смесица от страх и радост, която не можеше да определи.

— Аш, аз...

— Това те тревожи. Много по-лесно ще е, ако помежду ни има само привличане и секс, така е по-лесно да определиш отношенията ни. Любовта оставя белези, които не изчезват лесно. Още повече, имайки предвид семейната история, аз много отдавна съм си обещал, че ако и когато най-сетне се влюбя, това ще е завинаги. И това наистина те притеснява.

— Ние не бива да мислим за това точно сега. — Паниката сграбчи гърлото ѝ, замъгли мозъка ѝ. — Сега, когато сме по средата на това... нещо.

— Ако ти кажа, че те обичам „по средата на това нещо“, тогава какво? Може би ще се появи идеалният момент, но ми се струва малко вероятно, особено след като съм влюбен в жена, която се страхува от обвързване.

— Не се страхувам от обвързване.

— Да, страхуваш се, но ако това ще те успокои, ще го наречем „съпротива“.

— Сега вече ме дразниш.

— Да прибавим и дразненето и ще сме съвсем точни. — Той повдигна ръцете ѝ към устните си, целуна ги и ги пусна. — Ще получа това, което искам, защото нищо от това, което някога съм искал, не може да се доближи дори на йота до това, което ти означаваш за мен. И така, аз ще получа това, което искам. Междувременно мога да те скрия на някое сигурно място, някъде далеч от всичко и от всички. Така ще имаш достатъчно време, за да помислиш.

— Няма да бъда затворена като безпомощна девица във висока кула.

— Добре.

— И няма да позволя да бъда манипулирана, за да...

Той я прекъсна, наведе се, притегли я към гърдите си и затвори устата ѝ с целувка.

— Обичам те — промълви Аш, когато най-сетне я пусна и се изправи. — Ще трябва да свикнеш с това. Отивам да си събера багажа.

Излезе, оставайки я да се вира смаяно след него и да си задава безброй въпроси.

Какво, по дяволите, ставаше с този мъж? Кой се обясняваше в любов, сякаш заплашваше? И защо не можеше да спре това стремглаво пропадане, въпреки възмущението и гнева, които изпитваше? Какво всъщност ставаше с нея?

[1] Моля (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Красива жена (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Любима, любовница (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Наздраве (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Италиански художник, футурист и скулптор (1882 — 1916).

— Б.пр. ↑

[6] Скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Кучка (ит.). — Б.пр. ↑

25.

Благодарение на биологичния си часовник той се събуди в някакъв безбожно ранен час, напълно объркан от часовата разлика при пътуването от единия континент до другия и обратно. Мракът и тишината му подсказаха, че нямаше да му хареса това, което показваше часовникът, който взе от нощното шкафче, и примижа щом циферблатът светна. Беше четири и трийсет и пет сутринта.

Все пак можеше да използва този убийствено ранен час за нещо полезно, но явно Лила се беше не само събудила, но я нямаше и в леглото.

Беше я убедил, че бе много по-разумно, преди да започне следващата си работа, да остане в жилището му, отколкото да притеснява Джули и Люк или да отиде на хотел.

Беше я ядосал, когато ѝ каза, че я обичаше и възнамеряваше да я спечели, независимо колко време и усилия щеше да му отнеме. Това обаче не го обезпокои. Предпочиташе, когато бе възможно, да излага нещата ясно и открито. А тя трябваше да свикне с това.

Разбираше, че като ѝ призна любовта си и в същото време ѝ заяви, че няма да я притиска, я смуги и обърка. Той бе очаквал такава реакция. Точно този подход даваше добри плодове в отношенията му с многобройното му семейство. Аш нямаше намерение да ѝ натрапва чувствата си, нито да бърза. Една ясна цел, която си заслужаваше преследването, изискваше определена... стратегия и тактика.

А една жена, която си заслужаваше да спечели, изискваше същото.

Имаше нужда от време, за да избистри стратегията и тактиката си, ала най-важното в момента беше да я защити. Това означаваше, че Джей Мадок и Николай Васин трябваше да бъдат спрени. Ключът към тази цел бе скрит в старите конюшни на семейното имение.

След като със съня бе свършено, той се нуждаеше от две неща: Лила и чаша кафе.

Докато слизаше по стълбите, чу музика. Не, някой пееше, осъзна той. Лила пееше... тичайте, тичайте и кучета? Учуден, той се спря за миг и разтърка лицето си с ръце.

Дъжд и вятър и... „Нещавена кожа“^[1], каза си Аш. Тя беше в кухнята му, посред нощ и със завидно хубав глас пееше песента от сериала.

Защо някой ще пее песен за стадо говеда в четири и половина сутринта?

Той влезе, когато тя вече подкарваше стадото. Седеше върху кухненския плот в къс, тънък пенъоар, стигащ до средата на бедрата ѝ. Босите ѝ крака се люлееха в такт с песента. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани с яркосин лак, а косата ѝ бе събрана в хлабав кок.

Дори и без кафе той щеше да бъде безкрайно щастлив и доволен да я намира точно такава всяка сутрин до края на живота си.

— Какво правиш?

Тя подскочи леко и отпусна универсалния инструмент, който стискаше.

— Смятам да ти купя каишка със звънче на нея. Сънувах странен сън, в който баща ми, облечен в униформа, настояваше да ме научи как се лови риба с муха, затова стояхме до коленете в един бързей, а рибата беше... — Махна с ръце нагоре-надолу във въздуха, за да покаже подскачаща риба. — Но това бяха анимационни риби, което правеше всичко още по-странно. Едната пушеше пура.

Аш я зяпаше слисан.

— Какво?

— Точно това казах и аз. Баща ми обичаше да гледа стари уестърни по някакъв телевизионен канал, специално за такива филми. И сега тази „Нещавена кожа“ е заседнала в главата ми, защото трябваше да се науча ловя риба с муха. Помогни ми.

— Познах песента от филма, имам го. — Що се отнасяше до съня, той все още нищо не проумяваше. — А какво правиш с този инструмент в четири и половина сутринта?

— Някои от вратичките на шкафчетата са се разхлабили и това ме подлудява. Просто затягам винтовете. А вратата на килера леко скърца или по-точно скърцаше. В шкафа с инструментите нямаше смазочно масло, затова трябваше да извадя моето. Аш, не можеш да

живееш на този свят без смазочно масло. И без тиксо. Както и без мигновено залепващо лепило.

— Ще си го отбележа.

— Говоря сериозно. Веднъж написах на производителите на смазочно масло благодарствено писмо за серията им от малки опаковки. Винаги нося една тубичка в чантата си, защото човек никога не знае кога ще му потрябва.

Той отиде при нея, сложи ръцете си на плота от двете ѝ страни.

— Часът е четири и половина сутринта.

— Не можах да спя заради часовата разлика и онази анимационна риба, пушеща пура. Не можех да работя, защото в главата ми е каша от пътуването. Затова реших да направя малко домашен ремонт. Можем да го сметнем като заплащане за престоя ми тук.

— Не искам да ми плащаш за престоя си.

— Но аз искам. Така ще се чувствам по-добре. Плащам и на Джули.

— Добре. — Той я вдигна от плота и я пусна да стъпи на пода.

— Още не съм свършила.

— Препречила си ми пътя до кафемашината.

— О, аз вече изпих две чаши една след друга. Не биваше да го правя, защото сега се чувствам превъзбудена.

— Наистина ли? — Той провери колко кафе има в машината и видя, че тя го бе заредила догоре. — Не бях забелязал.

— Дори разсеяният ми от пътуването мозък може да долови сарказма. Искаш ли да боядисаш банята на долния етаж? Мислех си за онези красиви, стари сгради във Флоренция. Има специална техника, която имитира стара мазилка. Би било страхотен фон за всякакви произведения на изкуството. Смятам, че мога да го направя, като пробвам първо с банята, тъй като тя е малка и дори и да оплескам нещо, няма да е фатално.

Той само се взираше в нея, докато машината смля зърната и започна да вари кафето. Беше започнала с „Нещавена кожа“ и стигна до смазочни масла и боядисване на бани.

— Какво? Посред нощ е, а ти говориш за боядисване на бани. Защо?

— Защото в основни линии свърших книгата си, а следващата ми работа започва след близо две седмици. И освен това съм изпила две чаши кафе. Ако не съм заета, ще се превъзбудя още повече.

— Не ти ли се струва, че да надхитриш една професионална убийца и лудия ѝ шеф е достатъчно ангажиращо занимание?

Лиля се опитваше да не мисли за това.

— Когато съм заета, ми помага да не мисля, че познавам една убийца толкова отблизо, че дори я ударих с юмрук в лицето. За втори път в живота си удрям някого в лицето.

— А кога беше първият път?

— О, това беше Трент Ванс. Бяхме на тринайсет и смятах, че го харесвам, докато той не ме притисна към едно дърво и не сграбчи гърдите ми. Не че имах някакви, но все пак той... — Тя вдигна ръце със свити длани. — Затова го цапардосах.

Лишеният от кофеин мозък на Аш се напъна, за да си представи сцената.

— И в двата случая удрянето с юмрук е било оправдано.

— Щом го казваш, значи и ти си удрял някого в лицето. При все това съм съгласна с теб. Както и да е, ако можеш да приема раздаването на юмручни удари като нещо, което искам да правя, то със сигурност вече щях да съм измислила какво можем да направим, какво трябва да направим и какво не бива.

— И боядисването на банята ще реши всичко това?

— Възможно е.

— Давай тогава. — Отпи от кафето и благодари мислено на Бога.

— Наистина ли?

— Ти ще я виждаш или ще я ползваш също толкова и вероятно повече от мен, защото ще живееш тук между два поредни ангажимента.

— Никога не съм казвала, че аз...

— Забавлявай се с банята — прекъсна я Аш. — И двамата ще почакаме да видим дали ще ни хареса.

— А междувременно?

— Междувременно, след като полицаите явно не са стигнали до никъде или поне не ни информират за хода на разследването, смятам да се свържа директно с Васин.

— Директно? И как?

— Ако ще водим истински разговор, имам нужда първо да хапна.
— Отвори хладилника и се вгледа в почти празните рафтове. Надникна във фризера. — Има замразени гофрети.

— Става. Той живее много усамотено, а ние дори не сме сигурни къде точно е в момента. Ами ако е в Люксембург? Сега сигурно ще кажеш, че просто ще се метнем на частния ти самолет и ще отскочим до Люксембург. Никога няма да свикна с това.

— Самолетът не е мой, на семейството е.

— Все едно. С такова огромно богатство той се е обградил с много стени. Метафорично казано.

— Метафоричните стени обикновено се състоят от хора — адвокати, счетоводители, бодигардове. Хора му чистят къщите, приготвят му храната. Той има лекари. Колекционира предмети на изкуството, така че някой трябва да се занимава с това. Има много служители.

— Включително и лична убийца.

— Включително — съгласи се Аш и сложи две замразени гофрети в тостера. — За начало ми е нужен само един човек за връзка.

Сърцето ѝ сякаш замря.

— Не мислиш да използваш за целта наемната му убийца.

— Тя би била най-директната ни връзка. Но след като навярно все още е в Италия, мисля, че ще започнем с адвокатите. Васин има бизнес в Ню Йорк, има собственост в Ню Йорк, следователно ще има и адвокати в Ню Йорк.

Той зарови в шкафа, чиято вратичка тя бе затегнала, и извади бутилка със сироп.

Лиля предпазливо огледа бутилката.

— Откога стои там?

— Това е сок от растение, така че какво значение има?

Дръпна гофретите от тостера, метна по една в чиния, поля ги със сиропа и ѝ подаде едната.

Тя се намръщи над недопечената гофрета, плуваща в съмнителния сироп.

— Винаги си имал готвачи, нали?

— Да. Освен това познавам хора от Лонг Айланд, които имат готвачи, така че това също е една възможност. — Грабна два ножа и две вилици, подаде един комплект на нея и застана прав до плота и

разряза гофретата си. — Но чрез адвокатите е по-директно. Нашите адвокати ще се свържат с неговите и ще ги уведомят, че искаме среща. След това ще чакаме някаква реакция.

— За него ще е неочаквано. Предложението може да го ядоса или заинтригува. А може би и двете.

— Двете е добре — реши Аш. — Дори е по-добре.

Лила трябваше да прокара с нещо лепкавата гофрета през гърлото си и отвори хладилника.

— Имаш зеленчуков сок „V8“ с манго — възкликна тя. Извади неотворената бутилка и я разклати, докато си мислеше, че той бе запомнил и купил дори любимия ѝ сутрешен сок, което беше много по-романтично, отколкото рози и поезия. — Ти също трябва да пийнеш малко. Ще ти се отрази добре.

Аш само се ухили и тя извади две чаши.

— Да се върнем към вероятността за Люксембург. Васин няма да признае, че е имал нещо общо със случилото се с Оливър. Трябва да е луд, за да го направи — продължи Лила.

— Той е отшелник, който наема убийци, за да докопа предмети на изкуството, които не може да покаже на никого. Мисля, че това е достатъчно, за да го обявим за луд.

— Имаш право. — Лила остави чашата със сока върху плота пред него.

— Но аз искам само той да ми направи предложение за яйцето. Не можем да блъфираме, че притежаваме второто, защото знаем, че е у него. Затова ще използваме това, което ни е известно. Дори само едното яйце представлява огромна ценност и изключителна придобивка за един колекционер.

— А да имаш двете е неопишимо. — Гофретата не беше толкова отвратителна, колкото изглеждаше, реши тя. Но ако ще оставаше тук за известно време, определено се налагаше да поеме пазаруването в свои ръце. — А защо ти ще му правиш това предложение, какво ще искаш в замяна? Няма нищо незаконно в притежанието на яйцето. Ти разполагаш с фактура от продажбата, така че сделката е законна.

— Ще бъда пределно ясен, че не искам пари. Искам единствено замяна. Мадок.

— Неговата САД? Защо да ти я даде и от къде на къде тя ще позволи да бъде разменна монета?

— Всеки си има приоритети. Тя е служител и то несъмнено много ценен, но не е нищо повече от платен слуга.

— Тя е човек — възрази Лила. — Ужасен човек, но все пак е човешко същество.

— Ти не мислиш като мъж, който би убил заради едно златно яйце.

— Прав си. — Тя реши за момент да забрави своята чувствителност и морал и да се опита да мисли, да чувства като Васин. — Тя не го интересува, но му е полезна, тя е инструмент.

— Точно така. Фредерик Капели е работил за него или поне е взел някакъв хонорар. Но Васин не се е поколебал да се отърве от него.

— Добре, ще се съглася, че за него яйцата струват много повече, отколкото човешкия живот. Но той не може да рискува да ти я предаде, Аш. Тя ще го изпързала, ще склучи сделка, ще изпее всичко на полицията. Той няма как да не вземе това под внимание.

Тъй като сокът му беше под ръка, Аш реши да го опита и го намери за изненадващо приятен.

— Аз нямам интерес да я предавам на полицията, нито да я оставям да склучи сделка. Защо да рискувам тя да получи имунитет или статут на защитен свидетел?

— Тогава какво искаш?

Той остави рязко чашата.

— Искам отмъщение, искам тя да си плати, мамка му. Смятам да я накарам да си плати. Кучката уби брат ми. Тя проля семейна кръв, затова сега аз искам да пролея нейната.

Сърцето на Лила отново подскочи, после я побиха тръпки.

— Не можеш наистина да го искаш... не можеш. Не би могъл.

— Но за секунда си помисли, че мога. — Замахна с вилицата и я заби в едно парче от гофретата, напоено със сироп. — Би трябвало ти да ме познаваш много по-добре, отколкото той ме познава или би могъл да ме опознае и въпреки това почти ми повярва. И той ще ми повярва. Ще ми повярва — повтори Аш, — защото част от мен го мисли сериозно.

— Дори и да ти повярва, дори да каже: „Хей, да си стиснем ръцете“, тя няма да тръгне като покорно агънце. Убила е двама опитни агенти, когато са я притиснали до стената.

— Това е негов проблем. Ако иска яйцето, трябва да ми даде кучката, която уби брат ми. Нищо друго не искам. В противен случай ще го унищожа.

— Той никога няма да повярва, че можеш да го направиш.

— Мога да го направя и още как. — Той така рязко се отгласна от плота, че тя трепна и се хвана за ръба. — Заради това проклето нещо двама души от семейството ми са мъртви. То е опръскано с кръвта им. Писна ми да бъда преследван — от полицаите, от него, от наемните му убийци. И всичко това заради някаква изящна дрънкулка, която един мъртъв цар е поръчал за разглезената си съпруга! Майната му. Тук става дума за семейството ми. Аз не съм Оливър и не ми пука за парите. Тя уби брат ми и сега аз ще убия нея или ще разбия яйцето с чук на парчета

— Добре, добре. — Лила вдигна чашата с кафе с трепереща ръка и отново я побиха тръпки. — Това беше много убедително. Направо ми изкара ангелите.

— Не всичко беше театър. Една част от мен наистина го мисли. — Аш се облегна на плота и разтри очите си. — Действително пет пари не давам за яйцето, особено след като тя те поряза с онзи нож.

— О, Аш, това беше просто...

— Не ми казвай, че е било само драскотина. Това не е най-важното, Лила. Ако има възможност, тя ще те убие, без да се замисли. И ти го знаеш. Не казвай нищо повече, когато и без това съм толкова напрегнат и изнервен. Аз искам и имам нужда хората, отговорни за смъртта на Оливър и Вини, дори на жената, която не познавах, да бъдат наказани. Осъдени и хвърлени зад решетките. Яйцето има историческа стойност, ценно е като произведение на изкуството. То принадлежи на музея и аз ще се погрижа да отиде именно там. Защото Вини би искал така. Ако не беше заради него, наистина щях да го натроша с чук.

Очите му я гледаха остро и напрегнато, както когато я рисуваше.

— Бих го разбил с чук на хиляди парченца, Лила, защото ти означаваш несравнимо повече.

— Не знам какво да направя или кажа. — И как би могла, когато всичко в нея тръпнеше от сладък копнеж. — Никой досега не ме е възприемал по този начин. Никой не ме е карал да изпитвам толкова дълбоки чувства.

— Опитай се да свикнеш с това.

— Досега в живота ми не е имало нищо, което със сигурност да взема за себе си. Просто така се случи. Никога не съм си позволявала да се привържа твърде много към нещо, защото може да се наложи да го изоставя. А когато то означава твърде много за теб, от раздялата боли прекалено силно.

— Това е сигурно. — Аш взе ръката ѝ, сви я в юмрук и я сложи върху сърцето си. — То е твое.

Тя усети как бие сърцето му — силно и равномерно. Щеше да е нейно, ако можеше да си позволи да го вземе.

— Не знам как.

— Бях твой, още когато ми протегна ръка и ми даде нещо, за което да се вкопча, дори без да ме познаваш. Затова ми позволи сега аз да ти бъда опора — каза той и я прегърна. — Няма да забравим, нито ще пренебрегнем задълженията си. Ти ще боядисаш банята. Аз ще се обадя на адвокатите. Ти ще свършиш своята работа, а аз моята. И ще бъда твоя опора, ще чакам, докато бъдеш готова да приемеш чувствата си.

Тя затвори очи, за да се успокои. Щеше да вземе това, което той ѝ предлагаше, и да приеме това, което чувстваше. При това веднага.

* * *

Подготовката на банята за боядисване, проучването на специалната техника, купуването на материалите, изборът на грунда и цвета на основата — би трябвало да знае, че един художник би имал собствено мнение за всичко — запълваха времето ѝ. Отдели си един свободен ден, за да отлежи всичко в главата ѝ, и седна да редактира книгата си.

След това запретна ръкави, хвана четката и мечето и се залови за работа.

Аш прекарваше по-голямата част от дните си в ателието. Очакваше да ѝ каже, че трябва отново да му позира, но той не повдигна въпроса. Предполагаше, че си имаше достатъчно грижи да разговаря с адвокатите, опитвайки се да подготви сцената за представлението с Васин.

Не го разпитваше. Можеше да измисли куп сценарии, а в главата ѝ се въртяха поне половин дузина, но нито един не ставаше за първата стъпка. Така че Аш щеше да планира нещата, а тя щеше да се включи след това с идеите си, като последен щрих.

Освен това Лила също имаше достатъчно в чинията си, като основното блюдо бяха нейните и неговите чувства. Дали да отмести чинията настрани: „Не, благодаря, изглежда страхотно, но...?“. Това ли искаше? Или да вкуси една хапка и да каже любезно: „Благодаря, това беше достатъчно?“. Или да се настани удобно на масата и да се наяде до насита?

Но ако се настани удобно, чинията нямаше ли накрая да се изпразни? Или винаги щеше да се чувства сита, като нахранена с хляба и рибите на Христос?

— Спри — заповяда си младата жена. — Просто спри.

— Ако спреш сега, никой няма да може да използва помещението.

Тя погледна през рамо.

И ето го там, центърът на мислите ѝ. Великолепната му черна коса бе разрошена, въпреки наболата брада, лицето му беше все така прекрасно, а разкошното му тяло бе напъхано в джинси — с петно от пурпурна боя върху лявото бедро — и черна тениска.

Приличаше на художник и всеки път, щом го видеше така, кръвта ѝ кипваше.

Беше пъхнал палци в предните джобове на джинсите и я оглеждаше внимателно, както и тя него.

— Какво?

— Чудя се защо мъжете са секси, когато са раздърпани и рошави, а жените са просто запуснати и немарливи. Предполагам, че трябва да обвиняваме Ева — и без това тя носи вина за всичко.

— Коя Ева?

— Онази с Адам. Както и да е, няма да спра да боядисвам, а само някои въображаеми игри. Не се мръщи.

Замахна заплашително с мечето, което бе добре нарисованото в грунд.

— Това е само основата. Венецианската техника за полагане на мазилка има много стъпки. Махай се.

— Тъкмо това щях да направя. Трябва да изляза, за да напазарувам. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, аз... — Размисли и притисна свободната си ръка към корема. — По-късно може да огладнея. Искаш ли да си разделим една пица калцоне? Докато се върнеш, ще съм свършила с основата.

— Пица калцоне звучи чудесно, но искам цяла за себе си.

— Аз не мога да изям цяла пица.

— Аз мога.

— Няма значение, тогава ми вземи половин сандвич с пуешко филе и сирене и някаква гарнитура. Сложи от всичко, но да е половин сандвич.

— Добре. — Той се наведе и я целуна. И отново огледа стената, която тя боядисваше.

— Значи разбираш от грунд.

— Както виждаш, да. — Той също така разбираше и какво означаваше да дадеш боя в ръцете на аматьор. Само една малка баня, напомни си Аш, пък и без това рядко я използваше.

— Дръж вратата заключена, не излизай навън и стой далеч от ателието.

— Ако имам нужда да...

— Няма да се бавя. — Той отново я целуна.

— Излизаш сам — извика след него. — Може би трябва да изчакаш да грабна един кухненски нож и да дойда с теб.

Той само се обърна през рамо, усмихна се и каза:

— Няма да се бавя.

— Няма да се бавя — промърмори тя и се върна към боядисването, за да изпусне парата и да се успокои. — Дръж вратата заключена, не излизай навън и стой далеч от ателието. Дори не съм мислила да се качвам горе, преди той да ми забрани.

Погледна към тавана. Щеше да му даде да се разбере, ако сега се качи право в ателието и започне да си вре носа навсякъде.

Но така щеше да наруши етичния си кодекс. Не нарушавай чуждото лично пространство, уважавай границите.

Освен това искаше да приключи с грунда и да преработи една сцена от романа, която сега си представяше по-различно. Можеше да се получи по-добре.

Работата с четката и мечето ѝ доставяше удоволствие — хубаво беше от време на време да сменяш гледната точка. След обяда щеше да седне отново пред клавиатурата.

Отстъпи назад и огледа стените. Топло тосканско жълто — дискретно, с едва доловим оранжев нюанс за подсилване на цвета. Сега трябваше да изчака двайсет и четири часа, преди да започне да полага следващия цвят, който щеше да е с по-наситен светлокафяв оттенък. След това започваше по-интересният етап от процеса.

Дотогава трябваше да почисти не само четките и мечетата, а и себе си.

Все още оглеждаше работата, която бе свършила, когато телефонът в джоба ѝ завибрира. Извади го, за да отговори на обаждането.

— Здравейте, тук е Лила.

— Хареса ли ти италианската ваканция?

Гласът смрази кръвта ѝ. Ядоса се на себе си, защото първата ѝ реакция бе сковаващ страх.

— Да, много. — Огледа се диво, докато говореше — врата, прозорци — почти очакваше да види онова ослепително, екзотично лице през стъклото.

— Не се и съмнявам. Частен самолет, луксозни хотели. Улови в мрежата си голяма и тлъста риба, а?

Лила потисна изблика на гняв и обида и дори успя да се изсмее.

— И освен това изглежда страхотно. А на теб хареса ли ти твоята италианска почивка? Видях те на пиаца дел Синьория. Изглеждаше сякаш бързаше да свършиш нещо важно.

Мълчанието от другата страна показваше, че е улучила в целта, и кратката пауза ѝ помогна да успокои бесните удари на сърцето си. Да се окопити и да си спомни, че телефонът ѝ може да записва разговора.

— Все още ми харесват обувките ти — изрече тя, докато включваше телефона на запис. — Купих си няколко чифта, докато бях там.

— Колко жалко, че не съм те видяла.

— Е, ти беше много заета. Трябваше да убиеш търговец на антики. — Гърлото ѝ, болезнено пресъхнало, се нуждаеше отчаяно от глътка вода, но Лила не можеше да помръдне краката си. — Кой си мислиш, че се обади в полицията, Джей?

Второ попадение в целта, каза си Лила. Да, беше ужасена, но не и безпомощна, нито глупава.

— Полицията не ме тревожи, biao zi. А и те няма да ти помогнат. Следващият път няма да ме видиш. Няма да видиш ножа, докато не го почувстваш.

Тя затвори очи и се облегна на касата на вратата, но се насили гласът ѝ да прозвучи спокойно и уверено.

— Ти и ножът ти миналия път не си свършихте работата. Как е устната ти? Излекува ли се? Или още има нужда да я прикриваш с червилото, което задигна от Джули?

— Ще се молиш да те убия. Фаберже е сделка, но ти не си, bi? Ти ще бъдеш удоволствие.

— Работодателят ти знае ли, че ми се обаждаш, за да ми дрънкаш тъпотии? Обзалагам се, че няма да му хареса.

— Всеки път, когато затвориш очи, ще знаеш, че когато ги отвориш отново, може да ме видиш. Порадвай се на живота си, докато можеш, защото той е кратък, но смъртта, biao zi, е много, много дълга. Нямам търпение да ти покажа колко дълга. Ciao.

Лила притисна телефона до препускащото си сърце. Влезе, залитайки, в банята, за да наплиска лепкавото си от пот лице, после се отпусна премалаяла на пода, защото краката ѝ се подкосиха.

Трябваше да се обади в полицията, независимо дали щеше да има полза, но първо трябваше да спре да трепери.

Все пак се бе държала достойно, нали? Колко хора можеха да се похвалят, че са се опълчили на един отмъстителен професионален убиец? И да имат достатъчно ум, за да запишат това геройство на телефона си?

Сигурно списъкът не беше много дълъг.

Това беше лично, помисли си тя. И беше свързано с юмрука в лицето.

— Да. — Пое дълбоко дъх, издиша, после отпусна глава на свитите си колене. — Вече съм по-добре. Само да се обадя на полицаите и... — Не, осъзна тя. На Аш.

Във Флоренция не му се обади и сгрещи. Сега се бе държала достойно, но това не означаваше, че трябва да посреща всичко сама, независимо дали бе гордо изправена, или седеше на пода.

Свали телефона от ухото и се втренчи в ръката си, за да се увери, че не трепери. В този момент звънецът на входната врата я стресна и тя изпусна телефона в скута си.

Грабна го отново, изправи се и пристъпи към вратата. Разбира се, тя бе заключена, въпреки че не беше пуснала резето след излизането на Аш. Но стъклата на прозорците бяха уязвими.

Първата ѝ мисъл беше да намери някакво оръжие. Без да откъсва поглед от вратата, тя заотстъпва към кухнята. В кухнята имаше безброй оръжия.

Звънецът отново я накара да подскочи.

Звънецът, помисли си Лила, не се връзваше с думите на Джей „Няма да видиш нито мен, нито ножа“. Една жена, която е дошла да убива, не звъни на вратата.

Глупачка, каза си тя, да подскачаш само защото някой бе позвънил на вратата.

— Просто виж кой е — прошепна. — Отиди и виж кой е, вместо да стоиш тук и да трепериш.

Застави се да отиде и да отвори шкафа, където с разрешението на Аш бе преместила монитора, свързан с охранителната камера. Когато разпозна посетителя, реши, че по-лесно щеше да е, ако пред вратата бе някой убиец.

— По дяволите, мамка му. — Лила пъкна телефона в джоба си и притисна ръце към лицето си, борейки се с напиралците сълзи на облекчение.

Никой не беше дошъл, за да я убие. Посетителят може и да искаше тя да изчезне от живота му, но не и мъртва, потънала в локва от собствената си кръв.

И все пак...

Нахлупи по-плътно бейзболната шапка върху вързаната на опашка коса. Защо бащата на Аш беше дошъл сега? Не можеше ли да намине, когато Аш бе тук, а нея я нямаше?

Защо трябваше да цъфне точно в този момент, когато беше кълбо от нерви?

И трябваше ли да се отбива, когато беше облечена в старата риза и потритите шорти, които пазеше само за черна работа?

— Мамка му, мамка му, мамка му! — Искаше да пренебрегне звънеца и посетителя, но не можеше да си позволи да бъде толкова

груба, а и, призна си тя, предпочиташе да бъде в компанията на мъж, който я презираше, отколкото сама.

Изправи рамене и закрачи към вратата. Направи го, заповяда си младата жена и отключи вратата.

— Господин Арчър. — Не си даде труд да го удостои дори с фалшива усмивка. Добрите маниери бяха едно, а лицемерието — съвсем друго. — Съжалявам, че се забавих. Рисувах.

— Сега вече рисуваш?

— Стени, не платна. Съжалявам, но Аш не е тук. Отиде на пазар. Искате ли да влезете и да го почакате?

Вместо да отговори, той мина покрай нея.

— Доколкото виждам, си се пренесла тук.

— Не. Ще остана тук, докато започна следващата си работа. Искате ли нещо за пиене?

— Ще останеш тук — повтори той — след главозамайващото пътуване до Италия.

— Да, ходихме в Италия. С удоволствие ще ви наляя питие, но съм сигурна, че отлично знаете кое къде е, ако предпочитате сам да се обслужите. Наистина трябва да почистя инструментите си.

— Искам да знам какво става.

Виждаше в него нещо от Аш и, колкото и да бе странно, нещо от своя баща.

Властността, осъзна. Това бе мъж, който бе свикнал да притежава власт, да я използва и очакваше останалите да се подредят в покорна редица.

Но тя нямаше да го стори.

— Боядисвам малката баня, като използвам стара венецианска техника.

— Не ставай глупава.

— Не съм. Опитвам се да не забравям, че каквото и да мислите за мен, вие сте бащата на Аш.

— И като негов баща искам да знам какво става.

— Тогава трябва да бъдете по-конкретен.

— Искам да знам защо сте посетили Джовани Бастоне. И откога си успяла да се намъкнеш в живота на сина ми и в дома му толкова бързо, искам да знам какви са намеренията ти.

Главата ѝ започна да пулсира — равномерно туптене в слепоочията и на тила.

— Първият въпрос трябва да зададете на Аш. Колкото до втория, не ви дължа отговор. Можете да попитате сина си какви са неговите намерения, тъй като става дума за неговия дом и неговия живот. Като негов баща очевидно не желаете да съм тук, затова ще си тръгна, докато двамата с Аш разговаряте.

Грабна резервните ключове от купата, която стоеше в шкафа с монитора, отправи се с решителна крачка към вратата и я отвори.

Дръпна се, когато видя Аш да изкачва външните стъпала.

[1] Телевизионен сериал с Клинт Истууд, 1958. — Б.пр. ↑

26.

— Коя точно част от „не излизай навън“ не разбра? — учуди се той. После очите му се присвиха, като се вгледа в лицето ѝ. — Какво става?

— Нищо. Искам да подишам чист въздух. Баща ти е тук.

Преди да успее да мине покрай него, Аш просто я хвана за ръката и я завъртя.

— Не искам да остана тук и изглежда, че ти май ще си третият човек, когото ще цапардосам в лицето.

— Съжалявам, направи каквото смяташ, че е редно. Но той няма да те изгони оттук. Това трябва да е ясно и на двама ви.

— По дяволите, отивам да се поразходя.

— Ще излезем по-късно. — Аш я дръпна навътре. — Татко. — Кимна леко, занесе до масата торбите, които държеше, и ги остави.

— Искам да говоря с теб, Аштън. Насаме.

— Не сме сами. Дойде ми на ум, че така и не съм ви запознал, при все че сте се срещали. Лила, това е баща ми, Спенс Арчър. Татко, това е Лила Емерсън, жената, която обичам. И двамата трябва да свикват с това. Някой иска ли бира?

— Ти почти не я познаваш — започна Спенс.

— Не, ти почти не я познаваш, защото предпочете да вярваш, че тя преследва парите ми, което тутакси я нарежда в графата „засяга ме“.

Тонът му беше толкова леденостуден, че Лила изтръпна. Предпочиташе да се изправи пред изгарящата му ярост.

— Предпочете да вярваш, че тя преследва парите ми — продължи Аш, — което те засяга, но е абсолютно безпочвено. И предпочете да повярваш, че е впечатлена от знаменитата фамилия Арчър, което е нелепо. Всъщност на нея не ѝ пука за нито едно от тези неща. Всъщност те са в мой ущърб, което е дяволски вбесяващо. Но се старая да променя това, тъй като възнамерявам да прекарам живота си с нея.

— Никога не съм казала, че аз...

Той ѝ хвърли толкова студен поглед, че сякаш я опари.

— Замълчи.

От шока тя онемя, а Аш отново се извърна към баща си.

— Тя не е сторила нищо, за да предизвика подобно отношение. Тъкмо напротив, би трябвало да ѝ бъдеш благодарен, защото е проявила състрадание и великодушие към един от синовете ти, докато той се опитваше да се справи със смъртта на друг твой син.

— Дойдох, за да говоря с теб, Аш, а не да слушам лекции.

— Къщата е моя — отсече Аш. — Тук важат моите правила. А що се отнася до плановете ми относно Лила? Те са дългосрочни. За разлика от теб, това е нещо, което възнамерявам да направя веднъж в живота си. Бил съм много по-внимателен, отколкото смяташ, защото за мен е обвързване за цял живот. Лила не е направила нищо, за да заслужи твоето отношение, което не е нищо друго, освен отражение на собствените ти преживявания. Крайно време е да престанеш да съдиш по тях за моя живот и решенията, които вземам. Обичам те, но ако не можеш да се държиш любезно с Лила и да проявиш уважението, което очакваш от мен и всички останали, не си добре дошъл в дома ми.

— Недей. Не го прави. — Парещите сълзи, напирани в очите ѝ, я изненадаха не по-малко, отколкото думите на Аштън. — Не говори по този начин с баща си.

— Да не би да смяташе, че няма да те защитя? — Част от клокочещия под ледената повърхност гняв изригна. — Или това е нещо, което не е позволено никому?

— Не, не е това... Аш, той е твой баща. Моля те, не му говори по този начин. Не е правилно. Ние просто ще стоим далеч един от друг, нали? — обърна се тя умоляващо към Спенс. — Не може ли просто да се споразумеем да се избягваме? Не мога и не желая да бъда отговорна за пропастта помежду ви. Това няма да стане.

— Ти не си отговорна и всички в тази стая го знаем. Нали така? — Аш погледна баща си.

— Докато съм глава на семейството, аз имам задължението и отговорността да се грижа за интересите на семейството.

— Ако имаш предвид финансовите интереси, постъпи така, както смяташ за най-добре. Няма да споря с теб. Но това е моят личен живот и ти нямаш право да се намесваш. Аз никога не съм се месил в твоя.

— Да не би да искаш да допуснеш същите грешки като мен?

— Не искам. Защо мислиш, че чаках толкова дълго? Освен това каквито и грешки да направя, те ще бъдат само мои. Лила не е една от тях. А сега можеш или да си тръгнеш, или да пийнеш една бира.

Като човек, въртял цял живот успешен бизнес, Спенс знаеше кога е време да смени тактиката и временно да отстъпи.

— Искам да знам защо си ходил в Италия, за да се видиш с Джовани Бастоне.

— Свързано е със случилото се с Оливър и е доста сложно. Аз ще се оправя. Едва ли ще искаш да знаеш, татко, как Оливър е издухал през носа попечителския си фонд или го е профукал за хапчета и алкохол.

Думите бяха пропити с горчивина и не бяха съвсем справедливи, каза си Аш. Често се бе молил на Бога да му спести подробностите от живота на Оливър.

— Като оставим настрана Оливър, семейството ни е достатъчно опетнено. Твърде сме многобройни, за да бъде другояче. Аз се старая да оправям кашите винаги, когато мога. Съжалявам, че не се погрижих по-добре за Оливър, когато още имах възможност.

Спенс овладя с усилие това, което според Лила беше комбинация от гордост и болка. Когато заговори, все още се долавяше частица от тях в дрезгавия му глас.

— Ти не си виновен за случилото се с Оливър. Вината е негова и отчасти моя.

— Сега това няма голямо значение.

— Нека да ти помогна. Позволи ми да направя поне това. Като изключим личните несъгласия, ти си оставаш мой син. За бога, Аштън, не искам да изгубя още един син.

— Ти вече ми помогна. Използвах частния самолет, за да отида при Бастоне, както и името ти. Каза ми всичко, което знаеше за него и информацията беше много полезна, за да се ориентирам в ситуацията.

— Ако той е замесен в убийството на Оливър...

— Не. Кълна ти се, че не е.

— Защо не му кажеш? — настоя Лила. — Оливър беше негов син. Не е правилно да криеш от баща си това, което знаеш, а най-малкото, защото си му ядосан заради мен. Грешиш, Аштън. И двамата

грешите и сте твърде глупави и твърдоглави, за да се разберете разумно. Качвам се горе.

Аш понечи да ѝ каже да остане, после размисли и я остави да си тръгне. И без това бе изтърпяла достатъчно.

— Тя казва това, което мисли — отбеляза Спенс.

— Почти винаги. — Аш осъзна, че в крайна сметка все пак ще се наложи да сподели пицата калцоне. — Да пийнем по бира и ако си гладен, да си поделим моята пица. Ще поговорим.

* * *

Почти час по-късно Аш се качи горе. Познаваше жените и би трябвало при всички любовници, сестри и други членове на семейството му от женски пол, които бяха част от живота му. Затова знаеше кога една жена се нуждаеше от глезене и повече внимание.

Сложи сандвича ѝ и ленена салфетка върху поднос. Добави чаша вино и едно цвете от аранжировката, която тя бе избрала за дневната.

Откри я да работи седнала зад лаптопа в една от стаите за гости.

— Почини си.

Тя не спря, нито го погледна.

— Тъкмо съм се развихрила.

— Минава два. Не си хапнала от сутринта. Почини си, Лила. — Наведе се и я целуна по главата. — Ти беше права, аз сгреших.

— За какво по-точно?

— За това, че трябва да кажа на баща си за случващото се. Не му казах всичко в подробности, но му споделих достатъчно.

— Добре. Това е добре.

— Не му беше лесно да го чуе, но ти беше права. Трябваше да го знае. Заслужаваше да разбере защо е бил убит синът му.

— Съжалявам. — Стиснала ръце в скута си, младата жена се взираше невиждащо в екрана на лаптопа.

Аш остави подноса върху леглото и се върна при нея.

— Моля те, почини си.

— Когато съм разстроена, или се тъпча със сладко, или не мога да преглътна нито хапка. А сега съм разстроена.

— Знаем.

Вдигна я от стола, заобиколи го и я накара да седне върху леглото. Той също седна с кръстосани крака върху него и се взря в нея, а подносьт остана помежду им.

— Имаш навика да поставяш хората на мястото им.

— Знам.

— Много дразнещ навик.

— Да, но ми пести време. Баща ми знае, че греши, Лила. Той ми се извини, и то не само формално. Познавам кога е формално. Още не е готов да се извини на теб и ако го стори сега, ще е наистина формално. А ти не искаш това.

— Не, не го искам.

— Но той ще ти се извини и ще го направи искрено, ако му дадеш още малко време. Ти му се опълчи. Нямах представа колко неочаквано е било това за него. Той се чувства малко засрамен, а това е горчив залък за Спенс Арчър, трудно му е да го преглътне.

— Не искам да заставам помежду ви. Не мога да живея така.

— Мисля, че днес изяснихме това разногласие. — Протегна ръка и разтри коляното ѝ. — Можеш ли да му дадеш малко време, за да ти се извини и да поправи грешката си?

— Да, разбира се. Аз не съм проблем. Не желая да бъда такъв.

— Той се обвинява за Оливър, за голяма част от всичко случило се. Той просто се оттегли, Лила. Не искаше да чува, нито да вижда. Много по-лесно му беше да праща пари и да не мисли за това, което се случва. И той го знае, чувства го.

Аш прокара ръце през косата си.

— Разбирам го, защото и аз изпитвам същото по отношение на Оливър.

— Баща ти беше прав, когато каза, че вината не е твоя. Не е и негова, Аш. Оливър сам е направил своя избор и колкото и да е тежко и трудно, той сам е избрал как да живее.

— Знам, но...

— Той беше твой брат.

— Да, както и син на баща ми. Мисля, че той се нахвърли така върху теб, защото, господи, не иска и друг негов син да поеме по грешен път. А и аз съм първородният му син — уточни Аш. — Този, който се предполагаше, че ще следва стъпките му, а всъщност е доста

далеч от предназначения му път. Не се опитвам да го извиня, но мисля, че е част от причината.

— Той не е разочарован от теб. Отново грешиш, ако го мислиш. Той се страхува за теб и все още тъгува за Оливър. Не знам какво е да загубиш някой толкова близък, но знам какво е да се страхуваш, че може да го изгубиш. Всеки път, когато баща ми заминаваше на мисия... Както и да е, разчувствах се прекалено много. А и не е нужно всички да ме харесват.

— Той вече те харесва. — Аш разтри отново коляното й. — Просто не му се иска да е така.

Навярно беше истина, но тя не го бе търсила нарочно, нито искаше да е в центъра на вниманието.

— Каза ли му за яйцето, за Васин?

— Да, в общи линии. Сега мога да го оставя да уреди предаването му на музея „Метрополитен“, когато му дойде времето.

Дава му възможност да помогне, помисли си Лила, вместо да го държи настрана.

— Но не си му казал, че смяташ да се срещнеш с Николай Васин?

— Казах му достатъчно — повтори Аш. — Сега изяснихме ли се, аз и ти?

Тя отчупи парче от сандвича си.

— Ти ми каза да замълча.

— Така ли съм казал? Е, няма да е за последен път. Ти можеш да ми кажеш същото, когато пожелаеш.

— Ти се държа грубо с мен.

— Не мисля така. — Той присви очи и наклони глава. — Изяж този сандвич, преди да ти покажа какво наистина значи да си груб.

Тя подсмръкна, нарочно, макар че едвам сдържаше усмивката си. Погледна в очите му. В тях имаше толкова много от това, за което копнееше, осъзна младата жена, и колкото повече го искаше, толкова по-изплашена се чувстваше.

— Не знам дали мога да ти дам всичко, което желаеш, дали мога да бъда това, което търсиш.

— Ти вече си всичко, което искам. Докато си такава, каквато си, аз съм напълно доволен.

— Ти говореше за цял живот, за дългосрочни планове и...

— Обичам те. — Той помилва нежно бузата ѝ. — Защо ще се задоволявам с нещо по-малко? Ти ме обичаш, не можеш да го скриеш или отречеш, Лила. Ти ме обичаш, защо ще се задоволяваш с по-малко?

— Не знам дали да изям това, което е в чинията ми, на няколко лакоми хапки или само да си гризна малко. И какво ще стане, когато то изчезне? Откъде знаеш, че просто ще си стои там?

Той я изгледа за миг. Очевидно нямаше предвид тази чиния, а някаква въображаема чиния, съдържаща любов, предположи Аш, обещания, отдаденост.

— Мисля, че колкото повече ядеш от нея, толкова по-пълна е чинията, особено когато я споделяш. Като стана дума за това, все пак се наложи да разделя проклетата калцоне. Смяташ ли да ядеш този сандвич?

Лила се втренчи в него. След малко извади от джоба си своето универсално чудо и избра един нож. Разряза внимателно сандвича на две.

— Знаех си, че ще ме разбереш.

— Ще се опитам. Ако оплескам нещо, ще трябва да виниш единствено себе си.

Тя взе половината сандвич и му го подаде.

— Докато бях на пазар, се обади адвокатът ми.

— Какво каза той или тя?

— В случая „той“ каза, че е открил и се е свързал с адвокатите на Васин в Ню Йорк, като е заявил, че искам да се срещна с Васин относно общ бизнес.

— Но с повече адвокатски термини.

— Несъмнено. Адвокатът на Васин, също с адвокатски термини, се е съгласил да се свърже с клиента си.

Една стъпка, помисли си тя, към това, което предстоеше да се случи.

— Сега ще чакаме отговора — каза Лила.

— Не мисля, че ще се забави.

— Не, той иска яйцето. Но ти използва грешното местоимение. Не „аз“, а „ние“ искаме да се срещнем с Васин.

— Не е нужно ти да...

— Всъщност не искаше да кажеш това.

Пак започваха отначало, реши Аш.

— Трябва да имаме предвид кой е той, неговото минало и възпитание. Той ще е много по-склонен да си има работа с мъж.

— Наел е жена за мокрите си поръчки.

— Мокри поръчки. — Аш вдигна чашата ѝ с вино и отпи. Налагаше се да промени стратегията и да прибегне до самата истина. — Той може да те нарани, Лила, нарочно, за да ме притисне, с цел да получи това, което иска. Така вероятно е действал с Оливър и неговата приятелка.

— Мисля, че мъж като него няма да повтори два пъти една и съща грешка. Разбира се, той би могъл да нарани теб, за да притисне мен.

Тя отхапа от сандвича и кимна решително.

— Аз ще отида на срещата, а ти оставащ.

— Ти, какво, упорстваш ли, или просто се опитваш да ме вбесиш?

— Нито едното, нито другото. Искаш от мен да си стоя със скръстени ръце и да чакам, докато ти влизаш сам в леговището на лъва. Опитваш се да ме разкараш ли? — Взе чашата с вино от ръката му и отпи. — Не можеш да говориш за обвързване за цял живот, за дългосрочни планове и отдаденост, а после да ме изолираш. Отиваме и двамата. Аш, ако се обвържа сериозно с теб или с когото и да било, не мога да го направя, без да съм сигурна, че това е пълноправно партньорство.

Тя се поколеба за момент, после заговори за миналото си.

— Майка все чакаше баща ми. За всички тя бе образец на добра и силна съпруга на военен. Но аз знам колко ѝ беше трудно да чака. Колкото и да се гордееше с него, колкото и да бе твърда, много тежко ѝ беше. Аз не съм като нея.

— Ще отидем заедно. Но ще се застраховаме.

— Как ще се застраховаме?

— Ако ти... ако някой от нас — поправи се Аш — пострада, сме оставили инструкции яйцето да бъде унищожено.

— Не е зле — всъщност е класически подход, но... се питам доколко идеята да се счупи яйцето е разумна. Не че ти няма да бъдеш убедителен. Присъствах на репетицията. Но разглезените деца

предпочитат да видят играчката счупена, отколкото да я поделят с друг, нали? Той може да реагира по този начин.

— Да каже: „Ами, щом искаш, счупи го“ — предположи замислено Аш. — „Ако аз не мога да го имам, никой друг няма да го има.“ Не се бях сетил за това.

— Какво ще кажеш за друг вариант: ако някой от двамата ни пострада, сме оставили указания незабавно да се обяви в медиите за откритието. Яйцето да бъде тутакси предадено на музей, чието име ще бъде запазено в тайна, с цел безопасността му. Следват подробностите.

— Заплахата за унищожаването на яйцето повече ми допада, но в случая ти имаш право. Това е добра застраховка — реши той, взе отново чашата с вино, която двамата си поделяха. — Става. Ще постъпим така.

— Наистина ли?

Той остави чашата върху подноса и хвана лицето ѝ между дланите си.

— Не искаш да го чуваш, но аз няма да позволя нищо да ти се случи. Ще направя каквото е нужно, за да бъдеш в безопасност, без значение дали го искаш или не. Ако нещо се случи, ако реша, че нещо може да ти се случи, ще действам.

— Искам същото да важи и за теб.

— Добре.

— Как всъщност ще действаш?

Той стана и закрачи из стаята. Трябваше да го направи Вини, помисли си, трябваше да е той.

— Ще го обяви Алексей от семейното ни имение. Повярвай ми, може да бъде организирано там, баща ми ще се погрижи. Освен това там охраната е много надеждна.

— Идеята е добра. Дори нещо повече, много е умна. Но как ще го направим?

— Ще го измислим. — Той се спря и погледна през прозореца. — Трябва да приключим с това, Лила.

— Знам.

— Искам да живея с теб. — Тя не отговори и той се извърна. — Ще го постигна, но не можем да започнем нов живот, докато това не приключи. Каквото и да се случи с Васин, ние ще сложим край.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Ние няма да блъфираме за Мадок. Ще действваме, ако той откаже да я размени и ще отприщим ада. Останалото е работа на ченгетата.

— И двамата знаем, че ако е на свобода, тя ще ни преследва, за да ни убие. Това е част от нейната игра.

— Първо ще трябва да ни открие. Ти можеш да пишеш навсякъде. Аз мога да рисувам навсякъде. Двамата можем да отидем навсякъде. Ти обичаш да пътуваш. Ще бъдем постоянно в движение. Още когато се запознахме, съзрях в теб циганката. Двамата ще бъдем цигани.

— Ти не искаш да живееш така.

— Аз искам теб. Ще наемем къща в Ирландия, вила в Прованс, замък в Швейцария. Много нови места за теб, много нови платна, които да рисувам.

И щеше да има нея, помисли си той, в кухнята всяка сутрин. С къс прозрачен пеньоар и с любимия си универсален инструмент в ръка.

— Те ще я арестуват, рано или късно ще я арестуват — каза убедено Аш. — Но дотогава, ако планът ни не успее, имаме и друга възможност. Нека ти покажа света, Лила.

— Аз... — Макар и за миг тя се паникьоса. — Аз имам бизнес.

— Можем да живеем така. Да устроим живота си, а ако искаш, ти можеш да продължиш бизнеса си. Но далеч от Ню Йорк, ще заминем при първа възможност, след като приключим тук. Помисли за това — предложи той. — Светът е голям. Ще се свържа с Алексей и ще започна да организирам нещата, а след това искам да поработя час или два в ателието. Искаш ли по-късно да се срещнем с Люк и Джули и да излезем на вечеря? Да се махнем оттук за малко?

— Идеята да излезем, е добра. Не си ли притеснен какво ще стане?

— Заинтригуван съм. И то по няколко причини. Той няма основание да изпраща неговата кучка по следите ни, ако смята да се срещне с мен и да чуе какво предлагам. Осем часът устройва ли те?

— Осем е идеално. Мисля, че това би било... о, боже. — Лила притисна пръсти към очите си. — Неговата кучка.

— Какво има сега?

— Не се ядосвай — малко си страшен, когато си ядосан. После аз ще се ядосам и също мога да стана малко страшна. А и без това беше доста страшно.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Тя се обади. Джей Мадок ми се обади на мобилния телефон. Обади ми се.

Озадаченото му изражение тутакси отстъпи пред студената ярост.

— Кога?

— След като ти излезе. Но мина известно време, затова не мисля, че е чакала да остана сама. Но това няма значение.

— Защо, по дяволите, не ми каза? Мамка му, Лила.

— Щях да го направя, смятах да ти кажа. Бях... телефонът беше в ръката ми, за да ти се обадя, когато чух входния звънец — беше баща ти. И той никак не бе очарован да ме види, след това дойде ти и... Дявол да те вземе и теб, Аш, след това се развихри страхотна караница и това обаждане излетя от главата ми. Освен това нали сега ти казвам. Не искам да го пазя в тайна. Просто бях...

Той седна отново и сложи уверено ръце върху раменете ѝ.

— Спри. Дишай.

Тя пое дълбоко дъх и се взря в очите му, докато той разтриваше раменете ѝ. И усети как малките мехурчета на истерията в гърлото ѝ се пукат и изчезват.

— Тъкмо бях свършила с грунда. Телефонът ми завибрира, беше тя. Искаше да ме изплаши и го постигна. Радвам се, че не говорихме по скайп, защото щеше да види лицето ми. Попита дали съм се забавлявала в Италия. Опитах се да го давам малко в стил Кейли — сещаш се, смела и хладнокръвна, достойна съперница. Попитах я дали тя се е забавлявала, а след това споменах търговеца на антики. Може би не биваше да го правя, но това я обърка и я раздразни, долових го.

— Дай ми телефона си.

— Моят... О, колко съм глупава. Дори не проверих номера. Всичко се случи много бързо. Но записах по-голямата част от разговора. Сетих се да включа телефона на запис.

— Разбира се, че си се сетила — повтори той. — И разбира се, че имаш опция за запис.

— Защото човек никога не знае, нали? Чух звънеца на входната врата веднага след като тя затвори, и забравих за всичко друго.

Подаде му телефона.

— Скрит номер — каза той, когато провери обажданията й.

— Не мисля, че тя е искала да й се обадя, за да си побъбрим. Сигурно е телефон с предплатена карта, от който вече се е отървала. Всеки, който чете криминални романи или гледа телевизионните сериали, го знае. Такъв телефон не може да се проследи. Тя просто е искала да ме изплаши. И го постигна.

— Разкажи ми какво ти каза.

— Всичко е записано в телефона. Можеш да го прослушаш.

— Първо ми разкажи, аз после ще го прослушам.

— Най-вече, че ще ме убие по мъчителен начин, както очаквахме. Сигурна съм, че ме нарече с няколко мръсни думи на китайски, които трябва да проверя в речника. За нея това вече е личен въпрос, а не работа. Аз й обърках плановете, ударих я с юмрук, освен това й го напомних, защото тя ме заплаши. Смятах да ти се обадя, честна дума, както и в полицията, но тогава баща ти дойде, а аз бях в старите работни дрехи и не бих могла да изглеждам по-зле.

— Старите ти работни дрехи? Какво общо имат те с всичко това?

— Всяка жена на света би разбрала, че няма нищо по-лошо от това.

— Добре.

Сълзите се стичаха по страните й. Той ги изтри с палците си и допря нежно устни към нейните.

Погледна към телефона й.

— Къде е опцията за прослушване на запис?

— Чакай, дай на мен. — Лила взе телефона и я избра от менюто.

Заповяда си да не трепне, когато отново чу гласа на Джей и закана й. Видя как в очите му лумват пламъци, как се разгарят. Когато записът свърши, те отново се приковаха в нейните.

— И аз й дадох да се разбере. Не звучах ужасена или паникьосана. Но...

Той я скри в обятията си, а тя обви ръце около него.

— Бях ужасена и паникьосана. Признавам го, наистина бях. Беше толкова реално. Тя каза, че наистина иска да ме убие. Дразнеше

ме, но зад хапливостта ѝ прозираше гняв. Толкова силен гняв, че можех да го усетя физически, не само да го доловя в гласа ѝ.

— Ще заминем — отдръпна я той от себе си. — Където пожелаеш. Тази вечер. Нищо друго няма значение.

— Не, не, не. Не можем да живеем така, поне аз не мога. Не можем просто да се откажем. Не се е получило и за Джейсън Борн. Знаеш го, знаеш го. — Сега трябваше да спре да говори несвързано, защото видя, че огънят в очите му се смеси с объркване. — Книгите, филмите. Мат Деймън.

— Знам. — Умът ѝ е нещо прекрасно, помисли си Аш, докато милваше косата ѝ. — Добре.

— Това е още една причина, за да приключим с всичко това. Тя не може да се измъкне безнаказано, задето ме превърна в кълбо от нерви. Не бива да ѝ позволяваме да управлява живота ни. Това е реалността, Аш, и аз няма да ѝ разреша да ме превърне в човек, когото не харесвам или не познавам. Не ме моли да го сторя.

Той притисна устни към челото ѝ.

— Ще се обадя на Файн. — Погледна отново телефона на Лила. — Ще се погрижа за това.

— Нуждая се от телефона си. Половината от живота ми е в този телефон.

— Ще ти го върна. — Погали я отново по косата и се изправи. — Когато дойдох, ти излизаше от къщата. Сама.

— Бях бясна, обидена. Беше глупаво. Боже, дори не си взех чантата.

— След като признаваш, че е било глупаво, не го прави отново. Ще се обадя на Файн, ще ѝ кажа за случилото се. Тук ли ще останеш?

— Да, вече съм добре. Трябва да се заема с книгата, да се потопя в нея, да мисля за други неща.

— Тогава го направи. Аз съм долу или в ателието. Тук съм — добави той. — Тук съм при теб.

— Аш. — Лила стана от леглото. Беше напрегната и заговори припряно. — Баща ми наистина е добър човек.

— Сигурен съм, че е. — Имаше нещо от него в нея, помисли си той и отметна косата от лицето ѝ.

— Той е военен. Не че поставяше работата пред семейството си. Но онзи дълг беше на първо място. Никога не съм го обвинявала за

това, защото това е той. И е добър човек. Но често не беше при нас, не можеше.

— Било ти е трудно.

— Понякога беше тежко, но аз разбирах, че служи на страната. Мама е страхотна. Тя организираше сама живота ни, когато него го нямаше, но когато беше с нас, му беше всеотдайна и грижовна съпруга. Мама е великолепна готвачка, аз не съм наследила уменията ѝ. Тя може да върши по десет неща наведнъж, в което аз също съм много добра. Но не може да смени една крушка. Е, преувеличих, но не много.

— Затова си се научила да поправяш разни неща.

— Някой трябваше да го прави, а и ми харесваше. Да отгатна как да поправя дадено нещо. И татко се гордееше с мен. „Дай го на Лила — обичаше да казва. — Тя ще го поправи, а ако не успее, значи не може да бъде поправено.“ Това означаваше толкова много за мен. В същото време, когато си беше у дома, той беше главата на семейството. Свикнал е да раздава заповеди.

— Но ти много не обичаш да ги получаваши.

— Човек свиква с промените, да си нова някъде, да се впишеш на новото място за пореден път. Свикваш да си самостоятелен. На татко му харесваше, че мога да се справям сама, и ме научи как да го постигам. Как да стрелям с оръжие, да го чистя, да го уважавам, научи ме на основите правила на самоотбраната, как да оказвам първа помощ, все такива неща. Но, да, помежду ни има търкания, когато ставаше дума да се направи нещо, защото аз така съм казала. Ти приличаш на него, но си много по-деликатен. Подполковникът е много по-директен.

— Хора, които от време на време нямат търкания помежду си, вероятно много скоро ще се отегчат.

Лила се засмя.

— Сигурно. Но важното е, че го обичам. Ти също обичаш баща си. Усетих го, при все че му беше много ядосан, дори се почувства разочарован от него. Ти го оставяш да вярва, че е главата на семейството, когато в действителност не е. Ти си главата на семейството. Позволяваш му да вярва в това, защото го обичаш. Приех и се примирих с отсъствието на баща ми от абитуриентския ми бал, не присъства и на дипломирането ми. Обичам го, въпреки че понякога —

много пъти, когато действително съм се нуждаела от него — той не можеше да ми каже: „Аз съм тук“.

И в този миг той разбра.

— Но аз ще бъда.

— Не знам какво да правя, когато някой стане част от живота ми, когато искам той да присъства постоянно в него.

— Ще свикнеш. — Плъзна пръст по бузата ѝ. — Бих искал да се запозная с родителите ти.

Не беше паника, каза си младата жена, само леко присвиване долу в стомаха.

— О... ами... те са в Аляска.

— Имам частен самолет. Ще кажеш, когато си готова. А сега се потопи в света на книгата си — каза той. — Аз съм тук, Лила. Можеш да разчиташ на това и накрая ще го приемеш.

Останала сама, тя си каза, че е време да се залавя за работа, да се върне в измисления си свят и да не мисли за нищо друго.

Кой мъж би предложил да зареже всичко, да скита по света с нея, за да е в безопасност, и да ѝ подари нови места, нови преживявания? Той я виждаше като циганка, а и тя често си мислеше, че бе точно такава. Живот в движение.

Защо просто да не го направи? Да опакова багажа си и да замине, както го бе правила безброй пъти? Само че сега щеше да бъде с някого, когото искаше. Можеше да живее ден за ден, от място на място, от едно приключение до следващото.

Можеше да го направи и постепенно да превърне бизнеса си в международен. Или да се откаже да наглежда хорските домове и да се посвети само на писането и пътуването.

Защо да не се възползва от възможността?

Наистина ли можеше да свикне — да си позволи да свикне — да разчита на някой друг, когато познаваше себе си достатъчно добре, за да е сигурна, че можеше да разчита единствено на себе си? Тя беше тази, на която хората разчитаха за домовете, домашните любимци, растенията и вещите си. Тя беше тази, която се грижеше за всичко, на която можеха да се доверят, че щеше да е там, когато имаха нужда от нея.

Твърде много проблеми, каза си Лила. Първо трябваше да се справят с най-неотложното — яйцето, Васин, Мадок. Сега не беше

време за мечти.

Действителността бе на първо място.

Върна се на бюрото и прочете отново последната страница, която бе написала, но редовете се размазваха пред очите ѝ, тъй като мислите ѝ продължаваха да се реят, не спираше да си представя как пътува из красиви и непознати места.

27.

Аш помоли Файн и Уотърстоун да дойдат в жилището му, което беше ход с определена цел. Ако Васин все още наблюдаваше дома му, твърдението, че от полицията не го оставяха на мира, щеше има повече тежест.

Беше им благодарен за вниманието, с което изслушаха какво бе предприел и възнамеряваше да направи, както и записа на Лила от телефонното обаждане на Джей Мадок.

— Направих копие. — Лила подаде на Уотърстоун флашката, която бе опаковала и надписала. — Не знам дали ще ви бъде от полза, но си помислих, че не е зле да имате копие. За документацията по делото. Предполагам, че е законно да се запише телефонен разговор, след като аз съм единият от участниците, нали? Проверих го.

Той взе пакетчето и го пхна в джоба на спортното си сако.

— Бих казал, че в случая си чиста.

Файн се наведе напред и удостои Аш със студен и пронизващ полицейски поглед.

— Николай Васин е заподозрян в международни престъпления, включително поръчково убийство — каза тя.

— Това ми е известно, след като брат ми беше една от жертвите му.

— Неговият наемен убиец е осъществил личен контакт с вас. Два пъти — обърна се към Файн Лила. — Сега нещата са лични.

— Знам. Това е съвсем ясно. Хм. На мандарински *biao zi* означава „кучка“, което е доста меко казано. Това *bi* означава... — потръпна, защото не ѝ беше приятно да го изрича на глас — путка. Това наистина е грозно и аз смятам, че е повече от лично.

— Въпреки това вие двамата възнамерявате да участвате в някакъв заговор с Васин — намеси се Уотърстоун.

— Възнамеряваме да се срещнем — поправи го Аш. — Имаме голям шанс да осъществим подобна среща, докато при вас е нулев.

— И какво си мислите, че ще постигнете, ако не заповяда на часа да ви убият? Смятате, че той с лека ръка ще ви предаде Мадок? Просто ей така ще се откаже от такава ценна придобивка?

— Познавам психиката на мъжете, които притежават богатство и власт — отвърна Аш спокойно. — Баща ми е един от тях. Един мъж с положението на Васин винаги може да си купи друга подобна придобивка и за някои тъкмо това е смисълът на богатството и властта. Той иска яйцето, нещо, което аз имам, ние имаме — поправи се той. — Сделката е много добра, а той е бизнесмен. Ще го разбере.

— Наистина ли вярвате, че той ще се съгласи на размяната?

— Това е бизнес. А моите условия няма да му струват нито цент. Никой служител не е незаменим, а още повече, когато залогът е яйце на Фаберже. Джей Мадок няма шанс.

— Вие не сте полицаи. — Файн започна да изрежда минусите. — Не сте обучени. Нямате опит. Дори не можем да ви сложим микрофони, защото ще ви проверят най-щателно.

Уотърстоун се почеса по бузата.

— Това би могло да се уреди.

Файн се втренчи в колегата си.

— Какви, по дяволите, ги плещиш, Хари?

— Не казвам, че техният план ми се нрави особено, но ние не можем да го доближим. А тези двамата може би ще успеят. Те не са полицаи и няма да бъдат с микрофони. Ако питаш мен, за него те са две пиленца, които лесно ще оскубе.

— Защото те са точно това — каза Файн.

— Но пиленцата имат златно яйце. Въпросът е доколко силно Васин желае яйцето — отвърна Аш.

— Четирима души са мъртви, включително един търговец на антики във Флоренция — напомни Лила, — което означава, че го желае много силно. Виждате ли как тя ме преследва? Тя е искала да ми докаже нещо. Работата ѝ по случая не е сред най-брилянтните. Струва ми се, че ще е добра сделка Васин да я замени срещу яйцето.

— Може би е сделка — съгласи се Файн, — докато не се вземе под внимание какво знае Мадок за него, какво би могла да ни каже.

— Но ние не я предаваме във вашите ръце — напомни ѝ Лила. — Поне така ще кажем на него.

— И защо той ще повярва, че някой, който никога не е убивал, ще го направи, както и че сте готови да го сторите?

— Ще повярва. Първо, защото нашето предложение ще му даде това, което той иска, и второ, защото, когато реши, Аш може да бъде много убедителен. А аз? — Тя сви рамене. — Аз само съм видяла нещо през прозореца. Аз просто искам това да свърши. В случая съм уловила една наистина тлъста риба, Аштън Арчър. Искам да започна да се наслаждавам на улова си, без да ме е страх, че някой иска да ме убие.

Аш повдигна вежди.

— Тлъста риба?

— Така те нарече Джей и аз мога да играя на тази струна. Ти си богат, от влиятелна фамилия, известен художник. Голям улов за една дъщеря на военен, която живее по чуждите къщи и единственото, с което можеше да се похвали, е един роман за тийнейджъри със скромнен успех. Помисли си само как би се отразила една женитба с Аштън Арчър на писателската ми кариера. Много готино.

Той ѝ се ухили.

— Явно доста си мислила.

— Опитвам се да мисля като бизнесмен и безмилостна убийца. Освен това всичко е истина, фактите го доказват. Просто не включват чувства. А тя няма такива. Той също не може да има, в противен случай нямаше да ѝ плаща, за да убива хора. Ако си лишен от чувства, не можеш да ги разбереш, нали? Ти ще можеш да отмъстиш, аз получавам своята тлъста риба, а Васин — яйцето.

— И после какво? — попита Файн. — Ако не сте мъртви пет минути след срещата с него, ако стигнете до сделка и той каже: „Дадено, да сключим сделка“, тогава какво?

— Тогава ще се договорим кога и къде ще направим размяната, или по-точно нашите представители ще я направят — уточни Аш, защото не желаше Лила да участва в тази част от плана. — И от тук нататък вие поемате нещата. Ние само ще осъществим контакт, ще сключим сделката. Ако Васин се съгласи, означава, че участва в планирано убийство. Освен това ние ще свидетелстваме. А яйцето ще отиде в музей, където му е мястото.

— А ако той не се съгласи? Ако ви каже: „Дай ми яйцето или приятелката ти ще бъде изнасилена, измъчвана и убита?“

— Както вече ви казах, той ще знае, че ако някой от нас пострада, откриването на яйцето ще бъде оповестено публично и ще бъде недостижимо за него. Освен ако не го открадне от „Метрополитен“, което не е изключено — добави Аш, преди Файн да заговори. — Но досега той не се е опитал да се добере до някое от другите императорски яйца чрез кражби от музеи или от частни колекции.

— Поне ние не знаем за такива случаи.

— Добре, това е важно обстоятелство. Но ще е много по-лесно, чисто и бързо да се сключи сделка.

— Той може да заплаши семейството ви, както е заплашил това на Бастоне.

— Би могъл, но по време на срещата с него семейството ми ще бъде на сигурно място в имението. Пак ще повторя, аз сключвам с него ясна сделка, при която той, без нищо да плаща, получава това, което иска. Просто заменя една придобивка, която не си е изплатила цената.

— Може и да се получи — рече замислено Уотърстоун. — И преди сме използвали цивилни.

— Но снабдени с микрофони и донякъде защитени.

— Може би ще измислим нещо. Ще поговорим с момчетата от техническия отдел и ще видим с какво разполагат. Ще проверим и какво могат да ни предложат федералните.

— Ние ще се срещнем с него — каза Аш — с или без вас. Предпочитаме да е с вас.

— Вие му поднасяте на тепсия двама заложници — възрази Файн. — Ако смятате да изпълните този план, отивате само вие, Арчър, а тя остава.

— Искрено ви пожелавам да успеете да я убедите — промърмори Аш.

— Отиваме и двамата. — Лила посрещна погледа на Файн със същата твърда непоколебимост, с която гледаше и детективът. — Това не подлежи на обсъждане. Освен това, ако отиде само единият от нас, е много вероятно той да бъде задържан като заложник, а другият да бъде принуден да предаде яйцето. Какво ще правя, ако моята тлъста риба бъде изкормена?

— Измисли друга метафора — посъветва я Аш.

— Не е много сигурно, че той ще се съгласи за срещата — каза Файн. — Той е известен с това, че върши всичко от разстояние. В най-добрия случай може да разговаряте с някой от адвокатите или помощниците му.

— Моите условия са твърди. Ще се срещнем с него или няма да има преговори. — Погледна телефона си, който сигнализираше, че някой го търси. — Това е адвокатът ми, така че може би сега ще разберем отговора. Дайте ми минута.

Стана и отиде да говори в другия край на дневната.

— Опитайте се да го разубедите. — Файн отново насочи онзи студен поглед към Лила.

— Не бих могла, а и сега не мога дори да опитвам. Това е шанс да се сложи край на този ужас. Ако Аш не получи справедливост за брат си и вуйчо си, ще се чувства отговорен за случилото се с тях до края на живота си.

— Не мисля, че двамата разбирате какъв риск поемате.

— Детектив Файн, аз имам чувството, че рискувам всеки път, когато изляза през вратата. Вие колко дълго бихте издържали така? Онази жена ни иска мъртви, независимо от желанието на шефа ѝ. Аз го видях, почувствах го. Ние искаме да имаме шанса да изживеем спокойно живота си. Това си заслужава риска.

— Утре. — Аш се върна и остави телефона върху масата. — В два часа, в имението му в Лонг Айланд.

— Следващият вариант е Люксембург — каза Лила и Аш ѝ се усмихна.

— По-малко от двайсет и четири часа? — Уотърстоун поклати глава. — Времето е дяволски малко.

— Мисля, че бързането е част от плана и заради това се съгласих. Трябва да му кажа, че искам всичко да приключи, и то веднага.

— Той мисли, че ще му поискаш милиони — каза Лила. — Предложението ще го изненада. И заинтригува.

Аш клекна до стола ѝ.

— Иди в имението. Позволи ми сам да се справя.

Тя обхвана лицето му с длани.

— Не.

— По-късно ще спорите за това — посъветва ги Уотърстоун. — Сега ще обсъдим какво ще направите, какво няма да направите и ако се

стигне до сделка, къде и кога ще стане размяната. — Погледна към Файн. — По-добре се обади на шефа да проверим дали има начин да сложим поне един микрофон и как ще стане приемането на сигнала.

— Това не ми харесва — изправи се Файн. — Харесвам и двама ви и дяволски ми се иска да не беше така. — Извади телефона си и се отдалечи, за да се обади на лейтенанта.

Щом останаха сами, Лила въздъхна дълбоко и раздражено.

— Господи, мозъкът ми прегря. Пропусквателни пунктове, проверки, кодове и процедури. Ще отида да нанеса следващия слой боя в банята. Физическата работа помага на прегрелия мозък, а и скоро техниците от ФБР да цъфнат тук. Ще сме нещо като агенти под прикритие на ФБР. Наистина ще напиша книга за всичко това. Ако не го направя, някой друг ще ме изпревари, а аз няма да го позволя — каза Лила и стана. — Какво ще кажеш, ако по-късно поръчаме пица? Тя е храна, която не изисква мислене.

— Лила, обичам те — простичко отвърна Аш.

Тя спря, погледна го и усети вече познатото пърхане и присвиване на сърцето си.

— Не използвай това, за да ме убедиш да не участвам. Няма да проявявам твърдоглавие, нито ще размахвам феминистко знаме, въпреки че бих могла. Фактът, че ще дойда с теб и че имам нужда да го направя, би трябвало да е достатъчно доказателство, че имам чувства към теб.

— Какво изпитваш към мен?

— Все още си го изяснявам, но съм сигурна, че за никой друг не бих го направила. За никой друг. Спомняш ли онази сцена от „Завръщането на джедаите“?

— Какво?

Тя затвори очи.

— Моля те, не ми казвай, че не си гледал филма. Всичко ще пропадне, ако не си гледал „Междузвездни войни“.

— Разбира се, че съм гледал филма.

— Благодаря ти, Господи — промърмори тя и отново отвори очи. — Припомни си сцената — продължи тя — на зелената луна Ендор. Преследвачите са пленили принцеса Лея и Хан Соло. Положението изглежда безнадеждно. Той свежда поглед и тя му показва оръжието си. После вдига очи към нея и ѝ признава, че я обича. Тя се усмихва и

казва само: „Знам го“. Да, добре де, тя го казва преди това в „Империята отвръща на удара“, преди Джаба да замрази Соло в карбонит, но ако вземем именно тази сцена от Ендор, се вижда, че те са заедно и ще спечелят или ще загубят.

— Колко пъти си гледала филма?

— Това няма значение — отвърна тя сърдито.

— Прекалено много. Значи ти си принцеса Лея, а аз — Хан Соло.

— Само за илюстрация. Той я обича. Тя го знае. И тя го обича. Това ги прави по-смели. Това ги прави по-силни. Чувствам се по-силна, като знам, че ме обичаш. Никога не съм очаквала, че ще ми се случи. Опитвам се да свикна с мисълта, точно както ти поиска.

Тя плъзна ръце около него и леко се олюля.

— Когато ти го кажа, ти ще знаеш, че съм искрена, че чувствата ми са истински дори да сме заобиколени от преследвачите на зелената луна Ендор и да сме въоръжени само с един бластер.

— Не мога да си обясня защо, но смятам, че това е най-трогателното нещо, което някой някога ми е казвал.

— Фактът, че го смяташ за трогателно... опитвам се да свикна с мисълта, че ме разбираш, че ме обичаш.

— Бих предпочел да бъда Хан Соло, а не тлъста риба.

Тя се засмя и отметна глава назад, за да го погледне.

— Аз пък по-скоро бих искала да съм принцеса Лея, отколкото някоя, която търси кого да улови на въдицата си. И така отивам да се заема с мазилката на банята, после ще работя с ФБР, а след това ще ям пица. В момента животът ни е много интересен, Аш, и искаме поне частта с ФБР и историята с Васин да приключат по-скоро. Но аз твърдо вярвам, че когато искрено желаеш нещо, ще го постигнеш. И — тя стисна ръката му и се отдръпна — всичко ще бъде наред. Точно както стана с Лея и Хан.

— Ти не можеш да... Отново искам да те попитам, какво беше оръжието й?

— Виждам, че ти трябва вечерен марафон с „Междузвездни войни“. Беше бластер.

— Но ти нямаш бластер.

— Имам обаче нещо друго. Притежавам добри инстинкти и си имам своя Хан Соло.

Той не възрази, защото част от него знаеше, че тя бе права. Заедно щяха да бъдат по-силни. Замислен за нея, той се качи в ателието си, за да довърши портрета ѝ.

* * *

Лила реши на следващата сутрин да наmine към галерията. Аш настояваше да я придружи, но после се отказа, за да останат тя и Джули насаме в офиса.

— Ще ми кажеш нещо, което не искам да чуя — каза Джули.

— Вероятно. Аш отиде до пекарната, за да говори с Люк. На този свят ти си най-близката ми приятелка, затова имам нужда да споделя и да те помоля за нещо. Ще се срещнем с Васин. Днес.

— Днес? Но това е толкова скоро. — Разтревожена, Джули сграбчи ръцете на Лила. — Не си готова. Не можеш...

— Всичко е уредено. Остави ме да ти обясня.

Разказа на Джули за намеренията им и за възможностите за провал.

— Лила, иска ми се да не правиш това. В същото време искам да заминеш с Аш където и да е, дори да означава, че няма да те видя никога повече. Знам, че няма да те разубедя. Познавам те и знам, че няма да го оставиш да отиде сам, но ми се иска да можеше да го направиш.

— Мислих за това. Цяла нощ, отново и отново превъртах всичко в главата си. Опитвах да открия начин как да му помогна. Тогава осъзнах, че вече не става дума само за секс, забавление и привличане. Предполагам, че никога не е било само това. Ала където и да отидем, винаги ще бъде нещо като домашен арест. Никога няма да се чувстваме сигурни и в безопасност.

— Но все пак ще сте по-сигурни, повече защитени.

— Не мисля така. Започнах да си представям „какво би било, ако“. Ами ако, след като Джей Мадок не ни открие, насочи омразата си към нашите семейства? Тя може да намери родителите ми, Джули, и да ги нарани. Би могла да нарани теб. Не бих могла да живея с тежестта на всички тези „ако“.

— Знам, че не можеш, но ми се иска да можеше.

— Работим заедно с полицията и ФБР. Ще ни дадат миниатюрни записващи устройства. Най-важното е, че Аш му предлага точно това, което той иска. Васин няма причина да ни нарани. От нас се иска единствено да го убедим да склучи сделката. След това ще си тръгнем, а полицията ще се заеме с останалото.

— Не вярваш, че всичко ще е толкова просто. Не е нещо като приключение.

— Не е приключение, а необходим и добре премислен ход. Не знам какво ще стане, но рискът си струва, Джули, струва си да имаме отново нормален живот. Струва си, защото не желая отново да ми се вие свят посред нощ от страх и притеснение, защото започнах да разбирам какво чувствам към Аш. Какво мога да му дам, какво мога да приема.

— Обичаш ли го?

— Той мисли, че го обичам.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Мисля, че го обичам. Боже. — Лила разтри с кокалчетата на пръстите си гръдния си кош. — Голямо мислене му ударих. Но ще знам какво влага в това всеки един от нас, когато тази история приключи. Тогава ще ти помогна да организираш сватбата си с твоя бивш и бъдещ съпруг. Ще имам ясна представа за собствения си живот. Ще довърша книгата си напълно, а не само в общи линии.

— По кое време днес?

— Ще се срещнем с Васин в два. Джули, вярвам, че ще отидем там, ще склучим сделката и ще си тръгнем точно както ти обясних. Но ако нещо се обърка, съм написала писмо до родителите си. Оставила съм го в пътническия ми несесер, в най-горното дясно чекмедже на скрина на Аш. Искам да им го предадеш.

— Дори не си го помисляй. — Тя сграбчи ръката на Лила и я стисна толкова силно, че я заболя. — Недей.

— Не го вярвам, но трябва да съм го предвидила. През последните години пропуснах доста неща с родителите си. А тези последни седмици с Аш ме накараха да се замисля и да го осъзная. Искам те да знаят, че ги обичам. Вярвам, че всичко ще свърши благополучно, ще си взема една седмица отпуск и ще попитам Аш дали иска да го запозная с тях. За мен това е гигантска стъпка. Вярвам,

че ще я направя. Вярвам, че искам да я направя. Ако нещо се случи, искам те да го знаят.

— Няма да има „ако нещо се случи“. — С плувнали в сълзи очи Джули стисна решително устните си. — Но, да, обещавам, ще направя каквото поискаш.

— Благодаря. Това свали голям товар от плещите ми. Другото, което искам да те помоля, се отнася за книгата ми. Имам нужда от още няколко седмици, за да я доизгледам, но ако нещо се случи... — Извади флашката от джоба си. — Направила съм копие, за да го занесеш на редактора ми.

— Господи, Лила!

— Ти си единствената, която мога да помоля за това или бих помолила. Трябва да съм сигурна, че ще изпълниш тези две мои молби. Сега просто ще забравя за тях и ще вярвам, че никога няма да се наложи да ги изпълниш.

Джули притисна за миг ръце към очите си, опитвайки се да се овладее.

— Можеш да разчиташ на мен. Няма да се наложи, но можеш да разчиташ на мен.

— Това е всичко, от което имам нужда. Нека утре излезем на вечеря, за да празнуваме, ние четиримата. Мисля, че тази вечер ще е малко претоварена.

Джули кимна бързо и измъкна една книжна кърпичка от кутията върху бюрото си.

— Това вече е хубава тема на разговор.

— В италианския ресторант, където четиримата ходихме за пръв път. Мисля, че може да го наречем „нашето място“.

— Ще направя резервации. Ще се срещнем там. Седем и половина?

— Идеално. — Лила пристъпи към приятелката си и я прегърна. — Ще се видим утре вечер... ще ти се обадя довечера. Обещавам.

А ако нямаше възможност да го направи, беше оставила писмо до Джули в същото чекмедже, където беше писмото до родителите ѝ.

28.

Лила реши, че синята рокля, която Аш ѝ подари, след като му позира за пръв път, беше като талисман. Облече я и си сложи колието с лунния камък от Флоренция. Реши, че двете вече представляват силен амулет.

Посвети доста време на грима си. Не всеки ден човек имаше бизнес среща с международен престъпник, който наемаше убийци, за да изпълняват желанията му.

Провери съдържанието на чантата си, както специалният агент, ръководещ операцията, ѝ каза, че ще постъпи охраната на Васин. Реши да остави обичайните вещи, които държеше в нея. Щеше да изглежда по-нормално, нали?

Извърна се и погледна към Аш в огледалото. Гладко избръснат, с почти строга прическа и стоманеносив костюм, който с всяка своя гънка подсказваше за сила и власт, защото силата не биваше да се набива на очи.

— Аз съм облечена твърде семпло. Ти си сложил костюм.

— Сериозна среща, сериозно облекло. — Той върза безупречен възел на вратовръзката си с цвят на отлежало каберне, хвърли ѝ бърз поглед в огледалото, после го задържа. — Изглеждаш страхотно.

— Твърде семпло — повтори тя. — Но моят сериозен костюм е скучен. Точно заради това го държа в апартамента на Джули, защото го обличам по скучни поводи, а този не е от тях. Кълна се, че повече няма да кажа подобни безсмислици.

Порови в своята малка секция в дрешника и пробва късото бяло сако, което Джули я бе убедила да си купи във Флоренция.

— Така е по-добре. Много по-добре.

Той приближи до нея, взря се в лицето ѝ и я целуна.

— Всичко ще бъде наред.

— Знам. Пукам се по шевовете от оптимизъм. Но искам да изглеждам прилично. Трябва да бъда облечена подходящо, когато съм се заела да се разправам с крадци и убийци. Нервна съм — призна

Лила. — Но няма да е нормално, ако не съм. А не искам той да ме помисли за ненормална. Алчна или мръсница, или отмъстителна кучка, но не и луда.

— Извинявай, но трябва да ти кажа, че изглеждаш свежа, красива и притеснена, както може да се очаква.

— В такъв случай всичко е наред. Трябва да тръгваме, нали?

— Да. Ще отида да взема колата, след това ще се върна за теб. Не бива да ходиш пеш с тези обувки — подхвърли той. — Ако някой наблюдава апартамента, и той ще си помисли същото. Двайсет минути.

Това ѝ даваше достатъчно време да крачи напред-назад и да упражнява строги и сурови погледи в огледалото. Запита се за последен път дали не бе по-добре да зареже всичко и да остане у дома.

Отвори чекмеджето на скрина, в който бе сложила вещите си, след това извади пътническия несесер. Плъзна пръст по писмата, които бе прибрала вътре.

По-добре да вярва, че те никога няма да бъдат отворени, че щеше да се върне с Аш и двамата щяха да са живи и здрави, приключили успешно мисията си. Щеше да ги скъса, а след това да каже лично на получателите това, което бе написала в тях, защото някои думи не биваше да остават неизречени.

Но се чувстваше много по-добре, след като знаеше, че ги бе написала. Не се съмняваше, че всяка дума бе заредена със сила и обичта ѝ струеше от тях.

Когато Аш спря колата пред жилището, тя излезе.

Отговорът беше „не“. Не можеше да го остави да отиде сам.

Представяше си как агентите от ФБР ги следяха из центъра на града. Васин може би също ги следеше.

Щеше да бъде щастлива, когато отново щеше да бъде сама, истински сама.

— Трябва ли да се упражняваме? — попита го тя.

— Има ли нужда отново да повтаряме всичко?

— Не, няма нужда, освен това смятам, че ако отново и отново повтаряме, нещата ще изглеждат отрепетирани и нагласени.

— Само не забравяй, че ние имаме това, което той иска.

— И да те оставя ти да водиш играта, защото той това очаква. Макар че е малко дразнещо.

Аш докосна ръката ѝ.

— Бъди естествена. Въвлечи го в разговор, както ти умееш.

— Мога да го направя. — Лила затвори за миг очи. — Да, мога да го направя.

Искаше да каже повече, осъзна, че на устните ѝ напираха толкова много неща, отнасящи се само за тях двамата. Но освен че следяха движението им, властите навярно слушаха разговора им.

Затова запази думите в ума и сърцето си, докато пътуваха покрай Ийст Ривър.

— След като я убиеш, трябва да отидем на някое готино място. Влизам в образа — каза тя, когато той я погледна.

— Добре. Какво ще кажеш за Бали?

— Бали? — Тя се изправи на седалката. — Наистина ли? Никога не съм била там.

— Нито пък аз, така че ще сме на равно.

— Бали. Индонезия. Харесва ми кухнята им. Мисля, че там има слонове. — Лила изрови телефона си, за да го погледне, после се спря. — Влизаш в образ или наистина искаш да отидем в Бали?

— И двете.

— Може би през зимата. Бизнесът ми замира през февруари. Това не е от образа. Защо трябва да ми пука за някакъв бизнес с наглеждане на хорските къщи, когато съм уловила тлъста риба? Приключвам с това. Бали през зимата, а може би после ще отскочим да покараме малко ски в Швейцария. Разбира се, имам нужда от нов гардероб и екипировка и за двете пътувания. Ти ще се погрижиш, нали, бебче?

— Всичко, което ти е нужно, сладурче.

— Надявам се, че наистина мразиш жена да казва това, но за да съм в тон с образа, ако ми уредиш кредит в „Барнис“^[1], а може би и в „Бегдорф“^[2], бих могла да те изненадам. Едно момиче обича да изненадва любимия си.

— Много си добра в това.

— Превъплъщавам се в образа на порасналата Саша, която е моята разглезена, алчна героиня върколак. Смъртният враг на Кейли. Тя ще си поиграе с теб, после ще се отегчи и ще ти разкъса гърлото. Ако успея да мисля като нея, ще се справя с мисията.

Лила изпухтя раздразнено.

— Мога да мисля като нея. Аз съм я създала. Мога да изиграя тази роля. А ти ще бъдеш самият себе си, какъвто ставаш, когато си ядосан, и срещата ще бъде успешна за нас.

— Лила, аз наистина съм ядосан.

Тя му хвърли кос поглед.

— Изглеждаш много спокоен.

— Мога да бъда и двете. Също като с Бали.

Караха покрай висока каменна стена и тя зърна червените примигващи очи на охранителните камери.

— Това е, нали?

— Портите са малко по-напред. Ще се справиш отлично, Саша.

— Жалко, че не е пълнолуние.

Сребристите порти, достатъчно широки, за да минат две коли, блестяха на следобедното слънце. В средата им като страж бдеше релефното изображение на грифон с щит и меч.

Щом спряха, двама мъже излязоха от портала с дебели тухлени колони.

Започна се, помисли си Лила, докато Аш спускаше стъклото на прозореца си.

— Ако обичате, излезте от колата, господин Арчър, госпожице Емерсън, за контролна проверка.

— Контролна проверка? — Лила нацупи раздражено устни, когато единият от пазачите отвори вратата от нейната страна. Изсумтя леко и се измъкна грациозно.

Те провериха колата от горе до долу със скенери, след това пъгнаха под шасито прът, на който според нея имаше камера.

Вдигнаха предния капак на колата, провериха и багажника.

— Може да минете.

Лила влезе плавно като Саша в колата. Извади малко огледалце от чантата си и освежи гланца на устните си. Но гледаше над огледалцето, когато зърна очертанията на къщата сред гъсто засадените дървета.

Дългата алея изви и тя я видя в пълния й блясък.

Беше масивна и много красива, извита като подкова постройка от златист камък, с висока арка в средата. Прозорците отразяваха слънчевите лъчи, загатвайки за това, което е зад тях. Най-отгоре се извисяваха три купола като луковици, с извити балкони в основите им.

Розова градина с бодливи храсти, осеяни с китни цветове, засадени в редици, стройни като военни колони, се простираше покрай обширната зелена и тучна морава.

Двойната входна врата бе охранявана от двойка каменни грифони с щитове и мечове. Очите им, също като светлините на камерите, блестяха в червено. Още двама мъже от охраната стояха пред статуите, застинали като тях. Лила съвсем ясно видя кобура под мишницата на единия, който приближи колата.

— Моля, излезте от колата и ме последвайте.

Прекошиха златистите павета и приближиха до нещо, което ѝ заприлича на луксозна градинска пристройка. Вътре друг мъж следеше редиците от монитори.

Командният охранителен пункт, досети се тя и се изуми — поне вътрешно — при вида на сложната апаратура. Би дала много, за да може да си поиграе с нея.

— Трябва да проверя съдържанието на чантата ви, госпожице Емерсън.

Лила я притисна към гърдите си и направи разгневена физиономия.

— И двамата трябва да бъдете сканирани и претърсени, преди да влезете в къщата. Носите ли някакви оръжия и записващи устройства?

— Не.

Мъжът кимна и протегна ръка към чантата на Лила. Тя се подчини, демонстрирайки неохота, когато една жена влезе от друга врата, в ръката си тя държеше нещо, което приличаше на палка, използвана от охраната на летищата.

— Моля, вдигнете ръцете си.

— Това е глупаво — промърмори Лила, но се подчини. — Какво правите? — попита раздразнено, когато мъжът извади универсалния инструмент, спрея за първа помощ и тубичката със смазочно масло.

— Тези вещи са забранени. — Той отвори кутията, където тя държеше рулото с двустранно тиксо, и отново я затвори. — Ще ви бъдат върнати на излизане.

— Разкопчайте си сугиена — каза ѝ жената. — Елате тук за ръчно обискиране.

— Какво? Аш!

— Лила, можеш да ме изчакаш отвън, ако не искаш да бъдеш обискирана.

— За бога, та това е сутиен.

Те я бяха предупредили, спомни си тя, но сега, когато това се случваше, младата жена усети как сърцето ѝ се разтуптя. Стисна устни и демонстративно извърна очи към стената, докато жената прокара ловко и сръчно ръцете си по банелите на сутиена ѝ.

— Следващото претърсване сигурно ще е на голо.

— Не е необходимо. Чиста е — каза жената и се доближи към Аш.

— Госпожице Емерсън, като се имат предвид многобройните предмети в чантата ви, които попадат в нашия списък за забранени вещи, ще я приберем в нашия сейф тук, в пропускателния пункт, и ще ви я върнем на излизане.

Лила тъкмо се канеше да възрази, когато жената от охраната извика:

— Записващо устройство. — Извади писалката от джоба на Аш. Ухили се самодоволно, като я хвърли върху един поднос.

— Това е писалка — каза Лила и се намръщи, но Аш само сви рамене.

— Исках малка застраховка.

— О! Това да не е шпионска апаратура? — Лила посегна към писалката и се намръщи, когато жената дръпна подноса настрана. — Исках само да я видя.

— Ще ви бъде върната, когато си тръгвате — отсече мъжът от охраната. — Проверени сте и можете да влезете в къщата. Моля, последвайте ме.

Той ги изведе, после заобиколиха почти в кръг, за да стигнат до главния вход.

Двойната врата се отвори отвътре. Една жена в строга черна униформа им кимна.

— Благодаря ти, Уилям. Оттук аз ги поемам. Господин Арчър, госпожице Емерсън. — Тя отстъпи назад към нещо като фоайе, отделено със стъклени стени от широко преддверие с висок таван и стълбище в средата, широко най-малко три метра и половина, с елегантни вити перила, блестящи като огледала.

Наоколо имаше безброй картини и скулптори.

— Казвам се Карлайл. Някой от вас използвал ли е тютюневи изделия през последните двайсет и четири часа?

— Не — отговори ѝ Аш.

— Били ли сте в контакт с някакви животни през последните двайсет и четири часа?

— Не.

— Някакви заболявания през последната седмица, които са били лекувани или не са били лекувани от професионални медици?

— Не.

— Контакти с деца под дванайсет години?

— Сериозно ли ни питате? — Лила завъртя очи, но ѝ отговори. — Не. Но сме имали контакти с човешки същества, включително и един с друг. Ще ни вземете ли кръвни проби?

Жената не каза нищо и извади от джоба си малко шишенце.

— Моля вдигнете си ръцете, с дланите нагоре. Това е антисептичен продукт. Напълно е безопасен. Господин Васин никога не се ръкува — продължи тя, докато пръскаше ръцете им. — Моля, обърнете дланите надолу. Не се приближавайте към него от мястото, което ви е посочено. Моля да се държите с нужното уважение и да се докосвате колкото е възможно по-малко до всичко наоколо. И не пипайте нищо без разрешението на господин Васин. Моля, елате с мен.

Когато тя се обърна, стъклените врати се разтвориха. Тя прекоси плочките, които бяха златисти като паветата отвън. В центъра им бе изобразен гербът на династията Романови.

Качиха се по стълбите, вървяха по средата, откъдето не можеха да достигнат до блестящите перила. По стените на втория етаж, както и на първия, висяха картини и други произведения на изкуството. Всяка врата, покрай която минаваха, оставаше затворена и върху всяка имаше електронен панел за достъп. Нямахше широки, отворени пространства, като че ли беше строго охраняван затвор. По скоро музей, помисли си младата жена, където се помещаваше колекцията му, и между другото дом.

Пред последната врата Карлайл извади магнитна карта за достъп, след това се наведе, за да приближи окото си до малкия скенер. Що за параноик бе този човек, каза си Лила, който правеше скенер на ретината, за да влезе в стая от собствения си дом?

— Моля, седнете ето тук. — Жената посочи две тъмночервени кожени кресла с високи облегалки. — И не ставайте. Ще ви донесат леки освежаващи напитки, а господин Васин ще дойде много скоро.

Лиля огледа стаята. Типичните руски кукли, които се слагаха една в друга, изпълваха една от витрините. Зад друга бяха подредени изрисувани лакирани кутии. През бледозлатистите стъкла на прозорците струеше мека светлина, виждаше се част от горичка, която сякаш беше от ябълкови и прасковени дървета.

От стените тъжните очи на мрачните портрети съзерцаваха скръбно посетителите, подсилваха и без това унилата атмосфера, което очевидно бе целта на така подредената галерия. Лиля бе длъжна да признае, че се почувства неудобно и малко потисната.

В средата на стаята имаше голямо кресло. Кожата му блестеше с няколко оттенъка по-ярко отколкото на останалите столове, а задните му крака се издигаха по-високо, обградени с тънка рамка от резбовано дърво. Цялото кресло се извисяваше над останалите мебели, забелязаваше се, а краката му бяха оформени като грифони.

Неговият трон, помисли си младата жена, предназначен да подчертава властното му положение. Но на глас каза само:

— Това е удивителна къща. Дори е по-голяма от къщата на твоето семейство в Кънектикът.

— Той ни разиграва по всички правила. Кара ни да го чакаме.

— Сега, Аш, не е моментът да губиш самообладание. Обеща ми.

— Не обичам игричките — промърмори той.

След няколко секунди вратата се отвори. Карлайл въведе друга жена в униформа, която буташе количка с поднос, върху който бе подреден красив чаен сервиз с украса в кобалтовосиньо, изрисувана върху белия фин порцелан, чиния с курабийки, декорирани с тънки резени плодове, и купа с лъскави зелени гроздове. Вместо салфетки имаше изящни малки купички с вода за измиване на пръстите, по една за всеки посетител. И те имаха щемпел, изобразяващ грифон.

— Чаят е от специален сорт жасмин, отглеждан лично за господин Васин. Ще се убедите колко е освежаващ. Гроздето също се отглежда в имението. Курабийките са традиционните пряники или курабийки с много подправки. Да ви е сладко. Господин Васин всеки миг ще се присъедини към вас.

— Изглеждат много вкусни. А чаеният сервиз е толкова красив.

— Това е руски порцелан и е много стар — каза Карлайл с каменно лице.

— О, ще внимавам. — Тя изчака Карлайл и сервитьорката да излязат и завъртя очи. — Не може да се фукаш с красивите си сервизи, а след това да караш хората да се чувстват неудобно да ги ползват. — Докато бърбеше, тя нагласи цедките за чая върху чашите и вдигна чайника, за да налее чая.

— Не му искам проклетия чай.

— Е, аз пък искам. Ухае страхотно. Чакането ще си струва, Аш. И когато се отървеш от глупавото яйце, виновно за всички тези проблеми, ще можем да заминем на нашето пътешествие — каза Лила и го погледна закачливо. — Заради това определено си струва да почакаме. Успокой се, бебче. Вземи си курабийка.

Той поклати намусен глава, а тя само сви рамене и отхапа от курабийката.

— По-добре да се ограничи само с една, ако искам да изглеждам добре в новите бикини, които се каня да си купя. Може ли да наемем яхта? Не може да не си виждал снимки на знаменитости и кралски особи, шляещи се по палубата на някоя голяма, бяла яхта. Ще ми бъде много приятно. Ще го направим ли?

— Каквото поискаш.

Въпреки че тонът му явно бе натежал от скука, лицето ѝ грейна.

— Толкова си добър с мен. Веднага щом се приберем у дома, ще ти покажа колко добра мога да бъда с теб. Защо да не...

Замлъкна, когато един панел в стената се отвори. Скрита врата, осъзна тя, старателно прикрита с корниз.

Пред нея стоеше самият Николай Васин.

Много бе мършав, беше първото ѝ впечатление. По лицето му се виждаха жалки остатъци от някогашната му красота, но като цяло приличаше на празна черупка. Косата му, буйна бяла грива, изглеждаше прекалено гъста и обемиста за спаружената му глава, сякаш тежестта ѝ можеше всеки миг да прекърши тънкия му врат. Очите над хлътналите бузи грееха като черни въглени, а кожата му беше толкова бледа, че почти прозираше.

И той като Аш носеше костюм, но светлобежов, с жилетка и вратовръзка в същия оттенък.

Ефектът беше пълна безличност, като се изключат пламтящите черни очи. Явно бе обмислил всичко, помисли си Лила.

На ревера си имаше игла, оформена като грифон и украсена с диаманти. Около тънката му костелива китка висеше златен часовник.

— Госпожица Емерсън, господин Арчър, добре дошли. Простете ми, че не се ръкувам.

От шепнещия му глас — сякаш крачета на паяк шумоляха по коприна — по гърба на Лила пробягаха студени тръпки.

Да, всичко беше предварително обмислено.

Той седна и отпусна ръце върху страничните облегалки на трона си.

— Нашият готвач винаги приготвя пряники за чая, още откакто бях дете.

— Възхитителни са. — Лила повдигна чинията. — Желаете ли една?

Той махна с ръка.

— Придържам се само към макробиотичната^[3] си диета. Но на гостите, разбира се, трябва да се угажда.

— Благодаря ви — отвърна Лила, докато Аш мълчеше с каменна физиономия. — Домът ви е невероятен, има толкова много красиви неща, съдейки по малкото, което успях да видя. Колекционирате кукли, които се слагат една в друга. Толкова са очарователни.

— Матрьошки — поправи я той. — Стара традиция. Винаги трябва да почитаме и ценим корените си.

— Обичам предмети, които се отварят и вътре се крие още нещо. Да откриеш какво още представляват.

— Започнах да ги колекционирам като дете. Те и лакираните кутии са първите ми колекции, затова ги държа в частния си салон.

— Те наистина са неповторими. Може ли да ги погледна отблизо?

Той махна великодушно.

Тя стана и приближи.

— Никога не съм виждала толкова сложно изработени... матрьошки. Разбира се, най-вече съм ги виждала в магазини за сувенири, но... О! — Тя се озърна назад, като посочи към куклите, внимавайки да не докосва стъклото на витрината. — Това царското семейство ли е? Николай, Александра, децата.

— Да, имате наблюдателно око.

— Каква ужасяваща трагедия. Толкова жестоко, особено с децата. Знаех само, че всички са били подредени в редица и застреляни, което е достатъчно потресаващо, ала след като Аш намери... Искам да кажа, че напоследък прочетох повече за случилото се. Не проумявам как някой може да бъде толкова безчувствен и безмилостен към деца.

— Кръвта им е била царска. Това е било достатъчно за болшевиките.

— Те навярно са си играли с подобни кукли — децата. Колекционирали са ги, също като вас. Това е още една връзка помежду ви.

— Съвсем правилно. За вас това са камъните.

— Моля?

— Взимате по един камък от всяко място, което посещавате, още като малко дете. Може би малки обли камъчета?

— Аз... да. Това беше моят начин да отнеса нещо със себе си, когато се налагаше да се преместим. Сега майка ми ги държи в един буркан. Откъде знаете?

— За мен е от първостепенна важност да познавам гостите си и техните интереси. Вашият основен интерес — извърна се домакинът към Аш — винаги е бил изкуството. Вероятно сте се интересували от коли и кукли, с които момчетата обичат да си играят като деца, ала тези неща не заслужават да бъдат запазени. Но изкуството — вашето изкуство или нечие друго, намиращо отклик в душата ви — си струва да се колекционира.

Преплете за миг дългите си фини пръсти, а Аш отново остана мълчалив.

— Имам някои от творбите ви в колекцията си. Една ранна картина, наречена „Бурята“. Представява градски пейзаж с една кула, която се извисява над останалите сгради, а зад най-високия ѝ прозорец е застанала жена. Бурята бушува — продължи Васин, като събра пръстите си в свършена кула, — намирам цветовете за удивително необикновени по яркост и дълбочина, облаците, осветени от светкавица, изглеждат толкова прозрачни, че сякаш са нещо чуждо и неземно. Каква динамика. При първоначален поглед човек може да си помисли, че жената — неземна красавица в девствено бяло, е

затворена в кулата, жертва на бурята. Когато се вгледаш обаче поотблизо, разбираш, че тя направлява бурята.

— Не. Тя е бурята.

— Ах. — По устните на Васин пробяга усмивка. — Преклонението ви пред жената — тяло, ум, душа — ме очарова. Притежавам и още една ваша творба, наскоро придобита. Скица с въглен, от която лъха щастие, радост и опиянение от силата, а една жена стои на поляна, огряна от пълна луна и свири на цигулка. Кого или какво, се питам, зове музиката й?

Портретът от апартамента на Оливър, помисли си Лила и застина.

— Единствено тя знае — рече Аш студено. — Точно в това е смисълът. Обсъждането на творбите ми няма да ви даде това, което желаете.

— При все това е забавно. Аз нямам много посетители, а малцина са тези, които истински споделят моите интереси.

— Общите интереси са различно нещо.

— Разликата е почти неуловима. Но ние споделяме също така разбирането за произхода и предците, кръвните връзки, които трябва да се уважават, тачат и пазят.

— Семействата и кръвните връзки са различни неща.

Васин разпери ръце.

— Вашето семейство е доста... необикновено. За много от нас семейството е кръвна връзка. Ние разбираме трагедията, загубата и необходимостта да се запази равновесието, както вие бихте казали. Моето семейство е било избито, защото е било господстващо. Защото е притежавало власт. Властта и привилегиите винаги са нападани от по-незначителните хора, които твърдят, че имат кауза. Но каузата винаги е алчността и властолюбието. Каквито и възвишени и благородни извинения да използват хората, за да оправдаят войната или революцията, истинската им цел са могъществото и властта, които има някой друг.

— Значи сте се заключили в тази крепост, за да се защитите от алчността на хората?

— Вашата жена е постъпила мъдро, оставайки в кулата.

— Но е самотна — обади се Лила. — Да бъдеш отделен от света? Да го виждаш, но без да си част от него? Това би било отчайващо

самотно.

— Изглежда във вас се крие една романтичка — реши Васин. — Има толкова много неща, които могат да ти правят компания, не са единствено хората. Както казах, имам малко посетители. Ще ви покажа най-ценните си компаньони. След това може да поговорим за бизнес.

Изправи се и вдигна ръка.

— Момент, моля.

Пристъпи зад скритата врата. Още едно ирисово сканиране, осъзна Лила. Не го бе забелязала под корниза.

— Малко посетители — рече Васин, — а малцина са тези, които някога прекрачват през тази врата. Но мисля, че ние с вас ще се разберем, а когато съществува и общ бизнес, разбирателството винаги е добре дошло. — Той отстъпи настрани от вратата и ги покани с жест. — Моля, след вас.

Аш отиде до вратата, като внимателно препречи пътя на Лила да влезе, преди той да огледа какво има вътре. После стрелна поглед към доволната физиономия на Васин, хвана Лила под ръка и влезе с нея.

Светлината, проникваща през затъмнените прозорци, обливаше помещението в златисто, почти призрачно сияние, съвсем подходящо за колекцията му. Зад стъклените острови, кули и стени блестяха в цялото си великолепие творбите на Фаберже.

Имаше витрини за часовници, ковчезета, бижута, изящни шишенца. Всички експонати бяха прецизно подредени по категории.

Лила не видя друга врата, освен тази, през което бяха влезли. Макар таванът да беше висок, а подът с блестящ бял мрамор, тя се почувства като в пещерата на Аладин.

— От всичките ми колекции тази е най-голямото ми постижение. Ако не е работил за Романовата династия, Фаберже можел да се ограничи до създаването на бижута само за аристократите или богатите, а неговият велик майстор Перхин заслужава огромно уважение заради въображението, уменията си, дори и заради рисковете, които е поемал, превръщайки един несъмнено успешен бизнес в империя на изкуството. Ала без покровителството на царете, на Романови, голяма част от тази красота никога нямаше да бъде сътворена. В света на изкуството той щеше да бъде споменаван единствено в бележка под линия.

Тук бяха събрани стотици предмети, помисли си Лила. От малките, колкото бонбонени желета яйца, до изкусно изработения чаен сервиз, за който се досети, че е част от комплект за пикник, представителни трофеи, вази и още една витрина, в която бяха подредени фигурки на животни.

— Това е удивително. Виждам размаха на въображението и майсторската изработка, толкова богато разнообразие на едно място. Удивително е — повтори Лила. — Сигурно е отнело години, за да се съберат толкова много експонати.

— Започнах от дете — съгласи се Васин. — Виждам, че ви харесват часовниците — отбеляза той и пристъпи към нея, но помежду им остана една ръка разстояние. — Този часовник във формата на ветрило подхожда идеално за бюро или лавица над камина. Обърнете внимание на блясъка на емайла, на мекия, но наситен оранжев оттенък. Детайлите — златните розетки в долните ъгли, розата, гравирана до диамантения обков по краищата. И този тук е от същия майстор — Перхин — изключително семпъл кръгъл часовник, светлосин с преплетени като панделки тръстики по ръба.

— Всички са много красиви. — И заключени тук, помисли си младата жена, а изкуството никога не биваше да бъде държано под ключ, достъпно само за очите на един или малцината избраници, които допускаше в светилището си.

— Всички ли са антики? Някои изглеждат съвременни.

— Всички са стари. Нямам желание да притежавам нещо, което всеки може да си купи с кредитна карта.

— Всички часовници са нагласени да показват полунощ.

— Полунощ, когато убийците са събрали царското семейство. Това щеше да бъде краят на Романови, ако Анастасия не се бе спасила.

Лила ококори очи насреща му.

— Но аз мислех, че учените доказаха, че тя също е била убита заедно със семейството си. ДНК тестовете и...

— Те лъжат. — Руснакът разсече с ръка въздуха като със секира. — Както са излъгали и болшевиките. Аз съм последният Романов, последният, в чийто вени тече кръвта на Николай и Александра, предадена чрез тяхната дъщеря на моя баща, а от него на мен. Това, което е било тяхно, ми принадлежи по право.

— Защо тук? — попита Аш рязко. — Защо не съхранявате колекцията в Русия?

— Русия не е това, което беше, и никога няма да бъде. Аз създадох мой свят и живея в него според предпочитанията си.

Васин направи няколко крачки.

— А това тук е нещо, което аз наричам практичен лукс. Този златен театрален бинокъл с диаманти или тази златна стойка за кибрит от яспис, този разделител за книги, украсен с емайл, със съвършена форма и толкова наситенозелен емайл. И, разбира се, шишенцата за парфюм ето тук. Всяко едно е произведение на изкуството.

— Вие познавате всеки предмет? — удиви се Лила. — Те са толкова много, че аз бих се объркала.

— Отлично познавам това, което е мое — каза той студено. — И невежата може да се сдобие с някоя ценна вещ, но не може да я притежава истински, без да я познава. Отлично познавам това, което е мое.

Извърна се рязко, отиде в средата на стаята до отделна стъклена витрина. Вътре бяха поставени осем бели пиедестала. Върху единия Лила разпозна по описанието императорското яйце Несесера. Златно, искрящо, изящно, то бе оставено отворено, за да се вижда вътре инкрустираният с диаманти комплект за маникюр.

Тя се пресегна, улови ръката на Аш и сплете пръсти с неговите, докато се взираше в очите на Васин.

— Изгубените императорски яйца. Тук има три.

— Скоро ще бъдат четири. А един ден ще притежавам всичките.

[1] Луксозна верига магазини със седалище Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Луксозен магазин на Пето авеню в Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] Разработена е преди стотина години от Жорж Осава (Джордж Ошава); свързана е с древната китайска медицина, за да осигури равновесие между силите Ин и Ян, от които зависят нашето здраве, щастие и благополучие. — Б.пр. ↑

29.

— Кокошката със сапфирената висулка — каза Васин, шепнейки с благоговение като за молитва. — От 1886 година. Златна кокошка, украсена с шлифовани диаманти, с фасети като роза, която държи сапфирено яйце, което е висулката в човката ѝ, и явно току-що го е извадила от гнездото. Изненадата, както сами виждате, е малко, току-що излюпено пиленце.

— Смайващо е. — Лесно бе да го каже, помисли си Лила, защото не лъжеше. — Изпиано е до най-малкия детайл.

— Самото яйце — рече Васин, а тъмните му очи оставаха приковани върху съкровището му — не е само форма, но и символ. На живота, на прераждането.

— Значи традицията да се украсяват яйца за Великден е свързана с възкресението.

— Очарователно, наистина, но това може да направи всеки. Романови, моите предци, са тези, които са превърнали тази обикновена традиция във велико изкуство.

— Забравяте твореца — изтъкна Аш.

— Не, не. Но както казах, се изисква прозорливостта и покровителството на царете, за да може един творец да създаде такива шедьоври. И това, всичко това, е принадлежало на семейството ми.

— Всеки детайл е забележителен. Дори и пантите са свършени. Какво е това? — попита Лила, като посочи внимателно към второто яйце. — Не го разпознавам.

— Това е розово-лилавото яйце с трите миниатюри, изработено за следващата година. Отново имаме диаманти с фасети като роза, съчетани с перли, изумруди и рубини. Така се подчертава изненадата — рамка във форма на сърце, с червен, зелен и бял емайл, украсена с перли и диаманти. Виждате, че изненадата се разтваря оттук и образува трилистна детелина. Във всяко листо е вграден миниатюрен портрет — акварел върху слонова кост — на Николай, Александра и Олга, първото им дете.

— А това яйце е Несесера. Вече ми е познато, разглеждала съм го — рече Лила. — Ето и миниатюрния комплект за маникюр. Всичко, което съм чела са само предположения. Но... нищо написано не се доближава до реалността.

— И кого убихте, за да ги придобиеете? — попита Аш.

Васин само се усмихна.

— Не ми се е налагало да убивам никого. Кокошката е била открадната, след това използвана, за да се плати за бягство от Полша. Послужила е като подкуп, за да се избегне хитлеристки концлагер. Но близките на крадеца все пак са били изпратени в лагер и там са загинали.

— Това е ужасно — промълви Лила.

— Историята е написана с кръв — сви рамене Васин. — Мъжът, който е взел яйцето и ги е предал, беше убеден да продаде яйцето на мен, вместо да бъде разобличен.

— Розово-лилавото яйце с трите миниатюри също е било откраднато. Крадците са били благословени от съдбата, ала поколенията, на които се предавало яйцето, не са могли да заличат кражбата. Кръвни линии — повтори руснакът. — Късметът им изневерил, когато единственият им син загинал в трагичен инцидент и те бяха склонени да ми продадат яйцето, за да измият позорното петно.

— Вие сте наредили да го убият — каза Аш. — Не е по-различно от това да го убиете лично.

Лицето на Васин остана със спокойно, може би доби леко развеселено изражение.

— Човек плаща за храната в изискан ресторант, но не е отговорен за приготвянето ѝ.

Лила стисна леко ръката на Аш, като че ли искаше да предотврати евентуален изблик на гняв. Всъщност имаше нужда да го докосне.

— Несесера е бил откраднат и купен от ценител на красотата, който впоследствие поради нехайство го е отстъпил на друг. Отново го придобих чрез убеждение и справедливо заплащане.

Огледа внимателно яйцата и се дръпна леко настрана, обхождайки помещението с поглед на дълбоко задоволство.

— Да се върнем в салона и да обсъдим справедливото заплащане.

— Не желая парите ви.

— Дори богатият има нужда от още пари.

— Брат ми е мъртъв.

— За нещастие — рече Васин и отстъпи назад. — Моля да разберете, че ако ме приближите или направите рязко движение — извади малък тазер от джоба си, — ще се защитя. Освен това стаята е под наблюдение. Охраната ми, въоръжена с много... по-опасни оръжия, ще се намеси при най-малката заплаха.

— Не съм дошъл да ви заплашвам. Не съм тук за пари.

— Да седнем като цивилизовани хора и да обсъдим защо сте тук.

— Хайде, Аш, да седнем. — Лила подкани Аш с леко напевен глас и го погали по ръката. — Няма смисъл да се разстройваш. Ще поговорим. Нали затова сме тук. Ти, аз и Бали, нали? Нали?

За миг си помисли, че той ще се отскубне от нея, ще се извърне към Васин и всичко ще свърши. После той кимна и я последва.

Тя въздъхна облекчено, докато се връщаха обратно в салона.

Някой бе разчистил чашите за чай и подносителите. На тяхно място бе поставена отворена бутилка „Бароло“ с две чаши.

— Моля, заповядайте. — Васин отново седна, а вратата към съкровищницата му плавно се затвори. — Може би ви е известно, а може би не, че вашият брат, или природен брат, за да бъдем по-точни, преди няколко месеца седеше точно на вашето място. Говорихме надълго и нашироко и стигнахме до това, което аз вярвах, че е разбирателство.

С ръце, отпуснати на коленете, Васин се наведе напред и студена ярост изкриви чертите на лицето му.

— Постигнахме споразумение.

После пак се облегна и лицето му се отпусна.

— Направих му предложение, както ще направя и на вас сега, и тогава той го прие. За мен беше огромно разочарование, когато брат ви се опита да измъкне по-голяма сума от мен. Не би трябвало да ме изненадва, признавам го. Той не беше от хората, на които може да се разчита, длъжен сте да го признаете. Но бях въодушевен, може би прекалено, от възможността да се сдобия с Херувима с колесницата.

— И Несесера — добави Аш. — Той ви е казал, че може да ви осигури и двете яйца. Той е нарушил споразумението, Васин, но

същото сте направили и вие, когато сте използвали Капели, за да се доберете до Несесера.

Облегнат назад, Васин отново събра върховете на пръстите си. Потупваше равномерно с тях, докато гарвановочерните му очи се взираха напред.

— Получих информацията за Несесера малко след нашата среща. Не виждах защо трябва да използвам посредник, когато можех сам да осъществя сделката. Заплащането за Херувима оставаше непроменено.

— Вие сте го отрязали, затова той е повишил мизата. А жената? Неговата приятелка? Вписахте я в графата „непредвидени загуби“?

— Те бяха партньори, поне така твърдяха и двамата. Както изглежда и вие сте. Случилото се с тях е трагично. Доколкото чух, са замесени наркотици и алкохол. Възможно е да се е изострил спорът между тях и този, който ги е снабдявал с хапчета, които брат ви е вземал с такова нехайство.

— А Вини?

— А, вуйчото. Отново трагедия. По всичко личи, че е невинна жертва. Смъртта му беше напразна и ненужна. Трябва да ви е ясно, че не спечелих нищо от тяхната смърт. Аз съм бизнесмен и не правя нищо, без да съм сигурен, че ще спечеля.

Аш се наведе напред.

— Джей Мадок.

В очите на Васин проблесна нещо, но Лила не бе сигурна дали бе изненада или раздразнение.

— Бъдете по-конкретен.

— Тя е убила Сейдж Кендал, брат ми, Вини и само преди няколко дни Капели.

— Какво общо има това с мен?

— Тя е ваш служител. Аз съм на ваша територия — рече остро Аш, преди Васин да заговори. — У мен е това, което искате. Няма да го получите, като ме лъжете и обиждате.

— Мога да ви уверя, че не съм заповядал да убият брат ви, приятелката му или неговия вуйчо.

— Както и Капели.

— Той не означава нищо за вас, нито за мен. Предложих на Оливър четиридесет милиона долара за доставката на двете яйца, по

двайсет за всяко. След като се сдобих сам с едното, останалите дваайсет оставаха. Той поиска аванс от десет процента. Аз му ги дадох на доверие. Брат ви сключи сделката, взе аванса, а след това се опита да удвои исканата цена. Уби го алчността, господин Арчър, не аз.

— Уби го Джей Мадок. Вие ѝ плащате.

— Плащам на стотици убийци. Не съм отговорен за техните престъпления и издънки.

— Изпратили сте я при Вина.

— Изпратих я да поговори с Винсънт Тартели, да се увери дали той знае, или не за местонахождението на моята собственост, но това не означава, че съм ѝ наредил да убие някого.

— Но той е мъртъв, а кутията на Фаберже, която е откъснала от магазина му, сега е част от колекцията ви.

— Подарък на служител към негов работодател. Не съм отговорен за начина, по който е придобит.

— Тя нападна Лила, заплаши я с нож. Прободе я.

Това го изненада, отбеляза Лила, когато видя как Васин стисна устни. Явно Мадок не съобщаваше всички подробности на работодателя си.

— Съжалявам да го чуя. Някои служители се престарават. Надявам се, че не сте пострадали сериозно.

— Повече бях изплашена, отколкото наранена. — Но гласът на Лила леко потрепери. — Ако не бях успяла да се отскубна и да побягна... Тя е опасна, господин Васин. Мислеше, че аз знам къде е яйцето, а аз наистина нямам понятие. Тя заяви, че не е нужно някой да знае, че съм ѝ казала. Щяла да го вземе и да изчезне, но аз се страхувах, че ще ме убие. Аш.

— Всичко е наред. — Той сложи ръка върху нейната. — Тя никога повече няма да те докосне.

— Още се разтрепервам, когато се сетя за това. — Тя си наля чаша вино, като се постара Васин да забележи треперенето на ръката ѝ. — Аш ме отведе за няколко дни в Италия, но все още се боя, когато излизам от къщи. Дори в къщата... Тя ми се обади и ме заплаши. Страх ме е да вдигам телефона, защото тя ми заяви, че ще ме убие. Преследването ѝ е лично, вече не е работа.

— Обещах ти, че ще сложим край на това — изръмжа Аш.

— Съжалявам за проблемите, които сте имали с моята служителка. — Лицето му доби леко розов оттенък, явен признак на гняв. — Но аз отново нямам вина. За да приключим с тази история, ви предлагам точно същото, което предложих и на Оливър. Двайсет милиона.

— Бихте могли да ми предложите десет пъти по толкова, но пак няма да ги приема.

— Аш, може би...

— Не. — Извърна се той рязко към нея. — Това е „моят начин“^[1]. Решено е, Лила. Това е моят начин.

— И какъв е вашият начин? — попита Васин.

— Нека да изясня нещо. Ако не си тръгнем отгук невредими, постигнали споразумение, мой представител е упълномощен да направи изявление. Колелата на механизма са готови за действие и всъщност заради времето, което изгубихме, ако не му се обадя след — погледна часовника си — двайсет и две минути, ще се задвижат.

— Какво изявление?

— Относно откриването на едно от загубените императорски яйца, купено от брат ми от името на Винсънт Гартели. Находката вече е потвърдена от водещи експерти и е документирана. Яйцето веднага ще бъде пренесено на сигурно място, за да бъде дарено на музея на изкуствата „Метрополитен“ — предадено за вечни времена от фамилията Арчър. Не искам проклетото яйце. — Думите на Аш прозвучаха рязко като замахване с камшик. — То е прокълнато, поне доколкото на мен ми е известно. Вие го искате, вие трябва да предложите сделка. В противен случай ви остава възможността да се опитате да го откраднете от музея „Метрополитен“. И в двата варианта това повече няма да е мой проблем.

— А какво искате, щом не желаете пари?

— Джей Мадок.

Васин се изсмя.

— Мислите ли, че можете да я предадете на полицията? Че тя може да бъде убедена да свидетелства срещу мен?

— Не я искам в затвора. Искам я мъртва.

— О, Аш.

— Престани. Вече говорихме за това. Докато е жива, тя остава заплаха. Нали самата тя ти каза, че за нея това е лично. Тя е платен

убиец и възнамерява да те убие. Тя уби брат ми. — Извърна се с пламнало от гняв лице към Васин. — И какво направиха ченгетата? Преследват мен, досаждат на Лила. Първо не беше сигурно дали е убийство или самоубийство, след това обявиха, че е сделка с наркодилър, приключила фатално. Семейството страда от всичко това. После убиха Вини, който никога през живота си никому не е причинил зло. А ченгетата? Те се опитаха да ме свържат с това престъпление, да свържат и двамата ни. Затова майната им на ченгетата. Вие искате яйцето и ще го получите. Аз искам само Джей Мадок.

— И очаквате от мен да повярвам, че най-хладнокръвно ще убиете човек?

— По-точно хладнокръвно ще въздам справедливост. Защиатавам това, което е мое. Моето семейство, Лила. Тя ще си плати, задето се осмели да докосне моята жена и няма да има възможност да го стори отново.

— О, бебче. — Този път Лила се постара гласът ѝ да изрази вълнение, което сякаш едва прикриваше. — Караш ме да се чувствам толкова сигурна, толкова специална.

— Никой не докосва това, което е мое — отсече Аш категорично. — И ще получи справедливо възмездие за моето семейство. Няма да ви струва нищо.

— Напротив. Ще ми струва много ценен служител.

— Сам казахте, че имате стотици — напомни му Аш. — Можете да си наемете други служители. А тази жена — продължи той, като се включи в импровизацията на Лила, — щеше да вземе яйцето за себе си, ако Лила знаеше къде съм го скрил.

Аш извади снимка от джоба си и я остави на масата помежду им.

— Тази снимка е направена в жилището ми. Предполагам, че много лесно можете да се уверите, защото вашата кучка е била вътре. То вече не е там, а на място, където никога не може да го достигнете. Часовникът тиктака, Васин. Ако не се споразумеем, ние ще си тръгнем. Ще можете да видите яйцето в „Метрополитен“ като всеки турист. Никога няма да стане част от колекцията ви.

Васин извади от джоба си фини бели ръкавици и ги надяна на ръцете си, преди да вземе фотографията.

Кръвта нахлу в лицето му и върху него се изписа дива радост, докато изучаваше снимката на Херувима с колесницата.

— Изненадата. Видяхте ли изненадата?

Аш му подхвърли друга снимка.

— Ах! Часовникът. Да, да, точно както си мислех. Божествена прелест. Чудо на изкуството. Това е изработено за моите кръвни предци. То ми принадлежи.

— Предайте ми жената и наистина ще бъде ваше. Имам достатъчно пари. Имам работа, която ме удовлетворява. Имам любима жена. Но нямам правосъдие. Това искам. Дайте ми това, което аз искам, и аз ще ви дам това, което вие искате. Тя се провали. Ако не се бе провалила с Оливър, яйцето вече щеше да бъде ваше. Щяхте да го придобиете евтино. Полицаите имат видеозаписи от охранителните камери на Вино, където тя е заснета. Разполагат и със свидетелството на Лила за нападението. Рано или късно ще я свържат с вас, ако вече не са го направили. Тя ще плати за смъртта на брат ми или вие няма да получите нищо. По-скоро ще разтроша с чук проклетото нещо, преди да се доберете до него.

— Аш, престани. Обеща, че няма да го направиш. Той няма да го направи. — Лила протегна ръце в безмълвна молба към Васин, сякаш бе обзета от паника. — Няма да го направи. Просто е разстроен. Обвинява се за смъртта на Оливър.

— По дяволите, Лила.

— Той трябва да разбере, бебче. Трябва да сложи край на това и да оправи нещата. И...

— А вие, госпожице Емерсън, съгласна ли сте с неговия начин да получи справедливост?

— Аз... — Тя прехапа устни. — Той трябва да намери спокойствие — рече тя, очевидно развълнувана. — Аз... не мога да живея с вечния страх, че тя ме дебне отнякъде. Всеки път щом затворя очи... Ние и без това ще заминем. Първо за Бали, а после, може би, не знам... където ни скимне. Но той трябва да бъде спокоен, а аз имам нужда да се почувствам в безопасност.

Тлъста риба, напомни си тя и се пресегна към ръката на Аш.

— Аз искам това, което иска и Аш. А той иска това, което аз искам. Искам да кажа, че аз имам кариера и той вярва в мен. Нали така, бебче? Смята да инвестира в мен и аз може да сключа договор за филмиране на романите ми. „Лунен изгрев“ може да се превърне в следващия „Здрач“ или „Игри на глад“.

— Но ръцете ви ще бъдат оцапани с кръв.

— Не. — Лила се изправи и разтвори широко очи. — Аз няма да направя нищо. Аз съм само... аз съм с Аш. Тя ме нарани. Повече не желая да живея затворена в онзи апартамент. Не се обиждайте, но не искам да живея като вас, господин Васин. Да не мога да излизам и да се забавлявам, да се виждам с приятели, да посещавам интересни места. Вие ще получите това, което искате, а Аш — това, от което се нуждае. Всички ще бъдем... щастливи.

— Ако се съглася, как ще го направите?

Аш сведе поглед към ръцете си — силни ръце на художник — сетне го впери в очите на Васин. Намекът беше ясен. Лила тутакси отвърна поглед.

— Моля ви, аз не желая да знам. Аш обеща, че след като всичко свърши, никога повече няма да говорим за това. Просто искам да залича всичко от мислите и спомените си.

— Кръвни връзки — рече Аш просто. — Вие какво бихте направили на мъжете, убили предците ви, ако имахте възможност?

— Бих ги убил със същата жестокост, с която са избии близките ми. Бих убил семействата им, приятелите им.

— Аз се интересувам само от една жена. Не ме е грижа за семейството ѝ, ако изобщо има такова. Само от нея. Да или не, Васин. Времето изтича. А след като свърши, нито един от двама ни няма да получи желаното.

— Вие предлагате размяна. Бартер. Кога?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Много интересно предложение. — Васин пхна ръка под страничната облегалка на креслото. След секунди вратата се отвори и на прага се появи Карлайл.

— Сър?

— Доведи Джей.

— Веднага.

— О. — Лила се сви на стола си.

— Тя няма да те докосне — обеща Аш.

— Имате думата ми за това. Един гост никога не бива да бъде нараняван в дома на своя домакин. Това е не само проява на лоши маниери, но носи нещастие. Трябва да ви уверя, че ако тази сделка не

се осъществи и вие, също като брат си, не спазите думата си, госпожица Емерсън ще бъде повече от наранена.

Аш оголи зъби.

— Ако заплашвате моята жена, Васин, никога няма да попълните безценната си колекция.

— Това са условия, а не заплахи. Вие трябва да знаете какво се случва с онези, които не спазят дадената дума или услугите им са незадоволителни. Влез — каза той при краткото почукване на вратата.

Джей беше облечена в черно — плътно прилепнали панталони, риза, елегантно сако. Очите ѝ блеснаха, когато съзря Лила.

— Колко интересно да ви видя тук. И двамата. Господин Васин ми каза, че днес ще го посетите. Да им покажа ли... изхода, сър?

— Още не сме свършили. Разбрах, че двете с госпожица Емерсън се познавате.

— Кратка среща в магазина. — Джей сведе поглед. — Днес сте с по-хубави обувки.

— Имали сте и още една среща, която не си включила в доклада си. Къде се състоя тя, госпожице Емерсън?

Лила само поклати глава и заби поглед в пода.

— В Челси — отговори Аш вместо нея. — На няколко преки от галерията, която излага мои творби. Била е заплашена с нож.

— Тя преувеличава.

— Пропуснала си да споменеш за тази среща.

— Не беше от значение.

— Аз те ударих. Ударих те с юмрук в лицето. — Лила разигра умело паника и страх, когато Джей се втренчи в нея. — Аш.

— Чакам да чуя подробностите, Джей.

— Моля да ме извините, сър. Беше грешка.

— Да, грешка. Както и телефонното ти обаждане до госпожица Емерсън. Сигурен съм, че то също е било грешка. Двамата с господин Арчър постигнахме споразумение относно моята собственост. Ролята ти в тази задача приключи.

— Както желаете, господин Васин.

— Ти не постигна това, което исках, Джей. Много съм разочарован.

Измъкна тазера си. Реакцията ѝ беше бърза и ръката ѝ почти достигна оръжието под сакото. Но шоквата вълна я удари, тя

потрепери и падна. От мястото си той насочи тазера още веднъж към нея, а после съвършено спокойно го пхна отново под облегалката на креслото.

Карлайл отвори вратата. Погледът ѝ се стрелна надолу към Джей, сетне го вдигна с каменно изражение.

— Отведете я и заключете под охрана. Уверете се, че няма никакви оръжия.

— Разбира се.

— Аз ще изпратя нашите гости. Госпожице Емерсън, господин Арчър.

Краката на Лила трепереха. Докато прекосяваха блестящия от чистота под и се спускаха по елегантно извитото стълбище, имаше чувството, че се движи през лепкава кал до коленете.

— Тази вечер е най-добре — заяви сговорчиво руснакът. — Да кажем в два след полунощ. Някое тихо място, съгласен ли сте? Имайки предвид уменията на Джей, ще бъде по-добре да осъществим по-скоро размяната.

— Вие посочихте часа, аз ще избира мястото. Моите представители ще се срещнат с вашите в два часа в Брайънт Парк.

— Имайки предвид огромната цена, ще е по-добре ако размяната се осъществи лично. Един наемник може да се изкуши да се измъкне с плячката.

— За мен Мадок е не по-малко ценна. Ще я доведете ли лично?

— За мен в момента тя е ценна само заради желанието ви да я получите.

— За мен яйцето е ценно единственото заради вашето желание да го получите — парира го Аш. — Всичко е бизнес, нищо повече. Щом получа това, което искам, смятам да забравя за вас и за яйцето. Би било мъдро от вашата страна да постъпите по същия начин спрямо нас. — Аш отново погледна часовника си. — Времето почти изтича, Васин.

— Два часа, в Брайънт Парк. Моите представители ще се свържат с мен в два и пет. Ако яйцето не бъде доставено, както се споразумяхме, това няма да бъде здравословно за вас, нито за семейството ви.

— Доведете Мадок и всичко ще приключи.

Той хвана ръката на Лила и двамата излязоха. Един мъж от охраната стоеше до колата му. Подаде чантата на Лила, отвори вратата до шофьора и остана безмълвен, когато Лила влезе.

Тя не проговори, едва дишаше, докато не минаха през широките порти и не поеха с пълна скорост по пътя покрай високата стена.

— Ти трябва да се обадиш, а аз... Може ли да спреш за малко? Чувствам се малко зле.

Когато той отби колата встрани, тя отвори вратата и слезе, препъвайки се. Наведе се и затвори очи, а главата ѝ се въртеше. Почувства ръката му на кръста си.

— Спокойно.

— Само имам нужда от малко въздух. — Нещо свежо, нещо чисто. — Той е по-лош от нея. Не смятах, че е възможно, но той е много по-лош. Не мисля, че бих издържала още пет минути в онази стая, на онова място. Имах чувството, че се задушавам.

— Успя да ме заблудиш. — Но сега, когато вече нямаше нужда да се преструва, той видя и усети ужаса ѝ. Леки тръпки пробягваха по тялото ѝ, а когато се изправи, лицето ѝ бе пребледняло като платно.

— Той щеше да я убие със собствените си ръце, направо там, пред нас, ако това щеше да му осигури яйцето. И щеше да си тръгне най-спокойно, след като щракне с пръсти на някой слуга да почисти.

— Тя е последната ми грижа.

— Ние никога нямаше да си тръгнем живи от там, ако ти не притежаваше това, което той иска. Знам го. Знам го.

— Той ще удържи на думата си. Засега.

— Засега — съгласи се Лила. — Видя ли лицето му, когато му показва снимките? Все едно виждаше Господ.

— Това яйце е неговият бог.

Тя се облегна на него и отново затвори очи.

— Прав си. Той не е луд, поне не по начина, по който аз си представях. Той вярва във всичко, което каза за Романови, за кръвните връзки. Всички онези красиви шедьоври, подредени толкова старателно зад стъклени витрини. Само за него. Само за да ги притежава. Също като къщата, неговия замък, където той може да царува, заобиколен от хора, които се подчиняват на всяка негова дума. И една от онези красиви кутии означава за него много повече,

отколкото хората, които изпълняват заповедите му. А яйцата са най-ценните.

— Ние ще спрем това, а той ще остане с празни ръце.

— За него това ще бъде по-лошо от смъртта. Радвам се. Радвам се, че ще бъде по-лошо за него. Когато си сложи онези глупави ръкавици, исках да се наведе и да кихна в лицето му, само за да изтръгна някаква реакция. Но се боях, че може да притича някой и да ме застреля.

— Вече си по-добре.

— Много по-добре.

— Ще се обадя на Алексей за всеки случай, ако е станал някакъв фал и полицаите не са чули разговора.

— Добре, а аз ще проверя чантата си и колата. Имаха достатъчно време да инсталират някой микрофон или „Лоджак“.

Тя откри миниатюрното подслушващо устройство в жабката и го показа на Аш.

Без да каже нищо, той го взе, пусна го на земята и го стъпка.

— О! Аз исках да го проуча.

— Ще ти купя друго.

— Не е същото — промърмори и извади огледалце от чантата си. Клекна до колата и нагласи огледалото под ъгъл. — Ако не се доверявах на никого, и някой притежава нещо, което за мен е по-свято и ценно от Бог, аз щях... а, ето го.

— Ето го кое?

— Проследяващото устройство. „Лоджак“. Трябва само да... казах аз на Джули, че бялото не е практично. — Свали сакото си и го метна в колата. — Имаш ли одеяло в багажника? Наистина харесвам тази рокля.

Аш гледаше като омагьосан как тя разстила на земята старата завеса за баня, която той държеше в багажника за спешни случаи, а после, въоръжена с универсалния си инструмент, се скри под колата.

— Ти май си съвсем сериозна?

— Просто ще го извадя от строя. Те няма да разберат какво се е случило, нали? А по-късно ще го сваля, за да разбере как работи. Струва ми се, че е от висок клас. Те работят по-различно или по-скоро фирмата предлага по-специални проследяващи устройства за тузарски

коли като тази. Бих казала, че охраната на Васин е подготвена за всичко.

— Така и така си се захванала, защо не смениш маслото?

— Някой друг път. Ето, готово. — Тя се измъкна чевръсто изпод колата, седна и го погледна. — Той ни мисли за глупаци.

— Не само че не сме глупаци, но и аз съм достатъчно умен, за да си намеря жена, която не само носи в себе си инструменти, но и знае как да ги използва. — Улови ръката ѝ и я изправи на крака. — Омъжи се на мен.

Тя се засмя, после главата ѝ отново се замая, когато разбра, че той говори сериозно.

— О, боже.

— Помисли си. — Аш обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. — Да си вървим у дома.

* * *

Това беше моментен изблик, опитваше се да се убеди Лила. Един мъж не предлагаше брак на жена, която току-що е извадила от строя един „Лоджак“, поставен от вмениачен престъпник в плен на илюзията, че е царски потомък.

Моментен изблик, повтори си тя, защото участието им в целия този заплетен, кървав и сюрреалистичен кошмар най-сетне бе приключило, поне в основни линии.

Агентите под прикритие щяха да осъществят срещата в Брайънт Парк. И след като заловят Джей Мадок и „представителите на Васин“, Файн и Уотърстоун, с помощта на специалния екип от ФБР ще арестуват и Васин. Споразумението за убийство на наемен убиец щеше да оглави списъка с греховете му.

Двамата с Аш успяха да разбият международна престъпна организация и се отърваха само с една драскотина.

Кой няма да се главозамае, поне малко?

И да се изнерви, призна си Лила, докато крачеше развълнувано из спалнята, вместо да проверява уебсайта си, да работи върху книгата, да обновява блога си. Но не можеше да си намери място.

Не можеше да загърби просто така една среща, състояла се при ужасни обстоятелства, и да се върне към обичайните си интереси, секса, любовта и плановете за брак, и то след като се познаваха само броени седмици.

Обикновено не се занимаваше с разследване на убийства, откриване на безценни произведения на изкуството, не летеше до Италия и обратно, не залагаше коварен капан на жесток паяк, за да го улови в собствената му паяжина.

А през това време хората завършваха книга в основни линии, създаваха картини и правеха страхотен секс. Дори боядисваха баня по специална технология.

Но пък и на нея ѝ харесваше да бъде заета.

Как щяха да се разбират двамата с Аш, когато нещата влезеха в нормалното си русло? Когато трябваше само да работят, да живеят и да бъдат обикновени хора?

В този момент Аш влезе. Беше свалил сакото и връзката си и бе запретнал ръкавите на ризата. С разрошена коса и онези пронизващи рентгенови очи. Отново приличаше на художник. Творец — какъвто беше — който можеше да я накара да копнее за неща, които не бе вярвала, че щеше да пожелае.

— Всичко е уредено — каза ѝ той.

— Уредено?

— Полицайте имат заповеди за арест. Ще изчакат, докато настъпи времето на срещата, и след това ще действат едновременно. На места записът прекъсва, но разполагат с достатъчно материал.

— Предавателят в сутриена е стопроцентов Кю.

— Кю?

— Определено трябва да организираме един филмов маратон. Бонд, Джеймс Бонд, нали се сещаш, верният му помощник Кю. Който снабдява великия 007 с високотехнологични шпионски джаджи.

— О, ясно. Вече не е на теб, нали?

— Не. Свалих го, но се надявам да забравят да си го поискат обратно. Имам огромно желание да проуча този предавател. Писалката с микрофон, която намериха у теб, беше чудесно отвлечане на вниманието, но честно казано, наистина се страхувах онази „дружелюбна“ персона да не открие микрофона, маскиран като банел, когато ме претърсваше с ръце.

— Дори и да го бе открила, пак щяхме да получим Мадок. Той вече я бе отписал.

Колкото и да презираше онази жена, Лила усети как стомахът ѝ се сви.

— Знам. Той я отписа окончателно, когато му казах, че тя ме е нападнала и ми се е обадила по телефона, без да го уведоми.

— Импровизацията, че Джей се надявала да отмъкне яйцето за себе си, също помогна.

— Бях се вживяла в образа. Той щеше да я убие, така че ние всъщност ѝ правим услуга. Да, импровизацията имаше успех — призна Лила. — Но честно, не пожелавам и на най-злия си враг да има вземане-даване с Васин. Дори и на тази убийца не го пожелавам.

— Тя е направила своя избор, Лила. Полицаяте утре ще искат от нас пълните ни показания. Но дори и Мадок да не пропее за Васин, те разполагат с достатъчно улики, за да го обвинят в престъпления. За Оливър, за Вина, за приятелката на Оливър. Файн каза, че властите са говорили с Бастоне.

— Добре, това е добре. Аз наистина харесах семейство Бастоне. Хубаво е да знаят, че те също ще получат справедливост.

— Тази нощ Алексей ще остане в имението. Херувимът с колесницата утре ще отпътува за „Метрополитен“. Ще задържим изявлението, докато не приключи полицейската акция, но в крайна сметка то ще отиде там, където му е мястото. Където ще бъде в безопасност.

Засега всичко вървеше като по ноти, помисли си младата жена. Всички стъпки бяха изпълнени съвсем точно.

— Наистина свърши.

— В основни линии — рече той и тя се усмихна. — Те ме помолиха тази вечер да не излизаме, да кротуваме, в случай че Васин ни наблюдава и ако излезем, може да си помисли, че го мамим.

— Предполагам, че си прав. А и без това съм твърде напрегната, като навита пружина или по-скоро като опънат банел — каза Лила и се засмя.

— Утре ще празнуваме с Люк и Джули, както беше планирано. — Аш отиде при нея и улови ръцете ѝ. — Ще отидем където поискаш.

Лила знаеше, че той го каза в буквалния смисъл, но все пак попита:

— Защо?

— Бих казал, защото си го заслужила.

— Но, защо? Защо ме помоли за онова? Двамата с теб прекарахме само един час, преструвайки се на такива, каквито не сме, а от напрежението имах чувството, че ще си изповръщам червата в тузарската ти кола. След това лазя под колата ти, за бога, защото Васин навярно ще се радва да ни види мъртви — хората, които сме или на които се престорихме. Не мисля, че има значение.

— Това е голяма част от причината.

— В цялата работа няма никакъв смисъл. На четвърти юли двамата дори не подозирахме за взаимното си съществуване, а за Деня на труда ти вече говориш за...

— Можеш да го кажеш. Няма да ти изгори езика.

— Не проумявам как се случи всичко това. Много ме бива да отгатвам как работят разни неща, но нямам никаква представа как се случи това.

— Любовта не е развален тостер. Не можеш да я разглобиш, да изучиш отделните части, да замениш някоя и да разбереш как си пасват всички заедно. Просто я чувстваш.

— Ами ако...

— Пробвай с „е“, вместо с „ако“ — предложи Аш. — Ти се навря под колата със синята рокля. Когато страдах, ти ми предложи утеха. Каза на баща ми да върви по дяволите, когато той се държа непростимо грубо с теб.

— Всъщност не съм казала...

— Е, приблизително. Ти поправяш шкафове, боядисваш бани, интересуваш се от семействата на портиерите, усмихваш се на сервитьорите. Когато те докосна, останалият свят престава да съществува. Когато те погледна, виждам остатъка от живота си. Ще се ожения за теб, Лила. Просто ти давам време, за да свикнеш с мисълта.

Всичко, което се бе разтопило в нея, докато той говореше, отново се скова.

— Не можеш просто да кажеш „Ще се ожения за теб“, като че ли излизаш да купиш китайска храна. Може би не искам такава храна. Може да съм алергична. Може да нямам вяра на яйчените ролца.

— В такъв случай ще вземем пържено свинско с ориз. По-добре да дойдеш с мен.

— Не съм свършила работата си — възпротиви се тя, когато той я поведе извън стаята.

— А аз свърших. Картината. Мисля, че ще искаш да я видиш.

Тя се спря и се опита да се отскубне.

— Завършил си картината? Не си ми казал.

— Сега ти казвам. Няма да кажа, че завършването на картината е равностойно на написването на хиляда думи за един писател, но трябва да я видиш.

— Умирам да я видя, но ти ме изгони от ателието. Не разбирам как си я завършил, след като не съм ти позирала от дни. Как успя...

Тя се закова онемяла на прага на ателието му.

Картината бе подпряна на статива срещу нея, в средата на дългата редица от прозорци, окъпана в ранната вечерна светлина.

[1] Алюзия с песента на Франк Синатра „My Way“. — Б.пр. ↑

30.

Тя пристъпи бавно към картината. Разбираше, че изкуството е субективно, че то можеше и трябваше да отразява възприятието на художника и на зрителя. Затова то живееше и се променяше в човешките очи и умове. От Джули Лила се бе научила да разпознава и преценява техниката и формите, хармонията на цветовете или съзнателната липса на такава. Но всичко това се изпари като дим, пометено от емоциите, от удивлението.

Тя не проумяваше как той бе успял да нарисува нощното небе толкова сияйно, как бе съумял да създаде светлината, струяща от тази идеална луна в контраст с околния мрак. Или как огънят като че ли преливаше от жар и енергия.

Не можеше да си обясни как той я виждаше толкова бликаща от живот и енергия, толкова красива, уловена в този вихрен танц, с развети широки червени поли, а дръзките цветове на фустата подчертаваха предизвикателната извивка на голия ѝ крак.

Върху китките ѝ подрънкваха гривни и Лила сякаш чуваше звъна им; златните халки проблясваха в ушите ѝ, а свободно пуснатата коса се вееше волно. Вместо верижките, с които бе позирала, на шията ѝ сияеше лунният камък. Този, който той ѝ бе подарил. Същият, който носеше в момента.

Точно над вдигнатите ѝ ръце плуваше кристална топка, преливаща от светлини и сенки.

Тя разбра. Това беше бъдещето. Тя държеше бъдещето в ръцете си.

— Толкова е... жива. Очаквах да се видя след завъртането. Великолепна е, Аштън. Дъхът ти секва от нея. Нарисувал си ме красива.

— Рисувам това, което виждам. Аз те виждам такава почти от самото начало. Ти какво виждаш?

— Радост. Сексуалност, но по-скоро задоволство, не знам как да се изразя по-точно, отколкото тлееща страст. Свобода и сила. Тя е

щастлива, самоуверена. Знае коя е, знае какво иска. И в нейната кристална топка е бъдещето.

— Какво иска тя?

— Ти си нарисувал картината, Аш, ти кажи.

— Това си ти — поправи я той. — Твоето лице, твоите очи, устни. Циганката е само образ, декор, костюм. Танцува около огъня, мъжете я наблюдават и я желаят. Желаят тази радост, тази красота, тази сила, дори и за една нощ. Но тя не ги гледа, танцува за тях, но не ги вижда. Тя не гледа в кристалната топка, а я държи високо.

— Защото познанието не е сила. Изборът е силата.

— И тя ще погледне само един мъж, ще избере само веднъж. Лицето ти, Лила, очите ти, устните ти. Любовта е тази, която ги озарява. Светлината искри от очите, от извивката на устните, от наклона на главата. Извират любов, радост, сила и свобода. Улавял съм ги върху лицето ти, когато ме гледаш.

Аш я обърна към себе си и продължи:

— Познавам страстта, похотта, кокетството, пресметливостта. Виждал съм ги да идват и да си отиват от живота на родителите ми. Познавам и любовта. Мислиш ли, че ще ѝ позволя да си отиде, че ще позволя на теб да се скриеш от нея, защото ти, която иначе си най-смелото същество, се боиш от неизвестните в любовта?

— Не знам какво да правя с всичко това. С теб.

— Изясни си го.

Той я повдигна на пръсти и завладя устните ѝ с дълга, пламенна целувка, подходяща за лагерен огън и лунни нощи. Плъзна ръце по бедрата ѝ, нагоре по тялото ѝ и стигна до раменете, после я отдръпна от себе си и каза:

— Ти умееш да си изясняваш нещата.

— Аз не съм развален тостер.

Той се усмихна, че тя използваше неговите думи.

— Обичам те. Ако ти имаше десетина братя и сестри, щеше да ти бъде по-лесно да го кажеш, да го почувстваш, независимо от обстоятелствата. Но сега сме само ти и аз. Това си ти — каза той и отново я извърна с лице към картината. — Ще си го изясниш.

Аш я целуна леко по главата.

— Ще отида да взема нещо за вечеря. Яде ми се китайско.

Лила наклони глава и го стрелна през рамо с поглед, студен като чаша сухо мартини.

— Наистина?

— Да, наистина. Ще се отбия в пекарната, за да се видя с Люк, ако е там. Но дори и да не е, ще ти донеса капкейк.

Когато тя не каза нищо, той я хвана за раменете и попита:

— Искаш ли да дойдеш с мен, да излезеш, да се поразходиш?

— Всъщност би било чудесно, но мисля, че трябва да започна да си изяснявам нещата. А може и да се опитам да поработя.

— Добре. — Аш тръгна към вратата. — Казах на Файн да се обади, когато арестуват и двамата, независимо от часа. Така ще можеш да спиш спокойно.

Той я познаваше, помисли си Лила, и заради това му беше благодарна.

— Когато тя се обади, когато ги арестуват, се приготви да бъдеш язден от див жребец.

— Това определено е любовна среща. Няма да се забавя, тук съм най-много след час.

Лила го изпрати до вратата на ателието и го проследи с поглед как слиза надолу по стълбите.

Аш щеше да си вземе ключовете, щеше да провери портфейла си, нямаше да забрави и телефона. След това щеше да отиде първо до пекарната, за да поговори с Люк. Щеше да се обади в ресторанта и да поръча вечерята, за да е готова, когато отиде да я вземе. Но междувременно щеше да поговори няколко минути със собствениците на ресторанта, както и с момчето за доставки, ако бе там.

Лила се върна обратно при картината. Лицето ѝ... очите ѝ, устните. Но когато се погледнеше в огледалото, тя не виждаше блясъка. Питаше се как той го бе видял. Сега разбираше защо Аш не бе бързал да нарисува лицето ѝ, чертите ѝ. Имал е нужда да я наблюдава, да долови това излъчване. Беше нарисувал това, което бе видял.

Лила погледна към друг статив и трепна от изненада. Приблужи се, за да го разгледа. Той беше нахвърлил десетина скици и всичките бяха нейни.

Феята в усамотена градинска беседка, спяща, разхождаща се, богинята край водата — с венец на главата и прозрачна бяла роба. Възседнала крилат кон се носеше над някакъв град — Флоренция,

осъзна младата жена — с боси нозе, едната ѝ ръка бе вдигната високо. И над обърнатата нагоре длан трептеше огнена топка.

Той я бе надарил със сила, помисли си тя, със смелост и красота. Беше положил бъдещето в ръцете ѝ. Засмя се на скиците, направени, докато е била пред клавиатурата, с напрегнати очи и разрошена коса, а най-забавната от всички изобразяваше тялото ѝ, уловено в момента на превръщането ѝ във вълчица с лъскава козина.

— Ще трябва да ми даде една от тези — каза Лила на глас.

Искаше ѝ се да може да рисува, за да го пресъздаде така, както тя го виждаше, копнееше да му направи този подарък. Вдъхновена, тя изтича на долния етаж в малката спалня. Не можеше да рисува с четка, но много добре знаеше как да рисува с думи.

Рицар, реши Лила. Не в блестящи доспехи, защото не бяха нови, но не бяха и потъмнели, защото той се грижеше за тях. Висок и внушителен. Едновременно почтен и свиреп.

Кратка история, замисли се тя, нещо забавно и романтично.

Потопи се в мистичния свят на Коруин^[1] — един свят на летящи дракони и вълци, бягащи на воля. И той, принцът воин, защитава дома и семейството си. Той бе подарил сърцето си на циганката, която яздеше до него и говореше на езика на вълците. Ще добави и зъл тиранин, опитващ се да открадне вълшебното драконово яйце и да завземе трона; зла вещица, която изпълнява заповедите му — можеше да се получи нещо.

Написа две страници, препрочете ги и започна наново. Осъзна, че би могла да напише роман, вместо кратък разказ. И за около двайсетина минути нахвърли новия образ, пренесен от краткия разказ в романа.

— Дай ми само един час и ще започна да обмислям нов роман. И да, може и да се получи — каза тя на глас.

Замислена за това, тя реши да слезе долу, да си налее чаша лимонада и да отдели няколко минути за новия сюжет.

— Само няколко грубо нахвърлени страници — обеща си тя. — Трябва да се съсредоточа върху книгата, но само няколко страници в суров вид, и то за забавление.

Започна да пише, представяйки си битката със звъна на мечовете и секирите и утринната мъгла, надигаща се над пропитата с кръв земя.

Усмихна се, когато чу входната врата да се отваря.

— Да не би да съм загубила представа за времето. Аз тъкмо...

Млъкна и застина на горната площадка, когато Джей затвори вратата зад гърба си.

Морави белези под дясното око и надолу по брадичката обезобразяваха невероятно красивото ѝ лице. Черната ѝ риза беше с разпран на рамото ръкав.

Тя оголи зъби и измъкна пистолета, затъкнат в колана отзад на гърба ѝ.

— Кучка — процеди.

Лила побягна, задушавайки вика си, когато чу трясъка на куршума, забил се в стената. Изтича в спалнята, затръшна вратата, а пръстите ѝ превъртяха трескаво ключа.

Обади се на полицията, заповяда си тя, но се сети, че бе оставила телефона си до лаптопа в малката спалня.

Нямаше как да позвъни за помощ. Втурна се към прозореца и само изгуби ценно време в опит да го отвори. Беше забравила за специалната ключалка. Чу силен удар от ритник по вратата.

Трябваше ѝ оръжие.

Грабна чантата си и изсипа всичко от нея. Трескаво разрови вещите си.

— Мисли, мисли, мисли! — повтаряше си тя, като чуваше как вратата пука и се цепи на трески.

Взе една тубичка с лютив спрей, изпратена от майка ѝ преди година, но останала неизползвана. Помоли се да се окаже исправна. Стисна в ръка любимия си универсален инструмент, който тежеше солидно в дланта ѝ. Скочи, когато вратата поддаде, и застана отстрани, притиснала гръб към стената.

Бъди силна, бъди умна, бъди бърза, каза си тя, повтаряйки заклинанието като мантра, когато вратата се отвори с трясък. Сдържа вика си, когато през зейналия отвор изтрещяха куршуми.

Затаи дъх, извъртя се и се прицели в очите ѝ, когато Джей пристъпи вътре. Писъкът я преряза като скалпел. Водена единствено от мисълта за бягство, Лила замахна с все сила с ръката си, стискаща инструмента, успя да я цапардоса по рамото, след което я блъсна. Побягна навън в коридора, докато Джей стреляше напосоки след нея.

Слез долу, измъкни се навън, заповяда си тя.

Почти бе стигнала до средата на пътя, когато чу бягащи стъпки. Погледна назад и се стегна в очакване на изстрела. Зърна някакво неясно движение във въздуха и Джей скочи върху нея.

Падна под тежестта на удара и остана без дъх. Светът се завъртя около нея, остра болка прониза рамото, бедрото и главата ѝ, докато двете падаха надолу по стълбите, търкаляха се като хвърлен зар.

Усети вкуса на кръвта, виждаше светлината като накъсана ивица. Риташе неуверено, опитвайки се да се свие на кълбо, докато горчивата жлъч се надигаше от стомаха към гърлото ѝ. От устните ѝ се изтръгна вик, когато нечии ръце се опитваха да я издърпат назад. Събрала цялата си сила, Лила изрита отново и се стовари на пода. Разплете ръцете и краката, пое си дъх и се изправи на крака. Политна назад и блестящите ивици избухнаха в хиляди звезди, когато юмрукът се заби отстрани в челюстта ѝ.

В следващия миг Джей беше отгоре ѝ и с една ръка я стискаше за гърлото.

Вече не беше красива. Зачервени сълзящи очи, подпухнало лице, насинено и окървавено. Но ръката, която изкарваше въздуха от гърлото ѝ, беше силна.

— Знаеш ли колко много съм убила? Ти си нищо. Ти си просто следващата. И когато твоят любим се върне, biao zi, ще разпоря корема му и ще гледам как кръвта му изтича. Ти си нищо, а аз ще те превърна в абсолютно нищо.

Не можеше да диша, червена пелена закриваше очите ѝ.

Лила си представи Аш до статива, видя го как яде гофрети, вираше се засмян в очите ѝ, седнал в обляното от слънце кафене.

Видя го, видя тях двамата да пътуват заедно, да се прибират заедно у дома, да изживяват заедно живота си.

Бъдещето бе в ръцете ѝ.

Аш. Тя щеше да убие Аш.

Адреналинът забушува в кръвта ѝ, сякаш я удари електрически ток. Опита се да дръпне глава назад, но хватката около гърлото ѝ само се затегна. Напъна се отново и видя устните на Джей да се разтеглят в зловеща усмивка.

Тежестта в ръката ѝ, осъзна Лила. Все още стискаше инструмента; не го бе изпуснала. Опита се трескаво да го отвори с една ръка.

— Яйцето — изграчи тя.

— Мислиш, че ми пука за шибаното яйце?

— Тук. Яйцето. Тук.

Жестоката хватка се охлаби съвсем леко. Въздухът нахлу в гърлото на Лила и тя жадно го пое.

— Къде?

— Ще ти го дам. На теб. Моля те.

— Кажи ми къде е.

— Моля те.

— Кажи ми или ще умреш.

— В... — Удави следващите думи в пристъп на кашлица, от която по страните ѝ рукнаха сълзи.

Джей я зашлеви.

— Къде. Е. Яйцето — изрече тя, докато я удряше при всяка дума.

— То е... — прошепна Лила с накъсан и дрезгав шепот.

И Джей се наведе по-близо.

Струваше ѝ се, че крещи, но когато заби ножа в бузата на Джей, от разраненото ѝ гърло се изтръгна само хрипливо съскане. Тежестта върху гърдите ѝ изчезна за миг. Тя се раздвижи, изрита мъчителката си и отново я намушка. Болката преряза ръката ѝ, когато Джей изви китката ѝ и изтръгна ножа.

— Лицето ми! Лицето ми! Ще те изкормя, ще те накълцам на парчета.

Изтощена докрай, победена, Лила се приготви да умре.

Аш носеше в торба кутиите с китайска храна, малка кутия от пекарната и букет гербери, пъстри като бонбони.

Щяха да я накарат да се усмихне.

Представи си как щяха да отворят бутилка вино, щяха да споделят храната и леглото. Щяха да имат приятни занимания, докато чакаха последното обаждане, че всичко е свършило, веднъж завинаги.

А след това щяха да планират живота си.

Аш се замисли за реакцията ѝ, когато ѝ предложи да се омъжи за него. Нямаше намерение да я моли да стане негова жена точно тогава и там, на пътя, но изведнъж осъзна, че точно това бе моментът. Начинът,

по който тя изглеждаше и действаше, начинът, по който предугаждаха и си подаваха репликите по време на представлението си пред Васин.

Връзката помежду им беше прекрасна и рядко срещана. Аш го знаеше. А сега трябваше да я накара и тя да го повярва.

Можеха да пътуват навсякъде, където тя поискаше, за толкова дълго, колкото тя пожелаеше. За него нямаше значение къде щяха да отидат. Отначало можеха да се връщат и да прекарват известно време в жилището му, докато тя реши да пусне корени.

И това неминуемо щеше да се случи, каза си Аш, щом Лила наистина повярваше, щом най-сетне се довереше на това, което съществуваше помежду им.

Що се отнасяше до него, те разполагаха с цялото време на света.

Когато пое нагоре по стълбите, премести торбите в едната си ръка, за да извади ключовете.

Забеляза, че сигналните светлини на алармата и на камерата, които бе инсталирал, не светят. Бяха включени, когато излезе, нали? Дали беше проверил?

Вече бе пуснал торбите, когато чу писъка.

Хвърли се върху вратата. Тя изскърца, изпука, но не поддаде. Той отстъпи назад и отново се метна върху нея с цялото си тяло, с цялата сила на заслепилия го гняв.

Вратата се отвори и той видя най-страшния си кошмар.

Не знаеше дали тя е жива или не. Видя само кръвта, нейната кръв, отпуснатото ѝ тяло и изцъклените ѝ очи. Мадок беше седнала върху нея и бе готова да я прободее с ножа.

Гневът му се отприщи, все едно го прониза мълния, кръвта му кипна, костите му пламнаха. Врълетя отгоре ѝ, не се спря, когато убийцата скочи, не усети острието на ножа, когато тя го поряза.

Сграбчи я и я блъсна настрани. Застана между нея и Лила, не смееше да погледне надолу, не помръдваше, не се бранеше, не нападнаше.

Този път Джей не скочи на крака, а се наведе над счупената масичка от Пембрук, принадлежала някога на баба му. Кръвта се лееше по бузата ѝ, стичаше се от носа ѝ. За част от секундата той се зачуди дали тя плачеше. Очите ѝ бяха зачервени, подпухнали, насълзени.

Аш отново се втурна към нея, готов да я смаже като бик, но тя успя да отскочи, олюлявайки се настрани, завъртя се колебливо и

замахна коварно с ножа, който мина покрай него на милиметър.

Той сграбчи китката ѝ, стискаща ножа, изви я рязко, представи си как чупи костта като суха клонка. Полудяла от паника и болка, тя изви крак и го изрита, тъй силно, че едва не го повали, но той се задържа на крака и използва момента, за да я нападне в гръб.

Видя, че Лила се олюлява като пияна, с пламтящо от гняв лице и лампа в ръцете, сякаш бе бухалка или меч. Почувства едновременно облекчение и гняв.

— Бягай! — заповяда ѝ той, но тя не помръдна.

Джей се съпротивляваше яростно, заклещена в хватката му. Кожата ѝ бе станала хлъзгава от кръвта и тя едва не се измъкна. Той отместил поглед от Лила и се вгледа в очите на Джей.

И за пръв път през живота си сви юмрук и удари жена в лицето. Не само веднъж, а два пъти.

Ножът изтрополи шумно върху пода. Когато коленете на Джей се огънаха, Аш я пусна. Вдигна окървавения нож и обвини ръка около Лила, която се спусна напред.

— Мъртва ли е? Мъртва ли е?

— Не. Зле ли си ранена? Дай да видя.

— Не знам. Ще се обадя в полицията. Може ли да отидеш в кухнята, в килера. Там трябва да има някаква връв. Връв. Трябва да я вържем.

— Не мога да те оставя сама с нея. Ти можеш ли да донесеш връвта?

— Да. — Тя му подаде лампата. — Изтръгнах щепсела от стената, когато я дръпнах. Ще я поправам. Но първо ще донеса връвта. И комплекта за първа помощ. Ръката ти кърви.

Той знаеше, че не му беше времето, но не можа да се сдържи. Остави лампата настрана и притегли Лила към себе си, нежно, много нежно.

— Уплаших се, че си мъртва.

— Както и аз. Но не сме. — Вдигна длани към лицето му, като че ли се опитваше да запомни чертите му. — Не сме. Не ѝ позволявай да се събуди. Ако се размърда, трябва пак да я удариш. Веднага се връщам.

Той извади телефона си и докато се обаждаше в полицията, забеляза, че ръцете му трепереха.

Бяха минали часове, но ѝ се сториха като дни. Униформени полицаи, парамедици, Файн и Уотърстоун, агентите от ФБР. Непрекъснато влизаха и излизаха хора. После пристигна един лекар, светна с фенерчето си в очите ѝ, прислуша я, провери рефлексите ѝ с чукче, дори я попита кой сега бе президентът на САЩ. Въпреки шока тя се зачуди защо лекарят беше в дома ѝ.

— Какъв лекар сте вие? — попита го тя.

— Добър.

— Имах предвид какъв лекар сте, щом правите домашни посещения?

— Наистина добър лекар. Освен това съм приятел на Аш.

— Тя го наръга или поне ми се стори по-сериозно от порязване. Аз само паднах по стълбите.

— Вие сте жена с късмет. Получила сте силни удари, но нямате нищо счупено. Обзалагам се, че гърлото ви е доста наранено.

— Имам чувството, че съм пила натрошено стъкло. Аш трябва да отиде в болницата заради ръката си. Толкова много кръв...

— Аз мога да го зашия.

— Тук?

— Това е професията ми. Спомнихте ли си името ми?

— Джъд.

— Добре. Имате леко сътресение на мозъка и няколко геройски синини и натъртвания, което е медицински термин — поясни той и тя се усмихна. — Може би няма да е зле да прекарате нощта в болница, за да сте под наблюдение.

— Предпочитам да си взема душ. Може ли да си взема душ? Като че ли тя е полепнала по мен.

— Но не бива да сте сама под душа.

— Наистина не мисля, че точно в момента ми е до секс под душа. Лекарят се засмя и стисна ръката ѝ.

— Вашата приятелка, която е тук, Джули се казваше, нали? Какво ще кажете тя да ви помогне?

— Би било чудесно.

— Тогава ще отида да я доведа. А вие ще чакате тук, разбрахме ли се? Баните са коварни като минни полета.

— Вие сте добър приятел. Аз... О, сега си спомням. Видях ви на погребението на Оливър. Доктор Джъдсън Донъли, платен семеен лекар. Като онзи мъж по телевизията.

— Това е добър знак, че мозъкът ви не е „разбърникан“, което е друг странен медицински термин. Ще оставя писмени инструкции на лекарите. Утре ще се отбия да видя и двама ви. Междувременно трябва да си почивате, сложете студени компреси върху насинените места и за следващите двайсет и четири часа забравете за секса под душа.

— Това мога да изпълня.

Той затвори чантата си, но преди да си тръгне, се извърна към нея.

— Аш каза, че сте изключителна жена. Не е сбъркал.

Очите ѝ се навлажниха, но успя да сдържи сълзите си. Няма да се срине точно сега, просто няма да го допусне. Боеше се, че ако се поддаде на слабостта, дори само за момент, щеше да се разплаче.

Затова когато Джули влетя в стаята, Лила направи някакво подобие на усмивка.

— О, Лила!

— Не съм в най-добрата си форма, а това, което е под останките от тази рокля, е още по-зле. Но любезният доктор Джъд ми даде едни чудодейни хапчета, затова се чувствам много по-добре, отколкото изглеждам. Как е Аш?

Джули приседна на ръба на леглото и взе ръката ѝ.

— Разговаряше с един от криминалистите, но лекарят го измъкна, за да се погрижи за ръката му. Люк е с него. Ще остане при него.

— Добре. Люк наистина е страхотен в критични ситуации. Много харесвам Люк.

— Изплаши ни до смърт.

— Добре дошла в отбора. Ще дойдеш ли с мен в банята, за да си взема душ? Аз трябва да... трябва да...

Нещо я стегна в гърдите и дъхът ѝ секна. Тя сякаш отново усети ръката, която я бе стискала за гърлото.

— Тя съсипа роклята ми. — Лила усещаше, че се задъхва, но не можеше да се спре. — Беше „Прада“.

— Знам, скъпа. — Тя избухна в сълзи и Джули я притисна в прегръдките си. Залюля я като малко бебе, докато приятелката ѝ

ридаеше.

След като си взе душ и след като обезболяващото хапче подейства, Джули лесно успя да я убеди да си легне. Когато се събуди, светлината бе приглушена, а главата ѝ лежеше върху рамото на Аш.

Лиля се надигна и седна в леглото. Пронизващата болка я разсъни напълно.

— Аш.

— Тук съм. Имаш ли нужда от още едно хапче? Вече е време за следващото.

— Да. Не. Да. Кое време е? Сигурно е след полунощ. Как е ръката ти?

— Всичко е наред.

Въпреки болката, тя се пресегна, за да включи лампата и да се увери с очите си. Ръката му бе превързана от рамото до лакътя.

— Всичко е наред — повтори той, когато тя ахна ужасено.

— Не ми казвай, че е само драскотина.

— Не е само драскотина, но Джъд твърди, че го е зашил изкусно, все едно на машина. Ще ти донеса хапчето, за да можеш още да поспиш.

— След малко. Трябва да слеза долу. Трябва да видя... Господи, ти си толкова уморен. — Помилва лицето му и се вгледа в изтощените до болка очи. — Трябва да видя, да проверя, да се убедя.

— Добре.

Лиля стана от леглото и потръпна.

— Леле, клишето, че си толкова разнебитен, сякаш те е прегазил камион, е съвсем вярно. Повярвай ми, няма да пестя болкоуспокояващите. Просто искам да видя сега на бистра глава. След това двамата ще вземем по едно хапче и ще се изключим от целия свят.

— Дадено. Джули и Люк няма да си тръгват — каза ѝ той, докато излизаха от стаята и взаимно се подкрепяха. — Те са в стаята за гости.

— Добрите приятели са по-ценни от диаманти. Трябва да си призная, че добре си поплаках на рамото на Джули. По някое време може да поплача и на твоето, но в момента съм по-спокойна.

Спря се на площадката и погледна надолу.

Бяха разчистили. Масата, върху която се бе стоварила Джей, вече не беше разпиляна на трески по пода. Навсякъде имаше счупени

парчета керамика и стъкло. И кръв. Нейната, неговата и на Джей. Сега бе измита, поне по-голямата част.

— Тя имаше пистолет, имаше пистолет.

— Полицаяте го взеха. Ти им каза.

— Този разговор ми е като в мъгла. Уотърстоун държи ли ръката ми? Сякаш имам спомен, че държеше ръката ми.

— Да, държеше я.

— Но те са взели пистолета. Отнесли са го, така ли?

— Да. Беше празен. Куршумите й са били свършили.

Лиля долови напрежението в гласа му, хвана ръката му и двамата заслизаха по стълбите.

— Хората от охраната на Васин са я подценили. Убила е двама от тях, взела е пистолета на единия, както и една кола.

— Когато дойде, тя беше ранена. Имах късмет. Не бях заключила отвътре, което беше глупаво от моя страна.

— Проявила си небрежност. Не мога да си спомня дали включих алармата, когато излязох. Но и да съм я включил, тя пак щеше да влезе. Нападнала те е, а аз не бях тук.

— Няма да си причиняваме това. — Лиля се извърна и отново обгърна лицето му с дланите си. — Нито на себе си, нито един на друг.

Аш сведе чело до нейното.

— Лютив спрей и „Летърман“.

— Не можах да се сетя как да използвам тиксото. Заслепих й задника, искам да кажа очите. Тя не биваше да идва тук, не биваше да ме напада. Можеше да се измъкне.

— Предполагам, че е от гордост. Това й струва скъпо. Файн и Уотърстоун дойдоха, докато ти спеше. Тя няма да види дневна светлина до края на живота си, освен през решетките на килията. Показанията й срещу Васин засипаха полицаите като лавина, направо не могат да я спрат. Вече са го задържали.

— Значи наистина свърши. — Лиля пое дълбоко дъх. Сълзите заплашваха отново да рукнат.

Не сега, каза си тя.

— Онова нещо, за което ме помоли да си помисля преди, нали се сещаш? Помислих. — Отдалечи се на няколко крачки да разгледа лампата със счупения щепсел. Да, можеше да го поправи. — Тази вечер ти спаси живота ми.

— Ако това те е убедило да се омъжиш за мен... съгласен съм.
Младата жена поклати глава.

— Ние се изтърколихме надолу по стълбите. Всичко беше като в мъгла. Тя ме душеше и знаех, че не ми остава много време. Животът ми не премина пред очите ми като на филмова лента и нямаше картини от миналото, както често хората казват. Мислех за теб, представях си нас двамата. Помислих си, че вече никога няма да имам онова бъдеще, живота в кристалната топка и всички негови радости и скърби. Искях да се предам, но тя каза, че ще те убие, когато се върнеш. И аз намерих още сили. Не беше само верният „Летърман“. Имаше и нещо повече. Защото те обичам. Боже, дай ми минута.

Лиля вдигна ръка, за да не я прекъсва.

— Не можех да понеса мисълта за един свят без теб, че тя може да те отнеме от мен, да отнеме бъдещето ни. Затова се вкопчих в последните останали ми сили, които не бяха достатъчно, но ги събрах. Миг преди да нахлуеш, мислех, че всичко е свършило, съжалявах единствено, че така и не ти казах колко те обичам. Каква глупачка съм била. И тогава моят рицар, макар и не в блестящи доспехи, спаси живота ми. Разбира се, вече бях разхлабила капака.

— Какъв капак?

— Имам предвид като капак на буркан с туршия. Трябва да признаеш, че я бях омаломощила.

— Когато я отвеждаха, тя те проклинаше.

— Вярно? — Лиля изви устни в уморена усмивка. — Сега вече наистина съм щастлива.

— Тогава направи щастлив и мен. Ще се омъжиш ли за мен?

Бъдещето беше в ръцете ѝ, помисли си тя. Нямаше нужда да гледа в кристалната топка, за да узнае отговора. Трябваше само да вярва и да избере.

— Имам някои условия. Наистина искам да пътувам, но мисля, че е крайно време да престана да живея само с два куфара. Искам това, което се страхувах да пожелаю до мига, в който неизживяното бъдеще премина пред очите ми. Искам дом, Аш. Искам дом за нас двамата. Искам да посещавам различни места, да видя нови страни с теб, но искам да имаме дом. Мисля, че мога да създам уютен и спокоен дом за нас. Искам да изпълня вече сключените договори с клиентите си, а

след това ще се отдам изцяло на писането. В главата ми вече се върти сюжет за нова история, която искам да разкажа.

Нова история, осъзна тя, която искаше да изживее.

— Може би понякога пак ще наглеждам домовете на някой редовен клиент като специална услуга, но не желая да прекарам бъдещето си, живеейки в домовете на други хора. Искам да го прекарам в собствен дом. В нашия дом.

Пое дълбоко дъх.

— Искам да дойдеш в Аляска с мен и да се запознаеш с родителите ми, което е малко плашещо, защото никога досега не съм водила мъж да го запозная с тях. И искам... — Плесна се по бузите. — Сега не е време да се размеквам. Искам куче.

— Какво куче?

— Не знам, но искам куче. Винаги съм искала, но не можех да имам, защото постоянно се местехме. Повече не искам да бъда циганка. Искам дом, куче, деца и теб. Толкова много те искам. И така, ще се ожениш ли за мен при тази камара от условия?

— Ще трябва да си помисля. — Аш се засмя и толкова се забрави от радост, че я сграбчи, придърпа я към гърдите си, а после побърза да я пусне, когато тя простена. — Извинявай, много извинявай. — Целуна я по устните, после обсипа с целувки лицето ѝ. — Приемам всичките ти условия. Абсолютно.

— Слава богу. Аз те обичам и след като вече знам колко е хубаво да го изречеш, ще ти го повтарям много често — прокара тя пръсти през косата му. — Но не по-рано от пролетта, имам предвид сватбата. Джули и Люк са преди нас.

— Тогава следващата пролет. Уговорихме се.

— Справихме се. С всичко. — Лила отпусна глава на рамото му. — Двамата намерихме своето място, както и златното яйце. — Извърна глава и притисна устни до шията му. — Как е възможно всичко да ме боли и в същото време да се чувствам толкова прекрасно?

— След като изпием онези хапчета ще се чувстваш само прекрасно.

— О, искам и още нещо. Искам да боядисам голямата баня. Хрумна ми нещо, което искам да изпробвам.

— Ще го обсъдим.

Наистина щяха да го обсъдят, помисли си Лила, докато се качваха по стълбите, подкрепяйки се един друг. Щяха да разговарят за най-различни неща. Цялото време на света беше пред тях.

[1] Герой от поредицата на Роджър Зелазни „Хрониките на Амбър“. — Б.ред. ↑

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Колекционерът

Преводач: Диана Кутева, Стамен Стойчев

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Излязла от печат: 07.07.2014

Редактор: Мария Личкова

ISBN: 978-954-655-506-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1996>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.